

Giới thiệu Đi Qua Miền Kí Ức

Thể loại: Hiện đại

Số chương: 16 chương

Quỳnh Lâm là một đứa trẻ mồ côi. Cô được Như Vũ dẫn về gặp gia đình của anh. Nhưng dường như mẹ của Như Vũ không được thích cô. Cuối cùng tình yêu của cô và Như Vũ sẽ ra sao? Liệu rằng cô có một gia đình mới hạnh phúc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kí Ức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Quỳnh Lâm thứ giấc khi bóng đêm bên ngoài cửa sổ chuyển dần sang màu trắng đục. Cô nằm yên lắng nghe sự chuyển động kỳ diệu của không gian. Mặt trời ló dạng, vạn vật chung quanh mình tỉnh giấc. Màu trắng đục dần chuyển sang màu ửng ửng như quả cam vừa chín tới. Cạnh Quỳnh Lâm, Như Vũ vẫn ngủ say. Tay anh vòng qua người cô. Quỳnh Lâm khéo léo đặt nó xuống thật nhẹ nhàn để không làm anh thức giấc. Như Vũ trở mình rồi nằm yên.

Quỳnh Lâm hít một hơi dài, không khí trong lành, mát lạnh tràn vào hai buồng phổi. Cô thấy sáng khoái. Tập xong bài thể dục, Quỳnh Lâm chạy thêm năm vòng sân. Dù bận rộn nhưng cô vẫn cố duy trì thói quen này suốt nhiều năm. Giờ đứng dưới vòi sen, Quỳnh Lâm tận hưởng cảm giác dễ chịu khi những tia nước lạnh xoa bóp thân thể nóng rực và làn da căng mịn của mình.

Hôm nay là ngày nghỉ Như Vũ sẽ thức dậy muộn và ăn sáng trong phòng. Anh vừa ăn vừa đọc báo hoặc nghe nhạc. Những lúc như thế trông Như Vũ rất thoải mái và cũng chỉ những lúc như thế cô mới có cảm giác anh là của riêng mình. Quỳnh Lâm chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người và cười vu vơ với hình ảnh ấy.

Lúc cô bước vào phòng trên giường không còn người. Chăn màn đã được gấp cẩn thận. Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm Quỳnh Lâm gọi to:

- Anh đã dậy rồi à? Vẫn còn sớm lắm sao không ngủ thêm chút nữa?

Không có tiếng trả lời, cô loay hoay dọn chiếc bàn nhỏ đầy sách rồi đặt khay thức ăn trên đấy. Chưa kịp quay lại thì vòng tay anh đã quấn chặt Quỳnh Lâm. Môi rà trên gáy cô, Như Vũ xuyết xoa:

- Chao ôi em thơm quá...

Hơi thở nồng nàn của anh cộng thêm mùi nước hoa cạo râu thoảng nhẹ mon man một bên má Quỳnh Lâm. Và như luồng điện đó nhanh chóng đốt nóng toàn thân cô, Quỳnh Lâm cựa mình:

- Thôi nào, buông em ra. Em đã chuẩn bị bữa ăn sáng rất ngon. Anh không định làm hỏng nó đấy chứ.

Như Vũ cười khê vào tai cô:

- Anh có sự lựa chọn khác không? Bữa ăn sáng rất ngon ư? Ngày nào anh cũng có. Nhưng bữa ăn sáng gọi cảm và tươi mát thế này thì không phải lúc nào cũng sẵn sàng. Em không phản đối khi anh chọn nó chứ?

Và bây giờ cả gương mặt cô cũng nóng bừng bừng. Quỳnh Lâm quay lại nhưng chậm hơn cú xoay người của Như Vũ.

- Anh...

Như Vũ hời hả cúi xuống. Khi môi anh chạm vào môi cô, nó có tác dụng như mồi lửa nhỏ làm cháy bùng lên ngọn lửa đam mê và chính ngọn lửa ấy thiêu đốt cả hai với sức nóng mãnh liệt của nó. Anh cố làm dịu mình bằng cách chạm rai hôn lên từng đường nét trên gương mặt Quỳnh Lâm. Từ hàng mi cong cong khép lại như tấm rèm che kín đôi mắt đến chiếc mũi thon, lúm đồng tiền nhỏ xíu cạnh khoé môi gọi cảm. Anh dừng lại rất lâu ở đấy. Nụ hôn trượt dài xuống cổ, xuống vùng ngực no tròn. Và bây giờ không còn cưỡng lại nổi, anh bị chính nỗi đam mê của mình cuốn trôi đi. Như Vũ thì thầm:

- Mình có con nghen em...

Cô nắm chặt lại. Trong vòng tay anh, Như Vũ cảm nhận đầy đủ một Quỳnh Lâm kín đáo mà quyến rũ, dịu dàng nhưng mãnh liệt...

Tiếng chim riu rít ngoài cửa sổ làm Quỳnh Lâm choàng tỉnh. Cô mở mắt và gặp ngay cái nhìn của Như Vũ. Anh ngấm nét ẻo oải dễ thương của vợ. Mỗi hơi lẩm bẩm trên làn da trắng mịn như sữa, Quỳnh Lâm len lén kéo chăn đắp kín người. Điều bộ của cô làm Như Vũ thích thú:

- Nhìn em thế này anh thấy mình không giống người chồng quang minh chính đại chút nào cả, làm ạ. Em cho anh cảm giác hồi hộp như kẻ đang làm chuyện phạm pháp lo sợ bị bắt quả tang vậy.

Quỳnh Lâm nguýt anh. Như Vũ hôn phớt lên môi cô lần nữa rồi vùng dậy:

- Anh đói quá Lâm ơi.

- Ủa! Chẳng phải đã chọn rồi sao? Món ăn gọi cảm, tươi mát gì đó không làm anh...

Như Vũ cười to:

- Nếu bây giờ anh chọn lại lần nữa, anh vẫn chọn giống như ban này. Vợ có... chịu nổi không?

- Đố anh dám...

Như Vũ cười cười:

- Anh dám làm nhiều chuyện lắm đấy nên tốt hơn là vợ đừng thách thức anh theo kiểu này, trừ khi em muốn anh làm ngược lại...

Như Vũ cúi xuống ngắt chiếc áo. Anh choàng qua người Quỳnh Lâm, cẩn thận cài từng hạt nút rồi kéo tay cô:

- Ăn với anh đi Lâm.

- Ngươi quá có cần em hâm lại không?

- Anh ăn thế này được rồi.

Quỳnh Lâm thích dùng món nóng sốt hơn nhưng cô cũng ngồi cùng anh cho vui. Chợt một loáng Như Vũ đã ăn xong. Anh vừa vói tay cầm tờ bao thì chuông điện thoại reo vang. Như Vũ khoát tay khi thấy Quỳnh Lâm dơ mắt đứng lên:

- Em cứ ngồi đấy để anh nghe cho.

Cô vừa ăn vừa lơ đãng nghĩ đến ca trực tối nay. Vậy là Như Vũ phải ở nhà một mình. Quỳnh Lâm nghĩ thầm, tháng sau cô phải đổi ca mới được. Hoàn toàn không để ý đến cú điện thoại vừa rồi, Quỳnh Lâm không hay nó là định mệnh làm thay đổi cả cuộc đời mình.

Một lúc sau, ngạc nhiên vì không nghe tiếng Như Vũ, Quỳnh Lâm ngẩng lên. Gương mặt căng thẳng và tái xanh của anh làm cô sợ. Quỳnh Lâm rụt rè:

- Có chuyện gì vậy anh?

Như Vũ lắc đầu. Cái lắc đầu không có ý nghĩa gì, ngoài mục đích tự trấn tĩnh mình:

- Em chuẩn bị hành lý giúp anh nhe, gọn nhẹ thôi.

Như Vũ nói thêm, nói thật chậm để không làm cô sợ:

- Máy bay của anh Hái gặp nạn rồi, anh được điều đến đây để chỉ viện cho bộ phận tìm kiếm và chuyển người bị thương về. Hai mươi phút nữa anh phải có mặt ở sân bay.

Quỳnh Lâm run bắn cả người, bữa ăn sáng mà cô chuẩn bị công phu trở nên đắng ngắt. Không hỏi thêm, Quỳnh Lâm lôi chiếc valise nhỏ ra, bỏ vào đấy những vật dụng cần thiết. Công việc này cô đã làm hàng ngàn lần rồi nhưng sau hôm nay lại vụng về đến thế. Tim Quỳnh Lâm đập thình thịch tưởng như nó nằm ngoài lồng ngực. Cô nhớ đến anh Hái, đồng nghiệp của Như Vũ. Đó là một người đàn ông có gương mặt rắn rỏi. Ở anh toát lên vẻ tự tin và nghị lực. Quỳnh Lâm lại nhớ trong buổi tiệc cuối năm, đi cùng là cô vợ còn rất trẻ và đứa con trai khoảng ba tuổi. Mồ hôi rịn ra làm tay cô nhớp nháp.

Quỳnh Lâm hít một hơi dài rồi đứng lên. Suýt nữa cô va vào Như Vũ. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng và đang chờ để nói lời tạm biệt. Tim Quỳnh Lâm thất lại. Như Vũ ôm lấy vai cô vỗ về:

- Đừng căng thẳng như thế em, Cứ xem đây như là chuyến bay bình thường của anh. Công việc không có gì nguy hiểm. Bộ phận cứu hộ đã đến được hiện trường rồi. Anh chỉ việc đưa nạn nhân về thôi.

Quỳnh Lâm gạt đầu. Cô rút vội chiếc áo len dúi vào tay anh:

- Anh mang theo nhé, để khi lạnh thì có cái mà dùng. Nhớ cẩn thận nhen anh.

Như Vũ nhận chiếc áo. Anh mỉm cười nhìn cô. Rồi như không cưỡng lại được. Như Vũ đặt tất cả xuống, vòng tay ôm siết lấy Quỳnh Lâm. Cô nghe giọng anh nùng nịu trong tóc mình:

- Em biết không, em rất tuyệt vời. Cả người anh giờ đây vẫn còn cảm giác bùng bùng. Lần sau nữa nhé... Anh chỉ đi vắng vài hôm thôi

Quỳnh Lâm giọng cười đưa anh ra cửa rồi đứng mãi đấy cho đến khi chiếc xe mang Như Vũ đi khuất, cô mới vào nhà. Chiếc áo len nằm lại trên ghế

Vài hôm sau chính Quỳnh Lâm mang nó ra sân bay Tân Sơn Nhất với nỗi mong ước cháy bỏng được quàng lên vai Như Vũ, nếu anh ấy trở về. Niềm hy vọng mong manh ấy ngày một le lói như ngọn đèn sắp cạn rồi cuối cùng tắt ngấm khi cô nhận được thông báo chính thức. Chiếc trực thăng M18 của anh không đến được hiện trường, cũng không đổ xuống sân bay đã chiến cũ mà quân đội Saigon để lại. Nó rơi cách chiếc bị nạn 2km phía bên kia sườn núi. Không còn một ai, Quỳnh Lâm chết lặng. Cô úp mặt vào chiếc áo len ấy

Cảm giác ngạt thở làm Quỳnh Lâm vùng vẫy. Cô lẩn mấy vòng, bật lên vài tiếng ú ớ vô nghĩa rồi tỉnh giấc. Cả người ướt đẫm mồ hôi. Ngoài trời vẫn còn tối đen. Chiếc áo len vẫn còn bên cạnh cô Trên hộp giường ánh mắt Như Vũ trong ảnh đang nhìn cô Cái nhìn âu yếm như khích lệ, động viên, chia xẻ. Quỳnh Lâm nước mắt gọi to "Anh Vũ ơi". Chỉ có tiếng gió lùa và hàng cây xào xạc ngoài kia trả lời cô.

Quỳnh Lâm vuốt mặt. Giấc mơ nặng nề quá, cô không sao thoát ra khỏi nỗi ám ảnh khủng khiếp của nó. Không. Không phải là giấc mơ Minh không thể có được giấc mơ về buổi chia tay đứng đến từng chi tiết nhỏ như vậy. Rõ ràng là mình vẫn thức. Nhưng sao Quỳnh Lâm chẳng còn chút khoái niệm gì về thời gian. Cô máy móc sờ lên bụng. Quỳnh Lâm nhớ mình đã khóc nghẹn khi biết vẫn chưa kịp có con với anh. Không còn Như Vũ, giờ đây chỉ Quỳnh Lâm tro tro trong căn phòng trống trải mà mọi vật ở đây dù nhỏ, cũng nhắc cô nhớ đến anh.

Quỳnh Lâm sẽ sàng nằm xuống. Cảm giác choáng váng làm cô buồn nôn. Cả người rã rời. Quỳnh Lâm mong mình sẽ ngủ một giấc thật sự, chứ không phải là cơn chập chờn của ý thức. Cô chong mắt nhìn ra ngoài trời. Lắng nghe tiếng tích tắc đều của chiếc đồng hồ và đếm từng thời khắc nặng nề trôi qua, cuối cùng Quỳnh Lâm cũng mệt mỏi thiếp đi.

Cô lập tức rơi vào giấc mơ còn dang dở. Nó như hai nửa trong một chuỗi các sự kiện không chịu cách rời nhau ra. Quỳnh Lâm mơ thấy ngọn núi cao phủ mây trắng, không có dấu vết con người, không có lối đi. Dân trong vùng bảo rằng ở đó 3:00 chiều trời đã tối sẫm vì sương mù giăng kín. Hai người chỉ đứng cách vài mét cũng không sao nhìn thấy được

Máy bay của anh Hải gặp một "thất tốc", người ta giải thích rằng đó là yếu tố thời tiết kéo máy bay lên hoặc đè máy bay xuống đột ngột, nên bị rơi vào trạng thái tự do Phi công chính đã cố gắng để cứu hành khách nhưng khi lấy lại được độ cao thì không kịp nữa. Nó bay sạt vào sườn núi, quệt vào các ngọn cây. Hai cánh bị gãy, đầu máy bay va vào núi. Chấn động mạnh và liên tiếp làm tổ lái và tất cả hành khách trên ấy đều tử nạn

Chiếc trực thăng của Như Vũ rơi không rõ nguyên nhân vì yếu tố hồng hộc đã bị loại trừ. Kết luận cuối cùng là do vùng không khí này rất loãng. Đã có nhiều máy bay bị nạn ở đó. Như Vũ nằm lại trên ấy đến ngày thứ 3 mới tìm thấy

Hôm ấy trời mưa tầm tã, anh Hải, bậc thầy kỳ cựu của ngành hàng không và anh, viên phi công nhiều kinh nghiệm có trên 3500 giờ bay, đã về cùng nhau trên chuyến bay cuối cùng.

Có tảng đá nào đè nặng lên ngực Quỳnh Lâm khi cô nghe giọng ai đó đọc lên thật rõ ràng, chậm rãi. Âm thanh ấy dội vào đầu cô như lưỡi khoan xoay sâu đến tận óc

Quỳnh Lâm bật dậy. Cô vùng chạy ra ngoài. Chân Quỳnh Lâm không chạm đất. Cô chạy trốn giấc mơ dai dẳng cứ bám riết theo mình. Quỳnh Lâm chạy đến khoảng sân nhỏ ở cuối vườn, nơi cô vẫn thường ngồi khi cần sự yên tĩnh. Quỳnh Lâm không biết ngoài cô ra cũng còn có một người nữa vừa đến đây

Nam Phong không ngủ được, Có thể chiếc đồng hồ sinh học trong anh chưa quen với sự chênh lệch về múi giờ, hoặc cũng có thể căn phòng lạ lạ quen quen ấy gợi anh nhớ một kỷ ức xa xăm. Nam Phong rời VN đã hơn 20 năm. Anh nhớ đêm cuối cùng trong nhà này. Mẹ ngồi đấy tần mẩn xếp lại hành lý cho anh. Công việc này bà làm hầu như mỗi ngày kể từ lúc quyết định để anh đi. Nước mắt mẹ rơi xuống ướt đẫm tóc anh. Bà luôn miệng nói: "Mẹ rất thương con. Để con đi thế này mẹ không đành lòng chút nào, nhưng mẹ không thể nào làm khác hơn được. Đừng quên mẹ nhé P. Hãy nhớ một điều mẹ mãi mãi yêu thương con." Anh cũng ôm mẹ khóc oà. Lúc đó anh muốn nấn nỉ mẹ hãy cho anh ở lại. Nhưng tự ái, tủi thân của một đứa trẻ ngăn anh lại. Anh lơ mơ nhận được điều gì đó không bình thường giữa bà và anh

Từ nhỏ, mẹ đã rất yêu anh, chưa bao giờ bà rời anh nửa bước. Sự bảo vệ mà giờ đây nghĩ lại anh mới nhận ra nó quá mức bình thường. Bà luôn lo sợ người nào đó mang anh đi. Nhưng tại sao lúc đó mẹ lại bằng lòng rời xa anh. Và tại sao anh gọi thẳng thộc Vũ bằng anh. Sự thật này phải đến vài năm sau đó anh mới hiểu tường tận.

Trần trờ mãi cuối cùng Nam Phong thức dậy và tản bộ vài vòng. Đang đi về phía cuối vườn chợt nghe tiếng chân đến gần, Nam Phong quay lại. Quỳnh Lâm. Cô lướt qua anh. Trông Quỳnh Lâm có vẻ gì đó không bình thường. Cô đi như người mắc bệnh mộng du vậy. Nam Phong bước nhanh và giữ cô lại. Trái với nỗi lo sợ của anh, Quỳnh Lâm không kêu lên, không hoảng hốt. Cô nhìn anh. Dưới ánh đèn vàng vọt, đôi mắt Quỳnh Lâm như phủ một lớp sương mờ còn gương mặt thì xanh mét. Quỳnh Lâm chăm chú nhìn một lúc. Không nhận ra anh., cô sờ nhẹ vào má Nam Phong thì thầm:

- Anh là ai vậy? Trông anh rất quen nhưng chắc chắn không phải Như Vũ. Vậy anh là ai?

Nam Phong dắt cô đến ghế. Quỳnh Lâm ngoan ngoãn đi theo. Cô ngồi xuống co chân lên rồi vòng tay qua đầu. Mặt tì lên gối còn đôi mắt Quỳnh Lâm thì không rời khỏi gương mặt anh. Nam Phong im lặng chờ cô bình tĩnh trở lại. Một lúc sau, Quỳnh Lâm ngẩng đầu lên. Cô nhìn ra xa rồi nói nhỏ:

-Tôi nhận ra rồi. Anh là P. Xin lỗi, tôi đã làm anh sợ phải không?

P lắc đầu nhưng Quỳnh Lâm không nhìn thấy:

- Đây là lần đầu tiên tôi bị thế này. Có lẽ vì căng thẳng quá. Anh đừng nói cho ai biết cả nhé. Tôi sẽ không như thế nữa. Hứa với tôi đi

Nam Phong gật đầu. Quỳnh Lâm cũng không nhìn thấy.

Ngoài vườn gió lớn quá. Gió làm những cánh cây khô lìa cành rơi là tả và hong khô mái tóc bết mồ hôi của Quỳnh Lâm. Cô vẫn ngồi đấy, lặng lẽ nhìn màn đêm. Đáng điệu như là đứa trẻ của Quỳnh Lâm làm cảm giác nao nao tội nghiệp trở lại trong anh. Nam Phong nói khẽ như đổ dành:

- Tôi đưa Lâm về phòng nhé. Ở đây gió lớn lắm

Nhìn theo ánh mắt anh, cô phát hiện ra mình đang vận chiếc áo ngủ mỏng manh. Quỳnh Lâm so vai rồi rung mình nhưng không phải vì lạnh. Cô chậm chạp đứng lên. Đi vài bước, Quỳnh Lâm ngoái lại:

- Tôi nghĩ nên giải thích rõ với anh về hành động kỳ lạ vừa rồi. Tôi vừa trải qua một cơn ác mộng và nó làm tôi sợ quá. Có thể anh thấy ngạc nhiên nhưng tất cả chỉ có thế

Nam Phong gật nhẹ:

- Tôi hiểu rồi. Nào để tôi đưa cô về phòng

Quỳnh Lâm đi cạnh anh không phản đối. Cả hai bước vào căn phòng nhỏ ở cuối hành lang, không khí ẩm áp dễ chịu ở đây trùm lấy Nam Phong. Chiếc đèn ngủ vẫn toa? sáng một màu hồng dịu dịu gọi cảm. Chờ cô lên giường Nam Phong mới quay ra cửa. Đột nhiên Quỳnh Lâm gọi lớn:

- Anh có thể mở tất cả các đèn trong phòng giúp tôi không? Contact ở phía sau cánh cửa đấy.

Nam Phong do dự một chút rồi bước đến cạnh cô Dáng anh ngã thành chiếc bóng dài nghiêng xuống người L. Dưới ánh đèn đôi mắt Quỳnh Lâm mở to như hai đốm sáng sẫm màu và đầy vẻ bất an. Anh nhận ra cô hoảng sợ thật sự. Nam Phong hỏi nhỏ:

- Lâm có ổn không? Có cần tôi gọi mẹ đến ngồi với Lâm không?

- Đừng... đừng gọi mẹ – Quỳnh Lâm sợ hãi ngồi nhồm dậy và nắm lấy tay anh. – Đừng gọi mẹ nhé. Không cần mở đèn đâu. Tôi sẽ ngủ ngay đây mà

Thấy Nam Phong im lặng, cô cuống cuống nói thêm:

- Tôi chưa bị thế này bao giờ. Tôi cũng không hiểu sao mình lại thế. Chắc sáng nay trông anh giống anh V quá nên tôi... Bấy giờ thì tốt rồi. Anh đừng bao giờ nói cho mẹ biết nhé. Tôi không muốn Người phải lo lắng vì tôi.

Nam Phong đổ dành:

- Tôi không nói đâu. Cô hãy nằm xuống và cố ngủ một chút đi. Vẫn còn sớm lắm. À, theo như những lời vừa rồi, cô bị thế này là lỗi của tôi nên tối sẽ chuộc lỗi bằng cách ngồi đây... ồ không, tôi sẽ ngồi ở chiếc bàn đằng kia hoặc là hành lang bên ngoài cho đến khi cô ngủ say. Đừng sợ nhé, có tôi ở đây cô sẽ không gặp ác mộng nữa đâu

Nam Phong bước đến tắt ngọn đèn ngủ và nghe giọng Quỳnh Lâm hốt hoảng trong bóng tối:

- Anh làm gì vậy?

Căn phòng tối om nhưng Nam Phong đi một mạch đến chiếc bàn làm việc mà không hề gặp một trở ngại nào. Tưởng như anh đã đến nhiều lần và quen thuộc với mọi thứ ở đây vậy. Nam Phong bật đèn bàn lên. Anh ngồi quay lưng lại Quỳnh Lâm và thản nhiên nói:

- Tôi cũng có vấn đề không ngủ được. Thay vì trở ra ngoài ấy, tôi sẽ đọc sách ở đây. Và nếu tôi nhớ không lầm, cô có cuộc họp quan trọng vào sáng mai nên cô ngủ một chút đi và đừng để ý gì đến tôi cả?

Rồi không chờ xem Quỳnh Lâm có đồng ý hay không, anh mở một quyển sách và thong thả đọc. Sách về kỹ thuật bay gì đó của Như Vũ, Nam Phong nhắm mắt khi thấy loại sách này xếp đầy bàn và chen chúc cả chiếc kệ nhỏ phía trên. Giữ lại những thứ này mãi trong phòng để cả ngày quanh quẩn nhìn nó mãi thì có ích gì. Kỷ niệm ư? Nam Phong nhún vai. Dù rất tôn trọng nhưng anh không hiểu nổi tình cảm uỷ mị, suốt murót thiên về cảm tính này.

Mục tiêu của Nam Phong luôn là những gì trước mắt. Với anh, ngày hôm qua đã là quá khứ và nó không phải là thứ mà người ta dùng để đối lấy hiện tại hoặc làm cho hiện tại trở nên u ám. Vì hiện tại anh có thể làm bất cứ điều gì, hối tiếc thế nào cũng không thể chuộc được những việc mình đã nói. Dù muốn hay không thì tất cả cũng trôi qua. Thật ngớ ngẩn khi lần giờ quá khứ, ngắm nghía rồi khóc than cho nó. Quan trọng là hiện tại. Ngày hôm nay anh phải sống thế nào để không hối tiếc khi nó trở thành quá khứ và không phải lo sợ ch những ngày sắp tới.

Nam Phong nhìn vào khung hình trước mặt. Như Vũ cũng đang nhìn anh. Trong bộ đồ bay, anh không nhận ra nổi thăng nhót tinh ranh ngày nào, dù chỉ là nét nhỏ. Mái tóc loăn xoăn, hình ảnh duy nhất mà Nam Phong nhớ về nó cũng bị chiếc mũ che khuất. Với anh, Như Vũ hoàn toàn xa lạ.

Anh vói tay lấy quyển tạp chí và chậm rãi đọc từng tờ. Có tiếng tựa người rất khẽ của Quỳnh Lâm. Nam Phong vẫn ngồi yên. Một lúc sau cô rụt rè nói:

- Anh đưa giúp tôi chiếc hộp màu xanh trong tủ thuốc được không? Tôi nghĩ một viên an thần vào lúc này sẽ tốt hơn ca?

Nam Phong lấy chiếc hộp nhưng không đưa cho cô Anh nheo mắt đọc rồi lắc đầu:

- Cô có sử dụng loại này thường xuyên không? Đã dùng bao lâu rồi? Nó sẽ làm cô phụ thuộc vào nó nó. Cô biết đấy, thói quen này không tốt chút nào

Quỳnh Lâm cầu nhàu:

- Tôi đã giới thiệu nghề nghiệp của mình cho anh biết chưa nhỉ?

Nam Phong cười khê:

- Để thể hiện tính dân chủ, theo như cách nói mà tôi vừa đọc được từ quyển tạp chí này, thì tôi vẫn được phép đưa ra ý kiến của mình chứ. Và lời khuyên của tôi bây giờ là ly sữa nóng. Nó tốt hơn rất nhiều đó

Nhận ly sữa từ tay anh, Quỳnh Lâm ngoan ngoãn uống cạn. Kéo chân tới tận cằm, cô nhắm mắt lại:

- Cảm ơn anh. Mà này, anh không được phép gọi tôi bằng cô đâu nhé. Mẹ bảo anh gọi Như Vũ là anh kia mà, vì vậy anh cũng biết phải gọi tôi thế nào rồi. Gọi như lúc nãy nghe chương tai lắm

Nam Phong phì cười:

- Được rồi. Bây giờ thì ngủ đi

Quỳnh Lâm mệt rũ cả người. Cảm giác nặng nề của giấc mơ ban nãy vẫn đè nặng lên cô Nhưng là một điều giấc ngủ đến thật nhẹ nhàng và đúng như lời Nam Phong nói, không còn ác mộng. Đường như Quỳnh Lâm đã lơ mơ nói với anh một lần nữa trong giấc ngủ:

- Cảm ơn anh

Nam Phong ngồi lại đây đến khi trời mờ sáng mới về phòng mình. Không còn trăn trở, vừa đặt lưng xuống giường anh đã ngủ say. Giấc ngủ ngắn làm Nam Phong thấy tinh thần sảng khoái. Kết quả của việc này là khi thức dậy, với đầu óc tỉnh táo thì câu chuyện đêm qua như phủ một lớp sương mờ, cứ hư hư thực thực trong anh. Và điều này được khẳng định bằng gương mặt bình thản của Quỳnh Lâm trong bữa ăn trưa hôm ấy. Ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh chẳng có chút ẩn ý nào. Quỳnh Lâm hoàn toàn không giống cô gái yếu đuối, hoảng hốt mà Nam Phong đã gặp... ừ, cứ cho là anh đã gặp trong giấc mơ đêm qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Bà Như Tùng thông thả lật tờ báo. Thoáng nhìn ai cũng nghĩ bà đang chăm chú đọc nhưng thật ra chẳng có chữ nào lọt vô mắt bà cả. Nam Phong xin phép đi đón Hoài Hương từ tuần trước. Bà biết đón Hoài Hương chỉ là cái cớ vì quê ngoại của Hoài Hương cũng là quê nội của Nam Phong. Nó về thăm những người ấy, những người mà bà không muốn nhớ đến chút nào. Họ luôn luôn sợ bà giành lại Nam Phong. Họ không hiểu nếu muốn thế ngày xưa bà đã chẳng để cho nó đi

Nói đến ngày xưa, bà lại nghĩ đến khoảng thời gian ấy. Khoảng thời gian mà ngày nào bà cũng đau đầu nhớ Nam Phong, rồi tự hỏi chẳng biết hiện giờ nó đang ở đâu, làm gì. Họ có thương yêu, chăm sóc nó như đã hứa với bà không. Mỗi tuần bà viết cho Nam Phong một lá thư rồi hời hợt chờ đợi. Bà thấp thỏm trông ngóng vì không biết họ có còn cho phép nó liên lạc với bà không. Lần nào nhận được thư, bà cũng ngấu ngiến đọc nhưng dòng chữ non nớt nhưng chứa đựng suy nghĩ già trước tuổi của nó rồi bà khóc

Bà Tùng Như kín đáo lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Bà không muốn cho Quỳnh Lâm ngồi cạnh đó nhìn thấy. Rồi đến một hôm thư bà bị gửi trả về kèm theo dòng chữ thông báo lạnh lùng. Không người nhận. "No adress - Return". Bà cuống cuống tìm đủ mọi cách để lần ra địa chỉ của nó, nhưng vô hiệu. Họ đã cắt sợi dây liên lạc giữa hai mẹ con bà. Khoảng thời gian sau đó bà ngỡ ngẩn ra vào như người mất hồn. Cũng may bà còn có ông và Như Vũ bên cạnh. Sự an ủi, vỗ về của ông cộng với bốn phận làm vợ làm mẹ giúp bà nguôi ngoai. Nhưng chưa bao giờ bà quên mình còn một đứa con ở phương trời xa tít ấy.

Giờ đây khi trở về, nó đã là người đàn ông cao lơn, thành đạt. Nó thừa hưởng đầy đủ cơ cha nó về đẹp, sự quyến rũ, nét tự tin không sai đến một ly, bà chỉ mong sao tính nết của nó đừng bao giờ giống như ông ấy. Nó vẫn gọi bà là mẹ, nhưng nhìn vào mắt nó bà không còn thấy được tình cảm ngày xưa. Bà nhớ đến đa diết hình ảnh cuối cùng khi nó rời khỏi vòng tay bà. Hình ảnh ấy suốt bao năm vẫn còn đậm nét trong ký ức. Hôm tiễn nó đi. Nó đã không khóc, dù bà và Như Vũ khóc nức nở, nhưng trước khi khuất sau cánh cửa phòng cách ly, nó đi chậm, cố trì người lại để trông thấy bà rồi gọi thật to "Mẹ Ơi". Lúc đó nó mới tròn 10 tuổi. Đã hơn 20 năm nhưng sao tiếng gọi đó vẫn vang vang trong lòng bà

Quỳnh Lâm đặt tách trà trước mặt mẹ. Cô biết bà đang khóc nhưng không muốn cho người khác nhìn thấy nên Quỳnh Lâm không nói lời nào. Nó vẫn luôn tinh ý như vậy, bà nghĩ thầm. Quỳnh Lâm ngồi hong tóc dưới quạt và đọc một tài liệu chuyên môn gì đó. Mùi hương thoang nhẹ từ mái tóc cô làm bà dễ chịu. Quỳnh Lâm vẫn tận tụy ân cần nhưng sống lạnh lẽ hơn kể từ ngày ấy. Có những đêm dù đã thật khuya nhưng đèn phòng cô vẫn sáng. Bà muốn đến đây nói vài lời với Quỳnh Lâm nhưng thấy bóng cô bà lại thay đổi ý định. Minh chưa bao giờ hiểu Quỳnh Lâm nhiều hơn những gì mà nó thể hiện. Quỳnh Lâm là một phần quan trọng trong đời sống tinh thần của bà. Bà không mong có một sự thay đổi nào khác, nhưng Quỳnh Lâm vẫn còn quá

trẻ, nó không thể sống mãi như thế này được

Bao giờ nghĩ đến Quỳnh Lâm, bà cũng thấy rối rắm bởi những tình cảm trái ngược đan xen nhau. Nó thường mở đầu bằng tình thương thật sự của một người mẹ dành cho đứa con chịu nhiều bất hạnh, thiết thời rồi kết thúc với những ý nghĩ bế tắc. Đường như bà có nhìn thấy nhưng không chịu công nhận, từ nơi sâu thẳm tâm hồn mình vẫn có chỗ hẹp giành cho sự ích kỷ. Bà đã mất Như Vũ rồi và bây giờ bà không còn muốn mất luôn cả Quỳnh Lâm

Có tiếng xe dừng lại trước cổng, tiếp theo là tiếng bước chân vội vã và tràng cười giòn tan. Chúng nó đã về. Bà bật dậy ra đón. Hoài Hương và Nam Phong đã đến giữa sân. Chúng đang nói điều gì đó và đang cười với nhau thật to.

Hoài Hương vận chiếc đầm mùa hè màu sắc rực rỡ, ngắn trên gối để lộ cặp đùi thon thả rậm nắng. Mái tóc dày, bóng mượt của cô chải ngược lên và buộc túm lại bằng sợi len màu đỏ. Những nhánh tóc mai tuột khỏi vòng len phủ xuống vàng trắng thanh tú và ve vuốt chiếc gáy trần láng mịn. Trông Hoài Hương thật gợi cảm. Cô xinh xắn, ngọt ngào và quyến rũ như viên chocolate Quỳnh Lâm có cảm giác mình già cỗi và cách xa Hoài Hương đến hàng thế kỷ?

Hoài Hương cười thật tươi khi bà Tùng Như và Quỳnh Lâm bước qua bậc thềm đơn đả chào cô.

- Chao ôi! Trông cháu đen giòn. Xem ra cái nắng nhiệt đới ở đây chẳng bỏ lỡ cơ hội chút nào. Nó đã đặt dấu ấn lên cháu một cách hào phóng rồi đấy

- Cháu lại thích làn da sẫm màu thế này. Trông nó tuyệt lắm phải không chị Quỳnh Lâm? Bên ấy có tắm biển cả mùa hè vẫn không được như vậy đâu. Bạn bè em chắc sẽ ganh tị cho mà xem

Quỳnh Lâm mỉm cười. Quay sang Nam Phong, cô bắt gặp ánh mắt anh nhìn Hoài Hương. Ánh mắt ấy có vẻ gì đó rất độ lượng, bao dung - và nếu cô không lầm - trong ấy còn thấp thoáng nét hài lòng của một ông chủ khó tính về món đồ mình ưng ý và hãnh diện khi người khác chiêm ngưỡng nó. Ý nghĩ này không làm giảm giá trị của Hoài Hương ngược lại trong Quỳnh Lâm lại hình thành tâm lý đề phòng nhân vật có cái nhìn trịch thượng ấy. Có thể là cô đã lầm, đã nhận định sai hoặc phân tích không đúng. Có thể lắm chứ. Quỳnh Lâm tự nhủ, khi người ta chỉ trải qua duy nhất một mối tình thì những điều chắc lọc được từ ấy được gọi là kinh nghiệm không nhỉ? Chắc là không. Tình yêu vốn thiên biến vạn hoá. Biết đâu vừa rồi cô đã nhìn thấy một biểu hiện khác của tình yêu

Bà Tùng Như giục:

- Vào nhà đi các con. Ngoài này nắng quá

- Ôi..

Quỳnh Lâm tròn mắt khi thấy người tài xế lỉnh kỉnh mang vào nhà những túi xách, những bao hàng lớn nhỏ xếp đầy cả lối đi. Hoài Hương bật cười thích thú:

- Thông thường đi du lịch em ít khi em mua quà về lắm, nhưng lần này thì khác. Em về VN cũng có nghĩa là về nhà mà nên phải mang chút quà biếu họ. Gọi là gì nhỉ.. um.. anh P này, anh có nhớ cái câu mà mọi người dưới ấy thường hay nói không nhỉ? Xem nào...

- Cây nhà lá vườn

- À, đúng rồi... cây nhà lá vườn.

Hoài Hương lập lại với vẻ rất thú vị. Bà Tùng Như cười nhẹ. Quay sang Nam Phong bà âu yếm hỏi:

- Các con đi lúc mấy giờ mà đến sớm vậy?

Hoài Hương dợm trả lời nhưng vừa lúc đó cô nhận ra ánh mắt của bà và phát hiện ra nãy giờ Nam Phong vẫn im lặng. Minh thật vô duyên. Hoài Hương nhìn anh chờ đợi nhưng Nam Phong chỉ cười ra vẻ khuyến khích cô trả lời thay anh. Thái độ của hai người làm Hoài Hương ái ngại. Cô dậm rụt rề:

- Dạ, tụi con đi sớm lắm. Bác biết không, nhà cậu, di con đều ở thị xã nhưng ngoại con không thích. Bà ở trong một ngôi nhà cổ lắm, con nghĩ thế vì nó được làm bằng loại gỗ đen bóng với cái vòm cong vút theo lối kiến trúc xưa. Bà lớn tuổi rồi không thích ồn ào. Ngôi nhà đó ở tuốt trong làng có ao, có vườn, thích lắm a.

Hoài Hương càng nói càng say sưa. Cô quên luôn cảm giác ái ngại vừa rồi

- Ở đó ngộ lắm, buổi tối khi ra khỏi nhà mọi người đều mang theo một ngọn đuốc làm bằng rom bó chặt, họ bảo là con cúi. Thỉnh thoảng lại cho nó cháy sáng hơn. Ánh sáng ấy theo khe cửa rọi vào nhà, dù không trông thấy nhưng giọng nói, tiếng cười của họ vang vang suốt con đường làng. Nó cho con cảm giác thật bình yên, thật thú vị, bác ạ. À, hôm qua tụi con đón chuyến xe đêm, lúc 12:00, đi cùng mấy người buôn hàng chuyển. Họ rất vui vẻ và mến khách. Con thích trò chuyện với họ, mặc dù có nhiều điều con không hiểu lắm

Bà Tùng Như mỉm cười:

- Mọi người ở đây vẫn khỏe chứ?

Hoài Hương rất tỉnh ý. Cô vờ cúi xuống ly nước. Quỳnh Lâm chăm chú nhìn vào gương mặt của Nam Phong rồi dừng lại ở đôi mắt. Đôi mắt này chưa từng bao giờ cho cô cảm giác giống nhau mỗi khi nhìn vào đấy. Nó có thể lạnh lùng, dò xét hay long lanh với vẻ chiêm biếm, chế giễu hoặc sắc lạnh, bén

ngọt như hai lưỡi dao. Giờ đây nó đang phẳng lì như mặt gương nhưng không phản chiếu gì cả. Quỳnh Lâm nghĩ thầm, nếu đôi mắt ấy là cửa sổ tâm hồn thì anh ta là người không có linh hồn, hay nói nhẹ nhàng hơn, nhìn vào cửa sổ ấy người ta có thể nhầm lẫn giữa thiên thần và quỷ sứ

Nam Phong phớt lờ ánh mắt của Quỳnh Lâm. Anh uống cạn ly nước và chậm rãi trả lời:

- Sức khoẻ của nội con không tốt lắm. Bà ngồi xe lăn vì không tự đi được nữa nhưng vẫn còn minh mẫn. Nội hỏi thăm và gọi mẹ ít quạ

Bà Tùng Như cười nhưng vì cơ mặt tê cứng nên nụ cười đầy vẻ gượng ép. Bà cũng không đủ sức nói lời cảm ơn nào. Bà bực bội thậm chí tức giận khi cảm giác sờ sợ bao năm qua vẫn còn nguyên một cách vô lý. Bà không quên được người phụ nữ này. Bất kỳ ai cũng có thể bị đánh lừa bởi cái vẻ bề ngoài đơn giản, mộc mạc ấy, nên dù có kinh nghiệm và đề phòng bà vẫn choáng váng trước lý lẽ sắc bén, danh thép cộng với một quyết tâm rắn như đá. Và bà đã thua chính vì điều này chứ không phải vì những lời lẽ ngọt ngào, thái độ dịu dàng, kiên nhẫn khi ông phân tích những điều hơn thiệt lúc bà chấp nhận đề nghị của họ.

- Nội có nhắc đến chuyện trở qua bên ấy không con?

Nam Phong lắc đầu:

- Không đâu ạ. Trước đây nội con đã không thích nhưng vì thương con cháu nên mới ép lòng sang đây. Nội bảo bây giờ già rồi, đây là lúc nội phải sống cho chính mình. Nội muốn ở lại VN và sống cùng với cô Út

- Vậy à? Cô vẫn khoẻ chứ con?

- Dạ khoẻ, nhưng bằng tuổi mẹ mà tóc cô Út bạc hết rồi

Bà Tùng Như lẩm bẩm:

- Ủ.. cô ấy bằng tuổi mẹ. Cô Út thương con lắm đấy...

Bà nhớ đến khuôn mặt buồn rười rượi của người này. Đây là nhân vật duy nhất trong nhà có vẻ cảm thông và không làm bà khó chịu mỗi khi tiếp xúc. Lần đó, sau khoảng thời gian dài không nhận được thư Nam Phong, bà đã tất tả về quê và tìm đến ngôi nhà ấy. Chính người phụ nữ này đã đón bà. Cô ấy thông cảm, an ủi nhưng tuyệt nhiên không nói ra điều mà bà muốn biết. Bà thất vọng trở về và từ đó mất liên lạc với Nam Phong. Bà Tùng Như lắc đầu nhẹ nhẹ để xua đi đoạn hồi ức ấy. Nó làm cho bà thấy nặng nề

- Con đã có quyết định gì cho công việc chưa?

- Dạ chưa. Hôm trước con có hỏi ý kiến của bác Năm. Bác khuyên con nên chọn VN vì ở đây ngành bảo hiểm nhân thọ còn rất mới mẻ và VN được đánh giá là thị trường tiềm năng

- Vậy sự lựa chọn khác là gì?

- Dạ, nếu không lưu lại đây thì con sẽ đến Malaysia làm công tác huấn luyện. Ở đấy con sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Nhưng có lẽ con sẽ suy nghĩ về những khía cạnh khác của vấn đề, ví dụ như công việc "khai sơn phá thạch" chẳng hạn và con tin làm điều này vẫn thú vị hơn là đi trên lối mòn. Nhưng con vẫn chưa có quyết định. Con cần có thời gian suy nghĩ, cân nhắc thật kỹ. Bao giờ có quyết định cụ thể con sẽ thông báo cho ba mẹ biết

"Thông báo cho ba mẹ", nó nói điều này nhẹ tênh. bà Tùng Như thấy đáng cả lòng. Nó cũng chưa hề tham khảo ý kiến ông bà trong mọi việc. Khi cân nhắc giữa việc chọn VN và một nơi khác, nó hoàn toàn không đề cập tới yếu tố gia đình. Nó đã không là con trai của bà nữa. Tuy ngồi cạnh đấy nhưng bà biết mình chẳng thể nào với được đến nó. Đứa con trai bé bỏng ngày nào đã vượt khỏi vòng tay bà. Rất xa lạ, rất thân nhiên, "Con sẽ thông báo cho ba mẹ biết". Bà Tùng Như đứng lên, hơi chông chênh một chút nhưng cuối cùng cũng đứng vững. Bà lặp lại điều đó với tất cả sự cay đắng mà bà giấu kín trong lòng:

- Ủ, nhớ thông báo cho ba mẹ biết. Dù thế nào mẹ vẫn ủng hộ quyết định của con. Các con nghỉ ngơi một chút rồi dùng cơm trưa. Bác sẽ chờ chị Như phân loại rồi sắp xếp lại mấy thứ này cho Hoài Hương

Hoài Hương dạ to rồi nhào người túm lấy tay Quỳnh Lâm:

- Chị Quỳnh Lâm, chiều nay chị làm hướng dẫn viên cho em nhé. Em muốn đi một vòng thành phố này

Mãi chú ý đến dáng điệu tội nghiệp của mẹ, Quỳnh Lâm không trả lời. đến khi Hoài Hương lắc lắc cánh tay cô:

- Được không chị?

Quỳnh Lâm cúi xuống nhìn chăm chú vào gương mặt trẻ trung, xinh đẹp đang ngược lên vẻ chờ đợi. Cô quan sát thật kỹ, trông Hoài Hương rất vô tư không giống như đang giả vờ để che giấu nét tinh tế ban nãy. Có lẽ Hoài Hương biết rõ vị trí của Nam Phong trong gia đình này, nhưng sao cả hai không nhận ra vị trí của Nam Phong trong tình cảm của những người mà anh gọi là ba mẹ, trong khi Quỳnh Lâm không cần cố gắng cũng nhìn thấy rõ

Quay sang Nam Phong, Quỳnh Lâm nhận ra người này cũng vừa chuyển ánh mắt từ bà Tùng Như sang cô Mắt Nam Phong rực lên như tia chớp, vẻ lạnh lùng toa? ra làm Quỳnh Lâm rùng mình. Cái nhìn như tố cáo chủ nhân nó hoàn toàn không vô tình và nếu nhận định này đúng xem ra sự thật tàn nhẫn hơn rất nhiều. Cảm thấy sợ hãi, Quỳnh Lâm quay đi và tự nhủ, chắc mình nhạy cảm quá thôi

Buổi chiều dù rất mệt mỏi nhưng Quỳnh Lâm vẫn nhận lời làm hướng dẫn cho cả hai. Ông bà Như Tùng viện lý do sức khỏe không đi cùng họ. Xe chạy quanh co qua những con đường trung tâm thành phố. Quỳnh Lâm chỉ nói vài nét khái quát. Mặc dù rất cố gắng và có lúc bị thuyết phục bởi vẻ hào hức lắng nghe từng lời của Hoài Hương, nhưng gương mặt kín như bưng của người bên cạnh phần nào làm cô mất hứng thú. Cuối cùng anh tài xế vốn là hướng dẫn viên du lịch, phải nhảy vào cuộc. Với vốn kiến thức đa dạng, cộng với lối diễn tả sinh động, hóm hỉnh hơi cường điệu, anh làm mọi người ngạc nhiên và thích thú

Hoài Hương ngắm những dãy phố sầm uất những căn nhà cao tầng, siêu thị, công sở bên cạnh những con đường nhỏ rợp bóng cây với những hàng quán thấp lè tè mà ở đây người mua ngồi chen nhau húp si súp. Đột nhiên cô nhớ đến chạ Đó là người đàn ông có nước da nâu rám nắng rất hợp với đôi mắt xanh và mái tóc dày màu hoe Với dáng người cao lớn, sinh động khiến người ta không chú ý đến thân hình hơi béo của ông. Cha là mẫu người đàn ông lý tưởng của cô Ông luôn nhanh nhẹn trong hành động, sâu sắc trong suy nghĩ, có tầm nhìn bao quát, tính rộng lượng, bao dung, hóm hỉnh. Cô cần mẹ chia sẻ những vấn đề kín đáo, tế nhị của phụ nữ, còn những vấn đề khác trong cuộc sống, cha luôn là người được Hoài Hương tin cậy, yêu mến. Ông là một viên chức cao cấp của ngân hàng nhưng tính không tế nhị, khô khan như những con số mà hàng ngày ông tiếp xúc. Cha thích du lịch và VN là nơi ông ao ước được một lần ghé thăm cùng với mẹ nhưng bà từ chối với một lý do đơn giản: dù mang gốc Ý và tổ tiên vốn là người Ý đi cư thì ông vẫn là một người Mỹ thuần túy

Bà đã rời VN rất lâu. Với bà, một người chồng Mỹ là điều xấu hổ cần phải dấu kín. Bà sợ mọi người ở đây căm ghét, khinh bỉ gia đình vốn gia giáo nề nếp của bà. Từ lâu Hoài Hương không hiểu và có phần bất bình. Người Mỹ như cha thì có gì là xấu nếu không muốn nói là rất tốt, là niềm tự hào của cô Hoài Hương thấy ái ngại cho ông. Nhưng cha thì khác, tuy buồn nhưng trong chừng mực nào đó ông hiểu và thông cảm với mặc cảm của mẹ.

Giờ đây khi về VN, Hoài Hương thấy nỗi sợ hãi của mẹ thật vô lý thậm chí hơi hoang tưởng. Cô không tin người VN hiền hoà mến khách kia bỗng quay ngoắt lại căm ghét mẹ và gia đình ngoại chỉ vì cha cô là người Mỹ. Họ đã niềm nở tiếp đón dù về bề ngoài tỏ cáo nguồn gốc cô. Họ thú vị khi phát hiện Hoài Hương là người Việt rồi hào hứng dắt cô đi khắp nơi để giới thiệu những thứ đặc trưng của xứ sở nhiệt đới này, truyền cho cô niềm tự hào về nơi mẹ cô sinh ra và lớn lên.

Hoài Hương nghĩ, nhất định cha sẽ đến Việt Nam một lần. Cô tưởng tượng ông cười thật to khi tắm mình trong làn nước mát của nhánh sông uốn mình như dải lụa chảy ngang qua nhà. Con sông mà ngày hai lần thủy triều lên xuống chở theo dòng nước ngọt đỏ như phù sa Hoài Hương thú vị với hình ảnh cha phải khép nép khoanh tay cuối chào người phụ nữ nhỏ thó, lưng còng, tóc bạc trắng. Lúc đó ngoại sẽ nói gì nhỉ Ngoại có khóc như trong thấy cô không?

Hoài Hương nhớ đến cả bác Raymond nữa. Bác cứ rầm rức khóc mỗi khi có ai nhắc đến Việt Nam nơi bác đã tham chiến bốn năm. Bác bảo có nhiều phụ nữ ở đây đã đi qua đời bác, tự nguyện có, cưỡng bức cũng có.

Bác nghĩ mình đã để lại Việt Nam vài đứa con, những đứa trẻ không cha mà bác không bao giờ biết mặt. Giờ đây bác sống tro bụi bằng tiền trợ cấp. Bác thường gặp ác mộng về những trận bom rập, tàn quét ngày xưa. Tiếng nổ, tiếng rên la, tiếng khóc của trẻ con dội lên từ những ngôi nhà tù mù ánh đèn. Pháo hoa bắn vào những ngày lễ cũng làm cho bác sợ hãi. Bác bảo nó giống như tiếng đạn rớt bên tai ở Cam Ranh ngày xưa. Gia đình nghĩ bác bị sang chấn tâm thần do chiến tranh để lại, nó làm cho tính cách con người trở nên khác thường. Nhưng giờ đây chính phủ Mỹ bảo đó là căn bệnh và nó có tên gọi hân hoi "Hội chứng chiến tranh Việt Nam", Cô tin rằng chỉ cần bác Raymond thẳng nỗi sợ hãi để trở lại nơi này một lần chắc chắn bác sẽ khỏi bệnh.

Hoài Hương không ngoái lại nhìn, nhưng cô có thể hình dung từng chi tiết nhỏ trên gương mặt và cả vóc dáng người đàn ông khác. Đó là người cô yêu, dù Nam Phong chẳng giống mẫu người lý tưởng trong tâm trí cô lấy một nét. Anh thông minh nhưng lạnh lùng, tế nhị nhưng độc đoán, khắc nghiệt. Hoài Hương có cảm giác không ai có thể làm anh nhượng bộ nếu bản thân anh không muốn thế. Nam Phong không thuộc thế giới của cô Anh cách xa Hoài Hương khá nhiều tuổi. Mẹ cô và gia đình anh quen nhau từ thuở chân ướt chân ráo sang đây nên rất thân thiết rồi gắn bó với nhau. Cô biết người lớn có ý ghép Nam Phong và cô Nam Phong chưa bao giờ tỏ ra dù cô biết chắc chắn anh đã đọc được ý định này Anh quan tâm chăm sóc cô rất mực, điều này Nam Phong chưa làm với bất kỳ ai ngoài Hoài Hương, nhưng tình cảm ấy dường như cũng có giới hạn nhất định. Chưa bao giờ cô vượt nổi cánh cửa vô hình ấy để hiểu rõ anh. Điều này khiến Hoài Hương vừa hạnh phúc vừa lo sợ.

Xe chạy vào khu vực buôn bán của người Hoa. Hoài Hương dễ dàng nhận ra vì nó mang những đặc trưng không lẫn vào đâu được, những nơi mà cô thấy ở China town. Cận đó là một cái chợ khá lớn được thiết kế theo lối trúc cổ. Anh tài xế cho xe chậm lại và giải thích:

- Đây là chợ lớn nhất, là chợ đầu mối của các tỉnh đồng bằng Nam bộ. Sản vật từ lục tỉnh đều đổ về đây. Nó được một thương gia người Hoa tên Trần Đàm xây dựng cuối thế kỷ mười chín. Đối với điều này chính quyền sở tại cho phép ông kinh doanh và bán các dãy phố lân cận. Chị có thấy hai con rồng trên mái vòm không? Đó là biểu tượng của...

Nam Phong hướng tầm mắt ra ngoài khung kính. Cái nhìn lơ đãng tựa như những gì đang lướt qua mắt điều quen thuộc đến mức nhàm chán. Bắt gặp ánh mắt của Quỳnh Lâm, anh nhún vai nói:

- Tôi không nghĩ ở đây thay đổi nhiều đến thế.

Đó không phải là lời khen càng không phải là cách biểu lộ tán phục Nó như một hình thức xã giao tế nhị mà vị khách muốn dành tặng.

cho lòng nhiệt tình của chủ nhà là chính. Quỳnh Lâm hơi khó chịu, cô định nói vài lời nhưng khi thấy mắt anh đang nhướng lên với vẻ mà Quỳnh Lâm cho là giễu cợt nên cô nghĩ tốt nhất là không bộc lộ gì cả.

Bây giờ Quỳnh Lâm đã nhận ra người mà Nam Phong muốn nói đến khi gọi "ba tôi" chính là ông Như Tùng, còn "gia đình" chính là những người bên ấy. Họ từng nghèo nhưng sau đó phát lên nhanh chóng nhờ buôn hàng viện trợ. Loại hàng hoá đóng thùng với biểu tượng hai bàn tay bắt chặt nhau rất phổ biến ở Miền Nam thời đó. Sau này họ buôn cả phế liệu chiến tranh.

Nam Phong hơi cười khi nhìn về tư lự của Quỳnh Lâm nhưng dường như nụ cười ấy cũng vội vã trượt qua gương mặt:

- Có lẽ tôi không nên tiếp tục đề tài này nữa. Lâm còn quá nhỏ để có thể hiểu và phân tích nó.

- Ở Việt nam người ta không dùng từ "quá nhỏ" để chỉ một phụ nữ trưởng thành như tôi. Trong trường hợp này anh có nhiều cách diễn đạt khác nhau, ví dụ như quá trẻ hoặc chưa đủ kinh nghiệm, như thế sẽ hợp lý hơn và không làm người khác khó chịu. Còn vấn đề anh vừa nói, tôi sẽ thử lý giải theo cách này. Anh có biết cái gọi là Concentric system of IO.Y không?. Đó chính là cách viết tắt của ba chữ I Own You, tạm dịch là Hệ thống đồng tâm tôi mắc nợ anh.

Nam Phong thú vị nhìn Quỳnh Lâm. Dường như chính bản thân cô cho anh cảm giác đó hơn là những gì cô vừa nói.

Quỳnh Lâm nhìn ra xa.

- Đó là vấn đề không tránh khỏi đối với bất cứ một nước thuộc địa nào khi thoát ra khỏi sự lệ thuộc. Giai đoạn lịch sử ấy đã trôi qua và giờ đây tất cả đang đổi thay như anh nhìn thấy. Nhưng tôi nghĩ đó cũng không phải là lý do duy nhất mà nội của Phong quyết định ở lại Việt Nam đâu.

Nam Phong nheo mắt:

- Vậy theo Lâm nó là cái gì?

- Đó chính là tình cảm dành cho người thân sự gắn bó với một nơi mà mình được sinh ra và lớn lên. Điều này rất thiêng liêng nhưng tôi nghĩ Phong không hiểu đâu. Nam Phong nhếch môi nhưng không có vẻ hài hước nào trong nụ cười và cả trong ánh mắt.

- Sao Lâm biết là tôi không hiểu?

- Vì tôi không nhìn thấy nó.

Mắt Nam Phong loé lên một tia rất lạ. Quỳnh Lâm chưa kịp phân tích thì nó đã thoáng qua và mất hút. Cô cũng không lẫn tránh ánh mắt ấy. Cả hai nhìn nhau. Quỳnh Lâm thoáng nghĩ, ở người này có vẻ như không điều gì có thể làm anh ta tổn thương. Với Nam Phong, cô lại là bức tường của sự ngay thẳng, không dễ đạt, không nhượng bộ với ánh mắt nhìn rất thẳng vào người đối diện. Nó phản ánh rất rõ một tâm hồn sâu sắc và một sức mạnh nội tâm, khác xa về bề ngoài mà anh đang nhìn thấy.

Nếu xe không dừng lại và tiếng riu rít của Hoài Hương không làm họ chú ý thì chắc cả hai cứ nhìn nhau như thế.

- Đến rồi à? Ừa! Ở đây bán gì vậy? Tôi muốn ăn món gì... món gì nhỉ, tự nhiên tôi quên mất tiêu rồi?

Anh tài xế phì cười:

- Bánh tráng phơi sương phải không. Nó cách đây khoảng ba trăm mét, xe không vào được, phải đi bộ vô thôi.

Nam Phong bước xuống. Anh lịch sự đứng nép sang một bên giữ cửa xe cho Quỳnh Lâm. Nam Phong nói nhỏ nhưng đủ để cô nghe rõ đến từng lời:

- Nếu Lâm không nhìn thấy điều gì đó và việc này làm Lâm bất bình thì đâu phải là lỗi của tôi, và cũng không phải là không có nó mà chỉ vì Lâm không có khả năng hoặc không biết cách để nhìn thấy mà thôi.

Không có điều gì làm phản ứng tự vệ của Quỳnh Lâm trở nên nhạy cảm hơn là thái độ cao ngạo như bây giờ của người đối diện nên dù biết

đây không phải là lúc thích hợp để tranh luận, cô vẫn muốn nói đầy đủ suy nghĩ của mình:

- Nếu sự thật đúng như những lời anh nói thì tôi rất sung sướng được nhận mình là người thiếu khả năng và không biết cách nhìn ra vấn đề Tôi tin vào điều anh vừa nói và lý do tôi chấp nhận nó bởi vì tình hợp lý chứ không phải vì nó đơn giản, dễ nghe, dễ chấp nhận.

Nam Phong cười cười:

- Không phải ai cũng nhận ra khiếm khuyết của mình một cách dễ dàng và đây thiện chí như Lâm đâu. Nhưng theo như tôi biết, trong

những trường hợp thế này người ta có nhiều cách biểu lộ khác nhau, nó thuyết phục hơn nhiều so với vẻ bề ngoài. Ừm.. đúng rồi, với vẻ không bao giờ chịu nhượng bộ cộng thêm cái giọng cao vút như vừa rồi khiến tôi có thể nghi ngờ thiện chí của Lâm đây.

Quỳnh Lâm nhướn mày để giấu nụ cười:

- Thái độ của tôi khó chịu lắm à? Sao tôi lại không nhận ra nhỉ Có thể anh đúng vì khuyết điểm của tôi là khi nói say sưa quá tôi thường không để ý đến thái độ của mình. Nhưng anh cũng đừng góp ý theo kiểu mỉa mai, vì thế tôi lại có lý do khác để thay đổi thái độ của mình đây.

Nam Phong thọc tay vào túi quần và hơi nghiêng người nhìn Quỳnh Lâm:

Chị không ngạc nhiên khi thấy tôi không chỉ diễn tả đầy đủ ý nghĩ của mình mà còn nói một cách lưu loát, rất Việt Nam và không phạm sai sót nào sao?

Quỳnh Lâm nhìn thẳng vào anh, và thật bất ngờ khi cô nói bằng vẻ hoàn toàn nghiêm túc:

- Tôi không thấy điều gì đáng phàn nàn cả. Anh gọi tôi bằng chị chứng tỏ anh đã có đủ khả năng để diễn đạt được ý nghĩ của mình vì anh bắt đầu hiểu ra được mối quan hệ trong một gia đình Việt Nam.

Lúc này họ đã bắt kịp Hoài Hương. Cô đang chăm chú lắng nghe bài diễn văn tràn ngập đại hải về món mà anh Khải cường điệu đến mức trở thành "quốc hồn quốc túy" này:

- Đó là loại bánh làm bằng bột gạo được tráng rất mỏng và phơi vào buổi sáng với ánh nắng nhẹ, không gay gắt quá. Bước kế tiếp là hong chúng trên lò than nóng và cuối cùng thì phơi vào ban đêm. Sương sẽ làm cho bánh trắng có màu trắng đục, mềm và dẻo lại. Khi ăn, cuốn bánh trắng với thịt luộc, bún và cái loại rau sống. Nghe nói ở miền Tây để ăn đúng điệu người ta dọn món này kèm với nhiều loại rau khác nhau, không đến ba mươi sáu loại giống như ăn món lẩu mắm nhưng cũng gọi là nhiều. Thú thật là tôi chưa được ăn như thế bao giờ nhưng ở đây chị cũng sẽ ngạc nhiên vì sự phong phú của các loại rau cho mà xem.

Mắt Hoài Hương lấp lánh những tia thích thú. Cô kéo tay Nam Phong:

- Thật tiếc vì anh không được nghe anh Khải giới thiệu về món ăn đặc biệt này. Chỉ nghe qua đã thấy thú vị. Em chắc chúng ta sẽ có một buổi tối rất ngon đây.

Nam Phong cười nhẹ. Nó gần như cái nhếch môi mà với Quỳnh Lâm cái nhếch môi này hoàn toàn có ẩn ý:

- Đôi khi có những chuyện mà giữa nghe và thực tế cách nhau một con đường rất dài. Em lạc quan như vậy là quá sớm đấy. Anh tin là nó rất hay, rất ngon, rất đặc biệt nhưng vấn đề chính là khẩu vị của em.

Anh cúi xuống choàng tay qua vai Hoài Hương:

- May mắn là tất cả những chuyện này sẽ có ngay lời giải đáp trong khoảng thời gian ngắn nhất vì chúng ta đến đây để kiểm những gì được nghe kia mà.

Quỳnh Lâm chuyển cái nhìn từ Nam Phong sang anh Khải. Anh Khải cũng vừa làm một hành động tương tự. Bất gặp ánh mắt của cô, anh nhún vai với vẻ hài hước và đồng lõa. Quỳnh Lâm cười vu vơ.

Suốt buổi tối, người tài xế ranh mãnh này chỉ làm mỗi một chuyện là nhìn kỹ và cố phân tích gã đàn ông trước mặt nhưng vẫn không sao khiêu nổi một sự trái ngược đến vô lý. Thay vì phụ nữ thì chính hẳn ta lại là người làm cho vấn đề đơn giản, dễ hiểu, ồ không, nó đơn giản đến nỗi không thể gọi là vấn đề, thành những điều nặng nề, rối rắm vì phải tài theo những ẩn ý kỳ quặc, khó hiểu của hắn. Người này có vẻ là vấn đề quá lớn, vượt khỏi tầm hiểu biết của cô gái xinh đẹp, duyên dáng, dễ thương nhưng còn quá trẻ đang ngồi cạnh hắn. cô chọn giả vờ vì lẽ gì nhỉ?

Cuối cùng anh kết luận, dù không ưa nhưng anh vẫn công nhận gã này có vẻ gì đó rất đặc biệt, dù là đặc biệt theo kiểu riêng không giống ai của hắn. Tuy vậy, anh vẫn thấy tiếc cho cô gái dễ mến ấy. Giá như là mình, anh sẽ... Ồi, anh cười thầm tự chế giễu ý nghĩ này. Giống như một câu ngạn ngữ của người Pháp, với những điều giá như của anh thì người ta đã có thể nhốt Paris vào trong một cái lọ.

Quỳnh Lâm nhìn vào cổ tay Kim đã quang của chiếc đồng hồ đang nhích từng nấc một, nó phát ra tiếng tích tắc khe khẽ và báo cho cô biết đã hơn một giờ sáng. Ngày mới đến từ lâu nhưng không mang đến một sự thay đổi nào, trời vẫn tối đen. Quỳnh Lâm bước khỏi phòng trực, khép hờ cánh cửa sau lưng. Hương vị tươi mát, trong lành của những ngọn gió đêm tràn vào buồng phổi. Tỳ người vào lan can, Quỳnh Lâm thấy dường như nơi đây vẫn còn sót lại chút hơi ấm của ánh nắng chiều. cô nhìn vào màn đêm. Nó quyến rũ bởi màu đen tuyền; thăm thẳm bởi những điều bí ẩn và thú vị của thiên nhiên. Trời trong vắt, khiêm tốn vượt mình lên cao để làm nền cho những vì sao nhấp nháy, sáng long lanh. Chúng gần đến mức tưởng chừng chỉ cần đưa tay ra là hái được. Không có bất kỳ tiếng động, dù rất nhỏ, phá hỏng màn trình diễn tuyệt vời của đất trời đang diễn ra trước mắt Quỳnh Lâm.

Hành lang vắng ngắt với những hàng cột đứng im lìm. Ở giữa hành lang là vài bậc thang nhỏ dẫn xuống chiếc sân rộng được tráng từng ô ciment lớn. Ở đó không có ánh đèn nhưng Quỳnh Lâm vẫn biết nơi nào bằng phẳng dễ đi, nơi nào nhấp nhô vì những vết bê lõ chỗ, kể cả vài túm cỏ mọc lơ thơ giữa những đường ranh, cô cũng nhớ rất rõ. Cuối sân là lối đi chính dẫn đến các khoa được trải nhựa phẳng lì ẩn mình dưới những tán lá rậm, cao vút. Hai bên lối đi là dãy ghế đá được đặt đối xứng nhau từng hàng. Vào buổi chiều bệnh nhân nội trú thường thơ thẩn ra đây ngồi hóng mát và tán gẫu với nhau.

Dãy phòng bệnh sáng choang nhưng hoàn toàn yên lặng. Bóng cô y tá thấp thoáng cần mẫn đi lại giữa các giường bệnh. Quỳnh Lâm khép chiếc blouse và vòng tay trước ngực để tránh gió. Sương đêm làm không khí thoáng mùi hơi nước, lạnh lạnh những rất dễ chịu, cô không muốn rời chỗ này chút nào. Quỳnh Lâm cứ đứng như thế rất lâu cho đến khi phát hiện có bóng người ở cuối hành lang thang đi về phía mình.

Quỳnh Lâm nhận ra Minh Viễn. Anh làm ở khoa cấp cứu. Minh Viễn tốt nghiệp Đại học Y khoa tại Đức và về đây gần một năm. Người ta thường nói "có tật có tật". Ở người này cũng không ngoại lệ. Tài của anh thì ở ai nấy đều biết rõ, Bác sĩ Tâm, trưởng khoa cấp cứu, vị này lớn tuổi, giàu kinh nghiệm, giỏi chuyên môn lại nổi tiếng khó tính cũng tỏ ra rất hài lòng về anh. Mọi người kháo nhau bác sĩ Tâm sắp về hưu và anh là ứng viên số một cho chức vụ này. Quỳnh Lâm ít có dịp tiếp xúc với Minh Viễn ngoài

những lần nhận bệnh từ khoa cấp cứu và những buổi họp giao ban nhưng những điều cô nghe được về nhân vật này thì không ít.

Chẳng hiểu thực hư ra sao nhưng chỉ với ngoại hình đủ gây phiền phức. Lần đầu tiên gặp mặt, dù bề ngoài bình thản, cô cũng thầm công nhận, từ gương mặt đến vóc dáng của anh đều hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ. Có vẻ như Minh Viễn quá quen thuộc với những cái nhìn ngạc nhiên hoặc thán phục nên anh nhường mày khi trông thấy vẻ lặng lẽ của Quỳnh Lâm. Cái nhường mày như một dấu chấm hỏi vừa khôi hài, khó hiểu vừa quyến rũ đầy cá tính nhưng Quỳnh Lâm lại cho nó điểm trừ. Cô không thích đàn ông ý thức quá rõ về thể mạnh của mình. Điều này đồng nghĩa với việc anh ta sẽ sử dụng nó

trong mọi trường hợp để có lợi cho bản thân.

Minh Viễn không ưa tranh luận. Thật đáng tiếc khi thái độ này lại chẳng mang một ý nghĩa tích cực nào. Điều này ở anh có vẻ như việc người khác nghĩ gì, làm gì không quan trọng. Anh lẳng lặng làm theo cách của mình và cho đến bây giờ vẫn chưa xảy ra một sơ sót nhỏ nào nên dù không thích cũng chẳng có ai có thể chỉ trích hay phàn nàn bất cứ điều gì. Tóm lại, tài năng là một cái khiên lớn bảo vệ mọi khuyết điểm ở Minh Viễn.

Và cũng ở nhân vật này, việc gọi tật xấu là khuyết điểm xem ra nhẹ nhàng quá, chẳng qua đây là cách sử dụng ngôn ngữ trong các cuộc họp. Thực tế khác hoàn toàn, vì khuyết điểm ít nhiều mang yếu tố khách quan, có thể sửa chữa được. Còn tật xấu? Trong trường hợp này lại là những điều mà người mang nó có vẻ tâm đắc và thể hiện một cách thường xuyên như để cân bằng với cái tài hoặc để chứng tỏ sự công bình của Thượng đế vậy.

Nếu gọi tật và tài ở Minh Viễn là ưu và khuyết thì qua cách nói của các cô y tá trẻ Quỳnh Lâm không phân biệt nổi chúng, dường như giữa hai thứ này không có đường ranh. Ví dụ như với câu "Anh ta giỏi thật nhưng phải cái lạnh lùng", rõ ràng nó là khuyết điểm nhưng cách nói và kiểu diễn đạt thì tương đương với lời khen "Anh Viễn giỏi chuyên môn lại lạnh lùng rất có cá tính". Mỗi đợt sinh viên đến thực tập như hiện nay thì Minh Viễn được nhắc đến nhiều nhất. Thoạt nghe chúng như những lời cảnh báo nhau vì nhân vật này vốn nổi tiếng với những mối quan hệ chớp nhoáng nhưng nếu phải nghe nhiều lần như Quỳnh Lâm thì cô hiểu rằng nó có tác dụng ngược lại. Những lời cảnh báo này chẳng khác nào ngọn lửa nóng rực hấp dẫn những chú thiêu thân liều lĩnh muốn lao vào thử sức.

Thỉnh thoảng, ngoài những trường hợp cần thiết, Minh Viễn và Quỳnh Lâm cũng có vài cuộc trao đổi nho nhỏ rất tình cờ. Không giống như những người khác, cô không gây ra bất cứ điều tiếng nào về chuyện này. Có vẻ như dưới mắt mọi người Quỳnh Lâm không phải là đối tượng của Minh Viễn. Ngoài những yếu tố về tuổi tác, vị trí, cô luôn nghiêm túc, chuẩn mực trong các mối quan hệ đồng nghiệp. Và bây giờ Quỳnh Lâm đang thể hiện điều đó theo cách của mình. Cô im lặng khi Minh Viễn đến gần. Anh cũng tỳ người vào lan can và nhìn ra xa, giống như tư thế của cô vậy. Cả hai đứng như thế khá lâu. Cuối cùng, Minh Viễn nhún vai:

- Tôi chịu thua. Không ngờ Lâm ít lời đến thế.

Quỳnh Lâm cười nhẹ:

- Đó là khuyết điểm lớn nhất của tôi đấy.

- Nhưng với sự hiểu biết của tôi, phụ nữ ít lời lại là chuyện lạ và khá hiếm hoi.

- Vậy họ thế nào trong thế giới của anh nhỉ?

- Ài?

- Anh đừng hỏi đồ như thế để lẩn tránh câu trả lời nhé. Chẳng phải chúng ta đang nói về phụ nữ sao?

- Ừm... tôi không lẩn tránh đâu, tôi đang nghĩ xem mình sẽ nói thế nào thôi. Lâm không ngại khi tôi nói sự thật chứ? Với tôi, phụ nữ là những người thích nói về quá khứ và những giấc mơ của mình. Họ sẽ giải thích hoặc phàn nàn với bạn về những nếp nhăn và thỉnh thoảng họ lại nhầm lẫn giữa mơ và thực. Ví dụ họ bảo: "Đêm qua em mơ thấy anh lạnh nhạt với em", khi nói đến điều này họ sẽ nhìn tôi với vẻ trách móc và chờ đợi. Dường như tôi có nhiệm vụ phải biện hộ cho hành động đó của mình vậy.

Quỳnh Lâm phì cười:

- Xem ra trong thế giới của anh, phụ nữ chán thật đấy. Có vẻ như anh thăm soi, nghiên cứu họ chứ không phải là tìm hiểu một cách đơn giản đâu nhỉ? Vậy họ giải thích với anh thế nào về những nếp nhăn?

Minh Viễn nheo mắt:

- Tôi không nhớ rõ nhưng dường như khi nói điều này họ muốn an ủi mình là chính. Tôi chỉ là cái cớ mà thôi.

- Trở về câu nói ban nãy, việc anh chọn phụ nữ làm đối tượng nghiên cứu là vì mục đích gì vậy?

Minh Viễn cười cười:

- Lâm đâu có đi guốc sao hiểu thấu đến tận tim đen của người khác vậy. Thú thật là khi nói đến điều ấy tôi cũng gượng lắm nhưng vì Lâm không..

Quỳnh Lâm làm một cử chỉ khôil hài:

-... Không phải là phụ nữ hở?

Minh Viễn khoát tay:

- Chỉ đúng phân nửa thôi. Câu đầy đủ là Lâm không phải là phụ nữ mà tôi từng gặp hoặc nếu nói theo cách của Lâm là không phải phụ nữ trong thế giới của tôi nên tôi có thể tiết lộ chút xíu.

Minh Viễn nói nhỏ vờ như ngượng ngập:

- Tôi làm thế để giữ cho mình đừng yêu họ thôi vì thật ra phụ nữ là yếu điểm lớn nhất của tôi.

Quỳnh Lâm bật cười. Trong đêm vắng âm thanh ấy mang lại một giai điệu là lạ rất quyến rũ. Cô cười thật tự nhiên chẳng để ý đến nhìn chăm chú của Minh Viễn, chẳng che miệng làm duyên hay lúng liếng đôi mắt mà anh nhớ là rất to, rất đẹp. Một cơn gió lạnh chợt thổi qua, Quỳnh Lâm khép vội tà áo và Minh Viễn thoáng thấy cái ngáp thật nhẹ.

- Câu chuyện của tôi chán quá hả?

- Không phải đâu... chỉ vì tôi...

Lần này cô không giấu nổi cái ngáp dài bất chợt. Quỳnh Lâm giải thích với vẻ ngượng ngập rất nữ tính:

- Xin lỗi anh. Mỗi khi lạnh cơ thể tôi thường phản ứng như thế.

Minh Viễn ân cần:

- Một tách cà phê nóng nhé?

Nhìn xuyên qua những tán cây, Quỳnh Lâm nhận ra căng-tin ở góc bệnh viện vẫn còn sáng đèn. Dường như họ bán suốt đêm. Khách hàng chính vào giờ này thường là thân nhân của những người bệnh. Họ đến đây tìm một chỗ ngồi ngất, uống cốc cà phê hoặc mua vài phích nước sôi. Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Không, cảm ơn anh.

Đưa mắt theo hướng của cô, Minh Viễn giải thích:

- Tôi không có ý mời Lâm đến chỗ ấy đâu vì chính tôi cũng không đủ can đảm uống tách cà phê nguội ngắt, nhạt thêch ở đó vào giờ này. Tôi sẽ đãi Lâm loại đặc biệt hơn nhiều.

- Nghe hấp dẫn đấy nhưng để lần khác nhé vì một tách cà phê vào lúc này sẽ làm mắt tôi díp lại mất thôi. Thật đấy, không hiểu sao cà phê luôn làm tôi buồn ngủ.

Trong bóng tối Quỳnh Lâm không nhìn thấy nét mặt Minh Viễn nhưng đôi mắt sáng của anh thì trông rất rõ. Nó làm cô bối rối. Quỳnh Lâm buột miệng nói và hối hận ngay lập tức:

- Dường như anh đang giận vì lời từ chối ấy của tôi?

Cô nghe thấy anh cười. Giọng cười trầm trầm và mang theo cả hơi ấm:

- Tôi nghĩ chắc là cách biểu lộ cảm xúc của mình có vấn đề nên một người tinh tế như Lâm đã không nhận ra. Thật sự là tôi đang cảm thấy phấn khởi khi nghĩ đến một cái dịp nào đó rất gần mà Lâm vừa hứa.

Có tiếng ho vọng ra từ dãy phòng bệnh. Minh Viễn nhìn cô:

- Bệnh nhân hôm trước thế nào rồi nhỉ?

- Tốt lắm. À, hình như tôi chưa cảm ơn anh thì phải? Hôm đó tôi bối rối quá, thú thật là chưa bao giờ tôi phải xử lý ca nào phức tạp đến thế. May là có anh giúp tôi. Cảm ơn anh rất nhiều.

Minh Viễn hít một hơi dài. Anh không muốn nói những lời mà người ta vẫn thường nói trong những trường hợp thế này. Nó sẽ lạc lõng thậm chí xa lạ với thái độ chân thành, dễ mến của Quỳnh Lâm. Minh Viễn xoay người lại, tựa lưng vào lan can nhìn suốt dãy hành lang hun hút anh nói khẽ:

- Khung cảnh này làm tôi nhớ đến những năm tháng còn là sinh viên. Lúc học xong dự bị y khoa, năm thứ nhất tôi cũng tập tễnh theo các anh lớn đi thăm bệnh. Tuy sợ nhưng thấy mình oai lẫm nhất là khi được bệnh nhân gọi bằng bác sĩ. Những hôm trực tập sự không may gặp phải ca nặng là mất bình tĩnh. Thậm chí run bắn cả người. Đi thăm bệnh mà bụng cứ đánh lô tô, phải rủ vài thằng bạn theo để hỗ trợ tinh thần.

- Tôi nghĩ ai chọn công việc này thì buổi đầu tiên đều như thế cả, nhưng nhìn anh bây giờ thật khó hình dung ra những cảnh ấy. Tôi thì chẳng khá hơn chút nào, nếu không muốn nói là quá tệ. Anh biết không, năm thứ hai lúc thực tập mổ trên xác, tôi khóc ròng ròng, không hiểu có phải vì quá sợ hay không. Đến cả tháng sau tôi không dám gặp một miếng thịt nào, ngay cả khi nhắc đến phở cũng làm tôi sợ đến xanh cả mặt.

Ký ức hiện ra như đoạn phim chiếu chậm. Quỳnh Lâm không hay mình mỉm cười với hình ảnh ấy, cho đến khi phát hiện ra Minh Viễn đang nhìn hút vào một điểm nào đó trên gương mặt thì nụ cười ấy mới nhạt dần rồi mất hẳn. Quỳnh Lâm nhìn Minh Viễn và tự hỏi, không hiểu sao chỉ ở mức sơ giao mà cô và anh có nhiều chuyện để nói đến thế. Có thể do cách dẫn dắt khéo léo của anh, cũng có thể do khung cảnh ban đêm ở đây im ắng, gần gũi quá khiến người ta mở lòng và xích lại gần nhau hơn.

Đột nhiên, Quỳnh Lâm thấy chột dạ vì sự lăm lăm của mình. Nó không giống như thái độ bình thường của cô và điều này làm Quỳnh Lâm bối rối. Lập tức ánh mắt cô thấp thoáng những tia đề phòng giành cho người đối diện. Phản ứng này vượt khỏi tầm kiểm soát của Quỳnh Lâm và không qua được mắt của Minh Viễn. Anh nhanh chóng nhận ra sự dè dặt nhất định trong cái nhìn ấy. Minh Viễn cười nhạt. Thái độ của anh làm cô lúng túng:

- Xin lỗi anh... tôi...

- Lâm xin lỗi tôi về điều gì? Có phải Lâm bắt đầu nghi ngờ cái nhìn của mình không? Lâm đáng đối chiếu những điều nghe được từ người khác và thấy ân hận, đúng không?

Quỳnh Lâm yếu ớt:

- Tôi không có...

- Vậy Lâm thế nào?

Giọng nói hồ hững của Minh Viễn không có vẻ mỉa mai nhưng nghe vẫn thấy mỉa mai. Quỳnh Lâm cố gắng giải thích, chỉ có điều cô không biết phải bắt đầu thế nào. Quỳnh Lâm nói một cách khó khăn và hy vọng ít nhất anh cũng nhìn cô lấy một lần.

- Tôi không phủ nhận mình có nghe tất cả những điều đó. Và trước khi tôi hiểu rõ về anh thì tạm thời những điều này vẫn có sức ảnh hưởng nhất định. Tôi không muốn nhìn anh bằng cái nhìn của người khác nhưng anh cũng biết dư luận tự thân nó có một sức mạnh chi phối người nghe, dù họ có muốn hay không, và tôi cũng không phải là ngoại lệ. Để có thể khác đi thì cần phải có thời gian. Nhưng thật ra tôi nhìn anh thế nào không quan trọng. Thái độ ban nãy của tôi xuất phát từ việc tôi không muốn họ nghĩ rằng... nên tôi...

Minh Viễn ngắt lời. Anh không nhìn Lâm và nói bằng giọng khô khốc:

- Tôi hiểu rồi. Dù sao cũng cảm ơn Lâm đã nói thẳng. Tôi chưa bao giờ quan tâm đến việc người khác nghĩ gì về mình nhưng vừa rồi thất vọng quá nên tôi... Không, tôi mới chính là người phải nói lời xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Gương mặt trông nghiêng của Minh Viễn phảng phất nét gì đó vừa cao ngạo bất cần, vừa thất vọng nuối tiếc. Gương mặt ấy chân thành hơn tất cả những gì anh vừa nói. Quỳnh Lâm biết sự vụng về của mình đã làm tổn thương anh. Sự tổn thương mà Minh Viễn đang ngụy trang bằng vẻ tức giận, lạnh lùng nhưng cô vẫn nhìn thấy. Quỳnh Lâm bỗng nhận ra mình thật vô lý. Đầu có gì là không thể nếu giữa hai người hình thành một mối quan hệ bình thường, thậm chí rất bình thường, ví dụ như quan hệ đồng nghiệp, bạn bè. Chẳng phải trò chuyện với anh làm cô thấy vui đó sao, vậy mà vừa rồi cô lại vì những e ngại phi lý, những suy nghĩ lẫn lộn, những dè dặt tùm mùm kiểu đàn bà để làm hỏng nó. Quỳnh Lâm tự trách mình. Cuối cùng cô thờ dãi và nói bằng giọng hối tiếc thật sự:

- Tôi biết mình vô lý và đã làm anh giận. Có thể anh sẽ không bỏ lỗi cho tôi. Tôi không dám trách nhưng chỉ muốn anh biết một điều, tôi sẽ còn ân hận rất lâu về thái độ vừa rồi của mình.

Gương mặt Minh Viễn không đổi chỉ giọng nói là dịu đi đôi chút:

- Tôi đã có kinh nghiệm về sự thẳng thắn của Lâm. Bao giờ Lâm cũng nói đúng những điều mình nghĩ về người khác. Vừa rồi cũng vậy. Vì thế tôi hỏi Lâm một câu nhé. Hy vọng Lâm cũng sẽ trả lời một cách chân thành và thẳng thắn.

- Tôi sẽ cố gắng.

Minh Viễn cuối xuống:

- Lâm nghĩ gì về tôi?

Câu hỏi không gây bất ngờ nhưng cách đặt câu hỏi làm Quỳnh Lâm bối rối. Trong lúc ấy đôi mắt rất đen rất sáng vẫn không rời khỏi gương mặt cô. Quỳnh Lâm ngập ngừng giây lát.

- Cảm ơn Lâm.

- Nhưng tôi đã trả lời đâu?

Minh Viễn mỉm cười:

- Lâm đã trả lời rồi. Lâm cần một khoảng thời gian ngắn để có câu trả lời tế nhị. Tôi không yêu cầu Lâm tế nhị. Tôi chỉ cần Lâm trả lời trung thực và trong khoảnh khắc ngập ngừng của Lâm tôi đã có được câu trả lời ấy.

Quỳnh Lâm nhăn mặt:

- Tôi không thích đánh đố người khác bằng thái độ của mình nên anh cũng đừng đoán mò về ý nghĩ của tôi. Tôi sẽ cho anh câu trả lời trung thực nhất đây. Với tôi, anh là một bác sĩ giỏi, rất giỏi, thậm chí có lúc tôi còn nghĩ trong đầu anh luôn có sẵn một chiếc máy chuyên phát hiện những sai sót dù rất nhỏ. Còn những chuyện bên lề khác thì theo tôi anh cũng có lằng nhằng đấy, cao ngạo đấy, tự mãn đấy nhưng xem ra đó là kết quả tất yếu của việc anh biết rõ những ưu thế của bản thân mình: giỏi, đẹp và thành đạt. Tóm lại anh rất xấu dù tôi nghĩ anh chỉ xấu bằng phân nửa những lời đồn đại và phân nửa cái xấu mà anh thể hiện thôi.

Minh Viễn trở mặt nhìn Quỳnh Lâm, sau đó anh phá lên cười thật to. Giờ đây nó không mang giai điệu trầm ấm như ban nãy mà vang thật xạt xạt hào sáng như âm thanh của những chiếc ly pha lê chạm vào nhau. Minh Viễn nói giữa những tiếng cười:

- Tôi chưa từng nghe lời khen nào hay đến thế. Liệu tôi có phải lên án Lâm về sự tăng bốc thái quá này không nhỉ? À, trước khi làm việc này cần phải hỏi rõ Lâm có ý khen hay chê tôi đây? Tôi có cảm giác như mình đang ngoạo đầu để xem một bức tranh trừu tượng vì không hiểu người ta có dán ngược nó để đánh đố tôi không.

- Vậy kết quả thế nào?

Minh Viễn vẫn cười:

- Dù ngược hay xuôi tôi đều không hiểu gì hết. Ừm... chắc cũng cần giải thích thêm một chút, câu này tương đương với câu, dù đặt ở tư thế nào nó cũng đều có ý nghĩa và chính điều này làm nhức đầu thiên hạ đây. Dù sao cũng cảm ơn Lâm đã nhẹ tay. Với tôi chỉ xấu bằng phân nửa là tốt lắm rồi.

Vào lúc này Minh Viễn mơ hồ nhận ra sự hiện diện của người phụ nữ trước mặt anh làm đêm quấy rầy và bình yên hơn. Quỳnh Lâm ngược lên bầu trời. Màu đen đã nhạt dần, những vì sao lụi xa hơn, chúng nhấp nháy nhẹ nhàng như những con mắt đang ngái ngủ, chỉ có gió là siêng năng thổi mãi bên tai những lời thì thầm. Và hình như trong tiếng gió còn có cả...

- Quỳnh Lâm dễ thương quá.

Quỳnh Lâm nhìn Minh Viễn đầy vẻ ngờ vực, trong khi anh thẳng thắn đáp lại cái nhìn của cô:

- Anh đừng nói với tôi như nói với một cô bé mười sáu tuổi chứ vì như thế tôi sẽ nghĩ rằng anh đang tán tỉnh tôi đấy, trong khi tôi lớn tuổi hơn anh và quá già để nghe những lời này.

Minh Viễn nhún vai:

- Điều gì làm Lâm nghĩ như vậy?

- Đơn giản thôi, anh ra trường chỉ gần hai năm trong khi tôi tốt nghiệp sớm hơn, trừ phi anh thi rớt hoặc lưu ban, nhưng anh giỏi thế này thì chắc chuyện đó đã không xảy ra.

Minh Viễn xoa cằm

- Lâm nói đúng, tôi không thi rớt cũng không lưu ban nhưng tôi học hết năm thứ III ở Việt Nam rồi mới sang Đức. Ở đó tôi bị buộc phải học lại từ đầu. Vì thế Lâm tốt nghiệp sớm hơn cũng không có nghĩa là Lâm lớn hơn tôi đâu. Nhưng nếu có thể thật cũng không quan trọng vì với tôi tuổi tác chỉ là những trò chơi về con số, nó không nói lên được điều gì cả.

Quỳnh Lâm lặng thinh. Cô thấy ngượng ngùng, mình thật lẩn thẩn khi đề cập đến chuyện tuổi tác, không khéo họ lại nghĩ... Minh Viễn không nói thêm. Thật ra với câu hỏi vừa rồi, anh không có ý nhắc đến vấn đề tế nhị này. Nhưng cô lại nghĩ ngay đến nó. Phụ nữ vốn nhạy cảm về tuổi tác và người này cũng không ngoại lệ.

Minh Viễn ngó đồng hồ. Lúc này Quỳnh Lâm đã có thể nhìn rõ gương mặt anh. Nó có vẻ gì đó khó tin đối với một người thức trắng đêm ở khoa cấp cứu. Đôi mắt đen ấy vẫn sáng rực không một nét mệt mỏi, dù thoáng quạ Quỳnh Lâm tự hỏi không biết hiện giờ về mặt mình trông thế nào nhỉ?

- Tôi đi nhé. Lâm ngả lưng một chút cho khỏe đi, sắp sáng rồi đây.

- Ngừng một chút, anh nói thêm:

- Đây là một trong những ca trực bình yên hiếm hoi nhất của tôi. À không, trước khi nói chuyện với Lâm tôi đã nghĩ thế nhưng bây giờ không hoàn toàn như vậy – Minh Viễn đặt tay lên ngực trái trong một cử chỉ hài hước – Hình như nó đang cố mách với tôi điều gì đó. Lại thật.

Dứt câu, anh xoay người bước đi thật nhanh không để ý đến phản ứng của Quỳnh Lâm. Dáng Minh Viễn cao lớn với những bước chân mạnh mẽ, chắc nịch, đầy tự tin. Anh gọi cho người khác hình ảnh về sức mạnh và sự hoàn thiện. Quỳnh Lâm rảo bước về phòng. Với hành động này cô muốn mình không nghĩ đến người đàn ông ấy nữa. Quỳnh Lâm đẩy cửa, không có tiếng động nào, nhưng cô y tá đang nằm ghé trên chiếc giường trống vội nhồm dậy ngay. Khoát tay ra hiệu cô cứ nằm yên, Quỳnh Lâm thông thả đi dọc các dãy giường bệnh. Nhịp thở đều đều trong giấc ngủ say của từng ấy con người mang đến cho cô cảm giác bình yên và ấm áp lạ. Có tiếng se sẽ ở góc phòng:

- Thưa bác sĩ...

Quỳnh Lâm quay lại. Cô nhận ra người phụ nữ với dáng cao, gầy, lam lũ, vẻ chịu đựng, khắc khổ hiện rõ trên gương mặt đầy nếp nhăn, lấm tấm vết rỗ

hoa có mặt ở khoa này từ tuần trước. Con trai chị Ốm nặng. Nó viêm não. Nhờ phát hiện sớm và điều trị kịp thời nên giờ đã tạm ổn và có khả năng không để lại di chứng nào.

- Bác sĩ ơi... Con trai tôi cứ ngủ li bì suốt từ chiều. Nói phải tội, thỉnh thoảng tôi cứ phải sờ tay vào mũi xem nó còn thở không. Tôi sợ quá. Bác sĩ khám cho cháu với.

Quỳnh Lâm trấn an:

- Chị đừng lo, cháu đã khá hơn rất nhiều. Đêm qua vì bé quấy suốt nên tôi cho thuốc để hôm nay cháu ngủ bù và chị cũng tranh thủ ngủ một chút đi. À, bé vẫn bú chứ? Tốt lắm, chị cứ cho cháu bú bình thường nhé. Nếu tình hình cứ tiến triển như thế này thì vài hôm nữa có thể xuất viện rồi đây.

Gương mặt ấy dịu ngay tức thì, chị cảm ơn rồi rít rỏi khẽ khàng nằm xuống ôm lấy thằng bé. Sự tin tưởng tuyệt đối và tình cảm của chị dành cho con có vẻ gì đó rất đơn sơ nhưng mãnh liệt, đầy sức thuyết phục. Nó làm Quỳnh Lâm cảm động vì thế đêm của cô cũng trôi qua một cách bình yên.

Buổi sáng Quỳnh Lâm bàn giao và rời khỏi khoa rất sớm. Vì hôm nay là ngày cuối tuần nên các phòng ban nghiệp vụ được nghỉ. Quỳnh Lâm đếm từng bước trên dãy hành lang vắng ngắt. Hai bên là những căn phòng đóng kín cửa. Gió lùa qua hàng cột trống trải quần lay cộ Xoa xoa vai để xua đi cảm giác lạnh, Quỳnh Lâm chợt nhớ đêm qua mình không mang theo áo khoác. Cô hắt hơi mấy cái liên, đầu vầng vất khó chịu. Len người vào bãi gửi xe, Quỳnh Lâm không nấn nổi tiếng rên khi thấy bánh xe sau trung bộ mặt méo xẹo, xẹp lép để chào mình. Chiếc xe bướng bỉnh trì lại khi cô cố sức lôi nó đi. Kẹt số. Quỳnh Lâm thở hắt ra. Đêm qua vì vội quá, cô nhớ mình đã làm chiếc xe đồ nhào ra đất nên sáng nay nó trở chứng để trả thù cô đây. Thái dương buồn buồn vì con đầu đầu bất chợt, Quỳnh Lâm dùng tay day day nó. Có tiếng sau lưng:

- Lâm sao vậy?

Cô ngoái lại:

- Anh chưa về à?

- Tôi chờ Lâm

- Có việc gì ạ?

Minh Viễn hát hằm:

- Tôi trông thấy chiếc xe của Lâm và nghĩ rằng mình có thể chuyển nó thành cơ hội nên đợi ở đây.

Quỳnh Lâm lắc đầu ngán ngẫm:

- Tôi làm gì với nó bây giờ?

- Trông Lâm không được khỏe – Như xác nhận điều anh vừa nói, cô hắt hơi thêm hai cái nữa, mũi sịt sịt ướt, cô lục túi xách tìm khăn giấy. Không có. Quỳnh Lâm cau kinh vứt chiếc bao rỗng vào giỏ rác – Tôi đưa Lâm về. Xe của Lâm tôi sẽ nhờ người mang đi sửa giúp

- Anh chỉ cần dắt nó sang bên kia đường giúp tôi là được rồi. Anh về nhà đi. Tôi biết sau một ca trực đêm người ta thèm được nghỉ ngơi và ngủ một giấc dài để bù lại như thế nào.

Minh Viễn lắc đầu:

- Bên ấy vẫn chưa mở cửa. Chỗ sửa gần nhất cũng cách đây hơn năm trăm mét. Bệnh nó xem ra không đơn giản đâu, phải mất khá nhiều thời gian đấy trong khi Lâm lại mệt thế này. Hãy để tôi giúp Lâm, không phải áy náy gì cả vì tôi không bắt đầu một ngày mới bằng những cách Lâm vừa nói đâu, nhất là với buổi sáng đẹp trời thế này. Tôi sẽ đi bơi hoặc chơi vài set tennis trước khi về nhà.

Anh cúi xuống và kiên nhẫn lặp lại:

- Cho tôi giúp Lâm nhé.

Thấy cô ngần ngại, Minh Viễn thuyết phục thêm:

- Đây là cơ hội hiếm hoi để chứng tỏ những điều Lâm nói tới qua, tôi chỉ xấu có phần nửa thôi. Tôi...

Quỳnh Lâm mỉm cười nhưng con đầu đột ngột ở đỉnh đầu làm nụ cười chưa kịp tròn đã chuyển thành méo xệch. Minh Viễn nhận ra ngay và anh nói bằng giọng cương quyết:

- Tôi không muốn Lâm từ chối nữa. Lên xe đi.

Chiếc kính đen và gương mặt không cười của anh làm cô sợ. Quỳnh Lâm luống cuống leo lên ngồi phía sau anh trên chiếc mô tô kèn càng. Như chỉ chờ có thế nó phóng vút đi như mũi tên.

Quỳnh Lâm nghiêng người tránh gió, cô hít hít mũi. Minh Viễn cho xe chạy chậm, anh rút chiếc khăn tay trong túi đưa cho Quỳnh Lâm

- Lâm lật mặt trong dùng tạm đi, nó vẫn còn sạch đấy.

Về thân nhiên của Minh Viễn làm cô quên đi sự dè dặt cố hữu của mình, Quỳnh Lâm cảm lấy và đưa ngay... lên mũi. Mùi thơm quen thuộc làm cô sững người lại, tìm dội lên một nhịp, đau nhói. Mùi nước hoa mà ngày trước Như Vũ vẫn thường dùng. Quỳnh Lâm thần thờ đưa chiếc khăn ra xa rồi nhìn nó đăm đăm. Cô không biết gương mặt mình đại đi vì nỗi đau ập đến bất chợt và với Quỳnh Lâm giờ đây nó vẫn còn nguyên vẹn.

Sau mỗi chuyến bay, việc đầu tiên về đến nhà là Như Vũ ôm ghì lấy vợ. Anh bảo thèm nghe mùi tóc cô, thèm hơi ấm tỏa từ thân thể cô. Quỳnh Lâm vùi đầu vào vùng ngực to rộng và hít lấy mùi hương quen thuộc từ anh. Cô nhớ đến nụ cười và ánh mắt say đắm của Như Vũ. Mùi hương ấy giờ thoang thoang quanh Quỳnh Lâm. Nó tỏa ra từ chiếc khăn trên tay và trên thân thể người đàn ông trước mặt. Rất nhẹ nhưng nhắc cô nhớ đến anh và những ngày hạnh phúc đã trôi qua. Nước mắt ứa ra rồi chảy thành dòng trên mặt Quỳnh Lâm, một cách không tự chủ.

Quỳnh Lâm không biết cô đã tự đánh lừa mình vì sự thật không hoàn toàn giống như điều mà cô vừa lý giải. Quỳnh Lâm khóc không chỉ vì mùi hương quen thuộc mà vì sự chăm sóc ân cần của Minh Viễn. Chính người đàn ông này đã mang đến cho cô cảm giác ấm áp được che chở như ngày xưa. Minh Viễn cho xe chạy chậm chậm qua những con đường vắng, anh hỏi khe khẽ như sợ làm Quỳnh Lâm giật mình:

- Lâm thấy trong người ra sao?

Câu hỏi được nhắc lại lần thứ hai vẫn một âm điệu không đổi, Quỳnh Lâm mới giật mình. Cô luống cuống nhét chiếc khăn vào túi xách, lấy tay lau mắt rồi trả lời, cố giữ giọng thật bình thản. Cũng may nó không phản bội lại cô:

- Tôi chỉ hơi đau đầu thôi.

- Nếu mệt quá Lâm có thể tựa vào tôi, đừng ngại gì cả. À, tôi biết một nhà hàng nhỏ chuyên phục vụ những món điểm tâm rất ngon, Lâm có muốn ăn một chút trước khi về nhà không?

- Thôi anh ạ. Buổi sáng mẹ tôi thường chuẩn bị bữa ăn sáng cho mọi người. Bà thích như vậy. Ngoại trừ những lúc phải vắng nhà vì lý do bất khả kháng, không ai trong chúng tôi bỏ qua bữa ăn này cả. Đó là quy ước ngầm giữa chúng tôi. Mẹ tôi thường bảo đó là cơ hội để những thành viên trong gia đình gặp nhau trong khoảng thời gian ngắn trước khi rời khỏi nhà bắt đầu một ngày mới của mình.

- Lâm vừa nói đến chúng tôi, đó là những ai vậy, tôi có thể biết được không?

Minh Viễn thờ ra nhẹ nhàng khi thấy Quỳnh Lâm mỉm cười:

- Là ba tôi và tôi.

- À, ra thế. Tôi hình dung và thấy thích thú với những bữa sáng trong khung cảnh đầm ấm mà Lâm vừa kể. Hình ảnh này làm tôi cảm động và khao khát, có lẽ vì tôi sống xa gia đình lâu quá- Giọng anh ngậm ngùi như đang gánh chịu một sự thua thiệt nào đó, nghe rất mùi lòng nhưng vấn đề ở đây không đơn giản là bữa ăn sáng mà là ở chỗ có ai đó quan tâm đến mình và điều này xem ra anh đâu có thiếu.

Minh Viễn bật cười, lúc này anh đã nhận ra có những con sóng nhỏ đang trao nghiêng trong lòng. Lắc đầu về không tin, Minh Viễn cố phủ nhận và tự chế giễu mình vì rung động kỳ lạ này. Sau khi làm tất cả những việc ấy cũng không ngăn được những điều anh muốn nói:

- Nếu Lâm cho phép ngày mai tôi sẽ đến đón Lâm đi làm.

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Anh sửa xe giúp tôi là quý lắm rồi, không dám làm phiền anh thêm. Văn phòng của ba tôi cũng nằm trên con đường ấy, tôi sẽ đi nhờ xe ông.

Minh Viễn nhún vai:

- Tiếc thật, tôi không chen vào đâu được vì chẳng tìm ra khoảng trống nào giành cho mình cả. Tôi thấy ganh tỵ với những người thân của Lâm quá.

Xe dừng lại trước cổng. Quỳnh Lâm thận trọng leo xuống, cô thấy hơi choáng. Gạt những sợi tóc lòa xòa trên trán, Quỳnh Lâm bậm môi môi khô ran, cố cưỡng lại mi mắt nặng trĩu và hàm hấp nóng vì con sốt. Minh Viễn nhìn hút vào lúm đồng tiền thấp thoáng cạnh khóe môi nhợt nhạt. Cô không nhận ra ánh mắt ấy vì chiếc kính đen đã che khuất nó. Minh Viễn dịu dàng và trong một thoáng anh ngạc nhiên vì mình có thể nói được bằng giọng như vậy:

- Lâm nhớ nghỉ ngơi nhiều nhé. Chiều nay tôi sẽ gọi điện cho Lâm, đừng như thế, hãy để tôi nói hết, tôi gọi đến chỉ để biết Lâm như thế nào thôi. Hy vọng Lâm sẽ không lẩn tránh tôi như những lần trước, được không Lâm?

Quỳnh Lâm gật nhẹ. Về chân thành của anh làm cô cảm động:

- Chỉ là con đau đầu đơn thuần thôi, anh đừng quá lo.

Minh Viễn hơi nghiêng người về phía cô:

- Lâm không phải là người có thể khóc chỉ vì con đau đầu đơn thuần, tôi biết mình không được phép hỏi lý do nhưng tôi thấy đau lòng lắm. Hy vọng một lúc nào đó tôi có thể chia sẻ được điều này với Lâm. Thôi, Lâm vào đi.

- A... chờ một chút. Khăn của anh đây... mà thôi, để tôi giặt sạch trước khi trả lại cho anh.

Minh Viễn cười cười:

- Tôi muốn Lâm giữ nó nhưng không phải để giặt sạch đâu.

Chiếc xe phóng vút đi. Quỳnh Lâm nhìn theo. Minh Viễn vận chemise ngắn tay màu sáng kết hợp quần màu sậm rất hợp thời trang cộng thêm chiếc mô-tô kèn còi lướt trên đường phố, trông anh không giống vị bác sĩ cô vẫn gặp hàng ngày ở nơi làm việc, càng không giống người đàn ông cô trò chuyện tối qua. Quỳnh Lâm chậm chạp quay vô:

- A...

Nam Phong đang tựa người vào chiếc cổng sắt mở hé và nhìn cô chăm chăm. Một thoáng tình quái lóe lên sau hàng mi dày. Với tư thế này có thể đoán chắc anh ta đã đứng như vậy rất lâu. Nam Phong cùng Hoài Hương về Mỹ từ nhiều tháng trước. Không một tin tức nào ngoài lần duy nhất anh gọi điện thông báo mình đã đến nơi. Có vẻ như Nam Phong không màng đến sự lo lắng, quan tâm của những người mà anh gọi bằng cha mẹ, trong khi anh biết rất rõ ảnh hưởng của mình đối với họ. Điều này làm Quỳnh Lâm thấy ghét anh cay đắng.

Cô nhìn Nam Phong rồi xoay người về hướng ngược lại. Đây đúng là lý do làm cho gương mặt lúc này của Minh Viễn thoáng nét là lạ, Quỳnh Lâm có nhận thấy nhưng không hiểu vì sao. Cô lẩm bẩm:

- Ra là anh. Anh đến lúc nào vậy? Sao không vào nhà đi?

Nam Phong nhướn mày khi nghe cô dùng động từ “đến” để chỉ sự có mặt của mình ở đây. Nó có vẻ như lời cảnh báo ngầm ngầm rằng anh đã biến nhà này thành trạm dừng chân vì thế anh cũng chỉ là người khách quanh quẩn đầu đây, rảnh rỗi ghé qua chơi. Cô không xem anh là thành viên trong gia đình lại vừa trở về từ bên kia đại dương xa xôi. Chưa bao giờ Nam Phong thấy mình giảm giá trị trước ai như khi đứng trước người phụ nữ này. Anh nhún vai giễu cợt:

- Tôi nghĩ mọi người sẽ ngạc nhiên khi tôi đột ngột xuất hiện thế này nhưng xem ra không ai ngạc nhiên cả, trừ tôi.

Quỳnh Lâm đẩy rộng cửa rồi thung thình bước vào. Cô vờ như không nhận ra ẩn ý của câu nói vừa rồi bằng cách hỏi thẳng thắn:

- Điều gì làm anh ngạc nhiên vậy?

- Ừm... chàng trai ban nãy và thái độ thân thiện của anh ta... chẳng hạn. Tôi thấy phục đấy. Sáng sớm đưa cô bạn gái về nhà đã gặp ngay một gã lạ mặt đứng thù lù trước cổng, giương cặp mắt soi mói nhìn mình đến không chớp. Nếu là hẳn chắc tôi sẽ sợ chết khiếp.

Nam Phong nghĩ việc đầu tiên Quỳnh Lâm sẽ phân trần là hai từ “bạn gái” mà anh cố tình nhấn mạnh. Nhưng anh đã lầm, Lâm vẫn thân thiện:

- Tôi không nghĩ anh có thể làm cho ai đó hoảng sợ vì hiếm khi người ta có cảm giác này trước một gương mặt đẹp, một vẻ bề ngoài lịch sự, bảnh bao cho dù người đó có có ý đứng lù lù và gán thêm cặp mắt soi mói gì đó để dọa thiên hạ. À, sao anh vào được đây vậy?

Nam Phong xòe tay:

- Tôi vẫn còn giữ chìa khoá cổng. Tôi đến từ rất sớm nhưng sợ làm mất giấc ngủ của mọi người và cũng không muốn gây thêm bất ngờ nên đứng ở đây chờ cả nhà thức dậy.

Quỳnh Lâm nhích người ra nhường chỗ cho Nam Phong

- Mẹ sẽ là người ra mở cửa đấy, bao giờ cũng thế. Chắc chắn sự hiện diện của anh chắc chắn sẽ gây bất ngờ nhất là với mẹ. Nhưng may mắn là thần kinh tôi còn vững. Nó vẫn còn có thể chịu được, vì so ra bất ngờ này cũng không lớn hơn sự im lặng trước đây của anh là bao.

Nam Phong nheo mắt

- Lâm có chắc không?

- Gì?

- Mẹ sẽ là người ra mở cửa?

- Tôi chắc

- Để thử xem

Nam Phong vừa dơ đặt tay lên núm chuông thì cánh cửa xịch mở. Ba anh xuất hiện. Ông vẫn chưa nhìn thấy Nam Phong

Đã về rồi hả con? Cứ để xe ngoài đây đi Lâm, chốc nữa ba dắt vào chợ Cái Bặc thêm cao lăm, không khéo con lại ngã như hôm trước. Ồ... có cả Phong nữa à? Con sang bao giờ? Sao không báo trước để ba mẹ ra đón. Các con vào nhà đi, bà ấy sẽ cuống lên vì mừng hco mà xem

Quỳnh Lâm lo lắng khi không thấy bà Như Tùng

-Mẹ vẫn chưa thức dậy hả bà Mẹ có khỏe không ạ? Đêm qua mẹ có uống thuốc không?

Ông xoa tay

- Sáng nay mẹ con dậy muộn, đang vội làm điểm tâm trong bếp. Mẹ con cứ cầu nhau mãi vì ba không đánh thức bà ấy sớm hơn

- Thế còn chị Như đâu ạ?

-Hôm qua dưới quê gọi điện lên báo bố cô ấy bệnh nặng nên mẹ con cho cô ấy về từ chiều

Quỳnh Lâm đặt túi xách lên bàn

Để con vào giúp mẹ một tay

Ông Như Tùng giục Nam Phong

-Con cũng vào đi

Anh lững thững đi theo chân Quỳnh Lâm. Vừa đi vừa nghĩ ngợi, ba anh dùng từ "sang" còn cô ấy dùng từ "đến" để chỉ sự xuất hiện của anh. Để xem nhân vật thứ 3 thế nào. Phản ứng của hai người này tuy khác nhau về cách biểu lộ nhưng nội dung thì hết như nhau. Nó cùng xuất phát từ tình cả dành cho người phụ nữ đang đứng trước mặt anh. Họ đều yêu mến và muốn bảo vệ bà, giờ đây sự hiện diện của anh là mối đe dọa lớn nhất. Nam Phong thấy buồn cười. một lần nữa anh khẳng định mình không thể có và cũng không bao giờ hiểu nổi loại tình cảm ủy mị, sụt sướt này. Nhưng nếu muốn, anh vẫn có thể làm cho họ hài lòng. Nghĩ vậy nên Nam Phong gọi lớn

-Mẹ Ơi

Tiếng gọi nghe quen quá. Nam Phong, 20 năm trước khi bà buông tay nó ra, nó cũng đi gọi "mẹ Ơi như thế này. Ngày ấy nó còn bé lắm. Nó không thể trong thấy bà qua vai người khác nên cúi xuống nhìn mẹ qua khoảng trống giữa nhữNg đôi chân đi lại. Đôi mắt đen nhanh đơng đầy nỗi buồn và sự sợ hãi vượt xa sức chịu đựng của một đứa trẻ 10 tuổi in đậm vào ký ức bà, biến thành nhá dao xoáy mạnh vào tim mỗi khi bànhở về nó. Nam Phong. Nếu trở về được những ngày ấy, nhất định bà không để nó ra đi. Không bao giờ

Nam Phong nhìn mẹ. Những biến đổi tình cảm mà anh đọc. được trên nét mặt dịu dàng, nhần nhục ấy,mách anh biết rằng, trong lòng bà, anh đang giữ vị trí rất quan trọng. Điều này chỉ mang lại trong anh một cảm xúc nao nao rất khó phân tích. Đúng lúc này anh nhận ra lòng mình, chỉ là cảm giác ái ngại và tội nghiệp mà thôi. Quỳnh Lâm đang đứng phía trước vội nép người sang một bên như ra hiệu Nam Phong bước để ngắn hơn. Giờ đây anh nhìn rõ gương mặt nhợt nhạt và khóe môi run run của bà. Những giọt nước mắt ứa ra, rồi chảy xuống thành dòng

- Ôi mẹ.

Nam Phong ôm lấy bà ngay lúc đó một tình cả trái ngược. khác lên vào lòng anh, iể từ ngày trở về, đây là lần đầu tiên Nam Phong cả động thật sự. không phải vì những giọt nước mắt của mẹ cũng không phải vì né mặt sung sướng của người đàn ông đang đứng cạnh bà. Chính là vì chiếc áo bà đang mặc trên người. Cảm giác mềm mại má rượi rất quen thuộc này đánh thức một khoảng hồi ức mà chỉ ít phút trước đây anh đã nghi ngờ sự.tồn tại của nó

Lúc còn là một đứa trẻ. mỗi buổi tối trước khi lên giường. Nam Phong đều chờ bước chân của mẹ Bà đến và nằm ghé vào khoảng trống bé xiu của anh dành cho trên chiếc giường trẻ con của mình. Hai mẹ con trò chuyện rì rào, những câu chuyện con nít vớ vẩn ngày ấy vẫn được mẹ lắng nghe một cách tôn trọng và chăm chú. Trước khi rời phòng bà sẽ cùng cầu nguyện với anh, sau đó mẹ cúi hôn và bao giờ bà cũng nói câu "ngủ ngon nhé, con trai cưng của mẹ Hẹn gặp con vào sáng mai"

Buổi sáng cũng thế, nếu ba vào đánh thức anh sẽ được. Ông cồng trên vai nhưng Nam Phong vẫn thích mẹ hơn. Mùi thơm và chiếc áo lụa mềm mại của bà khi anh úp mặt vào đây luôn mang đến cho Nam Phong cảm giác bình yên. Rồi~i anh xa mẹ, cảm giác này cũNg mất dần theo năm tháng. Bà Như Tùng cũng thế. Anh nhận ra sự bối rối của mẹ khi cựa người trong vòng tay mạnh mẽ của đứa con trai giờ đã cao lớn, vạm vỡ. Bà lúng túng đẩy nhẹ anh rồi ngoái nhìn qua vai mình, nói lớn

-Mọi người sao lại đứng thừ ra cả đấy, ngồi vào bàn đi chứ. Mẹ thay áo rồi i dọn bữa ăn sáng.

- Không mẹ ạ Mẹ thay áo rồi ngồi xuống bàn đi, con se dọn bữa sáng

-Cám ơn con Quỳnh Lâm. Nếu không có con, mẹ chẳng biết phải xoay xở thế nào nữa

Suốt bữa ăn, Quỳnh Lâm kín đáo quan sát mẹ Tuy cách bi^?u lộ có khác nhau nhưng cô biết cả hai đều rất vui. Nhất là ba Như Tùng. Kể từ ngày mất Như Vũ, đây là lần đầu tiên cô thấy gương mặt bà rạng rỡ đến vậy. Họ lắng nghe Nam Phong kể một rắc rối nhỏ khi nhận hành lý. Không ai để ý để nó cả, Quỳnh Lâm kín đáo thu dọn phần ăn hầu như còn nguyên của mình xuống bếp.

Ông bà Như Tùng có thú uống trà vào buổi sáng. Quỳnh Lâm nhón lấy một nhúm nhỏ bỏ vào chiếc bình sứ trắng men trắng tinh, để hao văn tuyệt đẹp. Ba cô rất thích bộ tách trà cổ này. Nét tinh xảo thể hiện trên từng chi tiết nhỏ nhất, nó chứng tỏ tay nghề của người thủ công tài hoa. Cọng trà cong rơi xuống đáy bình phát ra tiếng kinh coong vui tai. Quỳnh Lâm cho một ít nước sôi vào đáy hãm kín. Trong khi chờ ít phút cho trà nở đều, cô tráng 4 chiếc

tách bằng nước nóng rồi mang tất cả lên phòng ăn

Trà rót ra sóng sánh màu xanh phớt vàng, thơm ngát. Mùi hương nhẹ nhàng, tinh khiết của nó làm dịu cơn đau đầu của Quỳnh Lâm. Cô hóp một ngụm nhỏ để thưởng thức cái thú tao nhã này rồi nhìn quan, lạ nhỉ, hình như khi uống trà mọi người thường có "vẻ trầm ngâm. Quỳnh Lâm đã có dịp đi xem một buổi trà đạo ở đó chỉ việc uống trà tưởng chừng đơn giản lại được tiến hành nhiều bước thật tỉ mỉ, công phu và trang nghiêm như đang thể hiện một tác phẩm nghệ thuật vậy

Quỳnh Lâm vẫn thích cách uống trà của quê cô hơn. Họ pha trà trong cái ấm to bằng đất nung màu nâu đỏ đi kèm mấy chiếc tách be "xiu như hạt mít. Trà rót ra nghi ngút hơi, hơi nóng bốc mờ cả mặt. Rót vào tách một ít, đầu tiên chỉ hóp ngụm rất nhỏ vừa đủ ướt môi nhưng ai nấy đều sệt soạt rất to. Quỳnh Lâm sống ở quê với đi đến năm 15 tuổi. Dượng Bảo hành nghề hốt thuốc nam. Ông mát tay, tính tình vụ i vè, cởi mở nên có rất nhiều thân chủ, bạn bè. Ông nghiện uống trà và có "thói quen sưu tầm các loại trà ngon, lạ để mời bạn bè đến thưởng thức. Quỳnh Lâm từng thâu đêm để phục vụ cho cái thú vui tao nhã ấy. Đối với cô, ông không xấu cũng chẳng tốt. Gần đây năm ông không nói với cô lời nào thậm chí chưa bao giờ gọi tên. Trong mắt ông, cô không hề tồn tại. Mọi người nói sợ đi dượng Bảo làm thế là do ông không ưa ba mẹ Quỳnh Lâm vì trước đây hai người từng phản đối chuyện kết hôn của ông và đi. Cô biết đi Tuyết rất khổ tâm nên cố làm tròn mọi việc lớn nhỏ trong nhà, không để ông có cơ la mắng đi

Thật ra suốt thời gian ở đây Quỳnh Lâm cũng chưa bao giờ nghe hai người to tiếng với nhau ngoại trừ lần duy nhất khi dượng Bảo đề cập đến việc học của cô. Quỳnh Lâm biết đi Tuyết không hề có hạnh phúc. Cô cũng không thể nào quên được khoảng thời gian nhọc nhằn ấy.

Quỳnh Lâm hóp một ngụm trà nữa, cô thấy nhớ "đi quá. Những khi đau ốm thế này cô thường nhớ đến đi. Thuở bé cô từng ao ước mình cứ ốm mãi để đi lo lắng, ân cần chăm sóc từng chú một. Tình cảm ruột thịt chi? thể hiện trong những lần hiếm hoi như thế nên nó không đủ? sức sưởi ấm trái tim nhạy cảm của đứa trẻ mồ côi luôn khao khát một vòng tay mạnh mẽ, chở che.

Cô nhìn Nam Phong, người đàn ông này thật may mắn khi được nhiều người yêu thương. Nhưng chính sự thừa mứa ấy khiến hắn luôn lên mặt cao ngạo một cách đáng ghét. Quỳnh Lâm chợt thấy tủi thân, cô uống cạn tách trà nuốt luôn cảm giác nghẹn nghẹn đang ứ nơi cổ họng. Ngắc lên, Quỳnh Lâm bắt gặp ánh mắt Nam Phong. Cô không lẫn lộn "anh. Nam Phong cũng thế. Quỳnh Lâm không muốn mình chớp mắt nhưng đã muộn. Gương mặt người đàn ông thoáng biến đổi khi thấy giọt nước mắt cô long lanh này giờ đang chậm chậm lăn xuống gò má. Quỳnh Lâm bối rối đưa tách trà cạn queo lên môi. Cô nhìn quanh, không ai trông thấy cả, trừ hân

Nam Phong xuống bếp. Anh đi chậm chậm rồi dừng hẳn lại khi nghe tiếng ông Như Tùng lo lắng

- Con không khỏe hở Lâm? Lúc này ba thấy con ăn rất ít, mặt lại nhợt nhạt thế này

- Con chỉ đau đầu một chút thôi ạ Có lẽ vì đêm qua con không chợp mắt được

- Con lên phòng uống thuốc rồi ngủ một giấc đi. Hôm nay ba bảo mẹ đặt thức ăn ở nhà hàng để đỡ phải nấu nướng vất vả. Nếu vài hôm nữa cô Như không lên, chúng ta sẽ tìm một người khác thế tạm. Việc nhà khá nhiều, mẹ con lại không khỏe. Để con vừa làm ở bệnh viện vừa làm việc nhà, vất vả quá, ba thấy không an tâm chút nào.

- Con không sao. Ba đừng lo lắng. Con sẽ lên phòng ngay đây ạ.

- Con có cần gì không? Có muốn ba nói mẹ đến giúp con không?

- Dạ không, con chỉ cảm xoàng. Nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi ạ.

- Ừ con nghỉ? đi nhé

Nam Phong nép vào khi nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng mà anh đoán của Quỳnh Lâm đi về phía cầu thang

- Lâm

Đạ?

- Con nhớ "đừng thức khuya và cùng đừng làm việc quá sức nữa. Ba mẹ rất lo cho con. Hãy đi chơi, gặp gỡ bạn bè, làm việc gì đó mà con thích. Con có vui thì ba mẹ mới vui được - ngừng một chút ông nói thêm - Thôi, quên nó đi con

Giọng Quỳnh Lâm sùng sục

- Ba ơi...

- Không, con phải làm được. Cứ cô lên rồi thời gian sẽ giúp con. Đừng trì hoãn quá khứ nữa, quên đi con. Con cứ như thế này hoài ba mẹ khổ tâm lắm.

- Con xin lỗi.. con hứa...

- Thôi được rồi, con đi nghỉ đi

Giọng ông Như Tùng nhuộm đầy vẻ thương xót, vỗ về. Không có "tiếng trả lời. Đoán là câu chuyện của họ đã kết thúc, Nam Phong chờ nghe bước chân của Quỳnh Lâm. Nhưng anh giật mình khi nghe ông kêu lên

-Sao con nóng thể này hả Lâm? Con đang sốt rất cao. Đề ba gọi mẹ.

Có vẻ như Quỳnh Lâm đang giữ ông ại, giọng khản khản..

- Đùng ba,.. đừng ói cho mẹ biết. Hôm nay PHong về, mẹ rất vui. Chưa bao giờ con thấy mẹ vui đến thế. Chúng ta đừng làm' hỏng niềm' vui của mẹ Con không muốn mẹ lo lắng đâu. Con biết tự chăm sóc mình mà. Đùng gọi mẹ. Bà đùng gọi mẹ..

Nam Phong nhún vai. Lúc nào cũng một giọng điệu thế này. Về ẩn nhẫn chịu đựng vừa khiến anh tò mò lại vừa bức bối. Người phụ nữ ấy luôn gọi trong anh những cảm giác trái ngược nhau. Anh hình dung đôi mắt cô lúc này. Để xem, hẳn là nó mở rất to, rất long lanh và đang hìn thẳng vào người đối diện bằng vẻ van nài khó ai cưỡng lại inôi. Như chờ đấy, biết đâu ba anh không phải là người bị thuyết phục dễ dàng đến thế.

-Ba rất lo, hôm nay chị Như lạ ık oc" nhà, để con một mình thế này ba không an tâm

-Sau khi uống thuốc và nghỉ ngơi nếu mà vẫn không ổn con sẽ báo cho ba mẹ biết. Co nhura.

-Hay là..

-Phong ơi!

Co "tiếng bà Như Tùng gọi từ trên lầu. Nam Phong làm ra vẻ thản nhiên khi bước ra khỏi chỗ đang đứng và dạ lớn. Ánh mắt của anh và ba gặp nhau. Nam Phong nhè nhẹ gật đầu. Trong một thoáng họ đã nói xong điều cần nói

-Phòng đã dọn xong rồi,con mang hành lý lên đi - Quay sang ông Như Tùng, bà giục: Sáng nay anh rảnh phải kô Chờ em đi ra chợ nghe. Anh thử nghỉ xem mình phải mua món gì để đãi gia đình một bữa thật ngon. À, nếu con cần gì thì nhờ chị Lâm nha Phong

Nam Phong ra về ngần ngừ như e ngại và ngay lập tức Quỳnh Lâm roi đứng v' o chiếc bẫy mà anh giăng ra

-Ba mẹ đi đi ạ Con sẽ giúp Phong sắp xếp lại mọi thứ

Nam Phong nhướn mày giầu vẻ đắc ý

Được. chị Lâm giúp thì còn gì bằng. Cảm ơn chi.

Quỳnh Lâm chậm chạp bước từng nấc thang một, cả người mỏi rã rời. Phòng của Nam Phong đối diện phòng cô qua dãy hành lang hẹp đã được mở toang. Những vệt nắng chiếu xuyên qua khung cửa sổ tạo thành các vòng tròn lớn, nhỏ ở giữa nhà. Chúng đang ngùn ngụt nhảy múa cùng vô số hạt bụi nhỏ li ti Quỳnh Lâm nhủ mảy cỏ xua bớt cả giác nhức buốt ở' đầu và nặng trĩu ở hai mắt.

Không để ý đến Nam Phong, cô mang xô nước lớn vào và bắt đầu lau chùi các vật dụng trong phòng, cọ rửa nền nhà, thay rèm cửa. Nam Phong thì đứng nhìn Quỳnh Lâm làm' hết việc này sang việc khác. Anh di chuyển khắp phòng để không làm ảnh hưởng công việc của cô nhưng không giúp cũng chẳng nói i lời nào. Lau đôi tay đỏ ửng vào chiếc khăn lông mềm, Quỳnh Lâm thay áo gối và drap giường. Kết thúc công việc, cô dùng chiếc khăn ren phủ mặt bàn rồi đặt lên trên ấy một. lọ hoa. Nhìn khắp phòng, trừ gương mặt Nam Phong, Quỳnh Lâm nói gọn

- Xong rồi, anh xem còn việc gì nữa không?

Nam Phong hất hàm

- Còn mấy chiếc valise nằm kia, sao Lâm không soạn chúng ra và sắp xếp những thứ trong ấy vào tủ đi

Quỳnh Lâm ngẩng lên. Gương mặt cô đỏ bừng, không phải vì bệnh không phải vì mệt mà là vì tức giận. Giờ thì rõ rồi, người này cũng đâu phải là thánh nhân. Nam Phong nhún vai cười thầm. Có thể chứ

-Tôi thấy anh đâu có vấn đề gì về sức khỏe, nhất là đôi tay. Hay là lông mi của anh đang bị thương nặng?

Nam Phong cúi xuống nhìn cô chăm chú. Anh nói bằng giọng giễu cợt

- Lam giận à? Lâm cũng biết giận khi người khác không quan tâm đến mình sao? Chẳng phải tôi đã từng nghe những câu tương tự như "đừng nói với ai hết", không muốn mọi người lo lắng".

“Biết cách tự chăm sóc mình.” Để tôi nói cho Lâm nghe đó là những lời sáo rỗng thậm chí dối trá. Vừa rồi Lâm rất giận, đúng không? Lâm uất ức khi người khác đối xử không tốt với mình. Vậy tại sao Lâm không tự làm điều ấy? Lâm không tốt cả với mình, tự bạc đãi chính bản thân mình thì không ai tin Lâm tốt với họ đâu, mặc dù Lâm cố chứng minh như vậy – Anh dùng một ngón tay đẩy cằm cô lên - lần sau if Lâm bị bệnh như thế này, Lâm có quyền nói to cho cả thế giới biết “Tôi mệt. Tôi đi ngủ đây. Mặc xác các người và cả cái công việc chết tiệt này nữa”, hiểu chưa?

Quỳnh lâm cười nhạt:

- Đó có phải là tất cả những gì anh đã học được không? Nó có phải là cách anh dùng để đối xử với những người thân of mình không?

- Nó có gì không đúng? Điểm khác nhau duy nhất chỉ thể hiện ra ở chỗ tôi dám nói ra suy nghĩ "Ta là trên hết" of mình thôi. Materialistic, chủ nghĩa thực dụng, tôi chính là người theo chủ nghĩa đó. Tất cả chúng ta, tôi nghĩ không có ngoại lệ nào, chỉ chấp nhận sự thua thiệt vì người khác, dĩ nhiên là trong giới hạn cho phép, khi người đó đánh giá đúng sự hy sinh và biết ơn ta về điều này thôi. Vậy xem ra khi làm bất cứ điều gì ta cũng vì bản thân mình là trên hết. Lâm nghĩ tôi nói có đúng không? Sự tức giận vừa rồi của Lâm là bằng chứng xác thực nhất. Nó gần như thuộc về bản năng và tôi thích như vậy. Tôi ghét mọi thứ màu mè mà người ta thường dùng để phủ lên nó. Tôi nói như vậy Lâm có lãnh hội được không?

- Có đấy. Tôi không phải là người kém thông minh hay bảo thủ đâu. Tôi có thể nói cho anh nghe những gì tôi vừa lãnh hội được – Quỳnh Lâm nhìn thẳng vào Nam Phong và nói chậm từng tiếng – Tôi đi đây. Mặc xác anh và cái anh gọi là Materialistic, chủ nghĩa vật chất hay thực dụng gì đó chết tiệt của anh đi. Sao anh không hiểu rằng nó chỉ thích hợp với một người ích kỉ và cổ chấp như anh nhỉ?

Trước khi Nam Phong kịp nói thêm điều gì, Quỳnh Lâm đã bước ra khỏi phòng. Cô đóng sầm cánh cửa vào mũi anh. Nam Phong lùi lại. Người phụ nữ này không đơn giản chút nào. Chỉ một buổi sáng mà anh thấy cô thay đổi xoắn xoạch bao nhiêu là trạng thái. Điều này tạo cho anh cảm giác Quỳnh Lâm có rất nhiều gương mặt. Với người thích hợp, trong thời điểm thích hợp, cô ta sẽ trưng ra một dáng vẻ thích hợp. Khóc, cười, dịu dàng, tinh tế, sâu lắng, cau có, châm biếm, mỉa mai, ngoa ngoắt, v.v... Nhưng điều quan trọng mà Nam Phong thấy rất rõ là cô không ưa anh chút nào. Nam Phong không giả vờ khiêm tốn để không nhận ra sức thu hút of mình đối với phụ nữ. Và cũng chính sự cao ngạo và lòng kiêu hãnh vốn có ấy Nam Phong lại không chịu thú nhận thái độ Of Quỳnh Lâm làm tổn thương cái tôi of anh. Với kinh nghiệm of mình, Nam Phong biết cô không giả vờ làm thế để gây ấn tượng hay tạo sự chú ý gì cả. Quỳnh Lâm thật sự không ưa anh. Nam Phong nhận thấy điều này trong những lần anh vô tình bắt gặp ánh mắt of cô.

Nam Phong kéo chiếc valise lại gần, anh nhún vai, từ trước đến giờ phụ nữ và việc tìm hiểu phụ nữ vốn không phải là sở trường và cũng không phải là mục tiêu of anh. Họ chỉ là những nét chấm phá đầy ngẫu hứng trong bức tranh cuộc đời đầy màu sắc mà anh có thể tô vào hoặc xóa đi một cách dễ dàng. Họ chưa bao giờ là vấn đề of anh và người phụ nữ này cũng thế. Nhưng giờ đây gương mặt mệt mỏi, đỏ ửng of Quỳnh Lâm cứ trở đi trở lại trong anh. Từ lúc bước vào nhà, Nam Phong vẫn chưa nghĩ đến điều gì khác ngoài cô cả. Điều này không làm anh thích thú chút nào. Phải, mình có quan tâm đến Quỳnh Lâm nhưng chỉ vì vị trí và hoàn cảnh đặc biệt of cô trong ngôi nhà này mà thôi. Nam Phong thở ra. Cuối cùng, anh cũng cảm thấy hài lòng, thậm chí rất an tâm vì đã tìm ra được một lí do mà anh có thể chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Quỳnh Lâm kí tên vào quyển sổ rồi trả lại cho y tá trực. Mãi suy nghĩ về trường hợp of bệnh nhi vừa nhập viện sáng nay cô không hay Minh Viễn vẫn đang nhìn mình từ góc đối diện, kể từ khi cô bước vào phòng. Quỳnh Lâm lơ đãng nói lời cảm ơn cô i tá rồi quay quắt đi ra.

- Lâm

- Dạ?

Quỳnh Lâm xoay người lại và trả lời theo phản ứng tự nhiên, cô vẫn chưa nhận ra ai đã gọi tên mình. Minh Viễn tiến đến gần. Mắt anh nheo lại khi nhìn thấy vẻ ngáo ngáo trên gương mặt thiếu tập trung of Quỳnh Lâm. Minh Viễn hươ hươ bàn tay trước mặt cô:

- Tỉnh chưa? Đã nhận ra tôi là ai chưa?

Quỳnh Lâm cười và vỗ nhẹ vào trán. Kể từ hôm Minh Viễn đưa cô về nhà đến nay dường như quan hệ giữa hai người đã vượt qua ngưỡng sơ giao. Quỳnh Lâm thích thú phát hiện ra đằng sau cái bề ngoài lạnh lùng, tự mãn & hời... kiểu ấy, Minh Viễn là người nhiệt tình, dễ mến, có trách nhiệm. Nhưng thỉnh thoảng Quỳnh Lâm lại thấy hoài nghi, cô như người được xem hai mặt of một chiếc gương và phân vân tự hỏi mặt nào mới cho ra hình ảnh thật nhất.

- Ô anh, kể cả cách đặt một câu hỏi thông thường cũng mang đậm tính nghề nghiệp đấy. Trông tôi giống một bệnh nhân đang hôn mê à?

Minh Viễn nói nhỏ vào tai cô:

- Không hoàn toàn như vậy nhưng ánh mắt of Lâm khiến tôi thấy bức bối làm sao ấy.

Quỳnh Lâm phì cười:

- Tôi trả lời câu hỏi ban nãy of anh nhé. Tôi đã nhận ra anh rồi, bác sĩ Minh Viễn. Anh là nhân vật mà người ta dễ dàng nhìn thấy nhất trong một đám đông rất nhiều người và sự hiện diện of anh thường được phát hiện từ bán kính một trăm mét, được chưa?

- Xin cảm ơn. Trưa nay tôi mời Lâm đi ăn nhé.

Quỳnh Lâm trở mặt nhìn người đối diện khi câu chuyện đột ngột rẽ ngoặt sang hướng khác.

- Chỉ vì lời nhận xét này à?

Minh Viễn cười cười:

- Không chỉ có vậy, còn một sự kiện quan trọng xảy ra cách đây mấy chục năm mà tôi đã quên nhưng lại có nhiều người nhớ đến nó. Đây, Lâm thử nhìn chung quanh xem...

Quỳnh Lâm đưa mắt khắp phòng, bây giờ cô mới nhận ra trên bàn làm việc of Minh Viễn có hoa có quà và một chiếc bánh kem lớn. Quỳnh Lâm hỏi nhỏ:

- Anh muốn nói đến tất cả những thứ này à?

Minh Viễn vờ khiếm tốn:

- Ừm... Lâm muốn biết cảm giác of tôi bây giờ không? Tôi cảm động và hơi ngượng vì nhận ra mình thiếu quan tâm đến đồng nghiệp xung quanh. Để đáp lễ & sửa sai tôi mời Lâm và mọi người trưa nay đi dùng bữa với tôi.

Quỳnh Lâm cười băng quơ:

- Tôi có gì mà anh phải đáp lễ?

Gương mặt Minh Viễn đầy nét tinh quái:

- Lâm có mà.

- Tôi không có.

- Có đấy.

- Ừm... tôi sẽ nói: chúc mừng sinh nhật anh, và tất cả chỉ có thế.

Minh Viễn trưng ra vẻ mặt thất vọng vừa phô trương vừa khôi hài làm cô háy buồn cười quá. Qua vai anh, Quỳnh Lâm nhận ra cô y tá trực ban này giờ vẫn không thay đổi tư thế, nghĩa là vẫn cầm cúi đọc & ghi chép vào quyển nhật kí of khoa, nhưng Quỳnh Lâm chắc chắn cô ấy đã nghe không sót một lời.

Quỳnh Lâm lặp lại câu nói vừa rồi và lần này thì hoàn toàn nghiêm túc:

- Chúc mừng sinh nhật anh nhưng rất tiếc trưa nay tôi đã có hẹn rồi.

Anh gật nhẹ:

- Tiếc thật đấy.

Quỳnh Lâm ngạc nhiên. Không phải vì Minh Viễn đã nhượng bộ một cách dễ dàng, cũng không phải vì cô chẳng nhìn thấy chút thất vọng, tiếc nuối nào trong giọng nói ấy, dù chỉ là phảng phất, mà vì khi nói điều này gương mặt Nam Phong (???) trông bình thường, nhẹ nhõm. Thái độ đó thể hiện sự hài lòng, như anh vừa được nghe câu trả lời mà anh muốn nghe vậy. Quỳnh Lâm thấy ngượng với chính mình, cô không cười nữa, và lúc ấy cảm giác vui vẻ, thoải mái cũng biến mất tiêu:

- Tôi đi nhé. Cảm ơn vì đã có lời mời. Chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Minh Viễn làm một cử chỉ tạm biệt rồi thông thả quay vào, thậm chí không thèm nói thêm lời cảm ơn khách sáo. Anh ta đã lật tấm gương mà cô vừa xem sang một mặt khác.

SUốt thời gian còn lại of buổi sáng, Quỳnh Lâm bận tíu tít, cô quên khuấy cuộc hẹn và quên luôn câu chuyện ban sáng. Đến lúc nhớ ra thì hơn 12h, cô chỉ kịp thay chiếc blouse rồi phóng ra ngoài như mũi tên. Xe đang đợi. Anh Khải nhào người mở cửa cho Quỳnh Lâm. Ông Như Tùng vừa nói chuyện điện thoại, vừa gật đầu đáp lại lời chào of cô rồi khoát tay ra hiệu cho tài xế. Chiếc xe lao vút đi. Quỳnh Lâm bối rối ngồi yên. Cô biết ông rất bận rộn vì thế đối với ông thời gian rất quý giá và hình như ông chẳng lãng phí đến một giây. Quỳnh Lâm lễ phép nói khi ông Như Tùng tắt máy & quay sang cô:

- Con xin lỗi vì để ba phải đợi. Ba đến lâu chưa ạ?

Ông cười. Những nét nhăn rề quạt ở đuôi mắt làm dịu đi gương mặt vốn cương nghị. Trên gương mặt ấy thời gian đã làm xong công việc chất lọc, chỉ giữ lại những nét tinh hoa từng trải of một người đàn ông mà giờ đây tuổi tác lại là thể mạnh. Gương mặt thể này luôn cho cô cảm giác an toàn. Nếu Như Vũ sống đến tuổi cha, anh cũng có gương mặt giống như vậy nhưng chắc sẽ dung dị hơn.

- Ba chỉ vừa đến thôi. Hôm nay công việc of con thế nào?

- Tốt ạ.

- Trông con khá hơn rồi đấy. Con thấy khỏe hẳn chưa?

Đạ rồi.

Chiếc xe chạy chậm chậm để tránh đám đông đang xúm xít trên đường vì một vụ va chạm nhỏ, ông Như Tùng ái ngại:

- Đường chật, người đông, xe cộ lại dày đặc thế này, con qua lại nơi đây mỗi ngày ba thấy không an tâm hay là con đi cùng với ba?

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Con quen rồi. Và lại, công việc of ba rất nhiều, có con đi cùng ba sẽ bị động ngay. Con luôn luôn cẩn thận, ba đừng lo.

- Tùy con, nhưng nếu có gặp bất cứ khó khăn nào trong công việc, cuộc sống, tình cảm, hãy nhớ rằng người trước tiên mà con nghĩ đến, những người luôn luôn muốn giúp đỡ con, chia sẻ với con chính là ba mẹ? À, Nam Phong có nói lúc nào về không con?

Lúc này điện thoại of Quỳnh Lâm phát tín hiệu. Cô nhìn vào màn hình. Số lạ, có lẽ ai đó gọi nhầm. Do dự một chút, Quỳnh Lâm tắt máy. Rất ít người biết số điện thoại này, vì hiếm khi Quỳnh Lâm sử dụng từ ngày Như Vũ mất. Cô giữ nó như giữ một kỉ niệm về anh. Tiếng chuông điện thoại luôn làm Quỳnh Lâm nhớ Như Vũ. Ngày trước trong những chuyến bay xa nhà, hầu như anh gọi về cho cô mỗi ngày. Chuông lại reo. Thái độ Of Quỳnh Lâm làm ông Như Tùng chú ý. Ông vội chăm chú đọc tập tài liệu trên tay để cô được tự nhiên. Giọng Quỳnh Lâm nhỏ nhỏ:

Đạ, Lâm nghe.

Cô ngạc nhiên khi người bên kia lên tiếng:

- Viễn đây. Tôi sẽ nói ngắn gọn để không làm mất thời gian of Lâm. Vì chúng tôi không sắp xếp được công việc nên buổi ăn trưa theo kế hoạch đã bị hủy rồi. Mọi người đồng ý gặp nhau tối nay. Tôi đến đón Lâm lúc 7h nhé?

-Ồ không. Anh cho biết địa điểm đi, tôi sẽ tự đến đó.

Hình như bên kia hơi ngần ngại một chút, cuối cùng Viễn nói:

-Tôi sẽ nhắn vào máy Lâm sau, Lâm nhớ đừng tắt máy nhé.

-Cảm ơn anh. Hẹn gặp lại.

Quay sang ông Như Tùng, cô giải thích:

-Tối nay con có cuộc hẹn với các đồng nghiệp. Con sẽ đến đó sau khi đã giải quyết vài công việc nhỏ bên ngoài vì thế tan sở con không về nhà. Ba nói lại với mẹ hộ con. À lúc này ba hỏi bao giờ Nam Phong về phải không ạ? Con không rõ lắm, có lẽ là tuần sau.

Tuy ở cùng một nhà nhưng hiếm khi cô gặp Nam Phong vì giờ giấc of anh rất thất thường. Quỳnh Lâm có cảm giác Nam Phong muốn giữ một chỗ trong ngôi nhà ấy để chứng tỏ có sự trở về of mình và chứng tỏ anh không đến nỗi vô tình với những người sống ở đây, thế thôi. Nhưng dưới mắt Quỳnh Lâm, sự chứng tỏ này lộ liễu quá nên cô nghĩ nếu anh không làm thế còn hay hơn.

Quỳnh Lâm lại phải chứng kiến cảnh mẹ cô trông ngóng, thấp thỏm như ngày xưa mỗi khi Như Vũ có chuyến bay dài ngày. Nhưng ở Nam Phong thì khác. Sự hiện diện hay vắng mặt of anh ta chẳng bao giờ được thông báo trước, cô chỉ nhận biết điều này qua vẻ mặt vui tươi hay lo lắng of mẹ mà thôi. Dần dà, Quỳnh Lâm tạo cho mình thói quen không quan tâm đến Nam Phong & bất cứ việc gì liên quan đến anh. Mỗi khi nhắc đến nhân vật này, cô đều thấy một sự bất nhẫn ngấm ngầm.

- Con có đề nghị gì cho bữa ăn trưa nay không? Không à? If vậy thì đến chỗ of ba nhé. Đừng lo, ở đây không phải là nơi ăn kiêng dành cho những người già hoặc là những thứ tương tự đâu. Ba thường dùng bữa ở đây, ba chắc con sẽ thích.

Đó là một nhà hàng nhỏ khá biệt lập, được thiết kế theo phong cách riêng rất đặc biệt. Ông Như Tùng đi trước giữ thang máy và kéo ghế cho Quỳnh Lâm. Phong cách of ông toát lên vẻ đĩnh đạc, lịch sự Of một người quen giao tiếp và điều này khiến ông trở nên xa lạ trong mắt cô.

Bữa ăn diễn ra trong bầu không khí im lặng nhưng dễ chịu. Cả hai ít trò chuyện. Thình thoảng ông Như Tùng nhìn đồng hồ. Quỳnh Lâm cầm cúi ăn thật nhanh để không làm mất thời gian of ông. Cô thấy ông ăn rất ít, hầu như chỉ dùng qua loa. Quỳnh Lâm lơ mơ nhận biết mục đích chính of ông không phải là bữa ăn trưa này, mà là một điều gì đó mà cô nghĩ mãi không ra.

Ông hỏi Quỳnh Lâm khi bữa ăn kết thúc:

- Con uống gì? Một ly nước cam nhé?

- Dạ không, cho con tách cà phê ạ.

Ông Như Tùng háng giọng sau khi nhấp một ngụm cà phê đặc sánh:

- Mặc dù chúng ta, ba muốn nói là ba người chúng ta, ba mẹ và con chưa từng nói với nhau về Nam Phong nhưng có thể con cũng đã biết ít nhiều. Hôm nay ba sẽ nói cho con nghe những điều mà con chưa biết và những điều mà ba nên nói.

Ông dừng lại một chút như để cân nhắc từng lời:

- Tuy Nam Phong không phải là con ruột nhưng ba mẹ rất yêu quý Phong, nhất là mẹ con. Bà ấy đã chăm sóc Phong ngay từ những ngày đầu tiên nó chào đời. Ba đã chứng kiến sự đau đớn của mẹ con khi bị buộc phải rời xa Phong. Ba tin Phong cũng cảm nhận được điều này. Nhưng cạnh đó, nó cũng chịu sự tác động không nhỏ từ gia đình bên ấy nên nảy sinh những tình cảm mâu thuẫn, trái ngược nhau. Điều này cũng dễ hiểu thôi. Hiện nay ba cho rằng Phong đang đi tìm cho mình những nhận định, những suy nghĩ độc lập về mặt tình cảm và nó làm công việc này một cách dè dặt, đầy hoài nghi vì dù sao nó cũng đã xa chúng ta và sống với họ quá lâu. Thái độ này chính là gốc rễ của mọi vấn đề Con đã nhận ra và thấy khó chịu. Mẹ con cũng nhận ra nhưng vì yêu Phong nên bà bị tổn thương. Con lại vì sự tổn thương của mẹ, mà nâng dần mức độ khó chịu lên. Không, ba không có ý phê phán con đâu. Ba hiểu con nhưng chúng ta không bắt Phong thể hiện những tình cảm mà nó không có. Ở đây, ba lại cho đó là ưu điểm của Phong vì ít ra nó cũng đã thành thật.

Quỳnh Lâm áp úng:

- Chẳng lẽ mẹ con...

- Phải, tuy không nói ra nhưng ba biết với sự nhạy cảm vốn có của mẹ con đã nhìn thấy tất cả và rất khổ tâm. Chúng ta điều yêu quý bà ấy, vậy chúng ta có nên...

Quỳnh Lâm 6 rom rớm nước mắt:

- Con hiểu ý ba rồi. Con thật vô tâm quá. Từ nay con sẽ không làm thế nữa đâu. Con sẽ quan tâm đến Phong và cố nhường nhịn hẳn.

Ông Như Tùng vỗ nhẹ vào tay cô:

- Con không cần làm khó mình đến vậy. Chỉ cần con đừng quan tâm và đau lòng vì mẹ con nữa, cứ để cho hai người ấy dần xấp với nhau. Chính phục và làm cho người khác tin vào tình cảm của mình là sở trường của phụ nữ. Mẹ con yêu thương Nam Phong thật lòng nên bà sẽ làm điều đó dễ dàng hơn.

Quỳnh Lâm rụt rè:

- Ba có yêu Phong không ba?

- Có, nhưng ít hơn ba yêu mẹ con rất nhiều. Chính vì tình cảm này nên giống như con, ba cũng rất đau lòng khi thấy Phong đối với mẹ con như thế nhưng ba không khó chịu vì ba nghĩ nó có lý do, con a...

Quỳnh Lâm nhìn bà Ông tinh tế và sâu sắc biết bao. Bà cô mất sớm quá, Quỳnh Lâm chẳng có hình ảnh nào về người cha trong ký ức. Mỗi khi nghĩ về cha mẹ, cô luôn liên tưởng đến ông và dì Tuyên. Hai người xa lạ hầu như không quen nhau này lại gọi trong Quỳnh Lâm hình ảnh về một gia đình, mà ở đó cha mẹ là những người được đúc ra từ những khuôn mẫu lý tưởng nhất, mẫu mực nhất. Quỳnh Lâm rất quý bà mẹ chồng nhưng cô không hiểu bà, có lẽ thời gian sống chung với nhau chưa dài trong khi chiếc cầu nối duy nhất của họ, Như Vũ, đã không còn nữa.

Không, Quỳnh Lâm lắc đầu, anh ấy vẫn tồn tại và hiện thân bởi một giá trị tình cảm rất thiêng liêng. Nó thiêng liêng và nhạy cảm đến nỗi không người nào dám nhắc đến nó trước mặt người khác. Kết quả là ai nấy đều giấu tình cảm này vào lòng và biến nó thành cái gì đó của riêng mình. Đối với Quỳnh Lâm, bà Như Tùng là người vợ, người mẹ tuyệt vời. Và cũng chính vì mức độ quá hoàn hảo đó bà lại thiếu đi bóng dáng of một người mẹ với những tình cảm, lo toan đời thường. Nhưng từ khi có sự hiện diện of Nam Phong, Quỳnh Lâm đọc bà rõ hơn. Cô nhìn thấu niềm vui, nỗi buồn, những tình cảm khác ngoài trong lòng người mẹ. Quỳnh Lâm yêu bà hơn và ý thức bảo vệ bà ngày càng mãnh liệt trong cô.

- Cảm ơn ba đã cho con biết việc này, con sẽ cố gắng, nhưng sao con ghét Phong quá, nhất là...

Ông Như Tùng cười và vỗ nhẹ vào tay cô:

- Ba nghĩ Phong không tệ đâu nhưng tốt nhất chúng ta đừng nên xen vào câu chuyện of họ. À, ba đã nói với con điều này chưa nhỉ, có thể là con chưa biết đây, tuy không giống nhau nhưng ba mẹ yêu thương cả hai, Phong và con, rất đồng đều.

Quỳnh Lâm đỏ mặt:

- Ba không cho rằng con đang ganh tị với Phong đấy chứ?

Ông Như Tùng vờ ngạc nhiên:

- Ba có nói thế bao giờ đâu?

Cả hai cùng cười. Quỳnh Lâm thấy trong bụng dâng lên một cảm giác biết ơn và xúc động. Trên đường về cô cứ suy nghĩ miên man về câu chuyện vừa rồi và nhớ đến Như Vũ. Anh đã tặng cho cô tình yêu, tuổi trẻ, và cả gia đình này nữa. Với Quỳnh Lâm, đó là những thứ quý giá nhất trong cuộc đời này và cô mãi mãi biết ơn anh về điều đó.

Buổi chiều sau khi tan sở, cô đến shop nhỏ bán hàng lưu niệm chọn cho Minh Viễn một món quà. Giá khá đắt nhưng Quỳnh Lâm thấy ưng ý với sự lựa chọn này vì theo trí nhớ of cô, Minh Viễn luôn xuất hiện với vẻ bề ngoài không hào nhoáng phô trương, nhưng rất lịch lãm, sang trọng. Gout ăn mặc of anh cũng đặt biệt không kém, không lộ vẻ chăm chút nhưng nó hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ.

Rời khỏi cửa hàng, như đã định Quỳnh Lâm đi thẳng đến bệnh viện lớn nhất trong thành phố tìm gặp vị giáo sư nổi tiếng và cũng là người thầy yêu quý cô rất mực. Quỳnh Lâm thất vọng khi nghe y tá trực thông báo, hôm nay giáo sư bận hai ca mổ rất quan trọng nên không tiếp bất cứ ai. Quỳnh Lâm nán nà chờ một lúc lâu cuối cùng đành ghi vài dòng nhờ gọi đến ông. Vừa dắt xe ra khỏi bệnh viện, Quỳnh Lâm vừa suy nghĩ miên man, nhất định có cách nào đó, mình phải tìm cho ra. Cô đến thư viện trường đại học tìm một ít tài liệu có liên quan đến căn bệnh ấy rồi ngồi đọc mãi miết cho đến khi trời tối mịt.

Lúc Quỳnh Lâm ngẩng lên, chung quanh vắng hoe. Cô giật mình nhìn đồng hồ. Chết rồi đã trễ gần một hr. Quỳnh Lâm vội vã thu xếp mọi thứ. Cô đọc lại tin nhắn trên điện thoại rồi lo lắng không biết địa chỉ này có khó tìm không.

Quỳnh Lâm đi qua chiếc cửa xoay. Không khí bên trong mát lạnh, thoang thoảng một mùi thơm dễ chịu. Không có tiếng động nhỏ nào, chỉ khúc nhạc hoà tấu với giai điệu êm đềm, dịu dàng bao phủ cả căn phòng. Quỳnh Lâm bắt gặp với khung cảnh ở đây. Không phải vì nó quá sang trọng mà dường như nó chỉ thích hợp cho những buổi hò hẹn of các đôi tình nhân. Cô muốn chải tóc và sửa lại quần áo nhưng quá muộn, người phục vụ đã trông thấy Quỳnh Lâm, anh ta đang bước đến gần.

- Xin chào. Xin cho hỏi quý khách đi mấy người ạ?

- Tôi có hẹn trước. Dường như... là một buổi sinh nhật thì phải.

- Sinh nhật à? - Anh ta nhíu mày suy nghĩ - Đâu có... Xin lỗi, chị có phải là Quỳnh Lâm không? Ồ, vậy thì tốt quá, ông Viễn đã đến khá lâu rồi. Mời chị đi lối này.

Bước vào thang máy, Quỳnh Lâm dùng tay chải lại mái tóc, cô hỏi người phục vụ:

- Buổi tiệc bắt đầu lâu chưa ạ? Mọi người đã đến đông đủ rồi phải không?

- Mọi người? Tôi không rõ lắm, nhưng chị là vị khách duy nhất mà tôi được yêu cầu đón tiếp và hướng dẫn.

Quỳnh Lâm thở phào. Cô thấy nhẹ người khi nghe thế. Hy vọng không ai nhận ra mình đến muộn và cũng không để ý đến vẻ xộc xệch ngoài ý muốn này. Thang máy dừng lại, nhân viên phục vụ nép người nhường lối cho Quỳnh Lâm. Giọng anh ta nghiêm trang, lịch sự rất đúng mực nhưng đôi mắt lại thoáng tia ranh mãnh:

- Bàn of ông Viễn ở góc bên trái, chị có muốn tôi đưa đến đó không?

Quỳnh Lâm nghiêng người:

- Ồ, không cần đâu. Cảm ơn anh rất nhiều.

Quỳnh Lâm chen qua lối đi hẹp giữa các dãy bàn, vốn rất tự tin nhưng cô không khỏi bối rối khi phát hiện ra nhiều gương mặt đang ngẩng lên nhìn mình. Có điều gì không ổn ở đây nhỉ? Minh Viễn đã trông thấy Quỳnh Lâm từ xa, anh ngồi yên chờ cô đi đến. Quỳnh Lâm ngồi xuống ghế và nhận ra mình vẫn đang thờ hồn hèn vì đã phóng như bay trên suốt đoạn đường đến đây.

- Xin lỗi vì đã đến muộn. Quả of anh đây và cả lời chúc cũ rích, thiếu sáng tạo này nữa: sinh nhật vui vẻ.

Quỳnh Lâm đưa mắt nhìn quanh và cuối cùng dừng lại ở gương mặt Minh Viễn. Lúc này cô mới hiểu được ánh mắt là lạ ban nãy of người phục vụ. Quỳnh Lâm buông từng lời chậm rãi:

- Anh đừng nói cho tôi biết tất cả khách mời chỉ thế này thôi nhé.

Minh Viễn nhún vai:

- Tôi đã nhận ra vẻ đe dọa trong giọng nói of Lâm rồi, nó làm tôi sợ lắm đấy, nhưng biết nói thế nào nhỉ? - Anh thờ dãi - Dù sao tôi cũng chuẩn bị lời giải thích kia mà. Xem nào, trưa nay sau khi gọi điện cho Lâm, chúng tôi sắp xếp được công việc nên đã ra ngoài dùng bữa như kế hoạch. Tôi không nói lại với Lâm vì tôi không tìm ra được lí do nào để hủy một cuộc hẹn mà tôi rất thích và đã chờ đợi từ lúc lâu này.

Quỳnh Lâm nhăn mặt:

- Tôi nhận ra anh đang nói dối đấy nhé, nhưng không sao, vì xét cho cùng tôi đã đến muộn lại trưng ra cái bẽ ngoài không mấy thích hợp với khung cảnh ở đây, đó cũng đã là một hình phạt nhẹ nhàng cho sự thiếu trung thực này rồi. - Cô nói nhỏ, gần như thì thầm - Không cần quan sát tôi cũng dễ dàng nhìn ra vẻ nhếch nhác of mình đang gây ấn tượng cho những người xung quanh bởi vì nó rất tương phản với anh. Và điều cuối cùng, người phải chịu đựng tất cả những chuyện này cho đến khi buổi tiệc kết thúc lại chính là anh. Thành thật mà nói tôi thấy thú vị đấy.

Cô cười. Minh Viễn quan sát Quỳnh Lâm. Anh cố tìm vẻ ái ngại, mặc cảm hay những thứ tương tự sau những lời cô nói nhưng không thấy. Có vẻ như Quỳnh Lâm đang thú vị thật sự. Cô không giống ai trong số những người anh quen biết. Không có chủ ý nhưng ở Quỳnh Lâm luôn đầy ắp những điều bất ngờ và nó lôi cuốn anh bằng sức mạnh không sao cưỡng lại được. Minh Viễn vỗ nhẹ vào món quà trên tay:

- Cảm ơn Lâm đã tặng quà cho tôi. Tôi có thể mở nó ngay bây giờ không?

- Tất nhiên rồi. Hy vọng anh sẽ thích.

Cô trả lời với vẻ lo lắng cố ý. Món quà được mở ra. một chiếc cravate vàng tươi với những nhát vẽ nguyệt ngọc màu xám và nét nhấn trọng tâm ở nó là chú thỏ với đôi tay dựng đứng, đôi mắt mở to, hai chân dang rộng cổ tỏ ra oai vệ nhưng lại toát lên vẻ điệu dàng, đằm đằm. Minh Viễn thích thú cười to:

- Trông nó cũng giống tôi đấy chứ?

- Ừ nhỉ, anh nói tôi mới nhận ra đấy. - Cô nghiêng đầu quan sát - Nhưng nó không giống nhân vật trong chính trong loạt phim hoạt hình "Hãy đợi đấy" đâu nhỉ? Nó giống như chú thỏ trong câu chuyện "Thỏ và rùa" hơn, phải không?

Đôi mắt Minh Viễn nheo lại như cười:

- Tôi hiểu í Lâm rồi, nhưng không hoàn toàn giống như chú thỏ ấy đâu, tôi sẽ làm rất nhiều việc trên đường đua, vì thế không bao giờ xảy ra việc la cà ở ngủ quên và có một điều chắc chắn tôi sẽ là nhân vật về đích trước tiên. Lâm hay chờ xem

Quỳnh Lâm nhún vai:

- Vậy chúc anh may mắn mặc dù tôi không biết mình giữ vai trò gì trong cuộc đua mà anh vừa nói.

Minh Viễn nháy mắt:

- Tôi sẽ cho Lâm biết sau. Còn bây giờ thì chọn món ăn đi, tôi đói lắm rồi. À, Lâm uống gì nhỉ? một chút rượu khai vị nhé. Nhẹ thôi, nó không làm Lâm say đâu.

- Anh không phải lo, tôi uống được rượu, thậm chí rượu mạnh và uống được rất nhiều đấy, nhưng lúc này không nên.

- Tại sao?

- Hôm nay tôi hơi bị mệt vì thế sẽ chóng say và điều này đồng nghĩa với việc dễ dàng để lộ những nhược điểm của mình.

- Ví dụ như là gì nhỉ?

- Ừm... mỗi khi say tôi đều có khuynh hướng phô trương, thoải phóng tất cả mọi thứ, ví dụ như tôi sẽ khóc, cười vì những điều vụn vặt. Kể lể, than thở vì những chuyện không đâu. Nó sẽ làm anh phát ốm.

- Vậy lúc nào Lâm khỏe chúng ta sẽ uống với nhau nhé... trong một dịp thuận tiện nào đó.

Lâm gấp thức ăn vào chén. Cô nói mà không nhìn anh:

- Một năm anh có mấy lần sinh nhật?

Minh Viễn thần nhiên:

- Dĩ nhiên là 1, nhưng tôi có thể nghĩ ra những lí do khác.

- Tôi lại ghét những cái cơ vì nó chỉ vờ tạo ra những điều hợp lý.

- Đừng khắc khe với chính mình, cô bé. Khi cô nghĩ ra những cái cơ đó chính là lúc cô thỏa hiệp với những ham muốn của mình mà vì lý do nào đó bản thân đang cố cưỡng lại. Trong chừng mực nào đó nó không xấu và chẳng phải là chuyện không nên làm đâu. Hãy tin tôi.

Quỳnh Lâm nhấp ngụm nước và nhìn Minh Viễn quan vành thủy tinh trong suốt:

- Trừu tượng như vậy mà anh cũng nói được à?

- Để còn xem Lâm đang nhận xét ở khía cạnh nào nữa chứ.

- Đừng giả vờ, anh biết tôi nói gì mà.

Minh Viễn gật gù:

- Có thể, để tôi nói ra xem có đúng không nhé. Chúng ta, tôi và Lâm, tuy ở mức độ khác nhau, nhưng cả hai đều thấy thú vị khi gặp gỡ nhau thế này và sinh nhật chỉ là cái cơ dờ tẹ mà tôi may mắn vớ được nó. Lâm thấy thế nào?

Không tròn mắt ngạc nhiên, không trề môi ngún nguẩy, không giãy nảy phản đối, không lườm nguyệt giận dữ, Quỳnh Lâm chỉ nhìn anh chăm chăm rồi bật cười:

- Anh không có cách diễn đạt nào khác hay hơn thế này sao? If không bóng gió trừu tượng thì phải trắng trợn vậy à?

- Nó làm Lâm phật ý?

Cô lắc đầu:

- Không. Tôi có thể phân biệt hay nói cách khác tôi không bao giờ nhầm lẫn giữa cách diễn đạt tự nhiên với thái độ khiếm nhã hoặc. Tôi thích cách diễn đạt tự nhiên hơn, như kiểu nói vừa rồi vậy. Nó trả tôi về đúng vị trí of mình chứ không phải đứng chênh vênh ở ngưỡng 16 tuổi.

Minh Viễn gấp thêm thức ăn vào chén Quỳnh Lâm. Anh để ý cô ăn nhiều và ăn rất tự nhiên, chẳng sáo chút nào cả. Điều này khiến Minh Viễn vừa lạ lùng vừa thú vị lại hơi... tự ái. Cái tự ái đàn ông này thật khó chịu và khó giải thích. Có thể vì đây là lần đầu tiên có người phụ nữ không chút bối rối trước ánh mắt đầy ẩn ý of anh. Minh Viễn nhếch mép tự giấu mình.

Quỳnh Lâm ngẩng lên:

- Có chuyện gì thế?

- Sao?

- Tôi vừa thấy anh cười mà.

- Ừm... tôi chỉ làm lạ vì phụ nữ thường có khuynh hướng thích trẻ con hơn tuổi thật và họ thường...

-... Thường phàn nàn về những nếp nhăn of mình chứ gì. Tôi không khác họ chút nào đâu vì tôi cũng là phụ nữ nhưng tôi thấy gương mặt khi phải nghe những điều dành cho cô bé 16 trong khi tôi chẳng thể nào mắc cỡ, bối rối hay đỏ mặt được.

Minh Viễn mỉm cười rồi lảng sang chuyện khác:

- Lâm làm ở bệnh viện này lâu chưa?

- Gần 4 năm.

- Sau khi ra trường à?

Câu hỏi of Minh Viễn nhắc Quỳnh Lâm nhớ đến những ngày đầu chân ướt, chân ráo đến nhận công việc ở khoa. Đã gần 4 năm rồi. Cô gạt đầu một cách lơ đãng. Minh Viễn cười to về đắc ý:

- Lâm có thấy toán học rất có lợi không? Nó đã giúp tôi tính ra được số tuổi hiện giờ of Lâm rồi đấy nhé. Từ nay đừng có làm ra vẻ với tôi.

Quỳnh Lâm nhăn mặt:

- Anh nói quanh quẩn này giờ chỉ để đoán già đoán non tuổi of tôi. Chẳng phải anh đã từng nói đó chỉ là trò chơi of những con số sao? Tôi có thể cho anh biết ngay điều này vì với tôi tuổi tác không phải là điều cấm kỵ gì. Tôi đã trên 27 tuổi và cũng như những phụ nữ khác, lúc này là lúc không nên đếm nữa.

Minh Viễn lập lại:

- 27 tuổi...

Quỳnh Lâm trở mặt nhìn. Xem ra người trước mặt cô có vẻ thích thú vì điều này. Cũng gương mặt với nét bộ cục như đánh đổ người khác, sóng mũi thẳng, hẹp toát lên vẻ cương quyết, độc đoán trong khi đôi mắt đen, ưa nhìn có lúc tinh quái, giễu cợt có lúc lại thân thiện, gần gũi, lúc này Quỳnh Lâm không nhận ra người đàn ông khó gần, cao ngạo mà cô gặp hằng ngày. Hai mặt của một tấm gương lạ nhỉ, mặt nào cũng cho mình cảm giác thật, cô lẩm bẫm:

Minh Viễn háng giọng:

- Vậy Lâm có thể cho tôi biết trưa nay ai đã đón Lâm ở bệnh viện không vì chỉ có cách này tôi mới thôi đi cái trò đoán già đoán non một mồi ấy.

Quỳnh Lâm nhướn mày:

- Tại sao?

- Tại sao không? cứ xem như là tôi tò mò đi.

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Tôi sẽ không trả lời đâu. Lý do này không hợp lý và rất ít tính thuyết phục anh không nhận thấy sao?

Minh Viễn thở dài thường thợt:

- Lâm lại muốn tôi nói một cách trắng trợn đấy nhé. Phải thú nhận điều này với Lâm tôi thấy ngượng lắm, thật đấy, nhưng xem ra không còn cách nào

khác. - Anh chắc lười ra về rầu rĩ - Trưa nay sau khi từ chối tôi đã nhìn thấy chiếc xe màu trắng đến đón Lâm trước cổng bệnh viện. Tôi biết có ai đó đã quan trọng hơn mình. Cảm giác này chẳng dễ chịu tí nào nhưng tôi vẫn muốn biết mình đã thua ai.

Suýt nữa Quỳnh Lâm phì cười vì vẻ mặt khôi hài của anh ta nhưng nhìn vào nét giả giả thật thật ấy cô không nén nổi cảm giác muốn đùa một chút. Mình có làm gì sai đâu chỉ để xem thử anh ta có dám ngả bài không.

- Mặc dù tôi không hiểu anh nói thua ở đây có nghĩa bình thường của nó và diễn biến của câu chuyện trưa nay thì anh không bị Oan ức chút nào đâu. Anh đã thua người đàn ông mà tôi cho là tuyệt vời nhất.

Minh Viễn rầu rĩ:

- Lâm không có định phá hỏng buổi tiệc sinh nhật của tôi đấy chứ? - Anh lăm băm như nói với chính mình - Ngoài tôi ra làm gì có người đàn ông tuyệt vời nào khác?

Quỳnh Lâm rót thêm nước vào ly, lần này cô nói bằng giọng nghiêm túc:

- Có đấy đó là ba tôi nói chính xác là ba chồng tôi. Anh không hề ngạc nhiên? rõ ràng anh đã biết tất cả về tôi. Có thể tôi nhầm lẫn nhưng tôi vẫn phải nói với anh điều này, tôi không phải là đối tượng của anh đâu, đừng mất thời gian vì tôi nữa.

Minh Viễn đổi ngay nét mặt. Đôi mắt anh xoáy vào cô Giờ đây tia nhìn ấy vẫn thẳng thắn, ngay thật theo nghĩa đen nhưng theo nghĩa bóng thì thăm thẳm, bí ẩn đến khó lường. Với Minh Viễn, có lẽ như anh quen dùng đôi mắt làm phương tiện dò biết ý nghĩ của kẻ khác hơn là bộc lộ tư tưởng của chính mình. Sự sắc sảo, lạnh lùng trong ánh mắt và cả giọng nói, giờ đây nó cũng không bình thường, trầm và lạnh, tất cả những điều này lần lượt xảy ra như phản ứng dây chuyền. Nó làm cho người khác bị bối rối hơn là được khích lệ.

- Lâm không hề nhầm lẫn. Đúng, tôi có ý đó và tôi nói cho Lâm biết tôi sẽ không từ bỏ mục đích của mình đâu. Còn nữa, tôi cũng không thích cái cách Lâm nói với tôi như vừa rồi. Lâm là phụ nữ, đứng trước một tình cảm Lâm chỉ việc từ chối hay đón nhận, đừng khuyên người khác phải làm thế này, thế nọ vì tôi vốn không phải người ngồi chờ xem ai đó bảo mình làm gì.

Quỳnh Lâm từ tốn:

- Anh đã nổi giận với tôi một lần. Lần ấy là lỗi của tôi nên tôi chịu nhưng lần này thì khác. Tại sao anh cứ bắt người khác phải chịu đựng và sợ hãi vì con giận vô lý của mình nhỉ? trong trường hợp này, tôi có nói thế nào mặc tôi, nếu anh vẫn muốn tiếp tục thì cứ việc, sao lại trút giận vào tôi như thế?

Minh Viễn dịu ngay xuống. Anh có vẻ bất ngờ khi nghe cô nói như vậy:

- Tôi vô lý quá, xin lỗi Lâm. Tôi không sao chịu nổi cảm giác bị từ chối nhưng tôi không làm thế nữa đâu vì tôi hiểu ra rằng từ nay điều này sẽ luôn luôn xảy đến với mình. Tôi sẽ làm quen với nó, chấp nhận nó cho đến khi em nhận ra rằng tôi không đáng chịu như vậy. Ô không, em đừng giận. Tôi nói lại nhé... um... kể từ bây giờ em cho tôi cái gì tôi sẽ nhận cái đó mặc dù tôi dám khẳng định rằng lúc nào tôi cũng xứng đáng được hơn thế rất nhiều.

Quỳnh Lâm nhìn anh. Cả cái nhìn và giọng nói của cô đều dịu dàng. Nếu tạo hoá và một nền giáo dục tiên tiến nào đó có thể tạo dựng được một người đàn bà luôn hoàn hảo, đúng mực trong cách xử sự, dù đang bối rối hay giận dữ thì đó là người đàn bà đứng trước mặt anh đây. Vào lúc này gương mặt trầm tĩnh không chút phần son ả thu hút anh hơn bất cứ điều gì khác.

- Có thể tôi nhỏ tuổi hơn anh nhưng đoạn đường tôi đi qua dài hơn anh, vất vả hơn anh rất nhiều. Nó dạy tôi phải dè dặt với tất cả mọi thứ, nhất là những gì lấp lánh. Trên đoạn đường ấy có nhiều cánh cửa đã được mở mà giờ đây tôi không thể mở chúng ra cho anh nhìn vào. Anh có chấp nhận một tình cảm như thế không?

Minh Viễn nghiêng người ra phía trước rồi đặt tay anh lên tay cô:

- Tôi đã nói rồi, em cho tôi cái gì tôi sẽ nhận cái ấy. Một tình bạn với em ừ với tôi bước qua khỏi đầu như thế này là hơn cả sự mong đợi.

Quỳnh Lâm dơ rút tay về nhưng cuối cùng cô để yên:

- Anh biết không, tôi rất cảm động khi nghe anh nói như vậy. Tôi thoải mái... không, không chỉ có vậy, tôi thấy vui vẻ, ấm áp khi được ở cạnh anh thế này. Có thể anh thấy điều này bình thường thậm chí rất bình thường nhưng với tôi nó thật sự hiếm hoi vì đã từ lâu rồi tôi không có cảm giác này với bất cứ ai, nhưng tôi biết khi đồng ý làm bạn với tôi anh muốn được hơn thế rất nhiều

Vì kiêu hãnh anh không thể thừa nhận đúng là mình muốn hơn thế thật. Và cũng chính vì lòng kiêu hãnh mà anh nghĩ rằng vừa rồi cô mô tả tình yêu hay những thứ tương tự tình yêu bằng nhãn quan của bất cứ một người lý trí nào. Chẳng qua cô vẫn chưa nhận ra tình cảm mà cô dành cho anh đấy thôi. Chưa phải là tình yêu nhưng chắc chắn nó sẽ không phải là tình bạn đơn thuần. Rồi anh sẽ làm cho cô yêu. Minh Viễn xoa nhẹ bàn tay Quỳnh Lâm, hay nói những lời mà anh biết rõ nó hoàn toàn sáo rỗng, thậm chí để gạt cô và gạt cả chính mình:

- Chừng ấy đã quá đủ. Tôi không mơ ước gì hơn.

Minh Viễn cúi nhìn bàn tay nhỏ bé trắng muốt đang nằm trong tay mình. Nó mảnh mai yếu ớt tương phản với màu nâu hồng rám nắng trên cánh tay khỏe mạnh của anh. Khi Minh Viễn ngước lên, đôi mắt biết nói ấy cũng đang nhìn anh. Sự xúc động làm nó lạnh lùng và ánh lên một màu đen mượt như nhung nhưng hoàn toàn không có chút tình cảm mà anh mong được nhìn thấy. Không nên làm cô sợ Minh Viễn như thế. Anh biết chỉ cần một hành động nóng vội hay thiếu kiềm chế nào thì lập tức cánh cửa đang hé mở này sẽ đóng ngay tức khắc.

Quỳnh Lâm rút tay về khi người phục vụ bay ra bàn bộ uống trà. Tuy không cầu kỳ theo phong cách trà đạo của trung hoa hay Nhật Bản, nhưng nham ta cũng trình diễn một kiểu pha trà rất ấn tượng, kiểu cách và sang trọng. Quỳnh Lâm nâng chiếc tách nhỏ xíu lên ngắm nghía rồi ụp nó trong lòng bàn tay, lắng nghe hương trà thơm ngát thoảng trong không khí. Cô xuyết xoa:

- Chiếc tách này đẹp quá nhỉ. Anh thử nhìn xem nó thật mỏng manh đường nét, hoa, tiết lại tinh xảo đến ngạc nhiên. Tôi đã từng nghe nói loại chén uống trà có tên Chu Sa của người Trung Quốc, không biết có phải loại này không nhỉ?

Minh Viễn lắc đầu:

- Không đâu. Loại đó rất hiếm, nó thường được bày chung với ấm có tên Tử Sạ Cả hai thứ này bây giờ đều trưng bày ở viện bảo tàng văn vật Bắc Kinh. Chiếc tách mà em cầm trên tay là một kiểu chén sứ của Giang Tây thời. Nó rất đẹp nhưng độ mỏng và bền thì thua xa đồ sứ Chiết Giang, loại đồ cổ pha trà của Trung Hoa có niên đại Minh - Thanh mà ông cố tôi sưu tầm được từ những năm đầu thế kỷ XX. Hôm trước nghe em nói về trà đàm nên tôi nảy ra ý mời em đến nhà hàn huyên. Trà ở đây rất ngon, phong cách phục vụ chuyên nghiệp hơn những nơi khác dù nó không giống một buổi trà đạo thật sự.

- Tôi chỉ biết chút ít về chúng vì hầu hết những người liên quan đến tôi đều có thói quen uống trà. Anh nghiêng cứu lĩnh vực này à?

Minh Viễn cười nhẹ:

- Những người liên quan đến em? Rất may tôi cũng không là ngoại lệ. Câu hỏi vừa rồi của em là gì nhỉ? À tôi có nghiên cứu gì đâu, những điều tôi biết là kết quả một thời gian dài hầu trà cho ba và ông nội tôi. Ông cố, ông nội tôi, rồi đến ba tôi vốn là những người theo đạo trà. Tôi nghe riết, uống riết rồi đâm ra thích, thế thôi.

- Vậy à?

Quỳnh Lâm mở to mắt về thích thú. Gương mặt chăm chú của cô làm anh cao hứng.

- Sang trung quốc du lịch tôi có tham dự vài buổi trà đạo. Giá của những buổi trà đạo này khá cao so với thu nhập của những người bình dân trung quốc. Lần đầu tiên tôi được thưởng thức một loại trà hảo hạng có tên KungFu được pha trong chiếc ấm Cống Xuân nổi tiếng. Trà đạo ở trung hoa uống đến ước thứ tám, chúng tôi có khá nhiều người nhưng khi uống đến nước cuối cùng, tứ là nước thứ tám, vẫn nghe được mùi hương và vị ngọt chất của loại trà đặc biệt này.

- KungFu à? tôi chưa nghe tên này bao giờ.

- Trà Kungfu được hái từ những cây trà cổ thụ có đến hàng trăm năm tuổi được trồng và chăm sóc trên những vùng đất đặc trưng về mặt thổ nhưỡng trong điều kiện khí hậu đặc biệt ở thái độ CHIẾT GIANG đấy.

Quỳnh Lâm hộp một ngụm trà cô xoay xoay chiếc tách trong tay:

- Chiết Giang là nơi làm ra loại chén này phải không? và cả chiếc ấm nổi tiếng Cống xuân mà anh vừa nói?

Minh Viễn rót thêm trà vào tách rồi thông thả trả lời:

- Không đâu, ấm Cống Xuân rất đặc biệt, nó được làm từ loại bùn có màu xanh, đỏ, tím, vàng v.v... một địa tầng đặc biệt chỉ có ở bờ tây Thái Hồ thuộc tô Châu. Theo các nhà văn hóa trung hoa thì ấm cống xuân và Tử sa là những loại ấm đất nổi tiếng hàng ngàn năm trước, các chế tác của những nghệ nhân thuộc thế hệ sau không thể nào sánh nổi.

- Anh có nghĩ là...

Quỳnh Lâm bỏ lửng câu nói, đôi mắt mở to hướng về phía đối diện. không cần nhìn theo Minh Viễn cũng biết người mà cô đang trông thấy. Hắn đã ngồi đây lâu lắm rồi. Hắn chính là người đàn ông đứng lù lù trước nhà Quỳnh Lâm hôm nọ với gương mặt kín như bưng và cái nhìn vừa hiếu kỳ vừa thách thức. Lúc đó không chịu thua hắn, Minh Viễn đã chọn thái độ thản nhiên, tàng lờ như không trông thấy. Nhưng xem ra điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì vì hắn vẫn lỳ lợm đứng yên đấy cho đến khi anh đi khỏi.

Hôm nay thì khác, với giác quan của người đàn ông, Minh Viễn dễ dàng nhận ra điều không bình thường qua cách hắn nhìn Quỳnh Lâm. Nếu phân tích kỹ nó chỉ thể hiện sự ngạc nhiên xem lần thứ vị nhưng lúc này anh và hắn như hai con hổ đánh mùi và đã nhận ra nhau. Hắn là ai nhỉ? Quỳnh Lâm không nói, Minh Viễn đoán không ra nên trong anh vẫn là một dấu hỏi khó chịu, nhưng có một điều anh biết rõ, hắn không đơn giản chút nào. Với gương mặt ấy, phong cách ấy, chắc chắn hắn là mục tiêu của nhiều phụ nữ, cứ nhìn cô gái đang ngồi cạnh hắn thì biết. Nhưng hắn thì cứ dán mắt vào Quỳnh Lâm, cái nhìn làm Minh Viễn thấy mình bị xem thường và anh tức giận.

Quỳnh Lâm ngạc nhiên khi trông thấy Nam Phong. Có vẻ như anh ta đã nhìn thấy cô từ trước và đoán được tình huống này. Ánh mắt lơ đãng của Nam Phong như cười cợt khi chiếu vào cô Mọi quyết tâm và tình cảm mà Quỳnh Lâm có được sau buổi trò chuyện trưa nay với ông Như Tùng lập tức tan đi một cách nhanh chóng chính vì sự hiện diện của anh ta. RỒ là giả dối, Nam Phong bảo với mẹ sẽ đi công tác dài ngày ở các tỉnh phía bắc và đã khởi hành lúc sáng nay. Mẹ cô tức tít lo mọi thứ, dặn dò và tiễn anh ta đi. Bây giờ Nam Phong ngồi đây và uống rượu với một cô gái. Có vẻ như anh không hề quan tâm đến cảm xúc của người mà anh gọi là mẹ ấy.

Quỳnh Lâm đoán họ đã ngồi với nhau lâu lắm rồi vì người phục vụ đang mở đến chai thứ hai. Cô gái còn rất trẻ, có lẽ ít tuổi hơn cả Hoài Hương nhưng gương mặt đỏ hồng vì rượu và dáng điệu có phần là lơi nên cô mất đi vẻ trong sáng. Mái tóc suôn mềm được giữ lại bằng hai xiếc kẹp nhỏ màu đen có

đỉnh hạt lấp lánh rồi chảy xuống phủ kín bờ vai thon gầy. Cô đã nhận ra nah' mắt không bình thường của Nam Phong, nó loé lên rồi giữ mãi thứ ánh sáng kỳ lạ a6'y sau hàng mi dày. Cô dõi theo và nhận ra đích đến của nó là người phụ nữ ngồi cách cô vài dãy bàn. Một gương mặt mà theo nhận xét của riêng cô, nó có khả năng làm cho người ta tỉnh táo bởi vẻ trầm tĩnh, dè dặt bởi sự kinh đáo nhưng đó không phải là gương mặt đẹp đến nỗi người ta có thể quên ngay người đang Ở cạnh mình, và điều này khiến cô an tâm.

Minh Viễn trông thấy tất cả, anh vẫn giữ thái độ im lặng. Mặc dù không chắc lắm, Minh Viễn vẫn mong được nghe Quỳnh Lâm giải thích vài lời nhưng cô thân nhiên nói tiếp câu chuyện ban nãy bằng một vẻ tự chủ. Cô khiến anh nghĩ rằng những việc diễn ra trong yên lặng này giờ không đủ sức để chi phối cô, nếu không muốn nói là chẳng liên quan gì đến cô.

- Anh có nghĩ là... Ở không, tôi nghĩ là kiến thức của anh trong lĩnh vực này thật không tích hợp với bề ngoài..ừm... về bề ngoài hiện đại của anh. Tôi tưởng chỉ những người hoài cổ mới quan tâm đến nó. Anh lại không cho tôi cảm giác anh thuộc nhóm người này.

Minh Viễn cười cười:

- Vậy tôi đã cho em cảm giác gì nhỉ? Hay là em muốn đề nghị một cảm giác cụ thể nào khác?

Ánh mắt tinh quái của Minh Viễn khiến Quỳnh Lâm bối rối, cô đỏ bừng mặt và phát nhẹ vào tay anh. Phản ứng rất nữ tính này làm Minh Viễn thích thú. Anh nhìn quanh để giấu nụ cười. Quỳnh Lâm gắt:

- Nếu thấy tôi buồn cười thì anh cứ hi hi ha ha thật thoải mái đi. Cái kiểu kiêu chề giả vờ của anh chỉ làm tôi ngượng thêm.

Minh Viễn nghiêng người rót thêm trà vào tách của cô Anh nói nhỏ nhỏ:

Tất cả những cảm giác: vui vẻ, ấm áp, sợ hãi ngượng ngùng ở em chỉ khi em nói ra tôi mới nhận biết chúng. Tại tôi không có đủ sự tinh tế hay em đã dấu mình kỹ quá? Vậy em có nhận ra tôi rất hạnh phúc khi ở cạnh em không? Tôi tin là đó vì tôi không che dấu điều gì. Em cũng sẽ như thế nhé. Hãy để cho tôi nhìn rõ em hơn.

Trên kia tiếng nhạc nhỏ dần rồi dừng hẳn. Người quản lý trong bộ vest màu sáng bước ra chào mọi người, nói vài lời cảm ơn rồi trịnh trọng tuyên bố:

- Một cách tình cờ chúng tôi được biết, hôm nay nhà hàng vinh dự đón tiếp vị khách quý chọn nơi đây để mừng sinh nhật của mình. Cái duyên đã đưa chúng ta gặp nhau trong buổi tối đầy thú vị này, xin mọi người dành ít phút để chúc mừng vị khách ấy và đây là chút quà mọn của chúng tôi.

Quỳnh Lâm đưa mắt nhìn Minh Viễn như dò hỏi thì đèn trong phòng vụt tắt. Cô không trông thấy cái nhún vai của anh. Quỳnh Lâm nghĩ thầm bây giờ mình tránh vào một góc nào đó có kịp không nhỉ? vừa lúc ấy chiếc bánh sinh nhật nhỏ cắm vài ngọn nến được mang ra. Ánh sáng lung linh tạo cho căn phòng đáng vẻ lãng mạn và huyền ảo. Khúc "happy birthday" được tấu lên trong tiếng vỗ tay của nhiều người. Thật cảm động và ngạc nhiên khi chiếc bánh được mang tới bàn của Nam Phong, Quỳnh Lâm thấy nhẹ cả người, cô cứ ngỡ vị khách mà họ nói đến là Minh Viễn. Cô bạn gái của Nam Phong đón lấy nó mặt cách lúng túng, cô có vẻ bất ngờ vì tình huống này. Nam Phong đặt chiếc bánh xuống bàn trong khi cô gái nghiêng người nói vài lời cảm ơn. Quỳnh Lâm đoán vội vì khoảng cách khá xa nên cô nghe không rõ.

Đèn được mở sáng trở lại. Ban nhạc dạo bài "Love story" trữ danh. Đôi nam nữ vũ công trong trang phục dạ hội có thêu kim tuyến lấp lánh bước ra khiêu vũ mở màn. Quỳnh Lâm quay sang Minh Viễn khi màn trình diễn kết thúc, anh cũng đang nhìn cô:

- Em có thích không?

Quỳnh Lâm gắt. Giọng nói ngọt ngào, đầy vẻ âu yếm làm cô dè dặt. Quỳnh Lâm không muốn có sự khởi đầu nào khác mặc dù cô mới nhận ra sức hút mãnh liệt tỏa ra từ anh. Quỳnh Lâm xoa nhẹ vầng trán để nhắc mình luôn tỉnh táo.

- Em mệt hả?

- Chỉ một chút thôi.

- Nếu em mệt chúng ta có thể về ngay bây giờ. Em đừng ngại, tôi sẽ không buồn đâu vì tôi tin chúng ta còn rất nhiều dịp bên nhau thế này. Suốt cuộc đời, trong những lần sinh nhật của tôi, tôi mong được có em bên mình. Tôi nói điều này có làm em sợ quá không? Có cho em cảm giác mắc nợ tôi không?

Quỳnh Lâm nhìn anh chăm chăm. Cô biết Minh Viễn không chuẩn bị tinh thần cho một buổi tiệc sinh nhật kết thúc sớm như vậy. Trông anh vẫn nồng nàn, quyến rũ, đầy sức sống như không hề trải qua một ngày làm việc mà cô biết rất vất vả. Anh không lảng tránh cái nhìn của Quỳnh Lâm. Đôi mắt Minh Viễn làm cô bối rối, Quỳnh Lâm di chuyển cái nhìn sang nơi khác. Cô nhận ra cảm anh đã được cạo nhẵn, nó không làm gương mặt anh nhẹ nhàng hơn mà chỉ làm tăng nét đẹp rất đàn ông của chiếc cằm vuông rắn chắc, cương nghị. Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Không. Anh đừng lo, tôi muốn ngồi thêm chút nữa. À...nhắc đến nợ tôi mới nhớ ra chuyện này. Gởi lại anh chiếc khăn hôm nọ.

Minh Viễn không cầm lấy chiếc khăn, anh nắm cả bàn tay cô:

- Em thật là...Tôi đang nói đến vấn đề quan trọng liên quan đến cả cuộc đời mình còn em thì chỉ nghĩ đến chiếc khăn bé tí. Có nhiều thứ người ta cho đi và không mong nhận lại như thế này đâu. Tôi muốn nói đến vấn đề khác, không phải chiếc khăn...Em hiểu không?

Quỳnh Lâm nhìn anh, không, cô nhìn qua vai anh để nhận ra Nam Phong và cô gái nọ đang khiêu vũ với nhau. Mắt Quỳnh Lâm mở to, họ đẹp thật. Lúc

đứng thẳng thế này cô gái moi phô bày nét đẹp của một thân thể hoàn mỹ mà những đường cong trên đây làm tối mắt bất kỳ ai nhìn ghé vào. Chiếc quần da bóng màu đen ôm sát lấy đôi chân thon dài kết hợp với chiếc áo yếm màu đỏ, những gam màu nóng rực ấy khiến cô nổi bật như một cánh hoa rừng rậm rờ hương sắc. Trông nó bí ẩn ngọt ngào và thật quyến rũ. Nó biến tất cả những đóa hoa đồng hội bình thường, tẻ nhạt.

Nam Phong và cô gái đứng sát vào nhau, giữa họ dường như không có khoảng cách nào. Đôi tay thon thả trắng ngần của cô choàng qua cổ Nam Phong còn vòng tay anh thì khấp quanh chiếc eo nhỏ xíu. Họ không di chuyển chỉ đứng tại chỗ và lắc lư theo điệu nhạc. Trừ phi cả hai quá say, nếu không sự thân nhiên ở họ trước ánh mắt hiếu kỳ của mọi người chung quanh đủ để xếp vào hàng đẳng cấp và chỉ riêng điều này đã làm Quỳnh Lâm thần phục.

Minh Viễn cầu nhàu bên tai cô, giọng anh đầy vẻ tiếc rẻ:

- Sao họ không tình cờ phát hiện ra hôm nay cũng là ngày sinh nhật tôi nhỉ? Cùng một lần sinh nhật, cô bé kia được mọi thứ còn tôi ngay cả sự quan tâm của người bên cạnh cũng không có.

Quỳnh Lâm nhướn mày:

- Trên đời này làm gì có sự công bằng nào. Nếu anh không tranh giành, phần đầu thì cũng đừng nên ngồi rên rỉ như thế.

Mắt Minh Viễn sáng lên:

- Ừ nhỉ, họ không biết nhưng Lâm biết hôm nay là sinh nhật tôi mà vì thế Lâm chính là người phải thực hiện sự công bằng ấy. – Anh hắt cằm về phía hai người – Lâm này, tôi muốn được nhận món quà như anh chàng kia, có được không nhỉ?

Nét mặt Minh Viễn cười cười như đang nói một câu chuyện khôi hài nào đó nhưng anh hy vọng cô sẽ đồng ý. Điều này thể hiện qua ánh mắt với những tia khích lệ, mong chờ và cả nài nỉ nữa. Quỳnh Lâm biết chỉ cần cô gật đầu nó sẽ sáng bừng lên, và trong lúc này Quỳnh Lâm muốn được nhìn thấy niềm vui trong đôi mắt ấy.

- Sao lại không nhỉ? Dù sao hôm nay chúng ta cũng có một cái cơ rất hợp lý kia mà.

Minh Viễn cười lớn:

- Vậy thì còn chờ gì nữa. Nào, hãy đưa tay em cho tôi.

Anh dịu dàng cầm lấy tay cô Những ngón tay cứng cáp, khỏe mạnh của anh tỏa hơi ấm ủ lấy bàn tay nhỏ bé của Quỳnh Lâm. Ngang qua bàn Nam Phong, cô liếc nhìn chai rượu. Đã cạn quá nửa, uống thế này chắc chắn họ say mềm. Còn mình, không có giọt nào sao vẫn chảnh choáng thế này nhỉ? Trong một thoáng Quỳnh Lâm chợt nghĩ, hôm nay khoảng cách giữa cô và Minh Viễn được thu ngắn lại cũng có một phần tác động của họ.

Nam Phong không ngẩng lên khi cô và Minh Viễn đến gần. Hắn đang áp một bên mặt vào mái tóc suông mềm của cô gái nhưng Quỳnh Lâm có cảm giác hắn vẫn quan sát cô bằng khóe mắt dò dẫm vì rượu ấy. Quỳnh Lâm nép vào Minh Viễn, không hiểu vô tình hay cố ý anh xoay người lại và che khuất hắn.

- Ban này trong khi ngồi chờ em, tôi đã suy nghĩ rất nhiều điều. Tôi không dám chắc em sẽ đến mặc dù lúc gọi điện cho em tôi đã đánh liều đặt một canh bạc rất lớn. Nếu thua thì đây sẽ là một đêm sinh nhật vô duyên nhạt đời tôi. Giờ đây tôi không dám nói là mình đã thắng, nhưng cảm ơn em vì em đã đến. Lúc này tôi muốn em chỉ nhìn thấy một mình tôi mà thôi.

Giọng nói trầm ấm và áp lực của những ngón tay anh đặt trên người cô cũng có tiếng nói riêng của nó. Quỳnh Lâm nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi đồng tử đen nhánh phản chiếu hình ảnh cô trong ấy. Ánh mắt sẫm lại một màu đen như thỏi miên, cô giật mình nhận ra sự lỗi cuốn nguy hiểm của nó. Quỳnh Lâm cựa người khi bản nhạc kết thúc.

- Đứng ...

Minh Viễn siết chặt vòng tay để giữ cô lại. Quỳnh Lâm chưa kịp phản ứng thì giai điệu bản nhạc kế tiếp đã được tấu lên, cô bị cuốn theo anh một cách không tự chủ. Gương mặt Minh Viễn gần quá, nhất là lúc cúi xuống nhìn cô như thế này. Vùng ngực rộng và mùi thơm rất nhẹ tỏa ra từ anh đánh thức mọi giác quan của cô Quỳnh Lâm nhắm mắt để tự trấn tĩnh. Không, mình không nên mạo hiểm thế này. Mình có yêu Viễn đâu? Đây chỉ là cảm giác choáng ngợp nhất thời rồi cũng sẽ qua đi.

- Em đang nghĩ gì vậy? – Minh Viễn thì thầm bên tai cô.

Quỳnh Lâm chớp mắt, hành động vô thức ấy đồng nghĩa với việc cô đang cân nhắc xem phải trả lời anh thế nào. Minh Viễn cuối xuống nhìn hàng mi đây, cố cường lại nổi khao khát muốn hôn lên ấy.

- Nghĩ gì à? Ừm... tôi đang đếm xem trên đời này có bao nhiêu loại tình cảm đang gắn kết lại với nhau. Sự căm thông hay trách nhiệm mà ta dành cho ai đó có được xem là tình cảm không nhỉ?

Minh Viễn nheo mắt:

- Ý em muốn nói gì?

Quỳnh Lâm ngược lên nhìn thẳng vào anh. Viễn bất ngờ khi nhận ra ánh mắt tỉnh táo và tự chủ của cô. Nó không thể có được khi chỉ vài giây trước đó chính là người phụ nữ này đã mềm đi trong vòng tay anh. Minh Viễn soi vào đáy mắt ấy. Hoàn toàn tự nhiên, không phải kết quả của một sự tranh đấu

nào cả.

- Tôi đang nghi đến sợi dây liên kết giữa chúng Tuấn Anh. Tình bạn, tôi đã chọn và đặt tên cho sợi dây liên kết này cũng như tin vào sự bền vững của nó.

Minh Viễn bóp nhẹ bàn tay cô:

- Tôi không nghi ngờ hay phản đối sự lựa chọn của em cho đến khi tôi thuyết phục được em đến một sự liên kết bền vững khác. Còn bây giờ như đã hứa, tôi chỉ nhận những gì em cho nên em có thể an tâm và không phải đề phòng như thế này.

Quỳnh Lâm bật cười, Minh Viễn cũng cười theo. Giọng cười một ngọt ngào, trong trẻo, một trăm trăm quyền rũ quyền vào nhau như đảm bảo cho sự hợp tác và tính trung thực cho những điều họ vừa nói.

Minh Viễn không từ bỏ ý định cũng không muốn Quỳnh Lâm đề phòng nên chấp nhận giải pháp mà anh cười nhạo vì sự ngây ngô và tính tạm thời của nó: tình bạn. Anh biết chắc cô có cảm tình với mình, thậm chí còn lạc quan rằng Quỳnh Lâm có yêu anh chút xíu. Vấn đề là tính kiêu ngạo anh không chấp nhận một chút tình cảm khiêm tốn ấy. Anh muốn có được Quỳnh Lâm trọn vẹn.

Về phần mình, Quỳnh Lâm cũng không tin vào sự nhượng bộ dễ dàng của anh. Minh Viễn sẽ không dừng lại ở giới hạn cô vừa đặt ra đâu. Anh như một đứa trẻ háo hức đang khao khát một món quà không phù hợp với mình hay một điều cấm kỵ mà anh không được phép làm. Càng bị ngăn cản thì càng muốn đạt được. Nếu cô từ chối thẳng thắn có nghĩa là cô khuyến khích điều này. Quỳnh Lâm không làm thế. Cô tin vào mình, cô sẽ không đi ra ngoài giới hạn cho phép. Viễn sẽ chóng chán thôi vì anh vốn nổi tiếng về những mối quan hệ chớp nhoáng kiểu này. Cô không muốn mình và anh bị tổn thương. Giải pháp tình bạn xem ra an toàn hơn và điều quan trọng với mối liên kết này cô sẽ không mất anh.

Càng về khuya sàn nhảy càng đông người. Những đôi tình nhân lấp đầy khoảng đất ngăn cách giữa thực khách và ban nhạc. Không có tiếng ồn, mọi hoạt động đều diễn ra trong không khí lịch sự và sang trọng. Minh Viễn cầm túi xách và dắt tay Quỳnh Lâm len lỏi giữa các dãy bàn để ra ngoài. Cô khựng lại, chỉ một thoáng, nhưng Minh Viễn nhận ra ngay:

- Sao vậy em?

- Không có gì. Chân tôi hơi đau có lẽ vì đôi giày cao gót này. Nó chẳng hợp với tôi chút nào.

Minh Viễn nhìn xuống chân Quỳnh Lâm, anh nhăn mặt:

- Tôi thấy lạ tại sao phụ nữ cứ chọn những thứ làm cho mình khổ sở thế này nhỉ?

- Nó được gọi là mốt, anh không hiểu sao?

- Thời trang làm nên phụ nữ à?

- Không, nó chỉ tạo ấn tượng thôi và điều này mới quan trọng.

- Tôi không nghi vậy. Phụ nữ mới quan trọng hơn.

Quỳnh Lâm tròn mắt:

- Rất tiếc anh sẽ không bao giờ thuyết phục được phụ nữ tin vào điều này đâu, bởi vì chính thái độ của nam giới mới là bằng chứng trung thực hơn là những gì anh ta nói.

Minh Viễn làu bàu:

- Nói như Lâm tôi có phải là nam giới không nhỉ?

Quỳnh Lâm cười khúc khích khi bước vào thang máy rồi im lặng vì nhận ra Nam Phong và cô gái cũng có mặt ở đây. Họ say mềm và ngã vào nhau trong một tư thế hết sức thoải mái. Quỳnh Lâm đứng nép vào trong, cố không nhìn họ. Cô gái ép sát người vào Nam Phong, giọng cô khàn đi vì rượu:

- Hôm nay vui quá. Minh uống nữa đi anh.

Mặc dù cố gắng nhưng thang máy hẹp quá Quỳnh Lâm không thể không nhìn thấy họ. Lúc này cô gái đầu môi và năn nỉ bằng giọng trẻ con khá dễ thương:

- Đi anh!

- Lần khác anh sẽ chiều em. Hôm nay là đủ rồi. Anh không muốn gia đình em phải lo lắng và bây giờ anh chỉ còn chút xíu tỉnh táo để đưa em về thôi đấy.

- Anh chỉ khéo lọ. Nếu thế em sẽ đưa anh về. – Cô vung tay – em không ngại việc gì anh phải ngại, và lại hôm nay là sinh nhật của em mà. Em gọi điện giải thích ba má vài lời là xong, còn anh chỉ ở đây chỉ một mình, đâu phải giải thích với ai đâu mà sợ.

Quỳnh Lâm quay mặt đi chỗ khác, cô không hay mình bĩu môi, và cũng không hay Nam Phong nhìn thấy cử chỉ này. Anh nhếch mép cười rồi nói rì rầm

vào tai cô gái, chắc là đồ dành điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Quỳnh Lâm soạn mớ rau, củ trong tủ lạnh bỏ vào rổ. Chúng hư gần hết vì đã mấy hôm cô không ra chợ. Ông Như Tùng vắng nhà từ tuần trước. Ông đi Côn Minh tham gia hội nghị giao thương Việt - Trung. Mẹ cô về quê dự đám tang ba chị Như - một người bà con xa. Hơn hai tháng, kể từ ngày Quỳnh Lâm bắt gặp Nam Phong ở nhà hàng, anh ta tỏ ra ngoan ngoãn hơn khi mỗi buổi chiều về dùng cơm chung với gia đình. Những lần về muộn hay đi công tác Nam Phong đều cẩn thận báo trước, nhất là khi trong nhà chỉ có cô và anh ta như hôm nay. Bà Như Tùng rất vui vì sự thay đổi của Nam Phong nên cô không muốn có bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến thói quen ấy, kể cả khi mọi người đều đi vắng thế này.

Quỳnh Lâm nhìn mớ thức ăn ít ỏi rồi thở dài ngán ngẩm. Cô nhìn đồng hồ, Nam Phong sắp về, đành mở một ít đồ hộp dùng tạm vậy. Nấu xong dọn thức ăn ra bàn, Quỳnh Lâm ngẫm nghĩ, nếu chỉ căn cứ vào mùi thơm thì không đến nỗi nào. Cô xoa xoa cái cổ mỗi nhừ, toàn thân ê ẩm. Cứ vào hè, sau vài cơn mưa đầu mùa là số bệnh nhi tại khoa tăng lên đáng kể, hầu hết là những căn bệnh liên quan đến thời tiết. Một mồi làm đôi mắt Quỳnh Lâm díp lại. Cô ưỡn vai về phòng, muốn nằm nghỉ một lúc nhưng lại sợ ngủ quên như hôm nọ khiến Nam Phong ngồi chờ đến tối mịt. Quỳnh Lâm soạn quần áo đi tắm. Nước mát giúp cô bớt căng thẳng dù thân thể vẫn âm ỉ một cảm giác đau nhức đến khó chịu. Quỳnh Lâm ngã người trên chiếc 'ghế dài chờ cho tóc khô rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Một hồi chuông ngân làm Quỳnh Lâm giật bắn người. Nhìn lên đồng hồ cô giật mình, chao ôi, mình ngủ lâu quá, không biết Nam Phong đã gọi cửa từ bao giờ rồi. Bên ngoài tối mịt, cô mở ngọn đèn công. Nó nhấp nháy vài cái rồi tắt ngấm. Ánh sáng lờ mờ từ ngọn đèn đường xa tít ngoài kia không cho Quỳnh Lâm thấy rõ gương mặt Nam Phong nhưng vóc dáng to lớn, vững chãi cùng với giọng nói trầm trầm của anh xoa tan cảm giác bất an, gần như sợ hãi vì bị đánh thức đột ngột của cô.

- Xin lỗi, tôi quên mang theo chìa khóa.

- Không sao. Tôi mệt quá nên ngủ quên. Anh gọi cửa có lâu không?

- Không.

Nam Phong lách người vào trong. Anh giữ tay Quỳnh Lâm:

- Lâm vào trước đi, để tôi khóa cổng cho.

Quỳnh Lâm bới cao mái tóc vẫn còn ẩm ướt, bật nút hâm nóng cơm, lấy chén dưa, thức uống trong khi Nam Phong đã ngồi vào bàn và nhìn cô chăm chăm:

- Lâm đợi tôi à?

Quỳnh Lâm dấm dăng:

- Nhà có hai người, tôi không đợi anh thì đợi ai?

Nam Phong dịu dàng:

- Xin lỗi, tôi có việc đột xuất nên không báo trước được. Lần sau, những khi về muộn thế này, tôi sẽ gọi điện. Tôi rất ngại khi ai đó phải lo lắng, chờ đợi mình.

Quỳnh Lâm hơi ngượng vì thái độ caku kinh vừa rồi. Không phải vô lý, thật ra cô vẫn chưa xóa được ấn tượng không tốt về người này. Cô đặt chén cơm trước mặt anh.

- Anh hiểu ra điều này thật hay quá. Với tôi thì không sao nhưng với mẹ thì có đấy mặc dù so với lúc trước anh đã có vài tiến bộ đáng kể. Phải nói thế nào nhỉ? Ừm... nếu tôi là anh, tôi sẽ làm tốt hơn rất nhiều.

Nam Phong gấp thức ăn vào chén, gật gù:

- Tôi cũng tin thế. Chắc phải nhờ Lâm chỉ tôi cách nào đó để có thể trở thành người tốt như Lâm vậy.

Thoáng thấy cái nhún vai rất khế của Quỳnh Lâm, anh nói thêm:

- Xem ra cũng không dễ dàng chút nào vì với một người... một người gì nhỉ... nói theo cách của Lâm ấy mà... À, với một người ích kỷ và thực dụng như tôi khó mà cải tạo thành người tốt được, đúng không?

Quỳnh Lâm liếc nhìn chén cơm vẫn còn nguyên của Nam Phong, chắc anh không quen với kiểu ăn uống qua loa thế này. Cô thấy trong lòng hơi áy náy:

- Hôm nay tôi về trễ nên chuẩn bị không được chu đáo lắm, anh chịu khó vậy nhé. Ngày mai được nghỉ, tôi sẽ có nhiều thời gian để làm tốt hơn.

Nam Phong nheo mắt:

- Lâm đang nói gì vậy?

Quỳnh Lâm múc một ít canh vào chén rồi chậm rãi húp từng muỗng:

- Căn cứ vào vẻ thường thức của anh, tôi đang giải thích lý do cho bữa ăn quá tệ này. Dù sao cũng mong anh đừng vin vào nó mà bỏ đi thói quen về nhà mỗi buổi chiều của mình. Nếu anh làm thế thật tôi không nghĩ được lý do nào để bào chữa với mẹ cả.

Nam Phong phì cười nhưng ngưng lại ngay. Mặt anh thoáng nét nhăn. Quỳnh Lâm thấy hành động đó có gì hơi bất thường:

- Anh làm sao vậy?

- Tôi đâu có phàn nàn gì. Thật ra tôi không cầu kỳ trong việc ăn uống nhất là tôi hiểu Lâm cũng làm việc vất vả cả ngày. Hành động vừa rồi là do tôi chờ nghe câu trả lời của Lâm đấy. Tôi ăn đây... phải ăn như thế nào để Lâm không áy náy nhỉ?

Nói rồi Nam Phong cầm cùi nhai, nuốt. Cử chỉ khoa trương một cách cố ý nhưng lại phảng phất sự chân thành, dễ mến. Thái độ thiện chí đầy hiềm hoi đó làm Quỳnh Lâm thấy buồn cười và thoáng cảm động. Để che giấu điều này, cô hỏi anh, giọng pha chút giễu cợt:

- Anh vừa nói đến việc gì nhỉ? À, làm cách nào để trở thành một người tốt phải không? Nếu anh thật lòng muốn thế thì rất đơn giản, chỉ cần anh dành một ít thời gian, tình cảm để quan tâm đến những người chung quanh. Ví dụ như hãy tử tế với mẹ một chút, bà rất yêu anh. Không nên tỏ ra ích kỷ hay cố chấp nữa...

Nam Phong nhìn Quỳnh Lâm, dường như anh đang cố nén một nụ cười:

- Không tỏ ra là thế nào? Lâm cho rằng người ta có thể làm được tất cả những điều này như khóa một cái van nước hả?

Quỳnh Lâm gật đầu một cách nghiêm trang:

- Tôi tin rằng nếu muốn, người ta có thể dồn nén chúng.

Lần này thì Nam Phong phá lên cười thật to. Vừa cười anh vừa ngắm nghía cô như ngắm nghía một đứa trẻ làm điều gì đó thú vị dưới con mắt của người lớn. Nó làm cho Quỳnh Lâm thấy mình trở nên ngốc nghếch. Cô lạnh lùng phản đối:

- Anh vừa hỏi một vấn đề về quan điểm và tôi đã trả lời. Quan điểm là phạm trù rất khó có sự thống nhất. Dù cho nó có lập dị anh cũng không được phép phản ứng thế này.

Nam Phong lắc đầu, anh nói trong tiếng cười chưa dứt:

- Không... không, tôi lại thấy Lâm rất thú vị. Thậm chí tôi có thể tưởng tượng ra phía sau cái bề ngoài này Lâm dồn nén những gì nữa kia.

Quỳnh Lâm đi đến tủ lạnh mang đĩa trái cây đặt lên bàn. Cô đã lấy lại vẻ bình thản:

- Vậy thì anh cứ tha hồ mà tưởng tượng. Tôi không ngại đâu.

Nam Phong nghiêng người ngắm gương mặt Quỳnh Lâm:

- Ngay cả khi tôi nói ra những điều mà mình tưởng tượng? Tốt lắm. Rất can đảm, về điểm này Lâm đúng như tôi... tưởng tượng đấy. Xem nào, đừng lẫn tránh cái nhìn của tôi chứ. Tôi sẽ nói chính xác ra đây. Tôi thấy Lâm lạnh lẽo, ốm yếu và rất ngốc nghếch. - Nam Phong trầm ngâm vờ như không thấy vẻ ngạc nhiên của Quỳnh Lâm - Lâm lạnh lẽo vì sống lẻ loi, đơn chiếc, không có sự tiếp xúc nào, tôi không muốn nói đến những mối quan hệ thuần túy, nhưng Lâm vẫn ép mình không nghĩ đến và cũng không cho người khác nhòm lên ngọn lửa vẫn còn âm ỉ trong lòng Lâm.

Nam Phong dừng lại quan sát người đối diện. Cô vẫn đang nhìn thẳng vào anh, giọng cứng cỏi:

- Còn gì nữa?

- Lâm ốm và yếu đuối vì Như Vũ mất đã lâu rồi mà Lâm vẫn không thay đổi gì cả, thậm chí Lâm không cho phép mình quên đi. Lâm cứ bám víu vào đó để chứng tỏ sự chung thủy của mình mà không biết chính thái độ này làm những người chung quanh Lâm buồn khổ. Tôi biết Lâm không hài lòng về thái độ của tôi đối với ba mẹ nhưng thái độ của Lâm cũng có vấn đề, Lâm lại không chịu nhìn ra.

Nam Phong chờ đợi phản ứng của Quỳnh Lâm. Tuy chuẩn bị trước nhưng anh vẫn thấy bất ngờ. Cô không nổi giận cũng không gào lên, thậm chí là khóc òa như... anh tưởng tượng. Cô vẫn ngồi yên. Với anh, cách duy nhất để đánh giá một người là xem họ sử dụng sự thể nào lúc bối rối hay giận dữ. Anh đang áp dụng cách này, nhưng người phụ nữ trước mặt anh đang lắng nghe những lời giễu cợt, thậm chí xúc phạm bằng một thái độ rất đúng mực như để

chứng tỏ đẳng cấp của mình vậy. Điều này đẩy anh đi xa hơn tình huống dự định vì anh đã ra đòn và quyết không chịu thua.

- Điều thứ ba là Lâm rất ngốc nghếch vì Lâm chịu đựng tất cả những điều trên một cách vô lý. Tôi cho đó là một chứng bệnh hay một cách đầy dọa thân xác để tìm khoái lạc về mặt tinh thần. Nghe rất khó hiểu, thậm chí có phần thô thiển và trần tục nữa, đúng không? Nhưng tôi không tìm ra lời giải thích nào khác khi Lâm dù đau khổ vì lối sống ép xác vẫn không cho tình cảm ấy đến gần, không nhích một bước nhỏ để gặp nó trong khi nó vẫn chờ đợi Lâm.

Nam Phong xoa cằm:

- Lâm biết tôi đang nói đến tình cảm nào không? Đó là tình cảm tốt đẹp nhất, cao cả nhất, êm đềm nhất của người đàn ông. - Anh quyết định bán mũi tên cuối cùng - Tôi cũng là đàn ông nhưng tôi vẫn thấy phục vì chỉ có người đàn ông mà tôi bắt gặp đứng ở đầu ngõ chờ Lâm một lần và gọi điện thoại đến đây một lần mới có đủ can đảm mang nó tặng cho một người lý trí như Lâm.

- Anh nói xong chưa?

- Xong rồi nhưng chưa phải là tất cả đâu.

Quỳnh Lâm đứng lên. Cô thu dọn chén đĩa, gương mặt vẫn kín như bưng. Quỳnh Lâm đã có kinh nghiệm đối phó với thái độ khiêu khích thể này. Lần trước cô đã phản ứng nóng nảy nhưng lần này anh ta dừng hòng đạt được mục đích. Quỳnh Lâm ngừng tay vén lại mái tóc xõ tung, Nam Phong kéo đĩa trái cây về phía mình, mắt không rời cô:

- Ít ra Lâm cũng phải nhận xét về những điều tôi nói chứ. Nó chính xác bao nhiêu phần trăm? Lâm thấy nó như thế nào?

Quỳnh Lâm chậm rãi:

- Tôi thấy anh đã tiến bộ rất nhiều trong việc sử dụng ngôn ngữ tiếng Việt, kể cả cách nói ngoắt ngoéo, xỏ xiên, nhiều chuyện... Còn nữa, anh sử dụng đôi mắt... mật thám trong bao lâu để có được nhận xét đó?

- Mật thám... nó có nghĩa là gì vậy?

- Ừm... nó có nghĩa là... Đơn giản là thế này, người ta dùng từ mật thám để miêu tả những cặp mắt cú vọ. Lần này thì hiểu rồi chứ?

Nam Phong lắc đầu:

- Chỉ vậy thôi sao? Tôi lấy làm tiếc vì Lâm không nói thật cảm xúc của mình trong khi tôi..

Quỳnh Lâm đi vào bếp:

- Tôi nói làm gì trong khi anh có thể tưởng tượng ra điều này một cách chính xác kia mà.

Nam Phong đứng lên:

- Tôi giúp Lâm một tay. Lâm đã nấu nướng tôi sẽ rửa bát đĩa để bù lại. Hay là chúng ta... Ồi...

Quỳnh Lâm va mạnh vào người Nam Phong khi cả hai bước qua khung cửa theo hai hướng khác nhau. Nam Phong kêu lên về đau đòn. Anh cố trụ lại nhưng không được. Cả người ngã nghiêng. Trong lúc hốt hoảng Quỳnh Lâm dùng vai đỡ lấy anh. Nếu không có bức tường trước mặt chắc cả hai đổ nhào ra đất. Nam Phong xoay người lại tì hai tay vào tường rồi cúi nhìn Quỳnh Lâm đang loay hoay trong vòng tay ấy:

- Lâm có sao không?

Quỳnh Lâm cúi kính:

- Tôi cũng định hỏi anh câu ấy. Anh làm sao vậy? Ồi... anh bị gì thế này?

Vội dằng đứng khập khiễng và chiếc quần lốm đóm vết bẩn giờ Quỳnh Lâm mới nhận rõ điều bất thường ở anh. Cô dìu anh đến ghế rồi hỏi bằng giọng ân cần nghiêm trang, như cách cô thường nói với bệnh nhân:

- Anh đau ở đâu?

Nam Phong nhăn mặt:

- Ở chân nhưng chỉ một chút thôi. Không sao đâu.

- Không sao đâu, câu này chẳng đến lượt anh nói. Tôi sẽ khám và đánh giá mức độ nặng nhẹ của nó. Bây giờ để tôi xem vết thương của anh, quần áo thế này xem ra nó không nhẹ đâu.

Nam Phong cẩn thận xoay người trên ghế:

- Tôi bị ngã xe. Vết thương đã được xử lý rồi... Ở một trung tâm y tế gì đấy. Sau khi sát trùng và cầm máu nhân viên ở đó khuyên tôi nên đến một cơ quan y tế khác để được khám lại và điều trị đúng cách.

- Và anh đã...

- Tôi đã đi về đây.

- Hay nhỉ!

- Tại vì tôi...

Quỳnh Lâm xoa tay:

- Tôi sẽ nghe anh giải thích sau khi xem xét vết thương này, được không? Giờ đừng làm mất thời gian của tôi nữa. Thôi nào, đưa đây, anh có phải là người khóc toáng lên khi xước miếng da hay ngắt đi chỉ vì vết sây sát nhỏ đâu. Nhìn anh không có vẻ nhát gan đến thế.

Nam Phong cầu nhàu:

- Tôi không phải là những người như Lâm vừa nêu. Đơn giản hơn nhiều, tôi là người có vết thương ở tận trên đùi, tôi đang cố nghĩ ra tư thế nào đẹp mắt nhất, thuận tiện nhất để Lâm có thể xem xét nó mà không bị vướng víu bởi chiếc quần dài của tôi, trừ phi...

Quỳnh Lâm ngăn người khi nhận ra gương mặt Nam Phong thoáng nét bồn chồn, tình quái, không giống như người đang chịu đựng cơn đau mà anh ta vừa thể hiện. Quỳnh Lâm đứng thẳng lên:

- Xem ra anh không đau như tôi tưởng g. Vậy anh đã nghĩ ra cách nào chưa?

- Lâm giúp tôi lên phòng được không?

- Được rồi. Tôi sẽ khám cho anh ở đó. Trong khi tôi chuẩn bị vài thứ thì anh vui lòng thay chiếc quần dài này bằng một cái ngắn hơn rồi nằm yên đấy chờ tôi.

Quỳnh Lâm im bất khi nhận ra những điều cô vừa nói nghe rất... kỳ cục. Liếc nhìn Nam Phong, cũng may anh đang loay hoay đứng lên nên không chú ý. Nam Phong choàng tay qua vai cô, cầu thang hẹp nên cả hai xoay xở khá vất vả. Nam Phong cao và nặng khủng khiếp, Quỳnh Lâm có cảm tưởng anh ta tựa hẳn vào người cô. Đến khúc quanh, Quỳnh Lâm vô tình ngáng đầu và phát hiện một góc môi Nam Phong nhếch lên, nó có hình dáng một nụ cười cố nén. Quỳnh Lâm cúi kính. Anh ta đúng là người biết cách đặt kẻ khác vào tình huống mà mình tạo ra và tận dụng nó một cách triệt để.

- Gì thế Lâm?

Nam Phong cúi nhìn khi thấy cô đứng hẳn lại và ngó dăm dăm vào một điểm nào đó trên gương mặt anh. Câu hỏi làm Quỳnh Lâm giật mình, cô bước hụt một bậc thang, theo quán tính Quỳnh Lâm đẩy mạnh vào người Nam Phong.

- Ôi... đau quá... chết tôi rồi...

Quỳnh Lâm cố giữ anh lại, cô lau bàu:

- Người như anh rất khó chết. Vết thương thế này không làm anh chết được đâu. Ủa! Ban nãy anh nói hăng hái lắm mà, đâu có vẻ đau ốm gì. Theo như cách nói ấy, hình như người đau ốm là tôi thì phải.

Nam Phong rầu rĩ:

- Nếu biết nó đau thế này lúc này tôi đã chẳng dại gì ba hoa để bây giờ Lâm có cơ trả thù tôi. À, sao tôi đau quá chừng mà chẳng thấy Lâm đau chút nào nhỉ?

Quỳnh Lâm gạt mồ hôi lấm tấm trên trán:

- Nhiệm vụ của tôi là làm cho bệnh nhân hết đau. Hãy tưởng tượng khi anh đau mà bác sĩ chỉ dừng lại ở việc đau hoặc rên ầm lên như anh bây giờ thì giúp thế nào được?

Quỳnh Lâm loay hoay mở cửa phòng trong khi Nam Phong đứng tựa vào tường không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn trời nhìn đất. Chờ cho cửa mở hẳn mới khập khiễng bước vào rồi đi thẳng vô trong. Quỳnh Lâm đứng bên ngoài hồi vọng vô:

- Có cần tôi giúp gì không?

- Lâm hãy mừng vì tôi chưa ngỏ lời đi. Xem ra đó cũng là một ý kiến hay đấy, mặc dù không cần nhưng nếu Lâm nhiệt tình thế này có thể sẽ làm tôi đổi ý đấy. Tốt hơn là Lâm về phòng và mang những thứ cần thiết sang đây.

Nam Phong không ngẩng lên khi Quỳnh Lâm bước vào. Anh vận chiếc quần soọc ngã người ra sau trong tư thế nửa nằm, nửa ngồi trên chiếc ghế dựa. Quỳnh Lâm chăm chú tháo vòng băng trắng quấn quanh chân anh. Ở đùi, phía mặt trong, là một vết thương dài, khá sâu, máu vẫn rỉ rỉ chảy. Nam Phong

đau thật. Không phải giả vờ hay cường điệu như cô nghĩ.

- Điều gì làm anh thế này?

- Tôi bị ngã xe.

- Ý tôi không phải thế. Tôi muốn biết cái quái gì làm anh bị thương? Vẫn không hiểu hả? - Quỳnh Lâm nói từng lời chậm rãi - Tôi muốn biết cái gì đâm vào đùi anh, hiểu chưa?

Nam Phong lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ nữa.

Khi đặt câu hỏi này mục đích của Quỳnh Lâm là hướng sự chú ý của anh vào việc khác, nội dung trả lời không quan trọng nhưng thái độ của Nam Phong làm cô phát ngán:

- Được rồi, giờ anh hãy nói những điều mà anh cho là cần thiết và bản thân anh còn nhớ liên quan đến vết thương này đi.

- Các bệnh nhân khác của Lâm đều phải làm công việc này à?

- Nhiệm vụ của anh bây giờ là trả lời chứ không phải đặt câu hỏi.

Nam Phong nhún vai:

- OK. Để xem, chiều nay tôi rời khỏi văn phòng một đoạn ngắn thì kẹt xe. Kẹt dài lắm vì phía trước có đám cháy nên người ta phong tỏa khu vực đó. Tôi cho xe quay về văn phòng còn mình đi bộ, hy vọng cách này sẽ về được đến nhà. Đang len lỏi ở đám đông thì một chiếc mô tô từ con hẻm cạnh đó băng ra quá đà, tông mạnh từ phía sau hất tôi văng vào xe ba bánh chở các thanh sắt dài đang đi cùng chiều, đứng rồi, chắc nó đâm vào đùi tôi đấy. Cũng may hai chiếc xe và cả tôi đều di chuyển với tốc độ chậm nên vết thương không đến nỗi nào.

- Sau đó thì sao?

- ... Thì tôi về được đến nhà, dù hơi muộn một chút.

Quỳnh Lâm băng lại vết thương:

- Lần sau nếu gặp trường hợp thế này, lời khuyên của tôi là cứ ngồi yên trong xe. Ngồi yên đấy, anh cũng về được đến nhà, chẳng có sự khác biệt nào.

- Tôi không tin là Lâm chẳng nhận thấy có sự khác biệt nào.

- Không.

- Chán thật, chỉ vì tôi không muốn Lâm phải chờ tôi lâu quá.

Quỳnh Lâm đứng lên lau tay vào chiếc khăn sạch rồi nói bằng vẻ thần nhiên:

- Anh không làm tôi áy náy được đâu. Lúc này anh bảo mình té nhào về phía trước phải không? Tôi nghĩ còn nhiều chỗ phải xem đây. Bỏ áo ra.

Nam Phong trợn mắt:

- Lâm thường ra lệnh cho bệnh nhân thế này à?

- Điều đó có gì không ổn?

Anh thì thầm:

- Không có ngoại lệ nào cả?

- Không, và trong trường hợp họ cố tình chần chừ không thực hiện thì chính tôi sẽ làm việc đó.

Nam Phong thấy buồn cười. Quỳnh Lâm chẳng giống người phụ nữ mà anh gặp trong ngày đầu tiên đến đây chút nào. Vẻ yếu đuối và đôi mắt long lanh như sắp khóc của cô làm anh áy náy, tội nghiệp. Nụ cười ảm áp thấp thoáng nét ưu tư lại hấp dẫn anh bởi sự hiếm hoi của nó. Thái độ lạnh lùng, tự chủ, kiêu ngạo đối với anh là một thách thức lớn. Và quan trọng là cô không ưa anh, điều này làm anh thú vị.

- Lâm này...

- ...

- Lâm có nhớ đêm đầu tiên chúng ta gặp nhau ngoài vườn không nhỉ? Sau thời gian dài tiếp xúc, tôi mới nhận ra đó là may mắn lớn của tôi. Nhờ nó tôi

mới biết được một yếu điểm nhỏ của Lâm. Với tôi, điều này rất hay. Nó giúp Lâm không trở thành một người quá hoàn thiện vì theo tôi hoàn thiện là một cái gì đó rất đơn điệu.

Quỳnh Lâm vẫn chăm chú làm công việc của mình. Chẳng có biểu hiện nào chứng tỏ cô đang lắng nghe những lời anh nói. Bàn tay Quỳnh Lâm di chuyển chậm chậm trong khi ấy hơi thở cô làm ấm vùng ngực anh. Nam Phong nhắm mắt lại. Anh không muốn Quỳnh Lâm nhìn thấy những gì anh đang cảm nhận. Đó là cảm giác khao khát rất trần trụi và nguyên thủy. Nó không thích hợp với một phụ nữ nề nếp, đoan trang trước mặt anh. Nam Phong lắc đầu, nó sẽ làm cô sợ hoặc ghét anh thêm. Như chứng minh điều Nam Phong vừa nghĩ là đúng, ngay lúc đó Quỳnh Lâm dùng cả hai tay ấn mạnh vào sườn anh.

- Ôi..

- Đau phải không? Cũng may là không gãy xương nhưng để lại vết bầm khá lớn đấy.

Nam Phong cúi xuống. Đôi tay nhỏ gầy trắng muốt đặt trên vùng ngực rộng của anh tạo nên một hình ảnh thật quyến rũ. Giờ đây vết bầm và cả vết thương không còn làm anh đau vì sự dịu dàng của các ngón tay mềm mại đã đánh thức và tập trung các giác quan của anh vào chúng. Quỳnh Lâm không ngẩng lên, gương mặt trông nghiêng rất đều đặn, rất thanh tú vẫn không biểu lộ điều gì khác. Anh n gồi yên, vòng tay ra sau gáy đỡ lấy cái đầu nặng trĩu nên không sao kiểm soát nổi những ý nghĩ quý quai đang chạy dọc chạy ngang trong ấy. Nam Phong hít một hơi dài nhưng chính những tiếng tí tí đều đặn của chiếc đồng hồ phát ra từ cổ tay mới giúp anh một cách hữu hiệu. Nó...

Nó làm hơi thở Nam Phong trở nên điều hoà và nhắc nhở anh không được tỏ ra ngớ ngẩn chỉ vì một cảm xúc nhất thời.

Cuối cùng, Quỳnh Lâm cũng khám xong. Cô thu dọn những thứ linh kinh cho vào chiếc hộp nhỏ rồi đứng lên. Nam Phong vẫn nằm yên, mắt cô nhắm hờ nhưng giác quan của anh đang hướng về cô. Anh nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh tiếp theo là giọng Quỳnh Lâm:

- À, lúc này anh bảo mình được cứu ở trung tâm y tế nào nhỉ?

Nam Phong uể oải xoay người:

- Tôi không nhớ rõ.

- Anh mệt à? Có muốn giúp anh chuyển sang tư thế khác cho đỡ mỏi không?

Quỳnh Lâm đứng trước mặt Nam Phong. Anh không thể không nhìn vào bàn tay còn ướt nước của cô. Thậm chí những giọt nước đọng trên ấy, với anh, cũng có vẻ gì đó rất đặc biệt.

- Họ có lý khi khuyên anh đến một trung tâm y tế khác để được điều trị. Miếng vết thương rất rộng cần khâu lại và phải chích ngừa uốn ván. Tôi không thể làm tất cả những việc này ở nhà.

Nam Phong nhún vai:

- Tôi chẳng thấy gì ngoài giác nhoi nhói. Tôi nghĩ nó không trầm trọng như Lâm vừa nói đâu. Sao Lâm hay quan trọng hóa... -- Anh vỗ vào trán -- A, tôi nhớ rồi đó là trung tâm kế hoạch hóa gia đình...

Quỳnh Lâm phì cười:

- Ra thế.

Nam Phong giải thích:

- vì nó nằm ngay vị trí xảy ra tai nạn. Sao ở đây người ta thích dùng từ hóa quá nhỉ? Gia đình thì kế hoạch hóa, cầu đường thì nhựa hóa, bê-tông hóa, kiên cố hóa Lâm thì quan trọng hóa... Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ một giấc, những chuyện rắc rối này để mai hẵng tính được không?

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Nói thế nào thì anh cũng phải đến bệnh viện, không bình thường hóa được đâu. Tôi sẽ đi cùng anh. Giờ tôi về phòng cất những thứ này còn anh tay vì cáu kỉnh, vùng vằng như một đứa trẻ, trái tính trái nết, chỉ làm mất thời gian vô ích, thì hãy chuẩn bị đi.

Nam Phong nằm chuỗi xuồng. Thái độ của anh có vẻ gì đó rất bướng bỉnh, rất lì lợm, rất quyết liệt và cũng rất gần gũi:

- Tôi không đi. Lâm là bác sĩ mà, chẳng lẽ Lâm không điều trị cho nổi vết thương bé tẹo thế này. Lâm có thể cho tôi uống thuốc. Thuốc chống viêm, hạ sốt, giảm đau, thuốc ngủ, thuốc mê, thuốc độc... Tóm lại, thuốc nào cũng được. Sau đó thì để tôi yên. Thôi nào, tôi biết Lâm sắp nói điều gì rồi. Ngừa uốn ván phải không? Có khó khăn gì đâu, mỗi khi bị trầy

sướt thế này tôi chỉ việc chích một mũi SAT là xong.

Quỳnh Lâm trợn mắt:

- Ai chỉ cho anh cách này vậy? Anh có biết SAT mà anh vừa nói là một loại huyết thanh chống độc tố rất nguy hiểm cần phải thận trọng khi chích không?

Lần đầu chích rất ít và phải chia làm nhiều lần. Nó có thể gây ra một số phản ứng khác nhau thậm chí làm anh chết vì nghẹt thở đấy. Thật ra việc chích SAT này cũng không ăn thua nếu gặp vết thương có vi trùng uốn ván thứ thiệt. -- Quỳnh Lâm lắc đầu -- Tôi không thích những chuyện này chút nào.

Nam Phong giễu cợt:

- Tôi cũng thế. Vậy chúng ta không tiếp tục nữa nhé và cũng đừng cố thuyết phục tôi. Như Lâm đã nói tôi đâu có dễ chết, nhất là vì vết thương xoang xinh thế này. Sáng mai tôi sẽ làm tất cả những gì Lâm yêu cầu, còn bây giờ tôi mệt lắm chỉ muốn ngủ một giấc. Cả ngày nay tôi đã ở ngoài

đường rồi. Đừng nhắc nhở và đừng tỏ ra lo lắng như thể trừ phi Lâm muốn thuyết phục rằng Lâm yêu tôi hơn cả việc tôi yêu chính bản thân mình.

Quỳnh Lâm ngán ngẩm:

- OK. Giờ anh sẽ được uống những thứ thuốc mà mình yêu cầu. Anh có nhớ mình dị ứng với loại nào không? Tốt lắm. Tôi sẽ không thuyết phục thêm nhưng có lẽ nên xem lại vết thương một lần nữa để biết chắc chắn rằng đêm nay anh sẽ có một khoảng thời gian dài cho việc rên rỉ vì đau đớn và sự cứng đầu vô lý của mình.

Nam Phong hài hước:

- Tôi sẽ không cho Lâm có dịp để đắc ý đâu. Nào, xin cứ tự nhiên!

Quỳnh Lâm tháo băng ra, cô đặt một miếng gạc sạch lên vết thương, máu đã ngừng chảy, không có dấu hiệu nhiễm trùng. Ngày mai có thể nó sẽ khá hơn hoặc tồi tệ hơn nhưng đêm nay vẫn là đêm khó khăn đây. Quỳnh Lâm giúp Nam Phong uống thuốc và đỡ anh nằm thoải mái trên giường. Cô thần nhiên làm mọi việc trước ánh mắt chăm chú có phần soi mói khó ưa của anh ta.

- Tôi ở cạnh đây, nếu cần gì hay đau quá thì anh cứ việc hét toáng lên nhé. Hy vọng là anh sẽ không phải hối hận vì đã thử thách sức chịu đựng của mình một cách không cần thiết.

Quỳnh Lâm thông thả tắt đèn, đặt tay lên nắm đấm cửa và chậm rãi nói trước khi quay lưng:

- Nhớ đừng khóa cửa. Tôi có một thói quen rất kỳ cục và mất phép lịch sự là mỗi khi vào phòng khám cho bệnh nhân tôi không bao giờ gõ cửa.

Nam Phong lăm băm:

- Nhưng phải cẩn thận đấy nhé vì khi ngủ tôi cũng có một vài thói quen rất kỳ cục và mất phép lịch sự, nó có thể gây sốc cho một phụ nữ Á đông nề nếp như Lâm.

Trong bóng tối lơ mơ không thấy rõ mặt nhau nhưng cả hai đều có chung một cảm nhận, sợi dây giữa họ mà mỗi người đang cầm một đầu hiện chùng xuống nhưng không vì vậy mà mất đi thế cân bằng vốn có của nó. Quỳnh Lâm nghĩ thầm: Anh đang bị thương mà dù tỏ ra mạnh mẽ, bất cần hay giễu cợt nhưng như những người khác, Nam Phong vẫn cần sự quan tâm, chăm sóc không phải từ một bác sĩ điều trị mà là một người thân trong gia đình. Quỳnh Lâm dịu giọng:

- Tôi đã làm một việc không đúng là chịu theo ý của anh. Nó trái với nguyên tắc làm việc của tôi và điều này không có nghĩa là tôi không lo lắng, không quan tâm đến anh. Nó còn hơn thế nữa vì ở đây tôi đã không sử dụng đến cái gọi là nguyên tắc, trách nhiệm, bổn phận một cách rất lý trí như nó vốn phải có. Có thể anh không hiểu...

Cô nghe anh cười khe khẽ:

- Lâm an tâm, tôi hiểu mà. Tình cảm, có phải là điều Lâm đang muốn nói đến không? Vì xuất phát từ tình cảm người ta có thể làm nhiều việc mà không nhất thiết phải quan tâm đến những thứ nguyên tắc, trách nhiệm, bổn phận cứng nhắc gì đó. Nhưng có một điều tôi không hiểu, với bản tính thẳng thắn của mình Lâm lại phải chọn cách nói vòng vo khi đề cập đến nó, dù đó là tình cảm thông thường giữa những người thân trong gia đình. Chẳng

lẽ nó khó nói đến vậy sao?

Quỳnh Lâm mỉm cười trong bóng tối:

- Tôi có thể nói dễ dàng hơn khi không trông thấy anh như thế này. Anh nói đúng, đó là tình cảm gia đình vì chúng ta sống trong một gia đình và đối tượng mà chúng ta yêu thương giống nhau.

Nam Phong cười nhẹ. Khi cô nhắc đến hai chữ "yêu thương", anh hiểu cô muốn nói đến điều gì. Quỳnh Lâm bước ra ngoài, cánh cửa khép lại sau lưng. Anh lắng nghe tiếng bước chân cô trên hành lang vắng vẻ. Nam Phong cựa mình. Đau thật, nó không phải là vết thương xoang như anh nghĩ nhưng vào lúc ấy cái ý muốn quý quai đó đã nung nóng đầu anh, đã sai khiến anh, buộc anh phải nhượng bộ. Và nó đã thành công.

Nam Phong vỗ nhẹ vào trán. Ý muốn, không, phải gọi là khao khát thì đúng hơn, nỗi khao khát được cô chăm sóc, quan tâm đã vượt lên trên tất cả, vượt qua khỏi lý trí mà anh tự hào là luôn tỉnh táo để nhận định đúng sai của mình. Và vì tỉnh táo quá nên anh không chịu tin vào điều này. Nam Phong tự lý giải rằng sở dĩ anh làm thế là do từ sâu thẳm trong tâm hồn, anh không chấp nhận được sự chán ghét ở cô và đây là cơ hội để anh chứng minh Quỳnh Lâm không hoàn toàn thờ ơ với mình.

Cảm giác đau từ từ giảm dần rồi biến mất nhưng không vì thế mà Nam Phong thấy dễ chịu hơn vì cái chân cổ định khá lâu đang trở nên tê cứng và nặng

trình trịch. Có tiếng vo vo rất khê trong đầu anh, nó lớn dần và làm mờ mắt anh trĩu xuống. Thật tồi tệ khi thân thể chẳng còn chút sức lực nào. Thuốc bắt đầu có tác dụng, đầu óc anh trôi bồng bềnh, và trước khi thiếp đi vì ý nghĩ duy nhất trong đầu là anh tự chế giễu mình vì đã chọn cách chứng minh đại đột nhất.

Quỳnh Lâm dọn dẹp xong thì trời đã quá khuya. Cô cẩn thận khóa cửa, tắt đèn. Trong bóng tối, Quỳnh Lâm đứng ở cầu thang quan sát khắp một lượt để chắc rằng mọi thứ đã ở đúng vị trí, không có sơ sót nào mới thông thả về phòng. Ngang qua chỗ Nam Phong, cô muốn ghé qua xem lại vết thương nhưng sợ làm anh thức giấc nên đứng ngoài cửa áp tai vào. Không có tiếng động, ngoài âm thanh rì rì của máy điều hòa, chắc là ổn cả. Quỳnh Lâm ngáp một cái thật dài, với tác dụng của thuốc Nam Phong sẽ ngủ yên trong vài giờ, mình sẽ sang thăm lúc anh ấy tỉnh dậy.

Nghĩ thế, Quỳnh Lâm an tâm về phòng và ngủ ngay sau đó.

Quỳnh Lâm thức giấc vì trời đã sáng hẳn. Cô quỳnh quáng chạy sang phòng Nam Phong, không kịp khoác thêm áo. Trái với lo sợ của cô, anh vẫn nằm nguyên tư thế cũ, giống như lúc cô rời khỏi phòng vậy. Mắt nhắm kín, hơi thở đều nhưng trán rịn mồ hôi và hàm hấp sốt dù nhiệt độ trong phòng khá thấp. Quỳnh Lâm cúi xuống nhắc miếng gạc ra khỏi vết thương cách thận trọng. Cô chắc lưỡi chán nản, miếng vết thương cộm lên, tấy đỏ, những đốm trắng xuất hiện ở hai bên mép da. Nam Phong hé mắt nhìn cô, miệng anh hơi cười:

- Quả là một đêm tồi tệ. Nói tôi nghe xem nó thế nào rồi?

Quỳnh Lâm lắc đầu chán nản:

- Không lạc quan lắm, có dấu hiệu nhiễm trùng. Lẽ ra tôi phải biết anh sẽ không gọi. Thật đáng trách, tôi đã ngủ quên và bây giờ không có lý do gì để bào chữa. Xin lỗi anh. Nào, đưa tay đây tôi sẽ giúp anh ngồi dậy.

Lần này, Quỳnh Lâm chủ động cúi xuống để Nam Phong vòng tay qua cổ mình rồi dìu anh vào nhà vệ sinh.

- Khi nào xong hãy gọi tôi, cẩn thận đừng làm ướt vết thương. -- Cô đến mở tủ quần áo -- Để đi ra ngoài anh cần một chiếc quần rộng.

- Tôi có vài bộ thể thao ở ngăn trên cùng. Tôi nghĩ trong lúc này nó thích hợp đấy. Lâm tìm thử xem.

Mang tâm trạng ray rứt chỉ một người có lỗi muốn làm bất cứ việc gì để đền bù cộng với bản tính tỉ mỉ vốn có nên sau khi chọn xong bộ quần áo thích hợp, Quỳnh Lâm cẩn thận rút thêm chiếc quần bé xíu. Cô cuộn tất cả lại rồi đến gõ nhẹ vào cửa:

- Tôi vào được chưa?

- Lâm vào đi.

Nam Phong đứng cạnh bồn rửa với gương mặt còn ướt nước. Anh trụ bằng chân trái, chiếc chân đau đuối thẳng. Quỳnh Lâm đưa chiếc khăn cho anh và nói bằng giọng ái ngại:

- Anh tựa vào tường cho dễ xoay xở, hay là tôi giúp anh ngồi trên thành bồn tắm vậy?

- Đừng lo, tôi làm được. Lâm để quần áo ở đây đi.

Quỳnh Lâm mở quần áo ra và vắt từng thứ lên móc. Lần này tính cẩn thận lại hại cô, chiếc quần bé xíu rời khỏi tay, rồi trước con mắt mở to của Quỳnh Lâm, nó uể oải rơi xuống đất. Không cần nhìn Nam Phong, cô cũng biết anh ta đang dán mắt vào đấy.

Vội về mặt thần nhiên, Quỳnh Lâm cúi xuống nhặt. Giờ đây kích thước của nó là vấn đề của cô, trong lúc bối rối Quỳnh Lâm không sao vắt nó lên móc được, Nam Phong chìa tay ra trước mặt:

- Lâm đưa nó cho tôi.

Quỳnh Lâm dúi vào tay anh rồi đi thẳng ra ngoài. Thật ngớ ngẩn, Quỳnh Lâm đứng trân người đến vài phút khi nhớ đến tình huống xấu hổ vừa rồi. Cuộc sống cùng Nam Phong cũng xuống được nhà và ngồi vào bàn. Quỳnh Lâm đặt trước mặt anh vài lát sandwich, mấy miếng phô-mai, một ly sữa to. Cô loay hoay phục vụ anh, thái độ ân cần như một bà chủ nhà mến khách hơn là một bái sĩ đối với bệnh nhân vì người ở trước mặt cô không tỏ ra

chút yếu ớt nào ngoài cái dáng ngồi thẳng đờ và gương mặt hơi hốc hác. Quỳnh Lâm ân cần nói trước khi quay đi:

- Bữa sáng thế này quả là khó ăn nhưng anh gắng dùng một chút nhé. Trưa nay tôi sẽ bù lại.

- Phần của Lâm đâu?

- Trên phòng còn một hộp sữa, bữa sáng của tôi chỉ có thế. Chúng ta sẽ đi ngay sau khi anh ăn xong và tôi chuẩn bị vài thứ. Nào, bây giờ thì nhanh lên, tôi không muốn kéo dài thêm tình trạng tồi tệ này nữa, nó đang làm cho một thứ có tên là lương tâm nghề nghiệp trong tôi trở nên nặng nề quá.

Dù nói bằng giọng bông đùa nhưng Nam Phong biết cô đang xem tất cả những việc này là lỗi của mình. Và như một kẻ thích ăn vạ, Nam Phong không muốn tỏ ra, dù chỉ một chút, hay làm những chuyện tương tự để cô nhận ra đây hoàn toàn là ý của anh. Khổ nhục kế, Nam Phong nhún vai, trong ba mươi sáu kế sách tại sao mình lại chọn chỉ cái cách không quang minh chính đại và đau đớn thế này nhỉ?

Quỳnh Lâm bước xuống lầu, cô hài lòng khi thấy anh ngoan ngoãn ăn hết phần và đang nhăn nhó uống cạn ly sữa.

- Tôi đã điện thoại đến bệnh viện và gọi một chiếc Taxi cho anh.

- Còn Lâm?

- Tôi đi gắn máy nhưng có thể sẽ đến đó trước vì đoạn đường này hay bị kẹt xe vào buổi sáng sớm. Sau khi khâu lại vết thương và ngửa uốn ván có thể anh sẽ nằm lại một lúc để được theo dõi.

- Tại sao chúng ta không đi cùng với nhau.

Quỳnh Lâm kiên nhẫn giải thích:

- Ngồi xe gắn máy sẽ làm anh đau hơn.

- Tôi lại muốn thử. Từ lúc sang đây, tôi chưa được đi như thế bao giờ, nhất là được ngồi sau lưng một cô gái. Tôi nghĩ sự thú vị của nó đủ để bù lại những trở ngại mà tôi phải chịu.

- Nhưng...

Nam Phong nháy mắt:

- Lâm không thuyết phục được tôi đâu nhưng để công bằng chúng ta thỏa thuận nhé. Trong vòng mười phút nếu xe chưa đến, tôi sẽ đi cùng với Lâm OK?

Không có biểu hiện gì chứng tỏ Quỳnh Lâm đồng tình hay phản đối. Cô chỉ quan sát Nam Phong và lấy làm lạ vì không sao hiểu nổi nét mặt hiện giờ của anh. Trông nó đầy vẻ háo hức và mang theo một quyết tâm rất lạ đời. Nhưng đây chưa phải là tất cả, vì khi ngồi nghĩa sau Quỳnh Lâm gương mặt ấy lại phảng phất nụ cười cao ngạo của một kẻ biết rõ mình luôn luôn là người chiến thắng. Nhưng tâm trạng lạc quan ấy cũng không giúp Nam Phong quên được cái chân đau. Nó nhói lên, dịu đi sau đó lại nhói lên,

điều này lặp lại liên tục với chu kỳ ngắn dần và cái chân nặng trĩu trở lại. Mồ hôi rịn ra ướt đầm lưng áo anh.

- Anh dùng tay nâng đùi lên một chút để giảm áp lực, nó sẽ làm anh bớt đau.

Vừa nói, Quỳnh Lâm vừa quan sát anh qua kính chiếu hậu:

- Anh cảm thấy thế nào? Có muốn dừng lại gọi một chiếc Taxi không? Nếu thấy choáng hay đau quá anh có thể tựa vào vai tôi. Gần đến rồi, chỉ một chút nữa thôi.

Nam Phong cúi nhìn. Nếu mình tựa vào đây thì thế nào nhỉ? Dáng thon thả, mảnh mai của đôi vai bé nhỏ, yếu đuối như một nghịch lý cho những điều cô ta vừa nói. Giọng Quỳnh Lâm vẫn dịu dàng gần như dỗ dành, Nam Phong buồn cười và cảm giác rung động như luồng điện phóng qua người anh. Lúc này xe đã vào đến khuôn viên bệnh viện, và nhân viên đang chờ sẵn. Họ đẩy anh trên chiếc xe lăn. Trong khi cô y tá làm thủ tục, Nam Phong nghe giọng oang oang từ phòng bên mà anh đoán là của vị bác sĩ phốp pháp ban nãy:

- Người nhà của bác sĩ Lâm đã đến chưa? À, là anh chàng đẹp trai ấy hả? Sự hiện diện của hai vị...

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Người nhà của bác sĩ Lâm đã đến chưa? À, là anh chàng đẹp trai ấy hả? Sự hiện diện của hai vị chắc chắn gây ảnh hưởng không nhỏ đến tâm trạng một người. Tôi nói thế để Lâm lựa chọn giữa việc ra phòng cấp cứu giải thích, động viên hay ngồi đợi ở đây nhé. Giờ thì an tâm giao bệnh nhân này cho tôi.

Có tiếng cười, và cô y tá đang đo huyết áp cho anh cũng tìm tìm theo. Quỳnh Lâm nói gì đấy nhưng chỉ nhỏ nhỏ nên dù cố gắng Nam Phong cũng không thể nghe thấy.

Anh ra khỏi phòng được một lúc thì Quỳnh Lâm đến. Cô vỗ nhẹ vào chân anh:

- Nó sao rồi?

- Khá hơn rất nhiều nhưng Lâm và mọi người làm tôi thấy ngượng quá vì nó chỉ là vết thương xoang thôi mà. Bây giờ chúng ta về nhà được chưa.

Dù cố thuyết phục Quỳnh Lâm nhưng cuối cùng anh vẫn phải về một mình bằng Taxi, không có cô đi cùng. Ngang qua phòng cấp cứu, Nam Phong trông thấy một gương mặt rất quen. Không khó khăn gì, anh nhận ngay ra hân. Giờ Nam Phong mới hiểu những lời trên cột bóng gió ban nãy. Trước khi chui vô xe, anh cúi xuống nói nhỏ vào tai Quỳnh Lâm:

- Liệu Lâm có quá mạo hiểm khi đưa tôi đến đây không nhỉ? Căn cứ vào ánh mắt hiện giờ của người ấy có thể thấy hân đang muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

Quỳnh Lâm trả lời mà không ngoái lại, cử chỉ này khiến Nam Phong hài lòng.

- Anh có thể an tâm vì theo đánh giá của tôi, anh không thể là một món ăn khoái khẩu của bất cứ ai.

- Đàn ông thường không chịu nổi những lời phê bình thẳng thắn thế này. À, mà Lâm đang nói đến khía cạnh nào vậy?

Quỳnh Lâm không trả lời. Cô đóng cửa xe và lùi lại. Chiếc xe lao vút đi.

Những ngày sau đó là những ngày tuyệt vời trong mối quan hệ giữa anh và Quỳnh Lâm. Cô lo lắng, quan tâm và chăm sóc anh từng chút một. Với lòng tự hào đạt đến cực đoạn, mặc dù Lâm chẳng có chút ân ý nào, Nam Phong vẫn tin là mình đã đi hơn một nửa đoạn đường.

Cuối cùng thì vết thương cũng lành và khi ba mẹ anh về nhà thì mọi việc trở lại điểm xuất phát. Như một người đã hoàn thành xong nhiệm vụ, Quỳnh Lâm lui về vị trí cũ. Cô làm việc này với thái độ bình thường, xem đó là điều hiển nhiên, chẳng cần đến bất cứ sự nỗ lực nào. Gần đây rất hiếm khi anh nhìn thấy Quỳnh Lâm, ngoài các bữa ăn gia đình. Trong những lần gặp nhau ấy họ chỉ trao đổi với nhau dăm mẩu đối thoại về công việc, thời tiết. Thái độ của Quỳnh Lâm luôn có vẻ bồn chồn, bất an. anh cảm nhận được điều này nhưng rất khó giải thích hay chia sẻ với ai vì xem ra nói hơi mơ hồ, không rõ ràng lắm.

Chiều nay ông bà Như Tùng đi dự tiệc cưới nên chỉ hai người dùng cơm với nhau. Nam Phong về nhà đúng giờ, có nghĩa là muộn hơn cô độ nửa tiếng nhưng phòng khách vắng hoe, chỉ người giúp việc đang mải mê xem bộ phim truyền hình nhiều tập phát trên T.V. vào mỗi buổi chiều. Nghe tiếng anh, chị Như ngẩng lên. Nam Phong hỏi ngay:

- Quỳnh Lâm đã về chưa?

- Quỳnh Lâm về lâu rồi nhưng ở mãi trong phòng. Trông cô ấy buồn và nhợt nhạt lắm. Chị hỏi thì bảo không có gì.

- Lâm có bị ốm không?

- Chị không rõ nữa, cậu nên lên trên ấy xem cô Lâm thế nào. Chị hâm nóng thức ăn rồi dọn cơm ngay. Bảo cô ấy xuống nhé. Những lúc buồn Lâm hay bỏ bữa lắm.

Nam Phong gõ nhẹ vào cửa rồi đứng đợi bên ngoài một lúc lâu. Vẫn im lìm, anh kiên nhẫn lặp lại một lần nữa. Không có tiếng động nào chứng tỏ có người bên trong. Nam Phong xoay nhẹ nắm đấm rồi tìm contact trong bóng tối mờ mờ. Đèn bật sáng. Chỉ chiếc túi nằm đơn độc trên bàn. Không có Quỳnh Lâm. Anh nhìn suốt dọc dãy hành lang trước sau, các băng ghế ngoài sân, trong vườn rồi mở căn phòng đầy sách như một thư viện thu nhỏ mà cô hay vào đây ngồi hàng giờ, vẫn không có.

Cuối cùng, Nam Phong tìm đến khoảng sân nhỏ cuối vườn, đúng như anh nghĩ Quỳnh Lâm đang ngồi ở đấy. Trong bóng tối đáng cô nhỏ bé và bất động. Lúc này Nam Phong có một cảm nhận rõ ràng. Rõ ràng đến nỗi dường như nó đang cựa quậy trong đầu anh.

- Lâm sao vậy? Lâm đang khóc phải không?

Quỳnh Lâm ngồi yên, giọng cô hơi trầm một chút nhưng hoàn toàn bình thường:

- Tôi không sao. Xin lỗi nhé, anh về lâu chưa? Tôi sẽ vào ngay đây.

Nam Phong bước đến gần. Anh sững người khi thấy nước mắt nhoe nhoẹt trên gương mặt Quỳnh Lâm. Nhìn nó, anh biết cô đã khóc rất lâu. Hàng mi dày sũng nước chớp nhanh như cổ gấu. Quỳnh Lâm vụng về quay đi. Một cơn sóng âm áp bắt nguồn từ trái tim trào lên mãnh liệt và lan tỏa khắp người anh. Trong ý nghĩ Nam Phong đã lao đến ôm ghì lấy cô nhưng anh vẫn đứng đấy nhìn Quỳnh Lâm đăm đăm. Đã có nhiều phụ nữ khóc trong vòng tay anh, áp mặt vào ngực anh. Nũng nịu có, giận dỗi có, uất ức có nhưng không ai mang vẻ ảm đạm, lạnh lẽo và chịu đựng như

thế này. Nam Phong dịu dàng đặt tay lên vai Quỳnh Lâm:

- Nhìn tôi này. Tôi muốn biết chuyện gì xảy ra với Lâm. Tại sao Lâm khóc? Hân không tốt với Lâm à?

Cô vẫn lắc đầu.

- Đừng khóc nữa, nói ra với tôi đi. Nói ra Lâm sẽ thấy nhẹ nhàng hơn vì ít nhất trong lúc này cũng có một người thật lòng muốn chia sẻ cùng Lâm.

Không như người khác, Quỳnh Lâm chẳng khóc òa lên trong những lúc thế này, cô chỉ lặng lẽ chùi gương mặt còn ướt nước vào tay áo rồi ngồi yên một lúc lâu. Với đôi mắt nhìn ra xa thăm thẳm một nỗi buồn, Quỳnh Lâm ti tay vào trán, có vẻ như cô đã bình tĩnh trở lại. Cạnh Quỳnh Lâm, Nam Phong vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

- Chiều nay tôi vừa vĩnh biệt một bệnh nhân của mình.

Anh thở ra nhẹ nhẹ. Tuy kín đáo nhưng Quỳnh Lâm vẫn nhận thấy. Ánh mắt cô dừng lại một thoáng rồi quay đi như dấu hiệu kết thúc câu chuyện. Nam Phong vội vàng giải thích. Anh sợ cô bỏ đi.

- Không phải tôi không ý thức được điều Lâm vừa nói đâu. Tôi hiểu được nhu*ng tổn thương, mất mát về mặt tinh thần khi ta chia tay vĩnh viễn với ai đó. Tôi chỉ hơi lạ vì Quỳnh Lâm là bác sĩ nên việc tiếp xúc với cái chết không phải là điều làm Lâm xúc động đến vậy. -- Nam Phong nhún vai -- Theo trí nhớ của tôi, bác sĩ, hay hầu hết những người làm công tác khám chữa bệnh,

thường có bộ thần kinh thép. Họ luôn luôn tự chủ, lạnh lùng và thần nhiên.

- Đó là lời trách cứ rất hữu lý nhưng họ cũng là người bình thường, anh có biết phải mất bao nhiêu thời gian mới rèn được bản lĩnh ấy không?

- Vậy tại sao hôm nay tôi lại không nhìn thấy nó?

Quỳnh Lâm nhắm mắt:

- Đó là bệnh nhân đặc biệt của tôi. Nó chết khi chưa tròn mười tuổi và suốt cuộc đời không có lấy một ngày hạnh phúc. Nó được đưa đến từ một trại trẻ mồ côi với căn bệnh suy thận mãn tiến triển, có nghĩa là suy thận giai đoạn cuối. Nó ngoan lắm... và rất dũng cảm...

Quỳnh Lâm ngẹn ngào. Nước mắt cô chảy ra, Nam Phong vỗ nhẹ nhẹ.

vào vai nhưng không ngăn lại. Anh biết lúc này cô cần được chia sẻ để vơi đi gánh nặng trong lòng.

- Nó được lưu lại bệnh viện để điều trị nhưng sau một thời gian chạy thận nhân tạo nó có biểu hiện của bệnh tim, phù phổi và tăng kali trong máu nên chúng tôi nghĩ đến giải pháp ghép thận. Điều này rất khó...

Nam Phong ngồi xuống cạnh cô:

- Tôi có người bạn cũng suy thận mãn đang được điều trị bằng phương pháp lọc màng bụng. Anh ấy vẫn đi lại, sinh hoạt, làm việc bình thường và chỉ đến bệnh viện khám tổng quát theo định kỳ.

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Đó cũng chỉ là một trong những phương pháp điều trị thay thế suốt đời. Chúng tôi chọn ghép thận vì bệnh nhân sẽ tương đối độc lập, không phụ thuộc vào máy móc tuy vẫn phải dùng thuốc chống thải ghép suốt đời. Lọc màng bụng hay còn gọi là thẩm phân phúc mạc không khả thi đối với bệnh nhân trong điều kiện hiện nay vì một ngày phải thay ít nhất ba túi dịch và phải tuân thủ tuyệt đối các nguyên tắc vô trùng. Dịch lưu trong ổ?

bụng nên nguy cơ viêm nhiễm rất cao. Chi phí điều trị cũng thế. Chỉ hy vọng vào giải pháp ghép thận vì lúc này chúng tôi biết thêm đứa bé còn có người chị, trước đây cũng ở trại mồ côi nhưng đã được một gia đình nhận nuôi. Chúng tôi cố gắng tìm ra họ. Thời gian cuối cùng này dù rất đau đớn nhưng nó vẫn chịu đựng, không bao giờ khóc lóc, than thở hoặc để ai nhìn

thấy. Anh có hiểu điều này là thế nào với một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi không? Một hôm nó hỏi tôi: "Cô ơi, có phải con sẽ chết không? Vậy bao lâu con mới chết? Chết là như thế nào?" Tôi không thể bảo nó rằng nó sẽ không bao giờ chết. Tôi tin Thượng Đế nên không bao giờ tách rời linh hồn và thể xác bệnh nhân vì biết rằng nỗi nguy nan của cái này ảnh hưởng trực

tiếp đến cái kia.

Quỳnh Lâm cúi mặt vào tay. Gương mặt cô bé hiện ra lung linh trong ký ức. Cô nhớ mình đã cúi xuống nhìn vào ánh mắt trẻ thơ ấy:

- Đó là lúc linh hồn con đi đến một nơi khác, rất nhẹ nhàng. Ví như việc con đến đây, ngủ quên trong phòng của cô và khi thức dậy con đã thấy mình đang ở nhà trong vòng tay của ba mẹ vậy.

Nó thì thầm:

-... Và không còn đau đớn nữa.

- Đúng rồi, không bao giờ đau đớn nữa.

Quỳnh Lâm chùi mắt:

- Cuối cùng, chúng ta cũng tìm được gia đình ấy. Anh có biết đứng trước mặt tôi là ai không? Người chị song sinh của nó, bé choắt, gầy còm, da tái mét và đôi môi tím ngắt vì bệnh tim bẩm sinh. Em nó đã bước vào giai đoạn nguy kịch nhất, không có thời gian cho sự chờ đợi. Hy vọng và ca ghép thận cũng tiêu tan. Điều an ủi là trước khi chết hai chị em nó được gặp

lại nhau. Chị em nó quấn quít với nhau lắm. Hôm nay lúc mang con

bé đi, chị nó gào khóc đến ngất lịm. Tôi không biết mình đúng hay sai khi để nó chứng kiến cái chết của người thân. Hiện nay bệnh tim của con bé rất đáng ngại. Lần này nhất định không chịu thua, tôi sẽ cố thuyết phục để chi phí vận động cho ca ghép thận ấy chuyển sang phẫu thuật thay van tim cho nó.

Nam Phong an ủi:

- Đừng buồn nữa, Lâm đã làm hết sức mình, không ai có thể trách Lâm cả.
- Trong trường hợp này có thể anh đúng nhưng đó cũng không phải là lý do để bào chữa cho sự thất bại của mình. Chưa bao giờ cái chết đối với tôi nặng nề đến thế.
- Đừng gán hết trách nhiệm và cũng đừng cho rằng mọi bất hạnh của bệnh nhân là lỗi của Lâm.

Quỳnh Lâm mím môi:

- Tôi không đủ tỉnh táo để suy nghĩ lý trí như vậy. Chỉ cần nhớ đến đứa trẻ bệnh tật, mồ côi... như nó là lòng tôi quặn thắt. -- Cô làm bầm-- Mồ côi... anh không hiểu nó như thế nào đâu...

Nam Phong đứng lên. Hai tay thọc vào túi quần, anh bước về phía trước tựa lưng vào gốc bạch đàn, giọng đượm vẻ khô khan:

- Sao Lâm biết tôi không hiểu? Câu trả lời cũng sẽ tương tự như lần đó phải không? Chỉ vì Lâm không nhìn thấy. Hay là trông tôi không giống một người có đủ tình cảm để cảm nhận, dù chỉ là một chút, về nỗi đau, sự bất hạnh của những người xung quanh mình?

Quỳnh Lâm bối rối. Nam Phong có vẻ giận anh đã dứt lời rồi mà vẫn không nhìn cô lấy một lần. Mình vừa nói gì nhỉ? Quỳnh Lâm vuốt mặt:

- Tôi không chú ý làm anh giận. Tôi cũng không nhớ mình đã nói những gì. Nhưng nếu anh biết tôi đang cảm thấy thế nào, anh sẽ không nỡ nói những lời mỉa mai như vừa rồi. Có thể bề ngoài không làm anh hiểu được tâm trạng hiện giờ của tôi, vậy anh có muốn nghe một lời thật lòng không?
- Lâm nói đi!

Sự dịu dàng phảng phất trong giọng nói của Nam Phong sưởi ấm trái tim cô, Quỳnh Lâm thẫn thức:

- Tôi đã gắn bó với đứa bé rất lâu. Rất lâu, khi nói điều này tôi không chỉ nói đến yếu tố thời gian. Mất nó sự trống trải, bất lực, nghi ngờ trong tôi giờ đây là một gánh rất nặng không thể đặt xuống cũng không thể đi tiếp. Tôi mệt mỏi quá. Tôi không chịu hơn được nữa. Tôi cần được ai đó chia sẻ, động viên để có thể đi tiếp.

Nam Phong nhìn cô, trong ánh mắt quan sát ấy là vẻ thẳng thắn, dịu dàng không một chút kiểu cách hay soi mói nào. Quỳnh Lâm bị cuốn vào đấy. Ánh mắt này mới vững vàng và mạnh mẽ làm sao, nó chứng tỏ việc anh không nhìn đến Lâm như vừa rồi là có chủ ý riêng chứ không đơn giản vì vô tình hay tức giận.

- Tôi khao khát được làm điều này từ lâu lắm rồi. Nào, hãy đưa tay Lâm cho tôi.

Nam Phong chìa tay ra. Một cách máy móc, Quỳnh Lâm đặt tay mình vào đấy rồi ngoan ngoãn đi theo anh. Ngang qua phòng khách, đôi mắt chị Như mở to khi nhìn thấy hai người nhưng không ai nói lời nào. Lần đầu tiên kể từ ngày Như Vũ mất, trong một thoáng cô tìm được cảm giác bình yên, tin tưởng và phó thác. Quỳnh Lâm để mặc cho anh dắt mình đi.

Nam Phong đặt ly nước trước mặt Quỳnh Lâm, anh nói như ra lệnh:

- Lâm uống đi.

Cô xoay chiếc ly trong tay và nhìn chăm chú vào đấy nhưng thật ra Quỳnh Lâm chẳng thấy gì. Cô đang nghĩ đến chuyện khác. Vẫn ánh mắt trẻ thơ trong sáng, ngay cả khi nói đến cái chết. "Chết là như thế nào?". Giờ đây hẳn nó đã tìm ra được lời giải đáp và không oán trách cô. "Là không còn đau đớn nữa", Quỳnh Lâm khẽ môi hóp một ngụm, vị ấm ngọt phảng phất mùi ngũ cốc chín êm ái làm cô thấy dễ chịu. Quỳnh Lâm chếp môi, hình như còn có vị đắng lưu lại một chút nơi đầu lưỡi, giờ đây toàn thân cô ấm lên. Quỳnh Lâm nhấp thêm một ngụm nữa rồi uống cạn cả ly. Chuỗi hành động này diễn ra trong tích tắc, nó nhanh đến nỗi Nam Phong chẳng kịp có phản ứng nào.

Quỳnh Lâm đặt chiếc ly xuống rồi ngẩng lên. Ánh mắt chăm chú và ngạc nhiên của Nam Phong không làm cô thấy lạ. Người phục vụ vẫn còn đứng cạnh, tốc độ uống của vị khách này khiến anh ngần ngại nhất là khi cô ấy chỉ vào ly và ra hiệu rót thêm. Bụng cồn cào nhắc Quỳnh Lâm nhớ cả ngày nay mình vẫn chưa ăn chút gì nhưng chỉ cần nghĩ đến thức ăn đã làm Quỳnh Lâm muốn ới. Miệng cô đắng nghét.

- Này, Lâm có biết mình đang uống gì không?

Cô nhượng mảy:

- Biết chứ, và với tôi say ngà ngà chỉ làm tình hình tồi tệ hơn thôi. Muốn say mềm tôi phải uống đúng kiểu đó thêm vài lần nữa.

Nam Phong giờ tay lên trong một cử chỉ ngạc nhiên và bất lực:

- Tôi tự hỏi mình đang giao du với loại người nào đây.

- Loại người à? -- Quỳnh Lâm khoát tay -- May mà tôi biết rõ vốn tiếng Việt của anh có vấn đề nếu không cách sử dụng từ như vừa rồi của anh... loại người... Anh nói kiểu này là một cách châm ngòi nổ hữu hiệu nhất đấy. Xem nào, anh cần được chỉ dạy đến nơi đến chốn hơn. Người ta không bảo là loại người khi nói đến, nói về, nói với một nhân vật đáng kính. Nó chỉ sự?

dụng cho đối tượng nào đó có vấn đề, tóm lại là không tốt. Tôi nói lung tung thế này anh có hiểu không nhỉ?

- Tôi hiểu rất rõ trước khi Lâm diễn giải nó thành lung tung. Loại người, tôi nghĩ mình đã giùng từ chính xác.

Quỳnh Lâm đón lấy chiếc ly từ tay người phục vụ, cô hớp một ngụm rồi bật cười thành tiếng:

- À, ra thế! Vậy anh đã nhét tôi vào loại nào nhỉ? Để xem..

- Lúc này tôi đã nghe Lâm nhắc đến những từ như bất hạnh, mồ côi bằng vẻ mặt và giọng nói rất tâm trạng. Có phải Lâm xếp mình vào loại này không? Và Lâm cứ đăm mình theo kiểu...

Quỳnh Lâm cười nhạt:

- Bất hạnh, mồ côi, anh có hiểu nó như thế nào không? Không nhẹ tênh như cách nói vừa rồi của anh đâu. Nó rất đáng sợ... nó làm cho... - Cô lắc đầu - Vô ích, anh sẽ không bao giờ hiểu nổi.

Nam Phong cúi xuống nhìn xoáy vào mặt Quỳnh Lâm:

- Tại sao tôi lại không hiểu? Tôi cũng mồ côi nhưng tôi không bao giờ lợi dụng sự bất hạnh đó để buộc người khác phải bao dung với mình, quan tâm đến mình, lo lắng cho mình. Tôi...

- Anh nói thế khác nào phủ nhận vai trò của ba mẹ anh, tôi muốn nói đến những người mà hiện nay anh gọi là ba mẹ. Điều này thật nhẫn tâm. Có thể anh đúng nhưng nó hoàn toàn giống nhau. Anh còn có người thân, những người lo lắng và yêu thương anh nhất mực.

Nam Phong lắc đầu:

- Khi người ta mất đi bố mẹ thì chẳng có sự khác biệt nào. Lâm có hiểu được khi người đó vẫn hiện diện ở cõi đời này mà mình phải xem là mất không?

Anh uống cạn và nhìn xuống đáy ly trống rỗng. Đôi mắt anh cũng trống rỗng.

- Tôi muốn nói đến ba ruột của mình. Ông không có mặt trong đời sống tinh thần của tôi. Một năm tôi chỉ gặp ông hai lần vào Giáng Sinh và Tết dương lịch. Ông đến thăm tôi cùng với vợ. Bà ấy xa lạ và lễ độ. Ông cũng thế, chỉ khác nhau ở cái nhìn chăm chú hơn như tìm một thứ gì đó trên nét mặt tôi, con người tôi và hình như ông không tìm thấy. Lớn lên tôi hiểu ra rằng gặp gỡ tôi là hình phạt đối với ông nên tôi đã giúp ông nhanh chóng kết thúc hình phạt này. Ba mẹ tôi, không, những người mà tôi gọi là ba mẹ, đã sai lầm khi để tôi đi vì họ nghĩ rằng tôi sẽ sung sướng hơn nếu gặp lại ông ấy.

Nam Phong nhìn cô với vẻ thăm dò. Trong bóng tối mắt anh như hai đốm lửa nhỏ, nóng rực và sáng long lanh. Cô chợt nghĩ đến vẻ trống rỗng vừa rồi.

- Nó có giống như những gì Lâm hiểu về tôi không?

Quỳnh Lâm mỉm môi:

- Tôi rất tiếc là không.

- Biết đâu sau khi hiểu rõ rồi Lâm sẽ trở nên vị tha hơn nhỉ? Chà, dường như điều này đang thôi thúc tôi đây. Lâm đã biết gì về tôi?

- Nếu anh muốn ở tôi một cảm giác chính xác thì tốt nhất là hãy bắt đầu ở điểm xuất phát và chỉ dừng lại nơi đích đến.

Nam Phong phì cười:

- Nhưng tôi đã đến đích đâu? Ừm... một cái đích thú vị, hoàn hảo và đầy bất ngờ nhưng... sao Lâm lại có vẻ ngượng ngùng nhỉ? Tôi đã nói điều gì không đúng hay là cách diễn đạt của tôi lại gây ra rắc rối nào đó?

Quỳnh Lâm lắc đầu nhè nhẹ:

- Không. Anh bắt đầu đi.

- Lâm đã biết tôi không phải là con của ông bà Như Tùng? Họ là cậu mợ ruột của tôi. Gia đình ngoại tôi giàu lắm, mẹ tôi lại rất xinh đẹp. Bà yêu và kết hôn với ba tôi mặc kệ sự phản đối của người thân. Sau khi kết hôn mẹ về ở với nội. Cuộc sống rất khó khăn và vất vả, mẹ tôi vốn tiểu thư không quen với kham khổ nên đau yếu, bệnh hoạn luôn nhưng gia đình bên ấy nhất định không cho phép mẹ nhận bất cứ nguồn chu cấp nào từ ông bà ngoại. Họ cho đó là điều sỉ nhục. Để đối phó với mâu thuẫn ngày càng trầm trọng giữa hai bên gia đình, mẹ tôi sống co lại, trầm lặng, nhẫn nhục, không bộc lộ. Lúc này, ba tôi mới phát hiện ra ông vừa yêu, vừa ghét, vừa sợ về yếu đuối, chịu đựng ấy. Nó như bản án nặng nề dành cho một người kiêu ngạo như ông. - Nam Phong dừng lại một thoáng - Tôi biết rõ tất cả những điều này không làm Lâm ngạc nhiên chút nào sao?

- Không. Với giọng nói khách quan, có chính kiến rõ ràng tôi chắc anh đã lắng nghe và phân tích toàn bộ câu chuyện bằng sự khôn ngoan, sáng suốt của mình nên tính trung thực của nó không có gì phải bàn cãi.

Nam Phong nhún vai:

- Câu trả lời này khiến tôi phải cân nhắc một cách thận trọng khi quyết định nói tiếp câu chuyện của mình đây. Tôi đang nói đến đâu rồi nhỉ? À, ba tôi... Tự ái đã thôi thúc ông lao vào làm giàu bằng mọi cách. Ba muốn gia đình bên ngoại và cả mẹ tôi phải thay đổi cách nhìn về ông. Ban đầu ba tôi chỉ buồn bán nhỏ nhỏ nhưng sau đó với mối quan hệ ngày càng rộng ông móc nối với một số người có thân thế trong bộ máy chính quyền cũ. Lúc này ba tôi với sự giúp sức của gia đình bên nội bắt đầu buôn hàng viện trợ, quân trang, quân dụng sau đó thì buôn bán hầu hết những thứ phục vụ cho cuộc chiến ở Miền Nam. Lúc này mẹ mới hiểu, ông bà ngoại phản đối cuộc hôn nhân không phải vì bên nội tôi nghèo hơn hay không gia thế bằng mà vì nhận thức của hai bên rất khác nhau. Bà sống khép kín và ngày càng rời xa ba tôi cũng như gia đình bên nội. Tôi nghĩ trong thâm tâm mẹ tôi không đồng ý hay nói cách khác là bà khinh cái cách làm giàu như thế. Sự giàu có không làm ba tôi đạt được mục đích là thu ngắn khoảng cách với mẹ. Ông chán chường, bất lực, và cuối cùng thì tỏ ra thất vọng. Giọt nước cuối cùng làm tràn ly ấy là trong một cơn say ba tôi dấn thân tình về nhà. Mẹ tôi bỏ về ngoại, lúc này bà đang mang thai tôi. Mẹ chết ngay sau khi sinh tôi. Anh ruột của mẹ, là ba tôi bây giờ đã mang đứa cháu mồ côi về nhà nuôi nấng. Hai bên gia đình tuyệt giao từ đó.

Chỉ vài nét phác họa mà giờ đây với cô, anh trở nên một người hoàn toàn xa lạ và Quỳnh Lâm chợt nhận ra mình chưa bao giờ hiểu rõ về anh cả. Nam Phong xoa tay vào trán.

- Lâm nhớ có lần tôi đã nói với Lâm về cuộc sống thiếu thốn và khó khăn sau ngày giải phóng không? Chính điều này đã đẩy cha mẹ tôi đi đến quyết định là để tôi ra đi. Lúc này hầu hết những người thân bên nội tôi đều định cư ở Mỹ. Họ đưa ra nhiều lý do khác nhau để thuyết phục cha mẹ tôi. Khó khăn trong cuộc sống hiện tại, buộc cha mẹ tôi phải cân nhắc và quyết định cuối cùng của họ đồng nghĩa với việc trả tôi về cho cha tôi. - Nam Phong nâng ly rượu lên nhưng không uống, anh xoay nhẹ. Màu nâu đỏ sẫm ánh của dung dịch trong ấy phản chiếu như chiếc gương và làm trông đen trong mắt anh long lanh màu hổ phách. - Cuộc sống cô đơn, lạc lõng, không hòa nhập bên ấy đã làm tôi oán ghét cha mẹ trong thời gian dài. Nếu ngày đó được phép chọn lựa, tôi sẽ ở lại đây. - Nam Phong nhún vai - Nhưng dù sao lúc đó tôi vẫn còn là một đứa trẻ, thời gian cho tôi nhiều thuận lợi và cũng làm phai pha nhiều thứ. Tôi lớn lên, hòa nhập và đạt được một số thành tựu nhất định trong học tập, công việc. Điều này không phải là ngẫu nhiên và nếu chỉ một mình, tôi không thể nào làm được. Có thể với người khác bên nội tôi không được đánh giá cao nhưng với tôi thì không. Tôi rất yêu quý họ và đến tận bây giờ tôi vẫn giữ nguyên tình cảm ấy. Chưa bao giờ họ nói với tôi những lời không tốt về mẹ và gia đình bên ngoại. Họ chỉ đơn giản nói là ba mẹ tôi không hợp nhau. Lớn lên với những thăng trầm của cuộc sống tôi bắt đầu hiểu và nhận thức được mọi việc. Mặc dù cố che giấu nhưng tôi biết ba vẫn còn yêu mẹ, không người phụ nữ nào có thể thay thế vị trí bà trong cuộc đời ông. Mẹ mãi mãi là vết thương nhức nhối không bao giờ lành và sự hiện diện của tôi, đứa con mà gần như bị Ông bỏ rơi, chưa một lần đến thăm, không hề ngoảnh nhìn đến sau cái chết của vợ, là bản án nặng nề dành cho ba tôi.

Quỳnh Lâm trầm ngâm:

- Tôi không cho rằng ông làm thế vì không yêu anh mà có lẽ vì một mặc cảm nào đó hoặc là ông không đủ can đảm thừa nhận cái sai của mình.

Nam Phong lắc đầu:

- Tôi lại không kết luận ông sai vì trên đời này tôi nghĩ người ta khó mà xác định ranh giới rõ ràng giữa hai thái cực xấu tốt, đúng sai. Không rạch ròi như câu chuyện về đứa bé khi làm một việc tốt, nó bỏ vào lọ hạt dẻ trắng và bỏ vào lọ hạt màu đen cho một việc làm chưa tốt. Có những việc mà người ta không biết xếp vào đâu vì nó không tốt, không xấu, không đúng, không sai như giữa hai màu đen trắng còn có những màu khác vậy. Lúc ấy, phải cân nhắc đến sức ảnh hưởng của nó đối với số đông. Quan hệ rắc rối giữa hai bên nội ngoại tôi bắt nguồn từ việc nhận thức khác nhau mà giờ đây nói thật tôi cũng chẳng muốn làm kẻ hòa giải, trung gian hay những thứ tương tự. Chẳng ích lợi gì khi lục tung và làm đục mờ quá khứ để tìm câu trả lời vốn rất tương đối về sự xấu tốt, đúng sai.

Quỳnh Lâm gật đầu nhẹ:

- Có thể anh nói đúng và vì thế anh cũng nên đối xử tốt, ồ không, tôi chỉ dừng lại ở mức độ từ tế. Anh nên tử tế với mẹ một chút. Bà vốn rất nhạy cảm với mọi biểu hiện ở anh.

Nam Phong cười:

- Tôi không nghĩ là cách biểu lộ của mình có vấn đề gì đó nhưng tôi hứa với Lâm tôi sẽ khóa những cái van ấy lại, sẽ dồn nén chúng, được chưa?

Ngừng một chút anh tiếp:

- Tôi muốn nói cho Lâm nghe chuyện này, hy vọng sau khi nghe xong Lâm sẽ nhìn thấy ở tôi điều mà Lâm chưa nhìn thấy. Tên của tôi vốn là Như Phong. Sở dĩ tôi mang cái tên mới Nam Phong là vì tôi muốn nhớ đến nơi được sinh ra, lớn lên và không bao giờ quên mình là người Việt Nam. Đó có phải là tình cảm thiêng liêng mà có lần Lâm nói đến không?

Quỳnh Lâm không trả lời. Cô đang nghĩ đến cái tên Như Phong, một ngọn gió. Đúng rồi, người này có đầy đủ tố chất của một ngọn gió. Lúc mềm mại, êm ái lúc giận dữ cuồng nộ; khi thổi man man nhẹ nhàng bên tai khi lạnh lùng quét điếu vào mặt.

- Như Phong, tôi rất thích tên Như Phong. Tuy không còn mang nó nhưng sau này nhất định tôi sẽ đặt cho con trai mình cái tên ấy. Như Phong, Lâm thấy thế nào nhỉ?

Quỳnh Lâm thấy mềm lòng đi bởi những cảm xúc bất chợt. Một đứa trẻ vừa ra đi vĩnh viễn, một đứa trẻ sơ sinh sẽ được sinh ra để mang lấy cái tên dành

sẵn cho mình. Một ngọn gió, Quỳnh Lâm thì thầm:

- Rất thú vị!

Nam Phong kéo chiếc ly còn quá nửa của cô về phía mình, Quỳnh Lâm không ngạc nhiên. Cô chớp mắt cố làm dịu cảm giác cay cay sau cơn xúc động vừa rồi và quan sát anh.

- Lâm quả là một thính giả lý tưởng. Lâm rất thông cảm, ở đây tôi không nói đến thông cảm theo ý nghĩa thông thường của nó. Lâm bình tĩnh, thông minh, thẳng thắn và chính những đức tính này đã dẫn tôi đến một việc thiếu tế nhị là nói với Lâm những chuyện riêng tư của mình.

- Vậy tôi phải cảm ơn anh về lời khen hay phải xin lỗi về những đức tính gì đó khiến anh đi đến chỗ thiếu tế nhị này?

Rất tự nhiên, Nam Phong nâng ly của Quỳnh Lâm lên và uống cạn. Anh đặt hai chiếc ly rỗng đứng cạnh nhau và ngắm nghía chúng bằng ánh mắt tán thưởng rất lạ lùng:

- Chúng ta đã nói với nhau rất nhiều thứ nhưng chưa bao giờ Lâm nói gì về bản thân mình nhỉ?

- Vì tôi chắc chắn rằng những chủ đề ấy thú vị hơn nhiều so với những gì tôi có thể nói được về mình.

Nam Phong nhún vai:

- Thật khó tin, tôi sẽ thử nhưng không phải bây giờ. Lâm thấy đói chưa? Ta đi ăn chút gì nhé? - Anh chỉ vào hai chiếc ly lênh khênh đang đứng chông chênh trên bàn - Những thứ này làm bụng tôi cồn cào quá.

Quỳnh Lâm gật. Với tâm trạng nhẹ nhàng, người ngoại giời đây cô cũng thấy đói. Quỳnh Lâm đứng lên, theo thói quen cô quờ tay tìm túi xách. Trước khi Quỳnh Lâm nhớ ra mình không mang theo nó, Nam Phong đã thân nhiên cầm lấy tay cô.

- Đi nào.

Quỳnh Lâm thử cựa quậy những ngón tay nhưng không được. Chẳng dám cúi xuống nhìn chúng, cuối cùng Quỳnh Lâm chọn cho mình vẻ thản nhiên như anh. Rồi quây bar, cả hai theo thang máy xuống tầng dưới, lúc này Quỳnh Lâm mới nhận ra nơi này quen quen. lạ thật, sao lúc đi vào cô lại không có cảm giác này nhỉ? Quỳnh Lâm nhíu mày:

- Có phải chỗ hôm trước không?

- Ừ, mà Lâm đang tìm gì vậy?

- Cô gái hôm đó, chẳng hạn. Hôm ấy chắc là anh phải vất vả lắm nhỉ? Mất bao lâu cô bé mới chịu nín khóc?

Nam Phong cười cười. Anh kéo ghế cho cô:

- Lâm nghĩ tôi có thể thuyết phục được cô ấy là giữa tôi và Lâm chẳng có mối quan hệ nào không?

- Không. Tôi chắc rằng với hành động bộc phát ấy anh đã phải xin lỗi và năn nỉ cô bé đến mỗi miệng trong khi cũng chính hành động ấy tôi lại chẳng cho anh được điểm nào.

- Tôi đã có kinh nghiệm về sự thẳng thắn của Lâm nên dè dặt trước rất nhiều câu hỏi vì e rằng sự thẳng thắn này sẽ làm tôi đau tim mất.

Quỳnh Lâm đứng đĩnh:

- Để xem câu hỏi của anh thế nào đã.

- Ừ, để xem - Anh nhắc lại nhưng với giọng hoàn toàn khác.

Thức ăn được dọn ra. Mặc dù món ăn Pháp nấu không hợp khẩu vị của Quỳnh Lâm nhưng dựa vào kinh nghiệm lần trước, cô chọn beefsteak hồng đào và món xúp có tên Consomme froid. Trông chúng khá ngon. Cô đã ăn hết phần beefsteak trong khi Nam Phong vẫn lơ đãng cắt mãi miếng thịt trong đĩa của mình, anh cố không nhìn vào lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện ở khóe môi Quỳnh Lâm. Đó không phải là cảm xúc bình thường khi người ta chiêm ngưỡng một vẻ đẹp. Đó là tình cảm, một phép lạ xuất hiện từ trái tim, Nam Phong khẳng định, lần này nó không phải là thứ mà anh có thể vo tròn và vát đi được. Nam Phong đặt chiếc ly không xuống bàn.

- Tại sao Lâm không bắt đầu một lần nữa?

Quỳnh Lâm ngẩng lên:

- Anh đang thử đề tài này phải không? Đừng hy vọng nhiều quá, nó sẽ chẳng mang đến chút thú vị nào như anh tưởng tượng đâu. Nhưng không sao, tôi sẵn sàng trả lời nếu anh cho tôi một giới hạn rõ ràng. "Bắt đầu" của anh có nghĩa là...

- Có nghĩa là đề ý đến một người đàn ông khác?

Thăng thấn, rõ ràng, không vòng vo, rào đón, nó khiến người nghe không thể giả vờ như không hiểu, Quỳnh Lâm ngẫm nghĩ trong khi kéo chiếc tách nhỏ về phía mình. Trong tách là một chút nước dùng trong vắt có màu hổ phách nhạt, thơm mùi bò, đinh hương và được ướp lạnh. Cô nhắm nháp nó với một lát sandwich cắt hạt lựu chiên giòn. Khá thú vị. Cầm ly rượu trên tay, Nam Phong vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời, không có vẻ gì sốt ruột.

- Ở công ty, anh có thường xuyên trao đổi với các nữ đồng nghiệp người Việt không? Anh có quan sát phản ứng của họ không? Hãy làm điều này, chính phản ứng của họ sẽ làm anh tiến bộ hơn. Câu hỏi vừa rồi có thể gây rắc rối cho anh vì không bao giờ nó được đặt ra với một phụ nữ. Rất hiếm khi anh nhận được câu trả lời hoặc một phản ứng đúng mực vì chính sự lộ liễu, thăng thấn, thô bạo của nó đã làm họ quay ngoắt đi ngay sau khi nghe xong.

Anh gật:

- Tôi biết, nhưng tôi nghĩ với tính thăng thấn của mình, Lâm sẽ không lần tránh đâu.

Quỳnh Lâm xua tay:

- Không cần đưa đẩy như thế vì với nó nó chẳng phải là điều cấm kỵ gì. Sở dĩ tôi chưa có người đàn ông khác, ồ không, chưa để ý đến người đàn ông khác là vì đến tận bây giờ tôi vẫn chưa có sự quan tâm đúng mức nào về vấn đề này. Hay nói cách khác, người đàn ông khiến tôi có ý nghĩ từ bỏ cuộc sống riêng như hiện nay vẫn chưa xuất hiện, hoặc nói khiêm tốn hơn một chút thì tôi vẫn chưa được người đàn ông nào để ý đến cách nghiêm túc. Hình như ở tôi có những điểm gì đó chỉ có thể thu hút những anh chàng thích trăng gió.

Nam Phong nhăn mặt:

- Thích trăng gió nghĩa là gì?

- Có nghĩa là quan tâm vì tò mò, hiếu kỳ, thích chinh phục, hay một sự thay đổi sở thích có tính tạm thời nào đó. Tóm lại, cũng là một cách quan tâm nhưng không đi kèm với sự nghiêm túc mà anh và tôi đang nói đến.

- Thật khó hình dung...

- Ánh mắt hiện giờ của anh làm tôi không thấy thoải mái. Nó có vẻ ái ngại, và tội nghiệp. Chẳng lẽ thông điệp tôi gửi đến anh chưa rõ ràng? Tôi không tự ti, nếu không muốn nói là rất tự hào về bản thân, ngay cả khi nói với anh về những điều về rồi. - Cô đặt tay lên ngực mình trong một cử chỉ khôi hài - Nó vẫn ở đây, và chẳng suy suyển chút nào.

Nam Phong gật gù:

- Tôi thấy điều này rất rõ và tôi sẽ chứng minh ngược lại những gì Lâm vừa nói. - Anh đã ăn hết phần beefsteak và đẩy chiếc đĩa ra xa - Lâm có muốn dùng thêm không?

- Cảm ơn anh, tôi đủ rồi.

Nam Phong vờn vai:

- Buổi tối còn rất dài chúng ta làm gì tiếp theo?

Quỳnh Lâm che miệng ngáp:

- Xin lỗi vì đã không tỏ ra hào hứng nhưng giờ đây tôi thấy mệt mỏi, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thôi.

Ngừng một chút cô tiếp:

- Sau những gì anh đã làm cho tôi, đề nghị này có quá đáng không?

- Không, tôi rất mừng vì nó có tác dụng tốt, chứng tỏ tâm trạng Lâm đã khá hơn.

Quỳnh Lâm cảm động:

- Cảm ơn anh. À, vết thương của anh đã lành hẳn chưa? Nó có gây cho anh rắc rối nào không?

- Vết thương à? Không, nhờ Lâm nó đã trở thành một vết sẹo có nhan sắc. Trông cũng đẹp mắt lắm, vị bác sĩ đáng kính hôm trước khẳng định với tôi như thế.

- Vậy anh thấy nó thế nào?

- Mỗi khi nhìn nó tôi lại nhớ đến Lâm. Không phải nhớ bình thường đâu nhé mà là hình dung rõ ràng từng đường nét.

Quỳnh Lâm trở mắt nhìn về chân thật pha chút hài hước trên gương mặt Nam Phong rồi không nín được, cô phì cười. Sau đó thì cười thật to.

- Sự liên tưởng của anh thật khó tha thứ. Làm sao có thể tưởng tượng được giữa chúng nó, vết sẹo và gương mặt tôi, có điểm chung nào đó nhỉ?

Cả hai cùng cười. Chưa bao giờ không khí giữa họ lại thân mật, vui vẻ đến thế. Nụ cười theo chân cả hai về đến tận nhà.

Nam Phong cúi xuống mở cổng trong khi Quỳnh Lâm nghiêng người tránh ánh đèn từ chiếc taxi chiếu thẳng vào mặt. Nó lùi lại một chút như để lấy đà rồi phóng vút đi trả lại nơi này thứ ánh sáng mờ mờ. Ngọn đèn ngoài cổng hồng từ dạo từ dạo trước, đến nay vẫn chưa được thay. Quỳnh Lâm nhìn vào cái hốc trống rỗng ấy, lòng gọn buồn. Cô nhớ Như Vũ.

- Lâm

Quỳnh Lâm giật mình quay lại. Minh Viễn đứng đấy và có lẽ đã đứng lâu lắm rồi. Bóng tối không cho Quỳnh Lâm nhìn rõ nét mặt anh. Như cái máy cô bước nhanh về phía tiếng gọi ấy. Sau lưng cô, Nam Phong dừng lại một thoáng rồi đẩy rộng cổng và đi thẳng vào nhà. Hai người đàn ông làm như không trông thấy nhau.

- Em về rồi à? Về ngạc nhiên không mong đợi này khiến tôi thấy sự có mặt của mình trở nên vô duyên và không cần thiết. Buổi chiều khi đến bệnh viện tôi mới biết cô bé ấy đã qua đời sáng nay. Tôi nghĩ em buồn lắm nên mới đến đây. Em không sao thế này tôi an tâm rồi. Thôi, tôi về đây.

Quỳnh Lâm lúng túng:

- Tôi...

- Không cần giải thích. Bất kể chuyện gì đã xảy ra chỉ cần em vui là được.

- Anh không nên tốt với tôi vì...

Minh Viễn cười nhẹ:

- Giờ em nói với tôi điều này thì có ích gì vì đã từ lâu, nó không còn nằm trong sự kiểm soát của tôi nữa. Muộn rồi, em vào nhà đi.

Anh chợt nghe giọng mình có chút ngậm ngùi. Muộn. Có lẽ khi thốt ra từ này anh không chỉ nói đến yếu tố thời gian mà còn nhắc đến sự hiện diện của người đàn ông ban nãy. Lúc này sự tự tin hình như đã rời bỏ anh. Quỳnh Lâm mím môi nhìn người đàn ông trước mặt. Ánh mắt vẫn sáng rực nhưng thấp thoáng nỗi buồn và trong dáng vẻ ương ngạnh phảng phất sự cô đơn. Tự nhiên Quỳnh Lâm muốn khóc. Minh Viễn sờ nhẹ vào má cô:

- Đừng vậy mà. Trên đường đến đây tôi cứ sợ nhìn thấy em khóc nhưng lúc này nghe được tiếng cười của em, tôi lại thấy không vui. Có lẽ vì nó không dành cho tôi, một anh chàng Othello ngu ngốc chẳng? Ước gì bên tôi em cũng thế. Ước gì chính tôi đem lại nụ cười cho em.

Quỳnh Lâm lắc đầu nhẹ:

- Có gì khác biệt đâu.

- Không khác biệt ư? - Anh hỏi một cách hoài nghi - Ừ nhỉ, có gì khác biệt đâu. Như tôi đã nói, bất kể chuyện gì xảy ra và với bất cứ ai, chỉ cần em vui là được.

Quỳnh Lâm nắm lấy bàn tay trên má cô:

- Sao anh lại tốt với tôi đến thế?

- Em không biết tại sao ư? Em không biết tại sao tôi tốt với em à? Vậy em có biết cái tật rất lớn của mình không? Đó là thói quen đặt câu hỏi cho vấn đề mà mình đã biết rất rõ. Em có muốn nghe câu trả lời của tôi không? Tôi tốt với em là vì tôi...

Quỳnh Lâm dùng tay che miệng Minh Viễn, đôi mắt cô ánh lên tia nài nỉ:

- Đừng... Tôi thật may mắn có người bạn như anh. Tôi đã thấy khá hơn rồi. Đừng lo lắng cho tôi nữa. Cảm ơn vì anh đã đến đây.

- Toàn những lời khách sáo, đó không phải là những điều tôi muốn nghe, em biết mà. Nếu em hiểu được tôi đến đây và lo lắng thế nào thì em... Thôi, chẳng nên tiếp tục thế này, nó sẽ khiến tôi trở nên tầm thường mất. - Anh xiết nhẹ bàn tay cô - Từ nay em đừng quan tâm đến việc tôi yêu hay tốt với ai nữa nhé, đó là việc của tôi. - Ngừng một chút anh tiếp - Sao lúc này tôi ghét nụ cười của em đến thế? Vì đã lâu lắm rồi mà nó vẫn giống y như nụ cười lần đầu em gặp tôi. Lúc đó thế nào nhỉ? Em nhìn tôi sau đó mỉm cười. Dễ thương và rất lịch sự nhưng lại là một thách thức lớn cho tính kiêu ngạo của tôi vì nó tuyệt đối không có chút tình cảm hay sự say mê nào cả.

Quỳnh Lâm thấy nhẹ người vì đến lúc này cô mới thấy lại ở anh những nét quen thuộc mà hàng ngày cô vẫn gặp.

- Chắc chắn tôi sẽ làm em thay đổi nhưng không phải bằng cái đầu mưu mẹo mà bằng chính khả năng và tình cảm có thật của mình. Em có tin không, từ ngày biết em tôi thấy mình sống tốt hơn rất nhiều đấy.

Anh nhún vai:

- Lý do rất đơn giản, vì hình ảnh em tràn ngập nên chẳng còn chỗ đâu cho những suy nghĩ lươn lẹo, những ý đồ bất chính, những âm mưu đen tối luôn thường trực trong cái đầu vốn xảo quyệt của tôi. Thôi, hẹn gặp nhau ngày mai nhé. Tôi cũng cần dành một ít thời gian cho con thịnh nộ của bác sĩ Tâm

đây. Em vào đi để tôi còn về. Đừng nghĩ ngợi gì cả.

Chờ cho Quỳnh Lâm khép cổng, Minh Viễn mới quay lưng. Cô tần ngần trông theo sau đó đến ngồi trên chiếc ghế đá đặt ở góc sân. Hơi lạnh làm Quỳnh Lâm rùng mình, cô vòng tay ôm ngực, đầu cúi thấp. Hình như nó đang trở nên nặng trĩu bởi những ý nghĩ đè nặng bên trong. Minh sai rồi. Cái sai này bắt đầu từ đâu? Từ lúc mình thả trôi để mặc cho cảm xúc dạt đi hay từ khi cái tôi của mình được ve vuốt. Tại sao mình lại cho phép điều này xảy ra trong khi chưa sẵn sàng cho một sự thay đổi nào? Dù sao cô cũng là người đàn bà, lại là người đàn bà quá trẻ cho cuộc sống khép kín nhưng lại quá già khi phải bận tâm đến những lời bóng gió, dẫu đưa. Mình đã nói gì nhỉ? "Quan tâm chỉ vì tò mò, hiếu kỳ, thích chinh phục...", mình có thật sự nghĩ thế không? Ý nghĩ này đã nấu chín trong đầu hay được thốt ra trong một phút bốc đồng nào đó để rồi sử dụng nó như tấm khiên giúp cô che giấu mọi cảm xúc, bảo vệ cô tránh mọi tổn thương? Quỳnh Lâm không muốn lao vào cuộc phiêu lưu mạo hiểm nào hướng hồ những biểu hiện tình cảm ở họ không cho Quỳnh Lâm cảm giác an toàn, dù chỉ một chút. Cảm giác mà ngày xưa khi ở cạnh Như Vũ, cô luôn đầy ắp.

Khi nghĩ về điều này cô hoàn toàn không nhận ra và nếu có Quỳnh Lâm cũng không chịu thừa nhận đó là chứng bệnh về tinh thần. Sự thật là cô không gặp được người đàn ông mà mình tin cậy nên Quỳnh Lâm cố bám víu vào người đã mất. Cô lẩn thẩn hỏi mình, trong bức tranh cuộc sống, tình yêu có phải là nét chấm phá không thể thiếu không? Có phải là sự cân bằng thu chi, cho bao nhiêu, lấy bấy nhiêu không? Quỳnh Lâm đứng lên. Không, với cô bây giờ, bản thân an toàn mới là điều quan trọng nhất. Quỳnh Lâm chậm chạp bước về phòng. Bước chân nặng nề bởi cảm giác bất an khi cô nhận ra bản thân cũng chính là kẻ thù lợi hại nhất, vì chỉ cô ới có thể làm tổn thương mình mà thôi.

Quỳnh Lâm đặt tay lên nắm đấm cửa.

- Lâm cần nhiều thời gian để trấn tĩnh vậy sao?

Quỳnh Lâm quay lại, khô khan:

- Anh nói vậy là có ý gì?

Giọng Nam Phong đượm vẻ mỉa mai và điều này khiến cô căng thẳng:

- Tôi nói như vậy vẫn chưa rõ ràng à? Chẳng phải vừa rồi Lâm đã rất vui vẻ sao? Chỉ cần gặp người ấy là Lâm trở nên thế này đây. Xem ra tôi đã bỏ công một cách lãng phí và giờ đây tôi cảm thấy tiếc.

Quỳnh Lâm mệt mỏi:

- Dù sao tôi cũng đã cảm ơn anh rồi hay là anh muốn có sự đền bù nào khác?

- Lâm có vẻ sòng phẳng đấy nhưng liệu tôi có thể nhận được gì từ Lâm nhỉ?

Ánh mắt của Nam Phong lướt trên thân thể cô một cách lộ liễu và thô bạo, không còn bóng dáng của sự ân cần, đáng mến mà anh vừa bày tỏ cách đây không lâu. Quỳnh Lâm đau đینگ ở ngực như bị giáng vào đầu một quả thoi sơn. Cảm giác ngọt ngào khiến cô hé môi thở gấp, nước mắt ứa ra nhưng Quỳnh Lâm cố nén. Cô đã sai lầm khi để lộ cảm xúc mềm yếu trước người đàn ông này và giờ đây lặp lại việc đó là điều tối kỵ. Quỳnh Lâm đau đống như vừa bị phản bội. Cô yên lặng nhìn, cố tỏ bằng mắt cho anh biết sự thất vọng và chán ghét của mình. Không hề nao núng, Nam Phong vẫn đứng dằng chân, vững vàng, yên lặng và tàn bạo. Có thể nói rượu là chiếc chìa khóa mở toang cánh cửa lạnh lùng, tự chủ vẫn được anh khóa chặt từ trước đến nay và cô không phải là đối thủ của anh, Quỳnh Lâm mím môi quay đi. Sự nhẫn nại ấy giờ đây với anh chẳng có tác dụng gì hết, có vẻ Nam Phong như không muốn kết thúc sớm màn đối đầu không cân sức này.

- Lâm không còn hơi sức để trả lời tôi? Có phải Lâm đã dùng hết nó cho cuộc gặp gỡ ban nãy không? Sau khi giải thích và khóc lóc, Lâm có thành công không? Trong mọi trường hợp, có phải Lâm đã sử dụng nó như cái cớ để buộc người khác quan tâm đến mình không? Nước mắt của Lâm có làm anh ta đau lòng không?

Quỳnh Lâm quay lại. Gương mặt bình thản nhưng giọng nói chậm, mệt mỏi và đượm vẻ cay đắng phản ánh trung thực hơn tâm trạng của cô lúc này.

- Tôi hiểu ý anh rồi nhưng thử nghĩ lại xem, nếu anh quan tâm hay đã làm điều gì cho tôi mà giờ đây anh thấy tiếc thì có phải là lỗi của tôi không? Tôi có đến tìm anh không? Có khóc với anh không? Có nhào vào lòng anh không? Tôi có buộc anh làm điều gì mà anh không tự nguyện không? Tôi chẳng làm gì hết. Anh đã đến đây và chứng tỏ cho tôi thấy anh là người đáng tin cậy. Tất cả chuyện này đều bắt nguồn từ việc ngu ngốc nhất là tôi đã tin anh.

Quỳnh Lâm tiến về phía Nam Phong một bước. Ngay lập tức, anh cũng làm thế. Khoảng cách giữa họ thu hẹp lại, và với khoảng cách này muốn nhìn thẳng vào anh, Quỳnh Lâm buộc phải ngẩng đầu lên. Nam Phong đứng đấy - cao lớn hơn và đang nhìn xuống cô.

- Giờ đây tôi chỉ có thể nói cảm ơn. Cảm ơn anh về tất cả.

Ánh mắt Nam Phong xoáy vào cô:

- Có vẻ như Lâm rất chích nói lời cảm ơn nhưng tôi lại muốn thấy Lâm bày tỏ điều này như thế nào? Lúc nãy Lâm có đề nghị một sự đền bù khác, cho đến lúc này nó vẫn còn nguyên giá trị phải không?

Quỳnh Lâm cứng cỏi:

- Không có sự thay đổi nào. Anh muốn được điều gì?

- Rất đơn giản.

Quỳnh Lâm nắc lên. Không phải là cô mù mờ, ngu ngốc đến nỗi không nhìn thấy nhưng Quỳnh Lâm nghĩ hẳn sẽ không dám và lập tức cô trả giá ngay cho ý nghĩ đó. Giờ đây cô mới nhận thấy, trước khi hẳn có hành động thì chuyện ngu ngốc nhất vẫn chưa xảy ra. Đây không phải là việc cô tin hẳn mà là việc cô dám thách thức hẳn. Tiếng nắc của Quỳnh Lâm chìm ngấm đầu đó khi hẳn cúi xuống môi cô. Quỳnh Lâm vùng vẫy điên cuồng trong vòng tay Nam Phong để rồi cay đắng nhận ra hẳn không thêm dùng đến một chút sức lực nào, chỉ đứng yên chờ đợi một kết cục tất yếu mạnh được yếu thua". Dù thất bại, Quỳnh Lâm vẫn muốn chứng tỏ cho hẳn thấy nếu cô thua thì đó cũng không phải là sự thất bại về tinh thần và lý trí dù giờ đây cô đang tuyệt vọng đến buồn trôi.

Nam Phong không phải là người chịu bỏ qua cơ hội một cách dễ dàng. Dù ánh mắt căm ghét, bất cần pha lẫn sự ngạo mạn, thách thức của Quỳnh Lâm đang chiếu thẳng vào anh, nhưng Nam Phong vẫn tin rằng chỉ thoáng nữa thôi anh sẽ cho cô một kinh nghiệm nhớ đời. Cô sẽ không bao giờ được phép quên, anh là một người đàn ông mà nếu muốn, chắc chắn làm được mọi thứ và nụ hôn ban nãy vẫn chưa phải là sự bắt đầu. Rất tự tin, Nam Phong dùng thân mình ép Quỳnh Lâm vào sát tường, ngón tay anh lượn một đường ngoằn ngoèo từ trán, xuống mũi, môi cuối cùng dừng lại ở cằm và đẩy nó lên. Sức nóng mãnh liệt tỏa ra từ Nam Phong, nhất là ánh mắt như có lửa của anh chọc thủng mọi phản kháng từ lý trí. Quỳnh Lâm nhắm mắt lại. Hành động này xuất phát từ sự sợ hãi hơn là phản đối vì giờ đây gần gũi với thân thể đàn ông đang làm thức dậy ở cô nỗi khao khát cháy bỏng mà từ lâu Quỳnh Lâm bắt mình không được nghĩ đến. Dưới sức ép từ môi anh, môi Quỳnh Lâm hé ra và lập tức bị cuốn ngay vào nụ hôn khao khát, mãnh liệt. Nó thể hiện sự tự tin, sức mạnh cộng với ý thức sở hữu, chiếm đoạt. Nó làm cô ngạt thở. Quỳnh Lâm không hay mình ép sát vào người anh, trong chừng mực nào đó, đón nhận và đáp trả. Với sức lực của mình, Quỳnh Lâm có thể làm gì được nữa, vì giờ đây chúng đã rời bỏ cô.

Vào lúc không ngờ nhất, Nam Phong đột ngột buông cô ra và lùi lại. Đầu văng vắt, Quỳnh Lâm vẫn đứng yên nhưng chạm vào ánh mắt ngạo nghễ của anh thì sự phản kháng từ lý trí lại quay về. Có ích gì đâu khi vừa rồi nó đã quay lưng bỏ chạy như một kẻ hèn nhát. Quỳnh Lâm rũ ra trong đau đớn. Giờ đây sự trở về muộn màng này chỉ làm đậm thêm thất bại của cô mà thôi.

Nam Phong không rời mắt khỏi Quỳnh Lâm. Ánh mắt tuyệt vọng khiến gương mặt cô mang một dáng vẻ khác. Dáng vẻ mà anh chưa từng thấy, nó yếu đuối, ngờ ngác và quyến rũ một cách kỳ lạ. Mỗi Nam Phong nhếch lên thích thú.

- Lẽ ra em không nên tin tôi.

Cử chỉ khiêu khích này khiến Quỳnh Lâm bùng tỉnh, cô bước đến dùng hết sức mình tát vào gương mặt đều giả ấy. Cái tát mạnh làm cô đau điếng ở lòng bàn tay và lão đảo mấy bước nhưng Nam Phong vẫn đứng yên, thậm chí không tỏ ra chút bất ngờ nào.

- Em dùng nó để chứng tỏ sự đoạn chính của mình cũng như để che giấu cảm xúc ở em, những cảm xúc mà vừa rồi tôi đọc được rất rõ. Vì thế với tôi cái tát này chẳng có chút giá trị hay ý nghĩa nào hết.

- Anh không được phép gọi tôi bằng em và đừng quên vị trí của mình trong ngôi nhà này.

- Vị trí à? Lúc này trong vòng tay tôi, rõ ràng Lâm không hề nghĩ đến.

Quỳnh Lâm nghiêng rằng:

- Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Hãy cút đi.

- Em đừng lo, tôi sẽ đi ngay vì chẳng có lý do gì ở lại đây khi tôi vừa được trả công đầy đủ.

Mặt Quỳnh Lâm tái ngắt. Sự xúc phạm đến cay nghiệt mà anh dành cho cô hình như không có giới hạn nào. Cô lẩm bầm:

- Điều gì khiến anh trở nên thế này vậy? Chẳng lẽ tôi không đáng được một sự tôn trọng tối thiểu nào sao?

Quỳnh Lâm cúi xuống, tưởng như cô sẽ oà khóc nhưng không, mắt Quỳnh Lâm ráo hoảnh chỉ khóe môi run run. Không nhìn Nam Phong, cô lẻ từng bước vào phòng, cánh cửa nặng nề khép lại sau lưng. Ngồi phịch xuống ghế, Quỳnh Lâm tì trán vào mặt bàn lạnh giá. Những lời vừa rồi cứ ong ong mãi trong cái đầu nặng trĩu và đau buốt của cô, Quỳnh Lâm ngồi như thế rất lâu. Dường như cô rơi vào trạng thái vô thức vì khi ngẩng lên, trong một thoáng, Quỳnh Lâm không biết mình đang ở đâu. Cô ngờ ngác nhìn vào chiếc gương lớn ở góc phòng phản chiếu hình ảnh mình trong đấy, mái tóc rối bù, đôi mắt trống rỗng, gương mặt nhợt nhạt như người vừa ốm dậy.

Quỳnh Lâm xoa trán, giờ đây với sự tỉnh táo của ý thức, cô nhìn rõ bi kịch của mình hơn, đó không phải là chuyện tệ hại nhất đã xảy ra mà chính là cô đã cho phép nó xảy ra. Phải rồi, chính cô đã cho hẳn lý do để làm việc ấy. Quỳnh Lâm cắn chặt môi đến đau điếng vẫn không sao xua được cảm giác kỳ lạ cứ bám riết lấy mình. Thân thể cô vẫn còn phảng phất hơi ấm lưu lại từ hẳn, da thịt cô nóng ran khi nhớ đến ánh mắt khao khát không thêm che giấu của hẳn. Quỳnh Lâm lắc mạnh đầu. Không, không phải Nam Phong, lúc này đây cô thấy căm ghét bản thân mình hơn. Nó đã phản bội cô, như một kẻ hèn nhát.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Minh Viễn lơ đãng uống hết ly nước rồi giữ mãi chiếc ly không trong tay, không hay người bên cạnh đã kết thúc câu chuyện và đang nhìn anh với vẻ chờ đợi. Một lúc lâu không thấy anh có phản ứng nào khác cô thờ dãi cúi xuống. Chấm ngón trỏ vào những vết nước loang lổ trên thành ly, Hoàng Dung vẽ những đường ngoằn ngoèo vô nghĩa lên mặt bàn. Chúng khô rất nhanh, chẳng để lại dấu ấn nào. Với anh, hình như cô cũng thế. Anh còn khó hiểu hơn những gì Hoàng Dung nghe thấy. Bên anh, cô biến thành một người kah'c, trầm lặng hơn, suy tư hơn và trưởng thành hơn. Anh không phải là người dễ cô giờ những trò trẻ con ngúng nguẩy, giận hờn rồi thâm đắc ý vì tác dụng của nó. Có những lúc quá tuyệt vọng, buồn chán Hoàng Dung quyết định xa anh, không nghĩ đến anh, không nhìn anh để rồi cuối cùng lại quay về bằng tình cảm mãnh liệt hơn, sâu lắng hơn. Cô cười buồn, tất cả những điều này cũng chỉ một mình cô biết, anh không hề nhìn thấy.

Hoàng Dung vẽ một dấu hỏi thật lớn trước mặt mình rồi dùng tay miết lên đấy để tô đậm từng nét. Nét tượng trưng cho câu hỏi lớn nhất mà cho đến giờ vẫn chưa có lời giải đáp nào. Cô đẹp, dù khiêm tốn đến mấy nhưng qua thái độ của những người chung quanh, Hoàng Dung vẫn nhận biết mình đẹp. Cô học giỏi lại thông minh, nhạy bén, sắc sảo như người cha nổi tiếng của cô. Ngày Hoàng Dung đến đây, sau lời giới thiệu của bác sĩ trưởng khoa, Minh Viễn là người đầu tiên bước đến bắt lấy tay cô. Anh hoàn toàn không nhận ra mình đã tạo nên ấn tượng mạnh mẽ thế nào. Hoàng Dung hài lòng khi được sự tán thưởng trong đôi mắt rất đen ấy. Như những lần trước, cô tin chắc rằng sẽ "tóm" người này không chút khó khăn nhưng đến ngày thứ hai thì cô biết ngay mình đã lầm khi nững nịu đặt câu hỏi và nhận được câu trả lời khô khan cùng thái độ lạnh nhạt "Những điều đã học không phải là những điều chỉ để ghi chép cho đầy vở. Hãy tập dùng đầu óc để vận dụng nó". Lúc ấy Hoàng Dung đã mím chặt môi để ngăn mình đừng khóc vì chưa ai dám nói với cô như thế, nhưng cũng từ ngày đó cô như bị trói chặt vào anh. Hoàng Dung để ý đến tất cả những gì liên quan đến Minh Viễn, nghe ngóng những lời đồn đãi chung quanh anh dù điều này khiến cô thấy mình trở nên tầm thường.

- Nó có nghĩa là gì vậy?

- Dạ?

Ánh mắt anh lướt qua gương mặt cô rồi dừng lại nơi dấu hỏi to tướng trên bàn. Cô dùng tay lại, dấu hỏi nhạt dần rồi biến mất hẳn. Hoàng Dung nhớ đến câu chuyện vừa rồi, câu chuyện mà cô vẫn chưa nhận được. lời giải đáp nào từ anh thêm vào đó là những điều cô muốn nói với anh từ lâu nhưng hiện giờ Minh Viễn không có vẻ của người đang sẵn sàng lắng nghe. Anh chỉ đặt câu hỏi, thế thôi.

- Nó không có nghĩa gì cả.

Mái tóc đen mượt gọn những đường lượn êm ái theo cái lắc đầu nhẹ, đôi môi mòng mọng hơi bĩu ra rất quyến rũ, trông cô vừa trẻ con lại vừa đàn bà. Hoàng Dung đến khoa thực tập từ nhiều tháng nay. Minh Viễn biết cô quan tâm đến mình. Anh không đón nhận cũng không từ chối. Hôm khoa tổ chức liên hoan tiễn bác sĩ Tâm, anh ngồi cạnh và đã đưa cô về. Cũng từ hôm ấy, thỉnh thoảng họ gặp nhau thế này. Bên anh cô rất ít lời, như lúc này đây, sự ản ản của Hoàng Dung làm Minh Viễn tội nghiệp. Có khi cô đẩy anh ra xa bằng thái độ thờ ơ, lạnh nhạt, những lúc như thế Minh Viễn ước gì mình đừng từng trải quá để khỏi nhận ra cô đã cố gắng thế nào. Anh không làm gì để giúp cô. Không kéo đến gần chẳng đẩy ra xa, Minh Viễn chỉ đứng yên quan sát và chờ hành động kế tiếp. Rồi Hoàng Dung lại quay về, lại âm thầm bên cạnh anh. Minh Viễn cảm động. Anh biết mình không vô tình nhưng khoảng trống Quỳnh Lâm để lại trong anh quá lớn và Minh Viễn vẫn không nguôi nghĩ về cô, nhất là thời gian gần đây, Quỳnh Lâm trở nên lặng lẽ, xa lạ hơn. Ngay cả tình bạn giữa hai người là thứ tình cảm mà anh nghĩ mình xứng đáng được nhiều hơn thế cũng không còn. Cô dè dặt, đề phòng như sợ anh sẽ làm hại cô vậy. Thái độ này khiến Minh Viễn bất lực, thậm chí tức giận. Vì thế anh thường xuyên bị nhốt trong tâm trạng bất ổn như chú kiến chạy lòng vòng quanh đáy chảo n gày càng nóng mà không có cách nào thoát ra được.

Minh Viễn đã quyết định quên Quỳnh Lâm, anh không muốn thử thách thêm lòng kiên nhẫn và tự trọng của mình nữa, nhưng giờ đây bên cạnh Hoàng Dung anh lại thấy nhớ cô da diết. Điều này làm anh quên mục đích khi đến đây. Lâu lắm rồi họ không gặp nhau. Minh Viễn xoa trán, anh không thể dùng ai hay bất cứ điều gì lấp vào khoảng trống ấy được. Viễn quay sang Hoàng Dung, cô cũng đang nhìn anh, cái nhìn tin cậy và trong sáng. Anh không được phép làm tổn thương cô.

- Ta về nhé.

Anh mong Hoàng Dung hỏi thêm điều gì đó để anh được giải thích nhưng cô ngoan ngoãn đứng lên. Với anh, cô đã tập cho mình thói quen là không bao giờ hỏi tại sao. Minh Viễn đỡ chiếc túi xách trong tay Hoàng Dung, anh nói bằng giọng bông đùa nhưng rất dịu dàng:

- Xin lỗi nhé, đi với anh thế này chắc Dung chán lắm nhỉ? Ừm... vì thế có thể khẳng định tình bạn giữa những người chênh lệch tuổi tác chỉ nên xem như một sự thay đổi khẩu vị tạm thời thôi. Nó không phải là món mà người ta có thể ăn mỗi ngày.

Hoàng Dung đi chậm rồi dừng hẳn lại:

- Anh đang nhắc nhở Dung phải không?

Lúc này đây Minh Viễn mới thấy lại được hình ảnh cô trong ngày đầu tiên đến khoa. Ánh mắt nhìn thẳng, kiêu hãnh và tự tin, anh thích một Hoàng Dung thế này hơn. Tại sao thì Minh Viễn không rõ lắm nhưng trên hết nó cho anh cảm giác nhẹ nhõm và an toàn. Anh cười nhẹ:

- Không, anh đang tự nhắc nhở mình đấy thôi.

Hoàng Dung nhìn xuống chân và bước từng bước ngắn:

-Nó có tác dụng đấy chứ?

-Hình như có một chút. Thật ra nếu anh nói rằng tự nhắc nhở mình là không chính xác lắm. Anh chỉ lặp lại điều mình luôn nhớ rõ chứ không phải nhắc một điều mình đã quên. Em có phân biệt được không?

- Được, anh lặp lại một điều mà mình luôn nhớ rõ có nghĩa là anh vẫn chưa chắc chắn lắm về nó và điều này khiến em thấy tự tin hơn rất nhiều. -Hoàng Dung ngẩng lên nhìn Minh Viễn, có vẻ như cô không muốn tiếp tục đề tài này nữa - Anh sẽ đưa em về chứ?

-Tất nhiên rồi. Em cứ để xe ở bệnh viện, sáng mai anh ghé đón em.

-Cảm ơn anh.

Đưa Hoàng Dung về nhà, Minh Viễn cho xe chạy lòng vòng trên phố. Anh không biết chính xác mình đang muốn điều gì. Chưa bao giờ Minh Viễn rơi vào tâm trạng thế này. Đầu anh lại quay quẩn vấn đề cũ. Nó vẫn còn nguyên vẹn chỉ vì anh buộc mình không được đến rồi tự huyền hoặc rằng nó không tồn tại. Minh Viễn dừng xe trước cửa. Anh đã không nói dối Hoàng Dung, anh mệt thật và muốn về nhà, thậm chí không buồn nghĩ đến lúc này có lẽ mọi người đang chờ anh. Nhưng giờ đây Minh Viễn lại không thể kiềm được nỗi khao khát đang cháy bỏng trong lòng. Anh quay xe ra. Minh Viễn hướng về con đường cũ mà ở đó từng góc phố, hàng cây đều gọi cho anh cảm giác thân quen. Không biết từ lúc nào tất cả những gì liên quan đến cô, với anh đều mang một dấu ấn, một dáng vẻ rất riêng, rất đặc biệt.

Minh Viễn dừng lại nơi khúc quanh trước nhà Quỳnh Lâm. Anh bấm dây số quen thuộc rồi kiên nhẫn chờ...

Quỳnh Lâm mím môi đẩy xe qua bậc tam cấp cao ngất. Ba cô không có nhà.

Quỳnh Lâm không muốn nhìn thấy gương mặt lầm lì ấy khi đón chiếc xe từ tay cô.

Đèn phòng khách sáng trưng. Quỳnh Lâm bước vào và bất ngờ khi người khách quay lại. Cô gái ở quán bar hôm nọ. Cô còn ngạc nhiên hơn cả Quỳnh Lâm.

-Thưa mẹ.

Bà Như Tùng cười thật tươi:

-Ừ, để bác giới thiệu với con, đây là Quỳnh Lâm con gái bác, còn đây là Ngọc Châu bạn của Phong.

Quỳnh Lâm mỉm cười đáp lại cái cúi đầu của Ngọc Châu. Trông cô trẻ trung và nết nã hơn hôm nọ rất nhiều. Gương mặt Ngọc Châu thoáng biến đổi khi chạm phải ánh mắt Quỳnh Lâm. Cô đang nhớ đến lần gặp mặt trước rồi bối rối nhận ra mình đã không tạo được chút ấn tượng tốt đẹp nào. Quỳnh Lâm cười nhưng giống như hôm ấy ánh mắt vẫn buồn và thoáng trầm tư. Nhìn về bề ngoài và cách cư xử, Ngọc châu không tưởng tượng nổi họ nở chung một nhà lại là anh em. Tuy không chắc chắn lắm nhưng cô có cảm giác vấn đề không chỉ tồn tại giữa hai người đàn ông mà họ, Quỳnh Lâm và Nam Phong, cũng rơi vào trường hợp tương tự và rõ ràng họ không ưa nhau.

-Châu ngồi chơi với mẹ tôi nhé. Tôi xin phép.

Đạ. Chị cứ tự nhiên ạ.

Đến khúc quanh cầu thang Quỳnh Lâm đi chậm lại rồi cúi nhìn cô gái qua khoảng trống giữa các thanh kim loại được uốn thành nhiều hoa. tiết cầu kỳ, lạ mắt. Ngọc Châu đang say sưa điều gì đó. Gương mặt, giọng nói thay đổi theo tiết tấu và tình huống của câu chuyện, trông cô sôi nổi, tự tin và đáng yêu như một đứa trẻ. Quỳnh Lâm thấy lòng mình chùng xuống. Không giống như người khác, ví dụ như ở Ngọc Châu, chỉ trong hai lần gặp mặt cô đã nhận được hai hình ảnh khác nhau, thậm chí trái ngược nhau. Còn mình, Quỳnh Lâm cười buồn, ở bất cứ góc độ nào cô cũng chỉ cho ra những hình ảnh mờ mờ với gam màu tái tái, nhạt nhẽo, chẳng chút ấn tượng. Quỳnh Lâm lê từng bước về phòng rồi ngồi vật ra ghế.

Kể từ cái ngày ấy Quỳnh Lâm không sao xua được gương mặt đó ra khỏi tâm trí mình. Thoạt tiên cô cho rằng vì sự xúc phạm nặng nề mà anh dành cho cô để rồi giờ đây Quỳnh Lâm hốt hoảng nhận ra, không hoàn toàn như thế khi hàng ngày cô bắt gặp khuôn mặt lầm lì và ánh mắt thản nhiên không chút cảm xúc. Quỳnh Lâm thấy cô đơn, trống trải và sợ hãi hơn bao giờ hết, dường như cả mọi người đều đang ở rất xa cô.

Cô như người cầm trên tay một quả bóng, thoạt tiên nó rất nhẹ nhàng, chẳng gây cho cô chút khó khăn nào nhưng đó chưa phải là mấu chốt của vấn đề.

Vấn đề là cô phải giữ nó trong bao lâu. Câu trả lời hiện giờ là với khoảng thời gian dài cầm trên tay nó đã trở thành một khối nặng nề chỉ chực dúi cô ngã xuống. Và mình đã làm gì? Cô đã tung lên để rồi đau đớn nhận ra, nó không phải là quả bóng bằng cao su mà khi rơi xuống đất sẽ nảy lên. Nó là quả bóng bằng thủy tinh, đắt giá và dễ vỡ. Hiện giờ những mảnh vỡ ấy đang cứa vào tim Quỳnh Lâm.

Quỳnh Lâm nhìn vào gương. Cô sờ những nếp nhăn thấp thoáng ở đuôi mắt.

Mình đã già rồi. Cạnh cô, Như Vũ vẫn giữ nguyên ánh mắt và nụ cười như ngày nào.

Anh sẽ mãi mãi như thế để rồi ngày nào đó một Quỳnh Lâm già nua, yếu đuối vẫn âu yếm gọi người thanh niên trẻ tuổi này là chồng. Lúc đó anh có còn đồng hành với cô không? Có hiểu và chia sẻ với cô không? Hay anh vĩnh viễn dừng lại ở lứa tuổi ba mươi ấy?

-Lâm ơi.

Cô dùng tay áo quệt mắt thật nhanh:

Đạ.

-Mẹ vào được không Lâm?

Đạ được ạ.

Cửa phòng xích mở, bà Như Tùng bước vào và nhìn cô chăm chú:

-Con sao vậy? Con không được khoẻ à?

-Con chỉ hơi mệt một tí thôi ạ vì hôm nay nhiều việc quá.

Quỳnh Lâm đỡ xấp quần áo trên tay mẹ. Bà gạt đi:

- Để mẹ cắt vào tủ cho, con tắm đi rồi còn ăn cơm. Muộn quá rồi.

Lúc Quỳnh Lâm trở ra bà Như Tùng vẫn còn ở trong phòng. Bà quay đi thật nhanh để cô không nhìn thấy bà vừa ngắm tấm ảnh Như Vũ trên bàn. Quỳnh Lâm vụng về cầm lấy chiếc lược. Bà cười như khoa? lấp:

-Tóc con dài quá rồi, Lâm

Cô vờ nhìn chăm chú vào gương, cô lấy giọng vui vẻ:

-Ừ nhỉ, mẹ thấy con có nên cắt ngắn một chút không?

Bà Như Tùng giữ tay Quỳnh Lâm:

-Không, nó rất hợp với con. Ngày xưa mẹ cũng có mái tóc dài thế này. Ba con thích lắm nên mẹ giữ nó rất cẩn thận. Giờ con xem tóc mẹ đã bạc hết rồi, chẳng còn mấy sợi để chăm chút như ngày xưa. Đưa lược đây mẹ chải cho nào.

Bà cầm mớ tóc đen nhánh trong tay và tỉ mỉ chải từng lọn. Nó còn trẻ quá.

Với thời gian từng sợi một sẽ bạc đi, nó không thể sống mãi thế này được.

-Công việc vất vả lắm hờ Lâm? Sao mãi mà con chẳng mập thêm được tí nào vậy. Ráng ăn uống và nghỉ ngơi nhiều vào. À, hôm nay mẹ có bảo làm món cá chưng tương mà con thích đấy.

Quỳnh Lâm hỏi khi cả hai ngồi vào bàn, cố làm ra vẻ thân nhiên:

-Chỉ có con và mẹ thôi ạ?

-Ừ. Phong đưa con bé Ngọc Châu đi chơi rồi. Chắc khuya lắm mới về, mẹ con mình ăn trước đi con.

Đạ.

Quỳnh Lâm thần thờ cầm đũa. Bà Như Tùng gấp thức ăn đầy chén rồi giục cô.

-Con cá này nặng cả ký đó Lâm. Mẹ đi chợ sớm nên khi mang về nhà nó vẫn còn tươi roi rói. Con thử xem thịt nó chắc và ngọt lắm. Ăn nhiều vào đi Lâm.

Con cá chẻm nằm phơi mình trên chiếc đĩa hạt xoài lớn. Thường ngày Lâm rất thích ăn món này, trông nó hấp dẫn với đủ màu sắc. Màu trắng của bún tàu, màu vàng của đậu phộng xen lẫn những hạt tương tròn mẩy màu nâu, điểm mấy lát ớt đỏ tươi chen thêm màu xanh ngát của hành ngò, rau thơm, nhưng hôm nay miệng Lâm nhạt thêch. Cô chỉ gắng gượng ăn để mẹ vui. Bà Như Tùng vừa ăn vừa thông thả trò chuyện.

-Ngọc Châu bảo đã đến nhà mình vài lần rồi, con có gặp lần nào không Lâm?

Đạ không.

-Mẹ cũng thế. Chẳng nghe ba con nói gì chắc ông cũng chưa được gặp con bé.

Mẹ trông nó xinh xắn, lễ phép lại rất ngoan. Còn trẻ thế mà Ngọc Châu đã làm giám đốc ngân hàng cho một công ty nước ngoài đó Lâm.

-Vậy hà mẹ? Chắc là cô ấy giỏi lắm.

Thông tin mới mẽ này khiến cho phong cách, dáng vẻ của Ngọc Châu tại quán bar hôm nọ mang một màu sắc khác hẳn. Nó không còn bóng dáng của sự bốc đồng, sôi nổi chỉ có ở những người trẻ tuổi như Quỳnh Lâm đã đánh giá trước đây.

Giờ nó lại là bản lĩnh, sự tự tin của một người sớm thành đạt.

Bà dừng lại một chút rồi chép miệng:

- Chắc mẹ đã già nên đâm ra lắm cảm hay do mẹ muốn con cái luôn luôn bên cạnh mình nên đôi khi mẹ nghĩ nó chọn ai cũng được miễn là sau khi kết hôn đừng đi đâu hết cứ ở lại đây. Mẹ rất quý Hoài Hương nhưng kết hôn với con bé chắc chắn Phong sẽ về bên ấy. Mẹ không giữ nổi nó. Có thể Ngọc Châu lại hay hơn. Biết đâu con bé sẽ làm Phong thay đổi. Mẹ biết mình ích kỷ nhưng sống không có con cái mẹ sống thế nào hở Lâm?

- Kia mẹ...

Bà Như Tùng không nén nổi xúc động:

- Rồi con cũng sẽ lập gia đình, không biết chồng con có đồng ý chịu ở lại đây với ba mẹ không?

- Con không...

Bà xoa tay:

- Mẹ rất yêu quý con vì thế mẹ không thể ích kỷ giữ con cho riêng mình được.

Con phải có một người chồng để yêu thương, chăm sóc, chia sẻ với con. Nhìn con sống ủ rũ khép kín thế này mẹ day dứt quá. - Bà gượng cười - Thỉnh thoảng mẹ hình dung con và Nam Phong sau khi lập gia đình đều ở lại đây. Nhà ta chắc sẽ vui vẻ lắm.

Quỳnh Lâm cố an ủi bà:

- Chẳng phải Phong đã về rồi sao? Con tin Phong rất yêu thương mẹ, tình cảm này sẽ mách cho Phong biết mình phải làm gì.

Bà Như Tùng thần thờ:

- Ngày ấy mẹ đã để cho nó đi, mẹ không biết mình làm đúng hay sai. Nhưng kể từ lúc đó xem như mẹ đã mất nó. - Bà chùi mắt - Rồi mẹ mất Như Vũ, sau này con cũng sẽ rời xa mẹ. Nghĩ đến ngôi nhà mà chỉ hai người già quanh quẩn với nhau, mẹ thấy sợ lắm.

Lâm đi vòng ra sau, dùng hai tay ôm lấy bờ vai mẹ, cô vừa lắc đầu vừa nghẹn ngào nói:

- Con không để chuyện này xảy ra đâu. Nhất định nó sẽ không xảy ra. Mẹ đừng lo mẹ ạ.

Bà Như Tùng vỗ nhẹ vào tay Lâm, cười gượng gạo:

- Mẹ đã làm hỏng bữa ăn của con, mẹ vô duyên quá, thôi đừng tiếp đi con.

- Con đủ rồi ạ. Con lấy thêm cơm cho mẹ nhé.

- Mẹ không ăn nữa đâu. Con xuống bếp bảo chị Như thu dọn rồi về phòng nghỉ ngơi đi.

- Để con pha cho mẹ tách trà.

- Ừ, mang vào phòng khách hộ mẹ nhé.

Quỳnh Lâm dậm bước đi thì có tiếng chuông điện thoại. Âm thanh lạ hoắc, cô đưa mắt tìm, không hiểu nó phát ra từ đâu. Loay hoay một lúc, Quỳnh Lâm nhặt được chiếc di động nhỏ xíu nằm lọt giữa lớp nệm dày của bộ salon ngoài phòng khách. Có lẽ vị khách ban nãy, ngần ngừ một chút, Quỳnh Lâm áp nó vào tai:

- Alo.

- Lâm phải không? Phong đây. Ngọc Châu bảo rơi mất điện thoại, tôi gọi cầu may, không ngờ nó lại ở đó. - Cô đoán lúc này anh đang quay sang nói với người bên cạnh - Có rồi, thôi đừng nhăn nhó nữa. À, Lâm giữ hộ tôi nhé. Cảm ơn Lâm.

Quỳnh Lâm nghe có tiếng cười khúc khích, chắc họ đang ngồi sát nhau. Tim cô thất lại. Quỳnh Lâm nhớ đến điều ao ước của mẹ. Cô, Nam Phong lập gia đình và ở lại đây? Cô có mong muốn điều này không nhỉ? Chắc là không vì Quỳnh Lâm đã từng trông thấy họ bên nhau nhưng giờ đây sao cô lại buồn đến thế này. Quỳnh Lâm cẩn thận đặt chiếc điện thoại xuống bàn.

- Mẹ giữ cho Phong.

- Phong vừa gọi về à?

Đạ.

Quỳnh Lâm vào bếp pha cho bà Như Tùng và mình tách trà. Lúc cô mang ra phòng khách thì bà đang trả lời điện thoại và trao nó cho cô Quỳnh Lâm

nhận ra giọng Minh Viễn. Lâu rồi anh không gọi đến.

-Tôi đang đứng trước ngõ nhà em. Tôi muốn chúng ta gặp nhau một chút, Em ra ngay được không?

Cô ngước nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ. Hiếm khi Quỳnh Lâm rời nhà muộn thế này nhưng với tâm trạng hiện nay thì có nghĩ lý gì đâu.

- Được.

Anh im lặng một giây, hình như bất ngờ vì sự mau mắn của cô.

-Tôi đợi em ở đây. Đừng đổi ý nhé.

Quỳnh Lâm mang tách trà đến bên mẹ. Gương mặt bà Như Tùng thoáng nét trầm tư, bà đã nhận ra giọng nói quen thuộc của người đàn ông vẫn hay gọi đến đây tìm Quỳnh Lâm.

-Con có việc phải ra ngoài một chút. Con xin phép mẹ.

Bà Như Tùng đỡ tách trà trong tay cô:

-Ừ, con đi đi. Nhớ mang theo áo ấm. Dạo này ban đêm trời lạnh lắm.

Đạ.

Quỳnh Lâm đặt chân lên bậc thang đầu tiên, bà nói khẽ:

-Lâm này, hôm nào con mời người đó đến nhà chơi cho ba mẹ biết mặt nhé.

-Ôi mẹ... con và anh ấy chỉ là đồng nghiệp thôi mà.

Bà cười nhẹ:

-Ừ thì đồng nghiệp, mời đồng nghiệp đến nhà chơi có gì không tốt đâu con nhưng mẹ tin chắc người này không nghĩ thế đâu. Thôi đi đi con, đừng để họ chờ.

Tần ngần một chút Quỳnh Lâm bước tiếp các bậc thang. Bà Như Tùng thoáng nghĩ, lẽ ra mình không nên nói như vậy, có thể nó đã không tạo nên một tác dụng tích cực như mong muốn nào. Ngược lại, nó chỉ khiến con bé trở nên dè dặt, khép kín và thận trọng hơn thôi. Bà thở dài, sao bà ghét cái cảm giác phân vân không biết mình đã làm đúng hay sai thế này. Lẽ ra mình phải trao đổi trước với ông ấy. Với Quỳnh Lâm, ông luôn tình tế, nhạy cảm và gần gũi hơn bà. Bà thử người ra đây xem xét vấn đề ở mọi góc cạnh rồi quay sang tự dằn vặt, trách móc mình.

Quỳnh Lâm ngồi phái sau vẫn không nói lời nào từ lúc gặp Minh Viễn. Anh điều khiển xe bằng một tay, tay còn lại đang nắm lấy tay cô vòng nó qua người rồi giữ lại ở đùi. Về thần thờ như người mất hồn của Quỳnh Lâm làm Viễn lo ngại. Nó có phải là lý do khiến cô nhận lời anh cách mau mắn không. Viễn lắc đầu, mình trở nên thế này từ bao giờ. Rồi lại tự nhủ, mặc kệ chuyện gì đã xảy ra miễn anh gặp cô là được.

Quỳnh Lâm không quan tâm đến người bên cạnh. Đầu óc cô trống rỗng chẳng có lấy ý nghĩ nào ra hồn sao nó nặng và tê buốt thế này. Nó khiến cô không xác định được vấn đề hiện nay của mình là gì. Nam Phong, Ngọc Châu, người đàn ông trước mặt hay những lời vừa rồi của mẹ cô? Lúc này Quỳnh Lâm không muốn nhớ đến bất kỳ điều gì nữa. Cô nhắm mắt và ép mình nghĩ đến Như Vũ. Anh giống như một ngôi nhà nhỏ, một cõi bình yên mà những khi mệt mỏi, lo sợ, bất an cô đều quay về tìm lấy sự chở che, bảo vệ. Ngôi nhà ấy đang lung linh trong ký ức Quỳnh Lâm, dường như bây giờ nó cũng trở nên nhỏ bé không chứa nổi vấn đề của cô. Ở Quỳnh Lâm kể từ ngày ấy luôn có sự hiện diện của hai con người khác hẳn. Một là của riêng cô, và một cái "tôi" khác, cái "tôi" rất lớn mà cô luôn cố gắng thể hiện để mọi người trông thấy. Bây giờ cả hai cái tôi ấy lại trộn lẫn vào nhau khiến cô quanh quẩn, một mối và bất lực.

Minh Viễn cho xe chạy chậm rồi dừng hẳn lại. Quỳnh Lâm ngơ ngác:

-Anh đưa tôi đi đâu thế này?

-Đừng sợ, chỉ là buổi gặp gỡ bình thường giữa những người bạn cũ thôi.

Cô vuốt mặt:

-Tôi muốn đến một nơi nào đó ít quan trọng hơn, có được không?

Minh Viễn vỗ nhẹ vào vai Quỳnh Lâm:

-Họ là bạn của tôi. Lâm sẽ thấy thoải mái, không có áp lực nào đâu.

Đúng như anh nói, bạn Minh Viễn là những người hết sức phóng khoáng, thoải mái, có lẽ vì hầu hết những người trong số họ đều là dân du học nên ít nhiều ảnh hưởng nếp sống, suy nghĩ theo lối phương Tây. Họ đón Quỳnh Lâm không ồn ào, không ngạc nhiên, dường như họ xem sự hiện diện của cô ở đây là điều đương nhiên vậy. Quỳnh Lâm nhìn quanh. Chỉ duy người đàn ông ở góc đằng kia là không ồn ào. Ông ta cứ lăm lì uống rượu kể từ khi cô

bước vào đây, thậm chí không thèm nhìn lên lấy một lần.

-Lâm dùng gì nhỉ, một ly cam vắt được không?

-Hình như tôi còn nợ anh một lời hứa, đúng không? Tôi sẽ uống với anh trong một dịp thuận tiện nào đó. Nó chẳng phải là bây giờ sao?

Mắt Minh Viễn loé lên tia thú vị:

- Điều này phải hiểu thế nào đây. Ừm... tôi đã nghĩ ra một cái cơ và em tận dụng nó cách hợp lý. Nghĩ cũng lạ, sao ở em lại tập trung toàn những điều mà tôi thích ở một người phụ nữ thế?

Quỳnh Lâm nhún vai:

- Vì tôi dùng nó để bao bọc mình mà. Còn những điều anh không thích ư? Cũng có đấy, nhưng tôi đã cắt chúng đi rồi.

Người đàn ông bước đến gần. Ông ta nhìn vào ly rượu trên tay Quỳnh Lâm, nhìn sang Viễn rồi nói bằng giọng sỗ sàng:

-Người đàn bà mà cậu thích? Có phải là người không bao giờ nói về những nếp nhăn không?

Quỳnh Lâm lấy làm lạ vì Viễn không tỏ vẻ phật ý, anh chỉ cười cười:

-Cậu vẫn còn nhớ điều này à?

- Vì có lần cậu nói với tôi, hình như hôm đó chúng ta lần vào một bar rượu để trốn co bé tóc vàng người Nga đấy mà. Cô ấy tên gì nhỉ? À, Tanhia, con bé cứ bám theo cậu suốt mấy tháng liền khiến tôi phát ghen. Lúc cậu về thăm nhà, cô ấy tìm tôi khóc như mưa - Ông ta lẽ nè - Còn cô? Cô là người phụ nữ mà hấn thích à? Vậy điều cô quan tâm là gì nhỉ? Cô có phải là người phụ nữ không để ý đến những nếp nhăn trên mặt mình không?

Quỳnh Lâm nhấp một ngụm rượu, giữ trong miệng hồi lâu rồi mới thông thả trả lời:

-Vậy thì không. Thậm chí tôi còn biết rất rõ hình dạng của chúng. Ví dụ như trên trán người phụ nữ luôn luôn là những nếp nhăn dọc vì họ thường xuyên nhíu mày tra gạn "Tiền đâu?", trong khi ở người đàn ông lại những nếp nhăn ngang vì những lúc như thế bao giờ quý ông cũng nhướng mày hỏi ngược "Tiền gì?".

Ông ta phá lên cười thật to:

-Nghe thú vị đấy. May mắn cho ai gặp được người đàn bà biết tra gạn, biết quan tâm đến tiền bạc, còn những người đàn bà xem tiền không ra gì, thậm chí với họ mỗi tiền còn là sự xúc phạm khừu giác thì đàn ông giống như tôi kể như là đồ bỏ, chỉ còn có nước đem đi v... ư... ừ... t.

Rượu làm lưỡi ông ta lưu lại. Không chú ý đến ai, ông ngửa cổ uống cạn ly rồi khệnh khạng đi đến quầy. Quỳnh Lâm ái ngại:

-Anh ta là ai vậy?

Minh Viễn xoay xoay chiếc ly trong tay:

-Anh ấy tên Mạnh, học trên tôi vài lớp nhưng cả hai xem nhau như bạn bè. Hấn cũng du học ở Đức, thông minh và học giỏi có tiếng. Hồi còn ở bên ấy, hấn từng là niềm tự hào của dân da vàng, mỗi tết chúng tôi. Về nước, hấn được phân công đến một bệnh viện lớn và giữ vị trí khá quan trọng.

-Vậy ư?

Minh Viễn gật đầu:

-Nhìn hấn không giống phải không? Ban đầu thì suôn sẻ thế nhưng bài diễn văn chào mừng chưa ráo mực thì người ta quay sang sợ và lo lắng cho cái ghế của mình vì hấn giỏi quá. Giỏi đã khổ lại không thuộc ê-kíp nên càng khổ hơn. Thế là đấu đá nhau để rồi Mạnh bị kỷ luật buộc chuyển công tác chỉ vì lý do vớ vẩn nào đó. Lương thấp, công việc không đúng chuyên môn, hấn bỏ luôn. Người yêu học chung về nước cùng hấn lại thuận lợi hơn thế là nảy sinh mâu thuẫn. Cô ấy khuyên hấn nên kiên nhẫn chờ đợi vì kiến thức học từng ấy năm không thể bỏ phí, Mạnh lại rất có tài rồi có lúc họ phải sửa sai. Hấn mặc kệ. Giờ Mạnh đang làm trình dược viên cho một công ty nước.

Giờ Mạnh đang làm trình dược viên cho một công ty nước

ngoài, tiền bạc không còn là vấn đề, lúc nào cũng rùng rình nhưng người yêu thì chia tay rồi nên hấn ta trở nên như thế đấy.

Quỳnh Lâm thở dài.Cô nhìn về phía quầy rượu, không thấy anh ta đâu. Cô nhìn khắp phòng cũng không thấy. Minh Viễn trông theo ánh mắt cô rồi nói bằng vẻ chán nản:

- Chắc là hấn về rồi. Giờ đây mức độ khác thường của hấn không còn làm ai ngạc nhiên nữa. Thôi, đừng nói về chuyện này, ta đến đằng kia nhé, tôi sẽ giới thiệu em với một người.

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Tôi có cảm giác bạn bè và ngay cả người yêu của Mạnh ấy vẫn chưa làm hết sức mình. Phải có cách gì chứ. Chẳng lẽ lại để như vậy sao? Anh ấy là bạn của anh mà. Anh rất giỏi, anh phải nghĩ ra điều gì đi chứ.

Minh Viễn nhăn mặt:

- Tôi thấy ghen với Mạnh quá. Xem nào, hần có gì hơn tôi. À, hình như có ai đó đã nói với tôi điều này... Ừm.. muốn có được sự quan tâm của phụ nữ thì hoặc là anh thật giỏi hoặc là trưng ra ngoài một bộ dạng thật đáng thương, thật tội nghiệp, đúng không? May mắn, hần lại là người có đầy đủ hai thứ đó. Nhưng nếu em tội nghiệp hần là em lắm. Mạnh rất cao ngạo, hần có thể giết chết bất cứ ai dám tội nghiệp hần.

- Tôi không quan tâm cũng chẳng tội nghiệp anh ấy. Tôi chỉ quan tâm đến vấn đề của anh ấy và cảm thấy tiếc, vậy thôi.

Viễn nói bằng giọng bông đùa:

- Được rồi. Vậy hãy hứa khi giao vấn đề của hần cho tôi rồi thì không được phép quan tâm đến bất cứ điều gì ở hần nữa nhé. Thật ra tôi đã có một giải pháp từ trước nhưng phải xem ý hần thế nào. Bác tôi mở một bệnh viện tư, vợ được Mạnh xem như ông ta vợ được mở vàng. Vấn đề còn lại là ở hần, tôi rất lo vì xưa nay hần nổi tiếng gần đờ. Lần này tôi sẽ cố hết sức chỉ mong hần đồng ý. Giờ em yên tâm chưa?

Quỳnh Lâm cười cười:

- Tôi đã không làm khi tin rằng anh không phải là người hoàn toàn xấu.

Minh Viễn nhún vai:

- Tôi chịu thua.

Quỳnh Lâm cười to. Mặt cô đỏ ửng vì rượu. Minh Viễn nắm lấy tay cô, Quỳnh Lâm không phản đối nhưng thái độ của cô làm cho anh hiểu rằng, với Quỳnh Lâm cái nắm tay này không là vấn đề chứ không phải là cô chấp nhận nó, như một vấn đề. Vì thế dù Quỳnh Lâm nhận lời đi cùng anh, Minh Viễn vẫn cảm thấy lòng mình vương vướng điều gì đó. Quỳnh Lâm đang rất cao hứng, cô uống rượu và trò chuyện huyên thuyên. Trên kia, theo lời yêu cầu của vài người, nhạc được mở lớn, rộn rập và tất cả xoay tròn theo. Thoạt tiên Viễn và Quỳnh Lâm tạo thành một cặp nhưng chỉ một lúc' sau có ai đó tách họ ra. Minh Viễn vừa nhảy vừa nhìn theo Quỳnh Lâm. Cô đang ở tít đằng kia, trong cô khác xa với Quỳnh Lâm mà anh thường gặp, sinh động hơn, duyên dáng hơn. Có vẻ cô không nhận biết mình đang là một trong số những người nổi bật nhất ở đây. Anh cười và thấy lòng vui vui.

Quỳnh Lâm thấm mệt, cô định dừng lại thì chạm ngay người đàn ông ban nãy. Quỳnh Lâm chưa kịp có phản ứng nào thì vừa lúc đó nhạc chuyển sang điệu Slow. Minh Viễn cố gắng nhưng không đến gần cô được. Có ai đó giữ anh lại. Mạnh thân nhiên vòng tay kéo Quỳnh Lâm sát vào người mình. Là thật, chẳng biết này giờ trốn đi đâu mà đôi mắt anh ta giờ đây lại tỉnh như sáo.

- Tôi tên là Mạnh.

Quỳnh Lâm ậm ừ:

- Tôi biết rồi.

- Tôi là bạn của Viễn.

Quỳnh Lâm thân nhiên:

- Tôi biết.

- Hần ta đang nhìn chòng chọc vào chúng ta. Có vẻ như hần sẵn sàng hy sinh tình bạn bao nhiêu năm để nện cho tôi một trận ra trò nếu như tôi vô ý có một cử chỉ bày tỏ tình cảm nào, dù rất nhỏ.

Quỳnh Lâm hờ hững nhìn quanh:

- Tôi biết.

Đôi mắt thoáng tia ranh mãnh, anh ta phản công:

- Vậy cô có biết hần yêu cô không?

Quỳnh Lâm đứng lại. Cô cân nhắc một chút trước khi trả lời cách chậm rãi:

- Tôi có biết. Nhưng tại sao anh quan tâm đến điều này? Viễn đã nói với anh à?

Mạnh thân nhiên diu cô bước tiếp:

- Không, hần không nói gì với tôi cả. Sở dĩ tôi biết ư? Rất đơn giản, hần chưa từng mời ai đến dự những buổi họp mặt thế này dù hần đã yêu rất nhiều người và trong chúng tôi cũng có lắm tên mỗi năm lại dặt theo một nhân vật khác nhau. Tôi nói thế cô có phiền lòng không? Hần bảo khi mang ai đến đây

thì hẳn sẽ cười người đó để không phải giải thích đông dài những lời thắc mắc có thể gặp trong tiệc cưới, đại loại như "Người mà lần trước mình gặp đâu phải là cô này đâu nhỉ "

Anh ta tiếp:

- Cô thì khác, cô đến đây để tìm điều gì đó. Cô nói cười trông rất vui nhưng rõ ràng chỉ để che giấu sự thất vọng vì điều cô đang tìm không có ở đây.

Quỳnh Lâm cảm thấy bối rối. Cô giấu nó bằng cái nhún mày:

- Tôi đang tìm gì nhỉ? Thật tôi không nghĩ ra mình đang tìm điều gì. Anh có biết nó đang ở đâu không? Có thể chỉ giúp tôi không?

Mạnh cúi xuống:

- Công việc của cô là gì?

- Tôi là bác sĩ.

- Khi nói về công việc mắt cô ánh lên sự say mê, niềm vui và cả lòng tự hào nữa. Điều này chứng tỏ cô rất yêu nghề. Vậy cô có phải là bác sĩ giỏi không?

- Không.

- Rất chắc chắn. Cô tin vào điều mình vừa nói hay đây chỉ là hình thức thể hiện sự khiêm tốn?

- Không, tôi biết rất rõ điều này vì thế tôi luôn thận trọng với mọi kiến thức của mình. Tôi không muốn làm thất vọng những người cần đến tôi và trông cậy vào tôi. Tôi luôn luôn cố gắng để không xảy ra chuyện đáng tiếc dù nhỏ cỡ nào và điều này khiến tôi chịu một áp lực rất lớn trong công việc.

Mạnh trầm ngâm:

- Đó được gọi là lương tâm nghề nghiệp. Công việc, hiện nay khiến tôi thường xuyên tiếp xúc với giới thầy thuốc và không ít người trong số họ không hề có cái điều mà cô vừa nói. Lần đầu tiên tôi hết sức bất ngờ thậm chí sốc nặng khi vị bác sĩ đọc ngay số phần trăm hoa hồng và yêu cầu được nhận bằng tiền mặt vào mỗi cuối tháng. Rồi tôi cũng quen dần đến mức xem đó là chuyện bình thường. - Anh dừng lại một chút - Cách đây vài hôm người láng giềng sang nhà rứt rề đưa toa thuốc nhờ tôi xem hộ. Nhà anh vốn rất nghèo phải lo ăn từng bữa, vợ lại mắc bệnh nan y. Anh chạy vạy khắp nơi để mua từng toa thuốc một, ấy vậy mà trong số đó hai phần ba lại là những thứ vô thưởng vô phạt không giúp ích gì cho căn bệnh của vợ anh. Tôi bất bình thậm chí nổi giận nhưng nghĩ cho cùng tôi cũng đã đứng trong guồng máy ấy. Cái toa thuốc không chỉ làm dày thêm hầu bao của vị bác sĩ vô lương tâm nọ mà còn dành phần cho những kẻ cơ hội như tôi.

- Lúc này anh có nói đến lương tâm nghề nghiệp, và vì thế tôi còn nhận ra thêm một điều rất vô lý.

Mạnh dừng lại. Giờ đây họ đang đứng ở một góc khuất. Anh ta gọi rượu cho mình và cho cả Lâm.

- Tôi chưa hiểu ý cô.

- Rất đơn giản, trong khi tôi cố gắng hoàn thiện vốn kiến thức của mình, có thể phải mất rất nhiều thời gian hoặc sẽ không bao giờ đạt được mức độ uyên bác như anh thì anh lại lãng phí nó, đánh lòng nhìn nó mai một. Đó không phải là điều vô lý sao? Cái gì khiến anh trở nên như vậy? Một chức vụ còn con ả? Anh biết không, cả đời tôi không nhớ nổi tên của một viện trưởng, bộ trưởng hay thứ trưởng nào cả nhưng người thầy thuốc chăm sóc tôi lúc đau ốm tôi sẽ không bao giờ quên. Anh gọi tình cảm này là gì?

Cô biết mình đang kéo đuôi một con sư tử từ khi gương mặt Mạnh tối sầm lại, anh gằn giọng:

- Cô nói vậy là có ý gì?

- Nếu anh thật sự không hiểu anh sẽ không nổi giận thế này. Để tôi nói cho anh nghe nhé, anh không biết tôi tìm kiếm cái gì nhưng anh tin chắc nó không có ở đây trong khi tôi biết rõ anh nên tìm cái gì và cả hai chúng ta đều biết nó đang ở đâu. Đó là công việc đích thực và lương tâm nghề nghiệp mà anh đã bỏ quên.

- Cô biết gì mà nói thế?

- Tôi biết nhiều hơn anh tưởng đấy nhưng xem ra sự thật đang làm anh khiếp sợ có lẽ vì anh đã trốn tránh nó trong một thời gian dài. Dù vậy tôi vẫn xem đây là tín hiệu lạc quan để nói thêm điều này nữa, tôi thật sự mong anh trở lại với nghề nghiệp của mình để tôi còn có cơ hội làm đồng nghiệp của anh.

Quỳnh Lâm quay lưng bước đi. Mạnh vươn người tóm lấy cánh tay cô, anh gằn lên:

- Cô có quyền gì nói với tôi bằng cái giọng kẻ cả, trịch thượng như vậy? Ai cho phép cô bỏ đi? Cô tưởng mình là ai chứ?

- Có chuyện gì vậy?

Minh Viễn đang đến gần, anh nhìn chăm chăm vào bàn tay đang giữ chặt lấy Quỳnh Lâm, trong khi cô nhìn thẳng vào mắt Mạnh. Họ cứ đứng như thế.

Vài giây sau ánh mắt Mạnh dịu dần, không phải bởi sự hiện diện hay câu hỏi của Viễn vì suốt thời gian ấy anh chẳng hề nhìn Minh Viễn lấy một lần. Quỳnh Lâm nhẹ nhàng:

- Không có gì cả. Tôi và anh ấy có một thỏa thuận vừa đi đến thống nhất đấy mà.

- Thật không? - Giọng Minh Viễn đầy vẻ hoài nghi.

Bàn tay cứng như thép từ từ buông lơi, Quỳnh Lâm rút tay về. Lắc nhẹ chiếc ly rỗng, cô quay sang nói với Viễn:

- Tôi muốn uống thêm. Ta tìm chỗ nào ngồi xuống được không?

Minh Viễn dắt cô lên qua đám đông, anh phát hiện Mạnh vẫn còn nhìn theo. Viễn đưa Quỳnh Lâm đến chiếc ghế trống:

- Em ngồi đây nhé. Tôi lấy thêm thức uống. Thôi, tốt hơn hết là không nên để em ngồi một mình. Hấn có làm em sợ không?

- Không, có lẽ tôi làm anh ấy sợ thì đúng hơn.

Quỳnh Lâm chệnh choáng say, tuy cố kiềm chế nhưng thỉnh thoảng cô lại thấy mình nói cười không tự chủ. Họ đi về phía đám đông, có anh chàng nào đó đang cao hứng nói oang oang:

- Khi hai mẹ con họ xuất hiện tôi không thể tin nổi là họ đang sống ở thế kỷ hai mươi mốt. Cô gái e dè, nhút nhát và luôn luôn sợ hãi đến phát bực, còn bà mẹ thì lập dị hết chỗ nói, bà nhất định không chịu hợp tác với tôi. Nếu trên đời có ai thù ghét bác sĩ nhất thì chính là người này. Sự thù ghét tiêu cực đến nỗi tôi có cảm giác bà ấy chimong tôi thất bại để cười chơi dù tôi đang điều trị cho chính bà ấy. Đến ngày tháo băng bà lại kiên quyết không trả lời khi tôi muốn biết bà có nhìn thấy rõ không. Hồi nãy thì câu kinh phán "Ông là bác sĩ, ông phải biết điều này chứ, sao lại hỏi tôi. Chẳng lẽ kết quả điều trị của chính mình mà ông cũng không đọc được sao?" Bực quá tôi khong thêm hỏi thêm. Đến lúc ra về, bà mới quay sang bảo: "Này bác sĩ, nụ cười lúc này của ông thiếu lễ độ quá nhất là khi đang nói chuyện với một bà già như tôi". Ờn Chúa, lúc này tôi mới biết bà nhìn rất rõ kể cả nụ cười nhếch nhếch không có hình dạng của tôi.

Mọi người đều cười. Ai đó hỏi thêm:

- Anh có gặp lại họ không?

- Gặp lại à? Nhân vật chính trong câu chuyện mà tôi vừa kể hả? Ừm... Bà ấy sắp trở thành bà già vợ của tôi.

Tiếng cười lan ra. Anh chàng đứng hẳn dậy khua tay:

- Bởi thế, xin thưa với các vị, đêm nay các vị đến đây với ai và hiện giờ người nào đang đứng cạnh các vị xin ôm ngay lấy người đó vào lòng vì rất có thể chính là người mà quý vị tìm kiếm từ lâu. Không ở đâu xa ngay bên cạnh mình thôi, mặc kệ bà mẹ vợ lập dị hay ông bố nát rượu nào đó.

Minh Viễn cúi nhìn Quỳnh Lâm, giọng anh khô khan:

- Em có không?

- Gì?

- Một bà mẹ lập dị và một ông bố nát rượu?

- Tôi mò côi từ nhỏ nên không có được cái may mắn đó.

Giọng Viễn chùng xuống:

- Tôi rất tiếc. Xin lỗi vì đã đùa không đúng chỗ.

- Không sao, vì anh có thể lấy lý do say rượu hoặc cao hứng để bào chữa cho mình kia mà. Tôi không phải là người quá khắt khe trong những lúc thế này đâu.

- Và đó cũng là lý do tôi có thể ôm em vào lòng mà không cần quan tâm đến ông bố hay bà mẹ nào cả phải không?

Tuy nói bằng giọng bông đùa nhưng ánh mắt của Viễn không có vẻ như vậy. Nó sẫm màu và giờ đây cô lại nhìn thấy ngọn lửa đam mê vẫn âm ỉ cháy trong ấy. Sức nóng của nó sẵn sàng thiêu rụi những toan tính mạo hiểm dù chỉ một lần hay chỉ nhất thời trong chốc lát. Quỳnh Lâm cố chống lại cái ý muốn quý quái đang nổi loạn trong đầu.

- Đứng...

- Tại sao?

- Thật ra... anh... anh... không xấu như tôi nghĩ. Anh rất tốt lại lịch thiệp ừm... dễ thương...

Viễn cúi sát mặt Quỳnh Lâm, thì thầm:

- Còn gì nữa? Tôi rất ghét nghe những lời em vừa nói vì sau nó thường là một cái bẫy hoặc là một điều không mong đợi nào đó. Tóm lại, với những câu thế này thì phía sau nó chẳng phải là chuyện tốt lành gì. Nhưng được rồi, em có thể nói tiếp.

Lâm lắc đầu:

- Hết rồi, câu nói của tôi chỉ có thế. Phía sau không có gì cả. Anh không cần đề phòng hay ghét nó. Tôi khen thật lòng, không hề dùng điều này làm hòn đá để bẫy anh đâu. - Cô lùi lại - Hình như tôi say rồi. Ta về nhé.

Họ rời buổi tiệc thì đã quá nửa đêm. Đường vắng, gió thổi ù ù bên tai. Quỳnh Lâm nhắm mắt lại và thấy mình lâng lâng, nhẹ bỗng như đang bay. Cô chỉ mở choàng mắt khi xe dừng lại trước nhà.

- Ổn cả chứ? Có cần tôi đưa vào trong không?

- Không đâu. À, lúc này tôi chưa nói hết. Anh rất đúng, nó vẫn còn về phía sau đấy. Tôi đã nói gì nhỉ? Xem nào, anh không xấu như tôi nghĩ, thậm chí rất tốt, rất mạnh mẽ, có cá tính và nếu cần vẫn có thể trở thành chàng Quách Tĩnh khò khạo, đáng yêu. - Nhìn đôi mắt tròn tròn của Minh Viễn, Quỳnh Lâm bật cười - Sau này với những buổi tiệc sôi nổi, trẻ trung như vậy Hoàng Dung sẽ phù hợp hơn tôi rất nhiều. Hãy mang cô ấy đi cùng.

Minh Viễn lấp bắp:

- Lâm... Lâm... Tại sao Lâm nói vậy? Lâm đã biết gì rồi?

Quỳnh Lâm phá lên cười thật to:

- Không nhiều đâu, nhưng nhìn anh thế này tôi có thể hiểu những điều mình biết là chính xác.

- Nhưng mà...

Cô áp tay vào mặt Viễn:

- Thôi nào anh bạn, như vậy thì có gì là không tốt?

Viễn cộc lốc:

- Nhưng tôi biết rõ mình đang yêu ai và nếu Lâm cô tình không muốn biết tôi sẽ chứng minh cho Lâm thấy ngay bây giờ.

Kinh nghiệm lần trước khiến Quỳnh Lâm hoảng sợ, cô lùi lại. Minh Viễn cười to:

- Sợ rồi phải không? Vậy thì em không nên làm chuyện đại dột là mang tôi gả bán cho ai đó. - Anh nheo mắt về ranh mãnh - Tôi cho em biết điều này, tuy khó nghe nhưng lại là sự thật. Đó là với một vài người nếu đứng riêng một mình, tôi được đánh giá rất cao nhưng tôi mà cộng thêm tình yêu dành cho em thì chẳng có giá trị gì sắt vì yêu em rồi tôi không thể làm hay cho họ bất cứ điều gì cả. Tôi nói thật đó, nếu không tin, em có thể thử.

Quỳnh Lâm dùng tay che một bên má, cười buột lời:

- Sai rồi anh bạn, tôi không phải là đối tượng, một cô gái nhỏ chẳng hạn, để anh lè... lè đâu nhé. Vì với tôi, kinh nghiệm đầu tiên của một người đàn bà là đừng bao giờ kiểm chứng lời nói của đàn ông. Bạn sẽ vỡ mộng ngay vì những lời của họ luôn luôn thuộc phạm trù thi ca không thuộc phạm trù khoa học. Và có một lời khuyên nhỏ dành cho anh đây, không bao giờ áp dụng lối ngoa ngôn như vừa rồi để nói với bệnh nhân đấy nhé. Anh sẽ làm cho họ lạc quan hoặc bi quan một cách thái quá thay vì giúp họ hiểu được thực chất vấn đề.

- Tôi ghét Lâm lên mặt thế này lắm. Thôi khuya lắm rồi, vào đi để tôi còn về.

- Ủ, tôi vào đây. Anh về cẩn thận đấy.

- Khoan đã. - Viễn nói theo. - Tôi có phải giải thích thêm điều gì về nhân vật Hoàng Dung không nhỉ?

Quỳnh Lâm không ngóai lại, cô giờ tay:

- Không cần đâu. Anh về đi... Quách Tĩnh.

Câu cuối Quỳnh Lâm nói nhỏ chỉ đủ mình nghe rồi bật cười. Để không loạng choạng như một kẻ nết rượu, cô bước từng bước ngắn vào nhà. Minh say quá rồi.

- Ôi. - Quỳnh Lâm lùi lại. - Chị Như hả? Chị làm em giật cả mình. Chị xem hộ em các cửa đã khóa chưa nhé. - Cô vuốt mặt - Em không nhớ mình đã đi qua bao nhiêu cánh cửa rồi. Em có làm chị thức giấc không?

- Không. Cô đi đâu vậy? Chị nằm đây chờ cô cả đêm. Về phòng đi nhé, có cần chị giúp gì không?

Quỳnh Lâm khoa tay:

- Chìa khóa cửa rồi đi ngủ đi. Cảm ơn chị.

Quỳnh Lâm lò dò leo lên cầu thang, cổ không gây ra tiếng động nào. Không gian yên ắng nên đôi dép mỏng mang trong nhà cũng tạo nên âm thanh lộp xộp khó nghe. Quỳnh Lâm bỏ chân trần rồi cúi xuống nhặt chúng. Lúc ngẩng lên suýt nữa cô va vào một bóng đen đứng lù lù trước mặt. Quỳnh Lâm từ từ quét mắt lên người ấy. Đầu óc cô hoạt động cách chậm chạp. À, vấn đề của mình đây rồi nhưng tốt hơn hết là không nên nói gì vào lúc này cả, mình có phải là đối thủ của hắn đâu. Quỳnh Lâm lách sang phải rồi sang trái. Cô ngạc nhiên, hành lang rộng là thế nhưng sao loay hoay mãi mà mình vẫn không tránh được hắn nhỉ? Nam Phong vẫn yên lặng và lừng lững như một bức tường. Quỳnh Lâm thở dài:

- Thôi được, anh muốn nói tiếp chuyện hôm trước phải không? vẫn còn ầm ứ vì cái tát của tôi chứ gì? Tôi sẽ nói lại một lần cho anh rõ. Anh nói đúng trong vòng tay anh tôi đã không giấu nổi cảm xúc của mình. - Cô vung tay - Và thật ra tôi cũng không có khả năng che giấu chúng. Vì sao ư? À, anh... hay một người nào đó mà tôi không nhớ rõ rất chuộng cái lỗi nói trắng trợn nhỉ? Nhưng không sao, bất kể anh là ai tôi cũng sẽ chọn kiểu nói trắng trợn này. Rất đơn giản, trong giây phút ấy tôi trở về với bản năng của một người đàn bà, lại là người đàn bà cô đơn, trống vắng luôn khao khát được ai đó che chở, bảo vệ, yêu thương. Anh đã tận dụng đúng thời khắc đó và đã hành động đúng theo bản năng. Chuyện không có gì, ồ không, đó là lỗi của tôi thế mà tôi lại tát anh một cái thật đau.

Quỳnh Lâm xoay xoay bàn tay trước mặt rồi ngắm nghía nó bằng vẻ giễu cợt như cô vừa tát anh vậy. Lúc này hơi rượu trào lên cổ khiến Quỳnh Lâm buồn nôn. Cô dùng tay che miệng ợ hai cái liên tiếp, nước mắt ứa ra. Chưa bao giờ Quỳnh Lâm thấy mình bê bối đến vậy nhưng lạ một điều cô chẳng xấu hổ chút nào. Người đàn ông đối diện vẫn im lặng nhìn cô đăm đăm. Quỳnh Lâm không đọc được điều gì từ ánh mắt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Với Nam Phong, người phụ nữ này luôn đầy ắp những bất ngờ. Sau lưng Quỳnh Lâm, ánh đèn hắt ra từ khe cửa tạo thành một quang sáng như vòng hào quang vuốt ve bờ vai tròn và chiếc lưng mà anh biết rõ nó thon thả, mềm mại đến thế nào. Con bảo trong lòng chưa dịu xuống vì chỉ vài giây trước đó Nam Phong phát hiện ra anh khao khát cô hơn những gì anh đã tự thú nhận với chính mình. Hình ảnh cô với người đàn ông ban nãy làm con thịnh nộ trong anh bùng lên cho đến bây giờ nó vẫn còn nguyên vẹn nhưng sự chân thật của Quỳnh Lâm lại làm anh bối rối. Anh tự nguyên rủa vì đã không đến gần và xin lỗi cô. Vì thế, Nam Phong bỗng thấy chán ghét, thậm chí căm thù mình.

Quỳnh Lâm nhún vai:

- Tôi không muốn đứng thế này cả đêm. Nếu những điều anh vừa nghe vẫn còn chưa đủ thì tôi sẽ nói thêm đây. Thật ra anh đã làm khi cho rằng tôi dùng cái tát ấy để... để làm gì nhỉ? À, để che giấu cảm xúc và chứng minh sự đoan chính của mình. Nếu chỉ muốn thế tôi sẽ làm đơn giản hơn rất nhiều, ví dụ sẽ kêu lên và gào khóc thật to như phản ứng bình thường của bất cứ một người phụ nữ vừa bị xúc phạm nào, ồ không, của bất cứ một người phụ nữ đạo đức bị xúc phạm nào - Cô nhếch môi - Lúc đó anh sẽ thấy ngay tác dụng của nó. Nhưng hôm ấy vì anh si nhục tôi... - Quỳnh Lâm cười nhẹ tênh -... trên đời này người ta dùng nhiều thứ để si nhục nhau lắm, lời nói, cử chỉ, hành động, đâu có thiếu gì, tại sao anh không sử dụng những cách này mà lại dùng đến nó nhỉ? Nó đã đánh thức ở tôi những cảm xúc trần tục bằng chính sự trần tráo của mình. Điều này khiến tôi căm ghét và khinh rẻ. Dù là nạn nhân, không, nói chính xác hơn tôi đã đẩy mình vào vị trí chết tiệt đó nhưng tôi vẫn còn đủ công minh để không hạ thấp giá trị cao quý vốn có của nụ hôn mà những người yêu thương thường gởi cho nhau vì thế tôi đã dùng cái tát để trả lại cho anh sự si nhục ấy. Tôi nói đến đây chắc anh đã hiểu và thấy vừa lòng rồi chứ?

Quỳnh Lâm bước ngang qua Nam Phong đi về phía căn phòng nhỏ ở cuối hành lang, anh không làm điều gì để ngăn cô lại. Nơi này tới quá hay mắt Quỳnh Lâm mờ đi vì rượu mà loay hoay mãi cô vẫn không tra đúng chìa vào ổ khóa. Hơi thở Quỳnh Lâm phả vào cánh cửa đóng im ỉm rồi dội ra làm nóng hực cả khuôn mặt cô. Quỳnh Lâm xoa nhẹ trán để định thần sau đó kiên nhẫn thử lại từng chìa một. Người đàn ông bước đến giữ tay cô:

- Tôi không dùng nó để si nhục Lâm đâu. Nhưng nếu có thể thì tôi cũng đã chịu sự trừng phạt đích đáng rồi. Không phải là cái tát của Lâm, chính nó mới làm tôi đau đến oằn cả người. Lâm nói đúng, nụ hôn mà những người yêu thương dành cho nhau rất cao quý, tôi đã sai lầm khi làm thế, nhưng Lâm hãy tin, tôi cũng đã trao nó cho người tôi yêu thương nhất.

"Tách" lần này Quỳnh Lâm đã tìm đúng chìa. Âm thanh khô, gọn, rần rần ấy làm Nam Phong sực tỉnh. Anh nhìn xuống. Tay anh vẫn nắm chặt tay cô nhưng Quỳnh Lâm đã chuyển chùm chìa khóa sang tay còn lại từ lúc nào. Cửa phòng xích mở, cô ngẩng lên nhìn anh, nhạt nhẽo:

- Anh không cần nói vậy để xin lỗi tôi. Với anh, việc xin lỗi người khác hẳn không phải là việc dễ dàng gì. À, mà tôi có thể hiểu đây là lời xin lỗi không nhỉ? Dù thế nào thì tôi cũng chấp nhận nó, không còn cách nào khác, bởi đây là giải pháp duy nhất cho mối quan hệ hiện nay giữa chúng ta. Giờ thì không ai nợ ai nữa, đúng không? Hy vọng những ngày tới tôi và anh sẽ cư xử với nhau bằng một sự lễ độ đáng phải có. - Cô rút tay lại và nói bằng vẻ lạnh nhạt, lịch sự không kém phần cao ngạo - Xin lỗi, giờ tôi vào phòng được chưa?

Nam Phong dùng chân giữ chặt cánh cửa, anh cúi nhìn đôi mắt mất màu hạt dẻ của cô. Hàng mi dày rủ xuống cách mặt một mí nhưng vẫn cố nhìn thẳng vào anh với vẻ bình thản pha chút giễu cợt, tuyệt nhiên chẳng có chút bối rối nào. Hơi thở cô thoảng mùi rượu. Nam Phong lắc đầu:

- Lâm đi uống rượu cả đêm nên đầu óc Lâm, sự nhận định, sự tỉnh táo, sự sáng suốt mà tôi biết cũng đã đi hết rồi phải không? Lâm không thể hiểu được những điều tôi vừa nói? Nó chẳng có tác dụng gì với Lâm sao?

- Nhận thức được mình có lỗi với người khác thì chỉ có một. Nhận thức? Tôi đang nói đến cái trù tượng, là những thứ không thể cảm, nắm, sờ mó được, anh hiểu không? Còn để nói một lời xin lỗi đơn thuần ư? Có rất nhiều cách và tôi xem đây là một trong những cách ấy, thế thôi. Hay còn cách hiểu nào khác mà tôi vẫn chưa biết?

- Với Lâm coi mở tấm lòng, dù chỉ một lần, dường như là việc rất khó khăn vì bao giờ Lâm cũng nghi ngờ người khác, nhất là khi họ bước đến gần Lâm. Câu hỏi của Lâm bao giờ cũng là "Họ cần gì ở mình đây?" Kết quả, Lâm sẽ chẳng bao giờ thanh thản khi tự đầy đoạ. mình trong cuộc sống bó hẹp như thế và Lâm cũng không thể tìm được sự thanh thản trong lòng cho đến khi Lâm cho phép người khác yêu mình và sống thật với chính mình. Nếu muốn sống một cuộc sống thực sự, Lâm phải có lòng tin vào người khác.

Quỳnh Lâm uể oải vươn vai:

- Lòng tin à? Đó là một thứ mà ngoài bản thân mình ra tôi luôn dè dặt và rất thận trọng khi đặt vào bất kỳ ai. - Cô che miệng ngáp một cách cố ý - Thú thật với anh, tôi không có chút hào hứng nào khi phải nghe những lời giáo huấn vào lúc hai giờ sáng thế này.

Mặt Nam Phong tái đi:

- Lâm thật tàn nhẫn. Tôi chưa từng nói những lời này với bất kỳ người phụ nữ nào nhưng Lâm lại không mấy may xúc động. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nói những gì thuộc về trái tim mình và kết quả mà tôi nhận được là những điều tệ hại nhất. Giờ tôi không muốn giữ Lâm thêm một giây phút nào nữa cả, Lâm có thể đi được rồi đây. - Nam Phong cộc lốc - Đi đi.

Nói thế nhưng chính anh lại là người bỏ đi trước c. Nam Phong rút chân về cách thô bạo khiến cánh cửa mà anh giữ chặt này giờ va mạnh vào người Quỳnh Lâm đau đớn. Chờ cho cánh cửa khép hẳn, cô mới tựa vào tường rồi từ từ ngồi bệt xuống đất. Giấu mặt vào lòng bàn tay khép kín, Quỳnh Lâm tự hỏi, mình đang rơi vào vòng xoáy nào đây? Nó sẽ đem cô đến nơi kỳ diệu hay nhấn cô chìm xuống cái đáy sâu hun hút ấy? Quỳnh Lâm thấy choáng. Cô đứng lên, căn phòng đang quay. Quỳnh Lâm bấu chặt tay vào tường, những ngón tay trắng bệch. Nhìn xuống đất, Quỳnh Lâm kinh ngạc khi sàn nhà ủa lên gần như chạm vào mặt cô vậy. Nhắm mắt lại, mở mắt ra vẫn như thế, Quỳnh Lâm khó nhọc lê từng bước đến giường, cô giữ thăng bằng như người đang đi trên dây. Cô đi mãi, đi mãi mà nó vẫn thoát gần, thoát xa như trên trời. Cuối cùng cũng đến được nơi, Quỳnh Lâm đổ ập xuống giường, bên tai cô văng vẳng tiếng ai gọi "Lâm ơi". Quỳnh Lâm nhủ thầm trước khi buông rơi ý thức "Chắc là mình đang mơ".

oOo

Quỳnh Lâm mệt mỏi bước vào nhà. Túi hành lý được xem là đơn giản, gọn nhẹ nhất đoàn cũng làm tay cô mỏi nhừ. Hơn nửa ngày ngồi xe, thân thể nặng nề, nhóp nhép vì bụi đường của Quỳnh Lâm giờ đây ê ẩm và đau nhức không thể tả. Vừa trông thấy cô, bà Như Tùng lật đật ra đón:

- Sao về trễ vậy con?

Quỳnh Lâm bỏ túi hành lý xuống đất, xoa xoa cánh tay tê rần:

- Dạ tụi con bị kẹt phà nên vạ vật suốt hai tiếng đồng hồ ở bến. Mệt quá mẹ Ơi, giờ đây tai con cứ kêu ù ù.

Bà Như Tùng cầm chiếc túi lên:

- Khỏe thân con thôi, nghỉ một chút rồi tắm nước nóng đi Lâm. Hành lý cứ để đấy mẹ soạn cho. Ăn cháo nhé, cháo đậu xanh giò heo, chị Như nấu từ trưa, để mẹ nhờ chị ấy hâm lại. Con tắm xong ăn tô cháo nóng là khỏe ngay. Chỉ một tuần mà trông con hốc hác đi nhiều đấy. Chuyến đi thế nào hả con?

- Vất vả lắm mẹ ạ. Con lại ăn uống thất thường vì có hôm khám từ sáng đến chiều không dám nghỉ tay. Nhiều người ở tuốt trong bụng chèo ghe suốt mấy tiếng đồng hồ mới đến được nơi, phải khám để họ còn về kịp trong ngày. Buổi tối không có chỗ ngủ vì có nhìn thấy cuộc sống của những người dân ở đây thì không ai còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện thuê khách sạn ngủ qua đêm. Tụi con khi thì ở nhà dân, lúc thì trạm y tế xã, có khi ngoài uy ban. Chăn màn không đủ vậy mà đặt lưng xuống con ngủ con ngủ ngay, mẹ xem nè, hai tay con muỗi đốt không thiếu chỗ nào.

Nhìn những vết đỏ lấm tấm trên cổ tay Quỳnh Lâm, bà Như Tùng lắc đầu thương hại:

- Tội nghiệp chưa, sáng mai con nghỉ ở nhà một ngày cho thật khỏe đi Lâm. Trông con về tối hôm kia, cả nhà chờ mãi cuối cùng con không về, ai cũng lo.

- Hai ngày cuối ngoài dự kiến ấy, tụi con đi bo bo suốt mấy giờ liền vào tận những vùng xa ngái, ở đó không có điện thoại. Điện thoại di động thì không sử dụng được c. Con biết mẹ rất lo nhưng không có cách nào liên lạc được.

Im lặng một chút, Quỳnh Lâm hỏi mẹ điều mà cô canh cánh trong lòng kể từ hôm nhận được tin tức từ nhà. Quỳnh Lâm cố giữ giọng bình thường:

- Phong đã khỏe chưa mẹ?

Bà Như Tùng lắc đầu:

- Mẹ cũng không biết nữa. Suốt cả tuần nay, ngoài giờ đi làm nó cứ ở miết trong phòng, không buồn xuống nhà dùng cơm. Mẹ hỏi thì bảo không sao, không có gì. Có đêm chị Như thấy nó xuống nhà tìm thuốc ở trong tủ y tế ấy. - Bà chép miệng - Chẳng biết đau ốm ra sao. Mẹ thấy lo lắm. Mẹ mong

con về thuyết phục rồi khám cho nó xem sao. Tối hôm trước mẹ ghé qua phòng, thấy nó hơi sốt nên cho uống thuốc, uống sữa. Nó ngoan ngoãn vâng lời không thấy có phản ứng nào. Chưa kịp mừng thì hôm sau và cho đến tận bây giờ cửa phòng nó lúc nào cũng khóa chặt từ bên trong, gọi không thèm thưa. Không có thời gian, không có cơ hội gần gũi, thật mẹ không còn cách nào để hiểu nổi nó. Con cái lớn rồi xem cha mẹ không ra gì hết. Mẹ thiệt khổ tâm hết sức.

Bà quay đi giấu đôi mắt đỏ hoe nhưng giọng nghèn nghẹn thì không lẫn vào đâu được. Quỳnh Lâm đứng dậy:

- Để con lên trên ấy xem thế nào.

Bà vội ngăn cô lại:

- Đứng con... để ngày mai tiện hơn. Giờ này khuya quá rồi chắc nó đã ngủ.

Sự thật là bà ngại thái độ kỳ cục của Nam Phong sẽ làm Quỳnh Lâm nổi giận. Cô vốn không ưa Phong, bà biết điều này. Hoặc vì bệnh bà, Quỳnh Lâm sẽ xúc phạm Nam Phong. Bà không muốn những chuyện thế này xảy ra. Bà yêu quý cả hai. Hiểu ý mẹ nên dù trong lòng đầy những lo âu và thắc mắc, Quỳnh Lâm vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tắm rửa, ăn uống xong, cô về phòng. Nằm trên chiếc giường quen thuộc trong căn phòng ấm cúng tưởng sẽ ngủ một giấc thật ngon, nhưng trần trọc mãi mà Quỳnh Lâm vẫn không dễ giấc được. Cô sốt ruột nhìn kim đồng hồ nhích dần từng nấc một. Cuối cùng Quỳnh Lâm xuống nhà pha cho mình một ly sữa nóng. Uống xong cô trở lên lầu nhưng không vào phòng mà đứng thờ thẩn ngoài hành lang chờ con buồn ngủ đến. Cô sợ phải vào phòng nằm trên chiếc giường vương vãi mền gối rồi chong mắt ngó khắp nơi, thỉnh thoảng lại liếc đồng hồ. Thời gian như trôi tít tít cứ đứng đờm, chậm chạp đi qua.

Quỳnh Lâm nhìn sang phòng Nam Phong, không có ánh đèn, cô đến gần áp tai vào cửa. Bên trong hoàn toàn yên ắng, không biết anh đau ốm thế nào, Quỳnh Lâm dọm xuống lầu pha ly sữa cho anh nhưng nghĩ lui, nghĩ tới lại thôi. Cô nửa muốn trở về phòng, nửa muốn đứng lại đây để nghe ngóng trong sự chờ đợi rất mơ hồ. Cuối cùng thôi thúc bởi điều gì đó không xác định được, một cách vô thức Quỳnh Lâm đặt tay vào nắm đấm xoay nhẹ. Cô giật bản ngời, rụt phắt tay lại khi nhận ra cửa không khóa. Lúc ấy cô muốn thoái lui ngay lập tức nhưng vẫn cố cưỡng lại vì làm thế Quỳnh Lâm sẽ không giải thích được hành động vừa rồi và tự biến mình thành kẻ ngớ ngẩn nhất.

Cửa đã mở. Mình chỉ đến xem anh ấy thế nào, Nam Phong đang ốm, việc này hoàn toàn hợp lý. Cô nín thở đẩy nhẹ vào cánh cửa. Mãi sau này Quỳnh Lâm mới nhận ra, không như cô nghĩ, vẫn còn có những điều không hợp lý, thậm chí rất phi lý khi cô dùng lý lẽ trên để giải thích cho hành động bộc phát của mình.

Quỳnh Lâm bước vào phòng. Ngọn đèn ngủ trên hộp giường soi rõ người đàn ông đang gác tay lên trán cách hờ hững. Anh vẫn còn thức. Cô đứng yên một chỗ và cảm giác mọi giác quan tê cứng khi Nam Phong xoay người lại nhìn cô. Không có chút ngạc nhiên nào trong ánh mắt ấy, nó sắc và thẳng như một mũi dao. Nó làm tim Quỳnh Lâm thất lại. Đường như Nam Phong biết trước cô sẽ vào đây vậy. Quỳnh Lâm áp ứng giải thích:

- Tôi đến xem... Ồ không, mẹ bảo tôi đến khám cho anh. Thế nào, anh đã khỏe chưa?

Nam Phong không trả lời chỉ im lặng quan sát cô. Một lúc lâu anh mới nói:

- Mỗi khi khám cho bệnh nhân Lâm đứng xa như vậy à?

- Tôi không... à, tôi quên mang theo... nhưng không sao tôi lấy ngay bây giờ, anh nhớ đừng khóa cửa nhé.

Trở về phòng, Quỳnh Lâm nhặt nhanh vào thứ rồi quày quả mang sang. Cô vội vã chứng minh cho Nam Phong thấy sự hợp lý trong hành động vừa rồi của mình. Cửa phòng khép hờ, lần này với phản xạ tự nhiên Quỳnh Lâm lại gõ nhẹ vào đấy. Bên trong là giọng nói trịnh trọng pha chút giễu cợt của Nam Phong:

- Xin cứ tự nhiên, mời vào.

Toàn thân Quỳnh Lâm nóng ran và châm chích bởi cảm giác xấu hổ. Chỉ ít phút trước đây cô đột nhập vào phòng và bị anh bắt quả tang như kẻ trộm. Giờ thì dạn dỏ cẩn thận sau đó lại dè dặt gõ cửa và xin phép được vào như một người khách lịch sự nhất.

Cô tự nhủ, để khám vết thương cho anh, mình đã đến đây, không chỉ một lần. Lúc đó mình đâu tệ thế này. Nhất định phải lấy lại được "phong độ" cũ. Nghĩ thế, cô hắng giọng:

- Tôi có thể mở đèn được không?

Nam Phong cắt lùn:

- Không, ánh sáng làm tôi khó chịu.

- Vậy phiền anh ngồi lên giúp tôi vậy.

- Xin lỗi, tôi bị chóng mặt. Tôi e mình không thể.

Quỳnh Lâm kiên nhẫn:

- Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu. Tôi vào đây vì nghe mẹ nói anh ốm. Để tôi khám xem anh thế nào, tôi biết đã khuya lắm rồi và như vậy là rất bất tiện vì làm mất giấc ngủ của anh nhưng tôi cũng vừa về đến nơi thôi. - Cô cười nhẹ - Đừng làm khó tôi như thế.

- Tôi đâu có yêu cầu Lâm đến. Vì thế nếu thấy khó chịu Lâm có thể ra ngoài.

Cô mím chặt môi, suốt mấy ngày qua Quỳnh Lâm lo lắng đến cồn cào ruột gan và cứ mơ hồ cảm thấy anh bệnh thế này là vì cô. Cho đến vài phút trước đây Quỳnh Lâm mới cay đắng nhận ra cô đã để cho cảm giác đánh lừa mình. Quỳnh Lâm ngẩng lên, hít một hơi dài rồi từ từ thở ra như cô vẫn thường làm mỗi khi mất bình tĩnh nhưng lần này nó chẳng có tác dụng gì. Vỡ mộng rồi, cô đã tự đặt bản thân mình vào vị trí không phải là của nó, giờ thì trở về thôi. Quỳnh Lâm nhếch môi cười buồn:

- Anh có lý, lẽ ra tôi không nên đến đây.

- Sự tò mò đã làm hại Lâm. Giờ đây chẳng phải Lâm muốn ra khỏi nơi này cách mau chóng sao? Vậy còn chờ gì nữa?

- Tôi đến đây không phải vì tò mò. Mẹ bảo tôi đến để xem anh thế nào.

- Tò mò hay làm theo yêu cầu của mẹ với tôi chẳng có gì khác biệt. Nếu đến vì tò mò thì Lâm vẫn chưa có được thông tin nào hoặc theo yêu cầu của mẹ thì Lâm cũng cần một ít thông tin để báo cáo, đúng không? Bởi thế đã vào đây rồi thì phải làm gì đi chứ chẳng lẽ cứ đứng chờ người ra đây?

Không được chịu thua, không được khóc, không được bỏ cuộc, Quỳnh Lâm tự nhủ, cô bước đến gần anh và thản nhiên làm công việc của mình. Nam Phong im lặng không phản đối nhưng sự miễn cưỡng hợp tác của anh đủ làm nản lòng bất cứ ai. Anh quan sát từng hành động của cô, thái độ này đồng nghĩa với việc Nam Phong xem đây là công việc thừa thãi và đang chờ xem liệu cô sẽ kiên nhẫn đến mức nào.

Quỳnh Lâm tỉ mỉ xem xét sau đó đứng lên thu dọn các thứ cho vào chiếc hộp nhỏ.

- Thế nào?

Cô quay đi:

- Anh chẳng ốm đau gì cả, không, tôi nói không đúng, có thể anh đang mắc phải căn bệnh gì đó nhưng nó không thuộc về thể xác và chữa trị cho anh là việc nằm ngoài khả năng của tôi. Tôi rất tiếc.

Quỳnh Lâm bước từng bước ngắn, chạm ra cửa. Không giống như những lần cãi nhau trước kia, cô mang tâm trạng buồn bã, luyến tiếc của người vừa đánh mất vật gì đó, rất quý giá. Mình làm sao thế này? Cô không nuốt nổi cảm giác nghèn nghẹn ở cổ họng. Quỳnh Lâm nói mà không nhìn lại:

- Tôi muốn nói với anh điều này, tôi đến đây không phải vì tò mò cũng không phải vì mẹ bảo tôi đến. Tôi đến vì lo lắng cho anh nhưng giờ thì hết rồi. Và có lẽ từ đây về sau tôi cũng chẳng nên lo lắng làm gì nữa.

- Lâm...

Nam Phong gọi cô bằng giọng khác hẳn nhưng Quỳnh Lâm không nhận ra cũng không dừng lại. Cô đi vội ra cửa. Nam Phong phóng theo giữ chặt lấy Quỳnh Lâm.

- Lâm đừng đi...

Anh kinh ngạc, bối rối khi nhận ra nước mắt đọng lại thành giọt làm long lanh đôi mắt rất đẹp ấy.

Nam Phong vén lọn tóc loà xoà trên trán Quỳnh Lâm. Trông cô buồn quá, anh buông rơi cả vũ khí:

- Lâm đừng khóc cho tôi xin lỗi được không? tôi bậy quá tôi làm Lâm giận và tệ hại hơn tôi lại làm Lâm khóc. Tôi xin lỗi.

Những lời anh nói không tác dụng nào cả, nếu không muốn nói là phản tác dụng, nó làm giọt nước trong mắt cô lớn dần rồi từ từ lăn dài trên má. Nam Phong cuống quýt:

- Tôi không cố ý làm Lâm giận đâu, thật đấy. Tất cả chỉ vì tôi không làm chủ được mình - Anh lắc đầu - Lâm có biết từ bao giờ và vì sao tôi lại trở nên như thế không? từ khi phát hiện mình quan tâm đến Lâm một cách không bình thường. Tôi biết Lâm nhận ra điều này nhưng vô như không thấy và cuối cùng hì từ chối tôi.

Quỳnh Lâm chưa nín khóc, nhưng vẫn cố cãi:

- Tôi không hề giả vờ, tôi cũng không nhìn thấy điều gì cả. Tại sao tôi phải từ chối anh? Anh vô lý...

- Được rồi, được rồi tất cả đều là lỗi của tôi. Lâm nói đúng tôi mắc một căn bệnh rất nặng nhưng không phải căn bệnh về thể xác vì người ta thường nói tình yêu căn bệnh tinh thần mà. Bệnh rất nặng, giờ Lâm không chịu chữa cho tôi thì còn ai vào đây nữa.

- Anh...

Nam Phong vỗ nhẹ vào vai cô:

- Được rồi, tôi sẽ giải thích cho Lâm một cách thật rõ ràng. Tôi không yêu cầu Lâm điều gì cả, chỉ cần Lâm đứng yên để lắng nghe thôi, thậm chí không cần phải hiểu. Sở dĩ tôi làm những việc tai hại ấy là bắt nguồn từ chỗ thất tình. Thất tình, làm hiểu không? thật chẳng hay ho chút nào vì trong tôi, thất tình là liều thuốc nổ cực mạnh, chắc chắn sẽ nổ tung nhưng quan trọng là sẽ nổ vào lúc nào. Thú thật tôi cũng không biết nó nổ lúc nào nữa. Bất ngờ nhất là nó nổ đúng vào ngày hôm nay và đáng đời cho tôi vì khi nổ thì những mảnh vụn của nó nhắm ngay vào tim tôi. Nó đang rất đau. Không tin Lâm có thể kiểm tra Đây này...

Anh cầm lấy tay Quỳnh Lâm nhưng cô rút phắt lại. Phản ứng của cô khiến Nam Phong hụt hẫng, anh cười buồn:

- Tôi không nói lòng vòng nữa. Tôi muốn Lâm biết điều này, những ngày qua tôi không chịu nổi sự vắng mặt của Lâm. Tôi không thể trải qua một ngày mà không nhìn thấy Lâm. Tôi cầu kinh giằng giựt như cả thế giới quay lưng lại với mình vậy. Tôi cũng không muốn kéo dài thêm tình trạng này nữa. Tôi nói thẳng ra đây và nếu Lâm có từ chối cũng mặc. Tôi yêu Lâm

Những lời của anh làm nước mắt rơi nhanh trên má Quỳnh Lâm. Lần này nó không chảy từng giọt mà nối đuôi nhau thành giong lằm nhoè gương mặt cô. Ánh mắt và gương mặt Quỳnh Lâm trong một thoáng như chìm vào nỗi xúc động, niềm hạnh phúc và cả sự thanh thản. Trong tích tắc quý giá ấy, Nam Phong nhận ra được câu trả lời mà anh mong đợi. Anh dùng một tay chèo qua vai và kéo cô đến gần. Quỳnh Lâm áp mặt vào ngực Nam Phong bật khóc tức tưởi.

- Anh yêu em

Cô khóc rất to, khóc thành tiếng. Anh lại thấy niềm vui ủa vào tràn ngập tâm hồn mình. Nam Phong xiết chặt thân thể mềm mại của Quỳnh Lâm mà ngỡ như ôm cả bầu trời trong vòng tay. Cầm và mũi anh chạm vào mái tóc óng ả, thơm thơm của cô. Mùi hương dịu dịu ấy không dịu được ngọn lửa đang nhen nhóm trong lòng Nam Phong. Lúc này khi Quỳnh Lâm vào phòng, anh đã lên giường và vận độc chiếc quần sọc. Nam Phong cứ lì lợm giữ nguyên thế, anh muốn dùng cái mặt lịch sự đến trơ tráo này để thách thức sự chịu đựng của cô, anh muốn cô phải chịu thua anh, vì Nam Phong ghét vẻ mặt lúc nào cũng tự chủ của Quỳnh Lâm. Giờ đây nó quay lại đâm anh một nhát vì khuôn ngực trần mà cô đang úp mặt vào đấy không chứa nổi trái tim đập thình thịch và hơi thở ngày càng dồn dập của Nam Phong. Gần cô thế này không chỉ thức tỉnh những cảm xúc về mặt tinh thần ở anh, Nam Phong thờ dãi anh tách người ra rồi nâng gương mặt cô lên, ngắm nghía.

Quỳnh Lâm đã ngừng khóc và đang lấy tay chùi mắt. MP ngăn hành động ấy lại. Anh cẩn thận cúi hôn những giọt nước làm ướt đầm gương mặt cô, lên vầng trán mịn màng và chiếc mũi thanh thanh. Người anh căng ra khi chạm nhẹ vào môi Quỳnh Lâm. Lửa đã cháy bùng bùng và Nam Phong không sao dập tắt được. Môi anh mở ra ngậm lấy môi cô. Có một điều gì đó rất kỳ diệu bùng nổ như pháo hoa. Môi họ quấn quýt nhau, hơi thở trộn vào nhau, nóng rực và mê đắm.

Tiếng chuông ngân nga của chiếc đồng hồ cổ vọng lên từ phòng khách khiến Quỳnh Lâm sực tỉnh, cô đẩy anh ra. Nam Phong chỉ ngẩng lên chứ không rời khỏi cô:

- Anh hy vọng không phải là cái tát. Nụ hôn và cái tát hôm trước của em làm anh đau đến như cả người. Nếu hôm nay em vẫn không nhận lời chắc chắn nó sẽ còn đau mãi và trở thành vết thương không bao giờ lành trong anh.

Sự dịu dàng trong mắt cô làm anh cảm động. Nam Phong lại cúi xuống đặt môi mình lên rèm mi dày cong cong hình vòng cung và nhớ đến ngày đầu tiên gặp Quỳnh Lâm. Đường như anh yêu cô từ lúc ấy và giờ đây Nam Phong say đắm bởi những gì cảm nhận được từ cô và từ chính mình. Anh thì thầm vào tai Quỳnh Lâm:

- Anh yêu em. Chưa bao giờ anh cảm thấy sung sướng và hạnh phúc như lúc anh ôm em thế này.

Nụ cười yếu ớt của Quỳnh Lâm khiến anh lo lắng. Nam Phong biết với những rào cản về mặt tâm lý, tình cảm giờ đây cô vẫn chưa thật sự tiếp nhận anh:

- Thật khó khăn khi buộc em phải tin vào những thứ không dễ tin nhưng nếu những gì người ta gọi là tình yêu còn hơn thế này nữa thì em phải dạy cho anh. Anh...

Những lời dịu dàng của Nam Phong làm lửa cháy lan khắp người cô. Quỳnh Lâm muốn mau chóng rời khỏi vòng tay anh để thoát khỏi tình trạng mất tự chủ này nhưng trái tim cô vẫn đập hoang dại trong lồng ngực. Quỳnh Lâm trấn tĩnh bằng cách ngắt ngang lời Nam Phong:

- Anh vẫn còn sốt nhẹ đấy.

- Nam Phong sờ lên trán mình:

- Ừ nhỉ, em thấy không anh có giả vờ bệnh đâu.

- Để tôi...

Phong giữ chặt lấy tay cô, anh biết nếu để Quỳnh Lâm đi khi chưa nhận được câu trả lời thật rõ ràng thì xem như anh đã bỏ mất cơ hội này.

Anh chưa bao giờ lường được diễn biến tâm lý cũng như phản ứng của Quỳnh Lâm. Nam Phong đã có kinh nghiệm về những điều bất ngờ mà cô mang đến. Linh cảm bảo anh phải giữ chặt lấy cô.

Sự va chạm gần gũi giữa hai người, hơi thở nồng nàn của Nam Phong cộng thêm những phản ứng không chủ ý từ thân thể cô khiến Quỳnh Lâm bối rối. Bằng sự nhạy cảm của mình. Nam Phong đọc được điều này không mấy khó khăn. Quỳnh Lâm lúng túng nắm bừa lấy khuỷu tay anh để giữ khoảng

cách cần thiết. Cô giật mình nhận ra sự cuồng nhiệt của cả hai trong nụ hồng vừa rồi đã làm cho chiếc áo mà cô khoát hờ ban nãy tuột khỏi vai. Trong ký ức Nam Phong, PL hiện ra không khác đêm đầu tiên anh gặp ngoài vườn, lúc đó cô cũng đứng trước anh ngơ ngác và yếu đuối trong chiếc áo ngủ mỏng manh. Chỉ một thoáng liên tưởng thế mà từ vị trí thủ phạm Nam Phong biến ngay thành nạn nhân. Quỳnh Lâm nhìn thẳng vào ngọn lửa đang nhảy múa trong đáy mắt anh, ngọn lửa mà Nam Phong cố kiềm chế cách yếu ớt. Cô mỉm cười, nụ cười mơ hồ nhưng anh vẫn nhận ra. Nam Phong cúi xuống chạm môi vào bờ vai trắng ngần "chào ôi em thơm quá". Quỳnh Lâm bàng hoàng như có điều gì vừa động đậy trong ký ức, rất quen thuộc, rất gần gũi. Tim cô vỡ ra. Quỳnh Lâm vòng tay ôm lấy cổ anh, chiếc hộp cô vẫn cầm trong tay này giờ rơi đánh "cạch" sau lưng Nam Phong. Âm thanh ấy trong trí Nam Phong lại được giải mã như tiếng "tách" của ổ khoá được tra đúng chìa và giờ đây cánh cửa đã được mở toang.

Anh cúi xuống nhắc bông cô đặt lên giường. Quỳnh Lâm nằm đấy, ánh sáng màu hồng cam từ ngọn đèn ngủ chụp xuống gương mặt và thân hình tuyệt đẹp của cô Nam Phong say đắm hôn lên từng đường nét trên thân thể ấy. Anh thì thầm:

- Em đẹp quá... đẹp hơn cả trong tưởng tượng của anh.

Tiếng chuông từ chiếc đồng hồ cổ không còn làm Quỳnh Lâm giật mình như lúc này. Giờ đây nó thánh thót ngân xa như tiếng chuông giáo đường vắng vang lên trong các buổi lễ thành hôn. CÔ nhắm mắt và mỉm cười hạnh phúc. Nam Phong cúi hôn lên nụ cười ấy. Quỳnh Lâm ngoan ngoãn đón lấy môi anh.

Lửa đã cháy hay nước đang tràn vào như thác đổ. Chúng thiêu rụi, cuốn trôi mọi thứ trên đường đi...

... Cảm giác tê rần làm Quỳnh Lâm thức giấc. Cô nằm nghiêng, cả người đè lên cánh tay trái. Sau lưng cô, Nam Phong ngủ say, mặt anh áp sát vào gáy còn cánh tay tay thì choàng qua người Quỳnh Lâm. Hơi thở đều đều của anh làm ấm bờ vai trần của cô. Quỳnh Lâm vẫn nhắm yên, mọi xúc cảm qua đi, giờ đây cô thấy đầu óc mình trống rỗng một cách bất an. Quỳnh Lâm quờ tay tìm chiếc áo. Nam Phong cự mình nhưng cánh tay vẫn choàng qua người cô, giọng anh hoàn toàn tỉnh táo:

- Sao vậy em?

- Tôi muốn về phòng.

- Đứng...

- Không

Nam Phong ngồi dậy cúi nặt chiếc áp rồi choàng qua người cô. Quỳnh Lâm tránh không nhìn vào anh. Cảm giác chua chát làm cô không dám nuốt nước bọt để trôi đi vật gì nghiền ngệten nơi cổ vì chỉ mới đây thôi người đàn ông này rất xa lạ với Quỳnh Lâm, giờ đây cô thức dậy trên giường cùng với anh và Nam Phong đang thản nhiên mặc lại quần áo. Quỳnh Lâm đứng lên đi về phía cửa. Anh tới giữ lấy tay cô.

- Để anh đưa em về phòng.

Phốt lờ thái độ phản đối của Quỳnh Lâm và không giống như cô, anh chẳng thèm liếc nhìn dây hanh lang lấy một lần. Nam Phong chậm rãi băng qua nó, bước đến mở cửa phòng và dắt cô vào trong. Cái lạnh của máy điều hoà mở suốt đêm trong căn phòng không người chụp lấy Quỳnh Lâm khiến cô rùng mình. Nam Phong đưa cô vào giường, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp rồi kéo chăn đắp cho Quỳnh Lâm. Anh cúi nhìn cô trong ánh sáng mờ mờ:

- Em ngủ đi nhé. Không được suy nghĩ gì hết. Chúng ta yêu nhau, chúng ta không làm điều gì sai trái cả - Hôn phốt lên trán Quỳnh Lâm, Nam Phong thì thầm - Anh yêu em

Quỳnh Lâm không nhìn theo bước nhưng lắng nghe bước chân anh trên dây hành lang vắng lặng. Xoay người lại, cô vùi đầu vào mặt gối lạnh ngắt để lắng nghe bao câu hỏi trăn trở trong lòng mình. Mình có yêu Nam Phong không? nếu không tại sao mình lại để chuyện đó xảy ra mỗi quan hệ này sẽ đi đến đâu? Nó có được mọi người chấp nhận không?

Ánh sáng của một ngày mới từ từ lướt qua khung cửa và nơi này vẫn còn nguyên vẹn những câu hỏi mà suốt đêm qua cứ đau đáu trong lòng Quỳnh Lâm. Không có tiếng vọng, không một lời giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cả tuần nay không khí lạnh tràn vào thành phố cộng thêm những trận mưa dai dẳng kéo dài hàng giờ vì áp thấp khiến bầu trời u ám. Lạnh lẽo và ẩm ướt luôn làm Quỳnh Lâm khó chịu. Cô nhét món quà vào túi xách rồi thò đầu ra ngoài gọi m:

- Chị Thực ơi xong chưa?

- Chờ một chút. Sao không đợi tạnh mưa hẳn rồi đi?

Cô chắc lười:

- Âm u thể này thì bao giờ mới tạnh hẳn. Đi thôi chị, muộn rồi.

Bên ngoài có tiếng chị Thực ca cẩm:

- Giờ thì chỉ ước về nhà với chồng con thôi. Trong khi mình đi dự tiệc thể này thì thằng cu nhà nhớ mẹ khóc hết nước mắt. Khổ thân mẹ con tôi.

- Hay là chị về đi để em nói hộ cho.

- Dù sao người lớn cũng đánh tiếng mời, mình vắng mặt e không tiện, không khéo lại còn mang tiếng xấu với lãnh đạo. Em lấy xe trước đi, chị gọi điện về nhà xem thế nào đã.

Quỳnh Lâm tần ngần một chút trước khi gấp áo mưa cho vào túi xách. Khoác thêm chiếc áo len bên ngoài cô dùng tay che đầu chạy nhanh qua tán cây rộng sũng nước. Hôm nay là sinh nhật Hoàng Dung. Cô bảo với mọi người như thế, chuyện chẳng có gì nếu không phải đích thân ba Hoàng Dung, một nhân vật nổi tiếng lại giữ vị trí khá quan trọng trong ngành y tế, đứng ra tổ chức. Ông bảo đây là dịp để cảm ơn sự giúp đỡ nhiệt tình mà mọi người dành cho cô con gái cưng trong thời gian thực tập tại bệnh viện. Quỳnh Lâm ngạc nhiên vì cô cũng được mời trong khi Hoàng Dung không đến thực tập ở khoa Quỳnh Lâm và cả hai cũng chẳng có mối quan hệ nào.

Nhưng dù có xét bao nhiêu lý do đi nữa thì không một lý do nào giúp cô có thể vắng mặt cách hợp lý, và lại Quỳnh Lâm cũng không muốn về nhà sớm. Cô dắt xe ra khỏi bãi. Mưa lác rắc rơi trên tóc làm tung toé quanh cô hăng hà sa số hạt nước. Chúng li ti như sương sớm, nghịch ngợm bám đầy vào sợi len khiến chiếc áo của Quỳnh Lâm như được đính huôi hạt cườm óng ánh. Nhìn chúng cô liên tưởng đến hình ảnh "hằng thủy tinh" trong bài hát cùng tên của người nhạc sĩ tài hoa. Sự liên tưởng này bỗng chốc trở nên buồn cười, khắp khiêng đến tội nghiệp. Quỳnh Lâm đi chuyển sát mái hiên không để những hạt nước ấy chạm vào người mình nữa.

- Lâm

Quỳnh Lâm mở to mắt, Nam Phong. Anh đứng đợi ở nhà thuốc cạnh đó và đang bước về phía cộ Nụ cười của Nam Phong, Quỳnh Lâm ngạc nhiên như lần đầu tiên trông thấy. Thật lạ khi nó vẫn có thể ấm áp, nồng nàn trong ngày mưa bão thế này.

- Sao anh lại ở đây?

- Anh đến đón em

- Đón em? Sao lại đón em?

Trong lúc bối rối, Quỳnh Lâm không nhận ra mình vừa thay đổi cách xưng hô và cũng không biết nó là nguyên nhân khiến nụ cười Nam Phong đọng lại lâu hơn. Quỳnh Lâm hướng ra cổng, xe anh đậu ở đây, Nam Phong giải thích:

- Anh co xe về trước rồi. Hôm nay chúng ta sẽ về cùng nhau. Anh nhất định không cho em lý do nào để từ chối hay tránh mặt anh nữa.

Quỳnh Lâm gượng gạo:

- Tôi làm thế bảo giờ.

Nam Phong giữ lấy cổ xe:

- Em mặc áo mưa vào đi, đưa xe cho anh.

Cô vẫn đứng yên nhìn chăm chú vào vật áo của Nam Phong. Màu đen của trang phục khiến chuỗi thủy tinh trên dây có vẻ óng ánh hơn, hoàng hảo hơn. Đột nhiên Quỳnh Lâm thôi thúc bởi ý muốn được chạm vào đó để xem nó vỡ ra thế nào. Nam Phong nhìn theo ánh mắt cô, vẫn ánh mắt quen thuộc, nhưng xa lạ khó hiểu hơn kể từ cái đêm đáng nhớ ấy. Anh không giận chỉ xót xa vì biết cô phải trải qua sự giằng xé, xung đột nội tâm thế nào để có thể đi đến chỗ chấp nhận anh. Điều này làm Nam Phong yêu cô da diết hơn, nhất là cho đến lúc này anh vẫn không tìm được cách hữu hiệu nào để tiếp cận Quỳnh Lâm.

Cô ngẩng lên:

- Nhưng tôi chưa về bây giờ. Tối nay tôi có buổi tiệc với các đồng nghiệp và không thể vắng mặt.

- Vậy à?

Ý muốn của anh bày tỏ qua giọng nói và cả thái độ nhưng Quỳnh Lâm nhìn quanh vờ như không hiểu. Cô vẫn chưa chấp nhận sự hiện diện của Nam Phong bên cạnh mình. Lý trí Quỳnh Lâm từ chối anh và điều này đồng nghĩa với việc cô phủ nhận, từ chối luôn tình cảm của bản thân cô.

Anh muốn kéo lại cổ áo cho Quỳnh Lâm, nhắc cô mặc thêm áo mưa, vén lọn tóc loà xoà trên trán, hay làm bất kỳ việc nào đó để xoa dịu tình cảm đang hừng hực trong lòng và tự an ủi rằng cô không cách xa anh quá nhưng thái độ dè dặt của Quỳnh Lâm khiến Nam Phong lo ngại. Chưa bao giờ anh phải gượng nhẹ, phải dò nén trước ai như trước người phụ nữ này. Đôi khi nó làm anh bất lực và tức giận đến phát điên. Cô đứng đấy, mảnh mai và yếu đuối

nhưng với anh vẫn tiềm tàng một sức mạnh. Sức mạnh ấy mang dáng vẻ mỏng manh nhẹ nhàng của sương, của nắng, của mây, của mùi hương phảng phất đâu đây nhưng không thể giữ trong tay, ôm trong lòng được. Nếu anh cứ thúc ép, cứ bày tỏ tình cảm e rằng cô sẽ còn đẩy anh xa hơn. Không được nóng vội, phải kiên nhẫn, phải bình tĩnh, Nam Phong tự nhủ mình hàng trăm lần mỗi khi đứng trước Quỳnh Lâm. Anh cười nhẹ:

- Vậy xe ra anh phải về thôi. Trời mưa đường trơn trượt thế này em đi xe gắn máy liệu có an toàn không?

Cô nói nhỏ:

- Chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà, không có việc tránh mặt như anh nghĩ đâu.

- Anh rất buồn khi sự hiện diện của anh làm em không vui. Đừng giận nữa nhé, anh về đây. Em nhớ cẩn thận.

Nam Phong bước đến chiếc taxi vừa tắt vòi vào lề đường. Người tài xế quay lại vì chờ mãi vẫn không nghe được câu trả lời từ vị khách sang trọng này. Ông ta đang nhìn chăm chăm vào anh chàng cao lớn đẹp trai với chiếc moto kênh càng đứng cạnh cô gái trẻ. Cái kiểu nhìn, cái ánh mắt này thì anh không lạ, người tài xế tắc lười. Cũng còn may- hai ông một bà, nếu giống mình thì sao nhỉ? Hai bà, một ông, chắc chắn người thứ ba này sẽ lao khỏi mũi tên, sau đó tha hồ mà giằng xé mà chửi rủa mà tru tréo. Nhưng người trí thức, và lịch sự thế này khi ghen họ sẽ làm gì nhỉ? Chà, có nên thử thách sức chịu đựng của người này thêm kg khi ngoài kia mưa chỉ lấp phất thêm vài hạt mà anh chàng đẹp trai ấy đã cuống quýt che cô gái. Thôi, cần tắc vồ... áy náy, nghĩ thế anh vội cho xe phóng thật nhanh. Hàng động ấy diễn ra trong tích tắc nhưng Nam Phong vẫn kịp nghe rõ từng lời của vị bác sĩ phốp pháp có giọng nói ròn rã hôm nọ:

- Lâm đi chung xe với bác sĩ Viễn đi. Thăng cu nhà chị có bà trông hộ rồi. Chị vừa nhắn ông xã ghé đây đi cùng cho đỡ phí ngày thứ bảy.

Quỳnh Lâm không trả lời. Cô nhìn theo chiếc Taxi hoà vào dòng xe tấp nập, rục rờ bởi những chiếc áo mưa nhiều màu sắc và thấy lòng mình chùng xuống một cảm giác buồn không thể tả.

Buổi tiệc sinh nhật được tổ chức đơn giản, ấm cúng như buổi họp mặt bạn bè. Hoàng Dung ngồi cạnh cha, trông xinh xắn, dịu dàng như một cô công chúa nhỏ. Không cần tinh ý vẫn nhận biết Hoàng Dung yêu thương cha và rất tự hào về ông. Còn ở người cha ngoài tình cảm nâng niu triu mến dành cho cô con gái cưng còn có cả sự hãnh diện nữa. Quỳnh Lâm ngưỡng mộ và không khỏi chạnh lòng. Chỉ duy nhất một hạt sạn trong buổi tiệc là thái độ của Minh Viễn. Anh rất lịch sự, rất đúng mực nhưng thái độ lại trở nên lạnh lùng, cứng nhắc trước vẻ vốn vã, quan tâm, ưu ái mà gia đình Hoàng Dung dành cho anh một cách không giấu giếm. Quỳnh Lâm ái ngại, cô hoà vào đám đông để chứng tỏ sự vô can của mình.

Tan tiệc, thừa lúc ba Hoàng Dung giữ anh lại trao đổi điều gì đó, cô rẽ sang hướng khác về một mình. Đêm đã khuya, phòng Nam Phong không còn ánh đèn, Quỳnh Lâm rón rén từng bước. Cô kéo rèm che kín các cửa phòng trước khi mở ngọn đèn ngủ. Quỳnh Lâm không muốn gặp Nam Phong vào lúc này, càng không muốn nghe tiếng bước chân anh đi lại trước đây hành lang phòng cô. Quỳnh Lâm làm mọi cách cho mình thì cô lại không thể.

Buổi sáng, Quỳnh Lâm dậy muộn, cô chỉ ăn sáng qua loa rồi trở về phòng. Đọc, tra từ điển, ghi chép suốt cả giờ chỉ xong vài trang tài liệu khiến Quỳnh Lâm sốt ruột vì tốc độ này cô phải mất một tháng là ít. Vui đầu vào đây Quỳnh Lâm không nghe tiếng bước chân, cô chỉ giật mình khi người này âu yếm đặt tay lên vai từ phía sau và cúi người sát mặt Quỳnh Lâm.

- Em làm gì mà chậm chạp vậy? Suốt cả tuần mưa dầm chi hôm nay mới nắng đẹp thế này, em không ra ngoài chơi thật là phí. Đêm qua anh có việc về muộn, nghĩ lúc đó em đã ngủ ngon nên anh không gọi.

Cô vội nhìn ra cửa, nó chỉ khép hờ, nếu ai đó đi ngang và trông thấy... Không dám nghĩ tiếp cũng không dám ngẩng lên vì sợ môi anh chạm vào, Quỳnh Lâm dịch ghế về phía trước đồng thời xoay người lại:

- Tôi đang cố dịch cho xong mớ tài liệu này, càng sớm càng tốt.

- Sao nhiều thế", có cần anh giúp không?

Cô lắc đầu bằng vẻ lạnh nhạt:

- Không. Anh vào đây có việc à?

- Vì anh muốn ở bên em và anh nghĩ em cũng vậy.

Nam Phong bước đến, Quỳnh Lâm đứng lên và nhìn ra cửa. Phản ứng gần như lập tức này chứng tỏ ý thức đề phòng cảnh giác anh luôn luôn có mặt trong cô và nó ngầm nhắc Nam Phong không được tiến đến gần hơn. Nam Phong dừng lại. Cô đứng đấy, chỉ cách một bước mà tưởng chừng như xa anh đến vài năm ánh sáng. Nam Phong nén cơn giận, mà không biết mình đang giận ai, để nói với cô bằng giọng dịu dàng:

- Anh giúp em một tay thanh toán mớ tài liệu này nhé. Nếu em thấy việc anh ở lại đây bất tiện thì anh sẽ mang chúng về phòng của mình. Chỉ cần trả công bằng cách dành cho anh một ít thời gian ở bên cạnh em thôi.

Nam Phong dịu dàng là thế, nhẫn nại là thế nhưng việc anh đến tìm cô hôm qua ở bệnh viện và việc anh tự nhiên đi vào phòng thế này làm Quỳnh Lâm khó chịu. Giống như anh xông xộc nhảy vào cuộc đời cô vậy. Sau cái đêm ấy mọi người cứ chỉ, hành động của anh đều được cô nhìn qua một lăng kính khác mà chính cô cũng không nhận ra, nó méo mó và phiền diện. Giờ cũng thế, Nam Phong nói bằng vẻ bình thường, thậm chí giọng nhẹ, nhưng với Quỳnh Lâm nó lại hàm ý chế giễu. "Một ít thời gian bên cạnh em", cô nóng bừng khi nhớ đến đó, lại đêm đó... NÓ có phải là lời đề nghị sỗ sàng không?

- Lúc này anh bảo anh muốn ở cạnh tôi, và anh nghĩ tôi cũng vậy. Tôi muốn xác nhận lại điều này. Tôi không muốn. Tôi sẽ không gặp anh thế này nữa.

Phong kiên nhẫn:

- Được rồi, được rồi, xem như là em không muốn nhưng "thế này" có phải là do em làm đâu. Anh đã, đang và sẽ tiếp tục làm điều này. Em bảo không muốn gặp anh nữa thì anh sẽ đến gặp em.

Quỳnh Lâm nằn nì:

- Anh đừng vậy mà. Gặp gỡ thế này với tôi có cái gì đó rất vụng trộm và chẳng hay ho chút nào cả.

- Điều gì khiến em nói rằng em không thể đến với anh? Điều gì ngăn em nhượng bộ nhất là khi lòng em đã nhượng bộ, anh đọc được điều này. Cha mẹ ư? Hay là Như Vũ? Trong cả hai trường hợp anh không thấy bất cứ điều ân hận hay trở ngại nào. Em sợ cho ai vậy Lâm? Chúng ta sống cho ai đây? Không phải cho chính bản thân và cho người mình yêu sao?

- Tôi không tranh luận vì hiểu biết của chúng ta về vấn đề này xem ra cách xa nhau quá. Anh sống và lớn lên ở một đất nước mà nơi đó cá nhân được xem là đơn vị xã hội trong khi với tôi, gia đình lại là một đơn vị, một khối thống nhất. Ở đó sự đau khổ hay hạnh phúc của người này đều ảnh hưởng trực tiếp đến những người còn lại. Tôi...

Anh xoay người lại đối mặt đến nỗi Quỳnh Lâm suýt va vào anh và ngã ra sau. Anh vừa nói vừa nắm lấy vai cô lay mạnh:

- Em có chịu nhìn thẳng vào thực tế không Lâm? Chúng ta yêu nhau có gì sai trái đâu? Thay vì dẹp mọi trở ngại, những rào cản rồi vin vào có ấy trốn quanh như một kẻ hèn nhát.

Giọng của Np nghe chán nản như vừa tan đi giấc mộng. Anh đã nhận ra điều cốt lõi chính là ở chỗ tâm hồn cô luôn luôn vượt khỏi tầm tay anh. Nam Phong không sao hiểu nổi cách lý giải của cô và cũng không chịu được cảm giác mình bị hoài nghi biểu lộ trên nét mặt ấy. Anh nhún vai:

- Em làm tôi thất vọng quá.

Câu nói này lại nung nóng mọi ý nghĩ trong đầu Quỳnh Lâm. Cô cười nhạt:

- Cũng như cách nói hôm trước của anh, tôi đã không làm gì để anh hy vọng vì thế khi thất vọng cũng đừng đổ nó vào tôi. Lúc này đây tôi rất vui lòng nếu anh quay lưng lại và bỏ đi.

Nam Phong gật:

- Tôi sẽ đi nhưng tôi muốn nói với em điều này, phủ nhận cái mình đang có hay khẳng định điều mình không hề có đều ngu ngốc như nhau. Đó không phải là cách mà một người như em có thể áp dụng, vì thế... - anh nhún vai - tôi cho rằng mình đã nhầm lẫn điều gì đó về em.

Thái độ xác lác của anh khiến Quỳnh Lâm không giữ được bình tĩnh:

- Tất cả những lời vừa rồi nghe rất hợp lý nhưng anh đã bỏ qua điều quan trọng này, tôi không yêu anh, đó là sự thật, nhưng không thể phủ nhận ở anh tôi có được thứ mình cần. Một ít thời gian như anh đề nghị ư? Tôi không có nhiều dù chỉ một ít. Anh ra ngoài được rồi chứ? Xin vui lòng khép cửa hộ và lần sau nếu muốn vào phòng tôi phiền anh gõ cửa. Cảm ơn.

- Tôi không gõ cửa vì nghĩ rằng nó đã mở và chỉ cần tôi kiên nhẫn thêm một chút nữa thôi. Nhưng tôi đã làm, ở đây tôi không nói đến sự lầm lẫn trong tình cảm mà là con người. Em không xứng đáng với tình yêu tôi dành cho em vì thế kể từ hôm nay tôi sẽ không ngu ngốc mà lãng phí nó nữa. Không, tôi nói vậy cũng không đúng, tôi yêu em và ở tôi em có thứ mình cần, đây là một sự trao đổi. Với mỗi quan hệ hiện nay của chúng ta, tôi vẫn có cách để nó trở nên hợp lý hơn. Khi nào cần đến tôi xin cứ gọi, đừng e ngại gì cả vì em biết đấy, thân thể tôi không kho chịu như đầu óc của tôi. Em cũng vậy, lúc trên giường em không rạch ròi đến thế.

Không nhìn đến gương mặt tái nhợt của Quỳnh Lâm, Nam Phong đi thẳng ra ngoài, cánh cửa đóng sầm sau lưng anh. Quỳnh Lâm rũ xuống như thân cây bị chặt lìa khỏi gốc. Cô nhìn trân trân vào bức tường trước mặt. Nó cũng trở nên chông chênh trong mắt cô. Mình vừa làm gì nhỉ? Phải rồi, mình đã đào một cái hố thật sâu rồi nhảy vào đó. Úp mặt vào cánh tay, Quỳnh Lâm không đủ sức để nấc lên. Tất cả sức lực của cô đều dồn hết cho vai diễn vừa rồi.

Trời chỉ nắng có một hôm, những ngày còn lại đều mưa. Mưa không lớn nhưng rả rích nhiều giờ. Quỳnh Lâm căng mắt nhìn con đường hun hút trước mặt. Kể từ hôm ấy có lẽ vì cô buồn nên mưa bão cũng ở lại lâu hơn. Quỳnh Lâm về đến nhà, người thấm lạnh. Khác với mọi hôm xe Nam Phong đậu lại trong sân. Chắc anh chuẩn bị đi đâu đấy, tìm Quỳnh Lâm đập mạnh, cô vừa mong vừa sợ nhìn thấy gương mặt lạnh nhạt ấy.

Không giống như trong tưởng tượng của Quỳnh Lâm, lúc này đây gương mặt ấy không hề lạnh lùng. Với nụ cười quen thuộc, nó đang sáng bừng và toả ra hơi ấm. Không chỉ anh, cả ba mẹ cô cũng thế, Quỳnh Lâm có cảm giác mình như vị khách không mời đã tự ý bước vào đây, mang theo hơi lạnh bên ngoài làm loảng bẫu không khí ấm áp và khiến cho nụ cười trên gương mặt ấy nhạt dần rồi tắt ngấm. Cô luống cuống cởi chiếc áo đi mưa, rũ lọn tóc sũng nước ra phía sau. Đôi theo ánh mắt Nam Phong, ba mẹ cô quay lại, vừa lúc đó lại có tiếng ai reo to:

- A... chị Lâm

Hoài Hương bước xuống từ phía cầu thang, cô đẹp hơn cả trong trí nhớ của Quỳnh Lâm. Nụ cười quyến rũ, mái tóc cắt ngắn tạo thành đường viền mềm mại ôm lấy gương mặt thanh tú, Hoài Hương lao đến ôm chầm lấy Quỳnh Lâm và hôn vào má cô cách nồng nhiệt.

- Ôi... tôi sẽ làm em ướt mắt thôi.

Hoài Hương lùi lại ngấm nghĩa Quỳnh Lâm:

- Chị vẫn vậy, à không, hình như gầy đi một chút lại hơi xanh. Chị không được khoẻ ư?

Quỳnh Lâm chà tay lên đôi má lạnh cóng, lắc đầu:

- Tôi vẫn khoẻ, có lẽ thời tiết tệ quá nên trông tôi thảm hại thế này đây.

Bà Như Tùng đỡ chiếc áo mưa trên tay Quỳnh Lâm:

- Sao về trễ vậy con?

- Mưa lớn quá mẹ à.

- Ừ thay áo rồi xuống ngay nhé, cả nhà chờ con về dùng bữa đấy. Lâm này, kể từ ngày mai mẹ muốn con đi cùng xe với ba hay Phong cho đến khi thời tiết khá hơn. Mưa thế này đi gần mấy ngoài đường, mẹ không an tâm chút nào.

Quỳnh Lâm về phòng, cô thay bộ đồ ướt, rửa sơ gương mặt rồi chải mái tóc rối bù. Cô làm tuần tự trước sau như cái máy, không nhìn vào gương dù chỉ một thoáng, để nhận ra mình đang vận chiếc đầm lụa trắng, món quà của Như Vũ tặng sau chuyến đi Pháp. Anh rất thích cô mặc nó và chiếc áo được treo lên chỉ để ngắm kể từ ngày ấy. Khi Quỳnh Lâm xuống nhà, mọi người đã ngồi vào bàn, gương mặt bà Như Tùng thoáng nét hài lòng vì bà vẫn ái ngại khi thấy cô xem tất cả những gì liên quan đến Như Vũ đều mang một giá trị tâm linh, vượt qua cái ngưỡng bình thường.

của nó. Với bà, điều này mang ý nghĩa tiêu cực khi cô nhất định không cho phép mình quên đi.

Hoài Hương xuýt xoa:

- Chị Lâm mặc thế này trông đẹp quá. Hôm trước em đem cuộn phim quay ở Việt Nam chiếu cho vài người bạn xem, chị xuất hiện thấp thoáng có vài cảnh, lúc chúng ta đi ăn ở Chợ Lớn và trước sân nhà mình, cộng lại chỉ vài phút thôi nhưng ấn tượng lắm - Hoài Hương nghiêng đầu ngấm nghĩa - Họ bảo chị rất romantic với mái tóc dài và gương mặt đẹp dịu dàng. Em cũng thích được khen như thế, nó là gì nhỉ? - Cô quay sang Nam Phong, anh nhắc "lãng mạn" - À, lãng mạn nhưng em không thể có được cái vẻ ấy. Bạn em rất thích chị. Nghe em về Việt Nam, hẳn đòi theo. Nó là dân kiểm toán, giàu và bay bướm lắm nên em từ chối với lý do chị rất nghiêm túc không thích hợp với hắn. Cuối cùng nó đành âm ức bỏ cuộc nhưng gạ em giới thiệu cho ông chú của hắn. Ông này là bác sĩ làm việc ở viện nghiên cứu. Chẳng biết hắn nói thế nào mà ông bảo thời gian tới trong chuyến sang Việt Nam tài trợ cho chương trình nhân đạo gì đó ông sẽ tìm đến chị.

"Chương trình nhân đạo", mắt Quỳnh Lâm sáng lên, cô đang nghĩ đến những trường hợp ngặt nghèo ở bệnh viện đang cần giúp đỡ. Ai cũng nhận ra vẻ rạng rỡ trên gương mặt cô nhưng ở mỗi người lại có cách hiểu khác nhau. Không để ý đến điều này Quỳnh Lâm hỏi dồn:

- Tôi có nghe nói chuyến viếng thăm của UMF trong thời gian tới, không biết có phải là tổ chức mà Hoài Hương đang nói không?

Hoài Hương đâm ra lúng túng vì câu chuyện chuyển sang hướng khác:

- UMF...

Quỳnh Lâm vội giải thích:

- Đó là tổ chức phi chính phủ chuyên kinh doanh các dịch vụ về y tế. UMF là tên viết tắt của United Medical Foundation.

Mặc dù không chắc chắn nhưng Hoài Hương cũng gật. Cô lái câu chuyện trở về mục đích ban đầu bằng vẻ mặt tinh quái:

- Ông ấy sang tìm chị, em đang tưởng tượng ra cuộc gặp gỡ thú vị. Em cũng chưa từng làm việc nào quan trọng đến thế này liệu chị có cho em cơ hội để gặp được chút ít thành tựu không nhỉ?

Quỳnh Lâm nheo mắt:

- Trả lời "Có" trước mặt nhiều người thế này tôi thấy ngượng lắm hay là để tôi nói riêng với Hoài Hương vậy nhé.

Mọi người cười ồ. Bà Như Tùng gấp thức ăn vào chén Hoài Hương:

- Việc này bác giao cho con đấy, nếu chờ Quỳnh Lâm thì không biết đến bao giờ. Ăn đi con.

Quỳnh Lâm hỏi:

- Em về được bao lâu nhỉ? Có dự định đi thăm những đâu không?

- Em ở Việt Nam khoảng sáu tuần. Lần này em đi cùng đoàn sinh viên Mỹ trong chương trình Where there be dragons. Đây là chương trình được khởi xướng cách đây vài năm với mục đích đưa học sinh, sinh viên Mỹ tiếp cận với nền văn hóa phương Đông. Nhóm do em phụ trách chiều mai sẽ đến Cần

Giờ, em chỉ tranh thủ được ngày hôm để thăm gia đình và anh Phong vì hôm trước anh Phong có nói với em là trong thời gian tới anh có kế hoạch gì đó rất quan trọng nên không về bên ấy trong thời gian dài. - Cô đặt tay lên tay anh - Có thể cho em biết nó là kế hoạch gì không?

- Kế hoạch ấy không còn nữa và anh cũng quên rồi.

Nam Phong xoay lại, bàn tay trườn lên tay Hoài Hương. Hình ảnh này với Quỳnh Lâm như một ẩn dụ sinh động về sự sở hữu và ý thức bảo vệ. Bàn tay ấy đã có lần đặt lên thân thể cô cách âu yếm, Quỳnh Lâm thấy nhói một cái nơi tim. Hãy quên đi, nó không phải là của mình. Không, nó chưa bao giờ là của mình cả.

Sau bữa ăn mọi người quây quần ở phòng khách trò chuyện đến khuya. Quỳnh Lâm nép mình trong chiếc ghế rộng, ủ tách trà trong lòng bàn tay hoặc giữ hờ hững trên đùi, cô ít nói chỉ chăm chú lắng nghe và mỉm cười. Thành thạo Quỳnh Lâm có cảm giác Nam Phong nhìn mình nhưng không phải, anh chỉ hướng về cô thôi còn ánh mắt không dừng lại đó, nó lướt qua cô hờ hững đến cay nghiệt. Sao mình không giống họ nhỉ? Bảo quên là quên ngay, với họ việc này dễ dàng như cởi bỏ một chiếc áo. Còn ở Quỳnh Lâm nó lại là vết thương, nếu không còn đau sẽ trở thành vết sẹo và mãi mãi hằn sâu vào da thịt.

Đêm đó, Quỳnh Lâm không ngủ được. Cô xoay người trên chiếc giường rộng thênh thang mà lúc này đang trở nên tù túng. Có lẽ ban nãy mình uống đến hai tách trà đậm, Quỳnh Lâm nghĩ đến một viên an thần, lâu rồi cô không đụng đến nó. Cô thường dùng cách của anh, một ly sữa nóng. Liệu hôm nay nó có giúp mình không nhỉ, Quỳnh Lâm tần ngần cất viên thuốc vào hộp rồi xuống nhà.

Cô pha sữa mang lên phòng. Vừa đặt chân lên bậc thang cuối cùng, Quỳnh Lâm giật mình và nép sát vào lan can khi trông thấy Nam Phong bước sang căn phòng đối diện, phòng của Hoài Hương. Quỳnh Lâm không trông thấy Hoài Hương, cũng không nghe bất cứ âm thanh nào nhưng cánh cửa mở ra và khép lại cách nhanh chóng sau lưng Nam Phong. Chỉ một mình trên hành lang, Quỳnh Lâm đứng yên như hóa đá. Về đến phòng, Quỳnh Lâm mở tủ lấy viên thuốc ban nãy. Cô nhìn bóng mình trong gương, cách này vẫn được xem là hữu hiệu nhất. Quỳnh Lâm bỏ viên thuốc vào miệng.

Ly sữa nằm lại trên bàn, lạnh ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Không như kế hoạch đã định, Hoài Hương chỉ đến được Cần Giờ và rừng quốc gia Nam Cát Tiên thì quay về vì ốm nặng. Thoạt tiên cô nghĩ mình sốt là do bị Ong đốt trước đó vài ngày nhưng bác sĩ tại một bệnh viện nhỏ, nơi đoàn dừng chân, sau khi khám đã giữ cô lại. Hôm sau mọi người vẫn lên đường đúng theo kế hoạch thì Hoài Hương được Nam Phong đón về thành phố.

1 tuần nằm trên giường bệnh, giờ Hoài Hương đã khá hơn và đang trong giai đoạn ăn trả bữa nên sáng nay Nam Phong mới an tâm trở lại công ty làm việc. Nhìn anh lo lắng cho Hoài Hương đến rạc người, Quỳnh Lâm thấy buồn. Cô tự nhủ, mình không thể cứ sống lặng lẽ vào ra như cái bóng thể này mãi.

Nam Phong đang đứng ngoài sân, anh bước đến đón chiếc xe từ tay Quỳnh Lâm. Cô không nói gì chỉ gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi dậm vào nhà.

- Tôi đứng đây đợi Lâm. Có việc này...

Quỳnh Lâm quay lại lo lắng:

- Hoài Hương thế nào? Cô ấy không khỏe à?

Nam Phong lắc đầu:

- Hoài Hương khỏi hẳn rồi, cảm ơn Lâm đã hết lòng chăm sóc cho cô ấy, xin lỗi vì đã làm Lâm vất vả trong thời gian qua. Giờ đây nếu sự hiện diện của chúng tôi có gây bất tiện gì cho Lâm chúng tôi sẵn sàng đi khỏi đây.

Giọng nói gai góc của Quỳnh Lâm khiến Nam Phong sực tỉnh. Anh không nhớ nổi trước khi gặp cô anh có định nói những lời này không nữa.

- Chúng tôi là ai? Tại sao lại đi khỏi đây?

Nam Phong dịu dàng:

- Lâm hiểu tôi muốn nói gì mà.

Cô cộc lốc:

- Tôi không hiểu.

- Lâm có biết bây giờ trông Lâm thế nào không? Trông buồn và gầy đi nhiều lắm nhất là đôi mắt, đôi mắt lúc nào cũng xa xôi, cũng long lanh như chục khúc vậy.

Quỳnh Lâm nhếch môi:

- Và anh cho rằng nó liên quan đến anh?

Nam Phong kiên nhẫn giải thích vì lúc này cô như đứa trẻ đang cố bảo vệ mình:

- Tôi không muốn làm Lâm phật ý vì cách diễn đạt có phần vụng về của mình, tốt hơn là tôi nên nói thẳng những điều tôi nghĩ ra đây. Sự hiện diện mà tôi vừa nói không như Lâm hiểu đâu, ý tôi là nó có thể gọi Lâm nhớ đến những hồi ức không vui về ngày xưa lúc Như Vũ...

- Tôi hiểu và xin nói rõ để anh an tâm. Tôi không nhận ra mình gầy, buồn hay lúc nào cũng sẵn sàng òa khóc như anh nói và nếu có thì nó cũng không liên quan gì đến anh hoặc sự hiện diện của bất kỳ ai. Đừng quan tâm đến tôi theo kiểu này nữa, anh không phải chịu một trách nhiệm nào về tôi đâu. Còn việc...

- Lâm giận dữ đến mức bình tĩnh thế này có liên quan đến tôi không? Tôi có được phép quan tâm đến Lâm trong trường hợp này không?

Quỳnh Lâm thờ dõc:

- Có đấy, hãy quan tâm bằng cách để tôi yên.

Nam Phong vụt tới nắm lấy vai cô lắc mạnh:

- Sao Lâm không chịu nhận mình đang buồn, đang giận, đang ghen, nó có gì xấu đâu? Sao lúc nào Lâm cũng phủ nhận những gì người khác thấy rõ ở Lâm vậy?

- Thấy rõ ở tôi? Anh còn tưởng tượng điều gì hay hơn nữa không? Sao anh cứ cố gán cho tôi những điều mà tôi không có vậy? Đừng làm phiền tôi nữa, được không? Lúc nào cần, tôi sẽ gặp anh đúng như cách mà anh đã gọi ý hôm trước, OK?

Quỳnh Lâm vào nhà bỏ mặc Nam Phong đứng đấy. Bữa ăn tối khá muộn nhưng vui vẻ, đầm ấm nhờ sự có mặt của Hoài Hương. Cô đã quen với sự chăm sóc của mọi người nên không còn e dè, khách sáo như trước. Kể từ khi Hoài Hương ốm nặng, hôm nay là ngày đầu tiên sau bữa ăn cả nhà tập trung vào phòng khách theo thói quen cũ. Nam Phong mang tách trà đến ngồi cạnh Hoài Hương thì điện thoại reo, anh nhắc mấy nói vài lời và trao cho Quỳnh Lâm. Giọng Minh Viễn nghe rất vui:

- Lâm đang làm gì vậy? Có rồi không? Còn nhớ Mạnh không nhỉ?

- Mạnh à? Tôi nhớ.

- Hân đang ngồi cạnh tôi ở chỗ hôm trước, chúng tôi muốn mời em ra đây uống vài ly.

- Nghe hấp dẫn đấy, có chuyện gì vui vậy?

- Hân đã nhận lời đến làm việc tại bệnh viện của bác tôi. Sáng mai bắt đầu rồi. Giữ máy nhé, Mạnh muốn nói chuyện với em.

- Alô - Giọng trầm trầm của Mạnh làm cô nhớ đến đôi mắt tinh táo của anh sau cơn say túy lúy - Tôi bỏ nghề đã lâu nên khi quyết định trở về thế này cũng khá mạo hiểm đấy. Lâm có phần trong việc thuyết phục tôi vì thế đây là lúc Lâm phải gánh trách nhiệm của mình. Ra đây để tôi được thọ giáo vài chiêu đi Lâm.

Quỳnh Lâm liếc nhìn đồng hồ:

- Bây giờ quá muộn để ra khỏi nhà. Cho tôi một dịp khác vậy. Chắc chắn tôi sẽ uống vài ly để chúc mừng anh.

- Lâm đã hứa rồi đấy nhé.

Lần này cô nghe giọng Viễn trong máy:

- Chán thật, chúng tôi ngồi đây và nghĩ nát nước mới tìm được cái cớ hay ho đến thế vậy mà em nỡ từ chối.

Lâm cười:

- Lần sau tôi sẽ nghỉ hộ anh, được chưa? Thôi, chúc hai người vui vẻ nhưng đừng quên, ngày mai nhận việc mà đêm nay lại say túy lúy thì không phải là chuyện nên làm lắm đâu.

- Ước gì hân trông thấy em những lúc lên mặt dạy đời thế này, chắc chắn hân sẽ vỡ mộng ngay.

Cô nghe giọng cười sáng khoái của Minh Viễn trước khi cúp máy. Bà Như Tùng ngẩng lên:

- Viễn hả con?

- Dạ.

- Hôm trước Viễn gọi điện thoại đến đây, mẹ có mời cậu ấy đến nhà chơi. Viễn nhận lời rồi nhưng chắc chỉ đến khi có sự đồng ý của con thôi.

Ông Như Tùng điềm đạm hơn:

- Viễn là người ba gặp ở bệnh viện phải không Lâm?

- Dạ.

- Ba trông cậu ấy cũng khác. Hôm nào con mời Viễn đến dùng cơm nhé.

Hoài Hương xen vào:

- Vậy thì vị bác sĩ của em phải tính thế nào đây, chị Lâm? Hay là chờ đến khi gặp được cả hai rồi mới quyết định? - Cô quay sang Nam Phong đùa - Những việc thế này anh phải nói cho em biết trước chứ.

Nam Phong nhìn Quỳnh Lâm chăm chú, anh nhún vai:

- Anh không biết. Vả lại, những việc thế này chị Lâm không bao giờ nói với anh.

Bà Như Tùng thở dài, lại bắt đầu rồi đấy. Lúc Hoài Hương ốm, vì lo lắng nên chúng nó có vẻ thông cảm, xích lại gần nhau nhưng Hoài Hương vừa khỏi thì không chậm một giây, chúng trở nên thế này ngay. Lại một điều, Quỳnh Lâm không có vẻ giận. Cô ngồi yên. Bà đưa mắt ra hiệu cho ông và Hoài Hương không tiếp tục vấn đề này nữa. Thật ra bà chỉ muốn cô biết mình được quan tâm thế nào và không nên ngần ngại vì những chuyện như vậy. Quỳnh Lâm hiểu ý mẹ, cô không giận chỉ thấy buồn.

Sau cú điện thoại ấy, không khí trầm hẳn cho đến khi Nam Phong xin phép đưa Hoài Hương đi nghỉ, ông bà Như Tùng nán lại trò chuyện với cô thêm một lúc cũng về phòng. Quỳnh Lâm tha thân ra sân. Đêm sau lắng và bình yên làm lòng cô dịu lại. Ngoài di, người thân duy nhất mà số lần cô về thăm kể từ lúc rời nhà đến nay chỉ đếm trên đầu ngón tay thì gia đình này chính là nơi Quỳnh Lâm nhận được tình thương, sự quan tâm chân thật nhất. Cô yêu quý và không muốn rời xa họ, vấn đề ban nãy dù biết xuất phát từ thiện ý của mọi người nhưng Quỳnh Lâm vẫn thấy chạnh lòng, tủi thân, giống như họ muốn rời khỏi nơi này vậy. Quỳnh Lâm đưa tay chùi mắt rồi buồn bã về phòng.

Hoài Hương vẫn còn đứng ngoài hành lang, điều này không quan trọng bằng nhân vật mà cô muốn tránh mặt cũng ở đây. Muốn về phòng, không còn cách nào khác, cô phải đi ngang qua họ. Quỳnh Lâm nhún vai, chẳng phải mình đã dành cho họ rất nhiều thời gian sao, dù quyến luyến hay nồng nhiệt đến mấy thì cũng kết thúc từ lâu rồi. Nghĩ thế nhưng Quỳnh Lâm vẫn đứng yên. Có vẻ như Nam Phong đã trông thấy cô trong lúc Hoài Hương dẫn dắt điều gì đó. Nét mặt trông nghiêng của Nam Phong rất dịu dàng, kiên nhẫn như lúc... Quỳnh Lâm lắc đầu, cô không muốn nhớ đến. Cối cùng họ cũng chia tay nhau sau khi Hoài Hương vòng tay qua cô hôn phớt lên môi anh, còn Nam Phong thì một tay đặt ở eo cô, một tay đẩy rộng cửa. Trước khi nó kịp khép lại Quỳnh Lâm đã lướt qua để về phòng. Cô không nhìn thấy ánh mắt rất lạ của Nam Phong, Quỳnh Lâm chỉ có một cảm giác duy nhất, cô căng cứng như mang một chiếc mặt nạ vậy. Quỳnh Lâm uể oải lên giường, muộn quá rồi, cô nhắm mắt để không nhớ đến màu xanh dịu mắt của viên thuốc an thần.

- Lâm ơi.

Quỳnh Lâm ngồi bật dậy, bên ngoài vắng lặng, chỉ có tiếng gió xào xạt thổi trên thân cây. Chắc mình nghe lầm, cô khê khàng nằm xuống kéo chăn phủ kín người.

- Lâm ơi.

Lần này nghe rõ hơn, đúng là giọng Nam Phong. Anh rất gần, chỉ cách cô cánh cửa mỏng. Tim Quỳnh Lâm đập thình thịch.

- Anh biết em vẫn còn thức, mở cửa cho anh đi Lâm. Anh muốn nói chuyện với em.

Quỳnh Lâm úp mặt vào gối. Cô chờ anh gọi chán sẽ bỏ đi. Vả lại, dù gần và li đến mấy Nam Phong cũng không dám làm kinh động mọi người nhất là vào giờ này. Nghĩ vậy nên Quỳnh Lâm kéo mền che kín tai nằm yên, mồ hôi rịn ướt khắp người cô Nhưng Quỳnh Lâm đã lầm.

- Nếu em không mở cửa anh sẽ đứng mãi ngoài này.

-...

- Hay em muốn anh gọi to để đánh thức mọi người hả Lâm?

-...

- Anh đếm đến ba nếu em không có chọn lựa khác thì anh sẽ làm theo cách của anh. Một... hai...

Cửa phòng xích mở, Quỳnh Lâm xuất hiện với mái tóc rối bù và gương mặt bùng bùng sắc giận. Sự ngang ngược của anh đã đẩy cơn thịnh nộ của cô lên đến đỉnh điểm.

- Anh đang nổi cơn điên gì vậy? Có cút đi không?

Nam Phong dùng chân mở rộng cửa rồi chộp lấy tay Quỳnh Lâm kéo ra ngoài.

- Đi với anh.

- Không

Cô giằng lại nhưng bàn tay Nam Phong cứng như thép. Quỳnh Lâm lúi rúi chạy theo anh. Chân cô trượt trên các bậc thang, có lúc chúng va vào nhau khiến cô ngã vấp về phía trước, mũi chân trần cọ sát vào mặt đất đau điếng. Quỳnh Lâm không dám kêu. Thái độ quyết liệt của Nam Phong khiến cô sợ hãi. Giờ đây Quỳnh Lâm sợ anh hơn cả sợ mọi người nghe thấy. Ra đến vườn, Nam Phong buông mạnh tay, mắt đã Quỳnh Lâm té nhào xuống đất. Không còn đủ sức để đứng lên cô cứ ngồi bệt như thế.

Trong một thoáng Nam Phong đờ cả người, như trước đó anh không hề nhận ra sự thô bạo trong hành động của mình vậy. Nam Phong hồi hã cuối xuống nâng Quỳnh Lâm dậy. Không quyết liệt, không giận dữ, Quỳnh Lâm ngược lên nhìn anh. Đôi mắt cô không còn sắc giận như ban nãy mà giờ đây thăm thẳm một nỗi buồn đến tuyệt vọng.

- Anh điên bao nhiêu đó đủ chưa?

Nam Phong ngẩn người, sự bình tĩnh của cô làm anh sợ. Quỳnh Lâm tách người ra khỏi anh, dựa vào thân bạch đàn cô xoa xoa cổ tay đau nhói. Với mái tóc rối tung và đôi chân trần cô đẹp một hoang dại. Miệng Nam Phong khô đắng, khác với thái độ hùng hổ vừa rồi, anh nặng nhọc nói:

- Anh không sao hiểu nổi từ khi yêu em đến giờ anh rất khó giữ được bình tĩnh, cũng không thể tự chủ, anh như biến thành một người khác vậy. Em đừng sợ anh, đừng sợ anh nữa nhé, anh không làm em đau đâu, không làm em tổn thương. Anh chỉ muốn giải thích hành động ban nãy. Anh...

Quỳnh Lâm gất:

- Tôi hiểu, như anh vừa nói sở dĩ anh hành động như vậy là do không tự chủ được. Còn gì nữa không?

- Không... à có... hành động mà anh muốn nói ở đây là lúc nãy anh và Hoài Hương... như em đã thấy...

Quỳnh Lâm cười anh như ném được cả vị đắng trong nụ cười ấy:

- À anh đang nói đến hành động này, được rồi, anh giải thích đi.

Nam Phong nhìn chăm chú, cố phân tích vẻ mặt Quỳnh Lâm trong ánh sáng mờ mờ vì sự bình thản, chịu đựng trong giọng nói của cô làm anh lo ngại. Chẳng thà bị cô mắng Nam Phong còn thấy dễ chịu hơn.

- Thật ra anh không có gì để giải thích cả, đúng không? Anh không chuẩn bị cho tình huống này. Anh không nghĩ tôi sẽ nghe anh nói vì thế anh không biết giải thích điều gì bây giờ. Tại sao anh phải làm như vậy?

Nam Phong im lặng. Cô nhún vai quay đi:

- Rất tiếc, câu hỏi của tôi khó qua và anh cũng không có lời giải thích nào cả. Giờ tôi đi được chưa?

Anh ôm chầm lấy cô từ phía sau. Áp mặt vào tóc Quỳnh Lâm, giọng anh chùng xuống thật thấp:

- Em đừng đi, anh xin em, đừng đi. Anh chịu, thua rồi. Không phải anh không có lời giải thích hoặc không biết cách giải thích nhưng anh đang nghĩ xem em sẽ chấp nhận ở mức độ nào. Anh không muốn là em giận. Anh không muốn mất em. Được rồi, anh sẽ giải thích đây. Anh và Hoài Hương có vài biểu hiện thân mật, ví dụ như lúc này em đã nhìn thấy, nhưng trước khi về đây, chính xác là trước khi yêu em anh không cho đó là vấn đề, và anh khẳng định hành động ấy cũng không xuất phát từ tình yêu. Em biết đấy, tuy là người Việt Nam nhưng anh sống ở nước ngoài rất lâu vì thế chịu ảnh hưởng họ từ đời sống tinh thần, văn hoá đến tình cảm, giao tiếp là điều không tránh khỏi. Trong cái nhìn và suy nghĩ của anh những biểu hiện thân mật đó không có gì bất thường hoặc không chấp nhận được nhưng nét mặt ban nãy của em khiến anh bàng hoàng nhận ra mình đã sai. Yêu em nhưng anh không đặt mình vào vị trí của em để suy nghĩ, để tìm hiểu là lỗi của anh. Giờ anh hiểu ra rồi, vì em không thích nên từ nay dù chỉ là nghi thức xã giao anh cũng sẽ không có những biểu hiện này nữa. Anh hứa.

Quỳnh Lâm quay lại:

- Nghi thức xã giao à? Vậy thì phải chấp nhận ở mức độ nào đây? Ôm xiết vào lòng và hôn say đắm, cuồng nhiệt bất kể trong xe, ngoài vườn có gọi là xã giao không?

Môi Nam Phong thấp thoáng nụ cười, đúng là cô ghen nhưng Quỳnh Lâm vẫn chưa nói hết những điều cô âm ứ:

- Hay việc anh vào phòng cô ấy rồi ở đó suốt đêm có được gọi là xã giao không?

Nam Phong lúng túng:

- Anh không...

- Anh không có? lẽ nào tôi lại không tin vào mắt mình? trả lời đi, đó có phải là vài biểu hiện thân mật mà anh nói không? Có phải là nghi thức xã giao không? Nếu anh đang cân nhắc xem liệu tôi sẽ chấp nhận ở mức độ nào thì... với mức độ như vậy, anh nghĩ tôi có chấp nhận không? Anh... Anh...

Nam Phong đứng chết trân như bị điểm huyết nhưng không phải vì những lời cô nói và vì những giọt nước mắt của Quỳnh Lâm. Nó đang chảy ràn rụa trên gương mặt anh yêu say đắm. Tệ thật, lần nào anh cũng làm cô khóc cả. Nam Phong cuống quýt ôm Quỳnh Lâm vào lòng.

- Anh không làm gì cả, anh thề với em. Em phải tin anh mới được.

Quỳnh Lâm lắc đầu nguầy nguậy:

- Tôi không tin anh, không bao giờ. Tại sao tôi phải tin anh chứ?

- Em phải tin anh vì anh yêu em. Anh yêu em.

Cô úp mặt vào tay, nước mắt chảy tràn xuống ngực áo. Chao ôi, sao người yêu anh lại nhiều nước mắt thế này, Quỳnh Lâm vẫn không nhìn anh. Nam Phong đỏ dãi:

- Hãy nghe anh nói...

Cô bướng bỉnh lắc đầu. Anh kiên quyết gỡ từng ngón tay, ánh mắt Quỳnh Lâm làm anh rung động đến đau thắt trong lòng ngực:

- Nhìn anh này Lâm, anh yêu em. Em phải tin điều này, ngoài em ra anh chưa hề là chuyện đó với ai cả.

Quỳnh Lâm không đẩy anh ra nữa và nín khóc ngay lập tức. Trong bóng tối Nam Phong như thấy màu đỏ trên gương mặt còn ướt nước và ánh ngượng ngùng trong đôi mắt long lanh của cô. Anh kéo Quỳnh Lâm đến gần để mặt cô áp vào ngực mình. Nam Phong ngược lên nhìn bầu trời vời vọi trên cao và bây giờ với anh điều kỳ diệu trong những câu chuyện cổ tích cũng không tuyệt vời bằng giấc mơ đang biến thành hiện thực. Nam Phong cảm giác lồng ngực rộng của anh không chứa nổi quả tim nhỏ bé khi nó mang theo niềm hạnh phúc và hoà nhịp cùng cô. Vuốt mái tóc rối bù của Quỳnh Lâm, anh thì thầm:

- Anh biết khi yêu người ta thường hay ghen nhưng ghen như thế này thì anh chịu.

Dụi đầu vào ngực anh, Quỳnh Lâm nói nhỏ xịu:

- Em không ghen.

Nam Phong cười khê, cầm anh tì vào tóc cô:

- Anh nhớ hôm Hoài Hương đến đây và em trở về nhà sau cơn mưa. Lúc đó trông em ngơ ngác thế nào ấy. Em đứng trước cửa cứ rũ rũ mái tóc ướt nước, gương mặt tái đi vì lạnh nhìn thương lắm. Suốt buổi tối anh cô không nhìn em nhưng tâm trí anh thì cứ bám chặt lấy em. Em ngồi đó chỉ cách xa một tầm tay nhưng anh lại không thể đến gần em, không thể ôm lấy em, điều này vượt quá sức chịu đựng của anh. Hôm đó em ăn rất ít chỉ lắng nghe và mỉm cười. Trông em yếu đuối, cô đơn và lạc lõng nhưng vẫn rất tự chủ. Giá như em biết được mọi cử chỉ, hành động của em đều có ý nghĩa và ảnh hưởng đến anh thế nào nhỉ. Lúc đó anh rất tuyệt vọng vì nghĩ rằng mình đã làm em không hề yêu anh chút nào cả, cho đến khi...

Quỳnh Lâm cựa mình trong vòng tay anh:

- Vậy lúc này thì sao? Em đã yêu anh đâu?

- không yêu anh à? điều này giờ đây chẳng có ý nghĩa gì và cũng không gặt được anh nữa đâu vì anh vẫn chưa nói hết. Sau đó anh phát hiện ra em không tự chủ như vẻ bề ngoài và anh biết mình vẫn còn cơ hội khi nhìn thấy hành động ấy

Quỳnh Lâm ngơ ngác:

- Em đã làm gì vậy?

Anh cười tỏ vẻ bí mật:

- Khôi hài lắm. Em có nhớ hôm đó chúng ta ăn món gì không?

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Em chịu nhưng nó có liên quan gì đến việc anh vừa nói?

Nam Phong đá ý:

- Sao lại không? Anh nhớ rất rõ nhé, hôm đó chúng ta có món cá chiên sốt cà ăn với rau sống và nước mắm tỏi ớt. Này nhé em gấp rau sống rồi cẩn thận chấm vào tô canh thay vì chén nước mắm. Anh nói cẩn thận là không cường điệu chút nào đâu. Em làm việc này một cách chăm chú sau đó cho vào miệng.

Quỳnh Lâm đẩy vào ngực Nam Phong:

- Anh chỉ bịa.

- Không, anh nói thật đấy. Lúc đó anh nhìn em rất lâu, em vẫn không phát hiện ra hành động buồn cười của mình.

Cô ngượng ngùng hỏi nhỏ:

- Vậy có ai phát hiện không?

Nam Phong cười lớn:

- Không có ai ngoài anh và anh dám đánh cuộc là từ lúc bỏ vào miệng cho đến khi nhai xong cái món kỳ cục đó em vẫn không hề nhận ra vị vị khác lạ nào. Anh vừa buồn cười vừa thương em... thế nào nhỉ? À thương em đứt ruột.

Quỳnh Lâm phì cười vì cách nói bất chước ngộ nghĩnh của anh:

- Cứ xem như em đã làm cái hành động ngớ ngẩn ấy đi nhưng nó có nói lên điều gì đâu?

Anh nâng gương mặt cô bằng hai tay và nói bằng giọng nghiêm túc:

- Nó ngớ ngẩn như lúc em vào phòng anh trong chiếc áo ngủ mỏng manh, cũng ngớ ngẩn như khi em bảo rằng đến khám bệnh cho anh nhưng không mang theo gì cả. Nó khiến anh hiểu rằng đừng tin em qua dáng vẻ bề ngoài, phải cảm nhận em bằng sự tinh tế của tâm hồn và bằng tình cảm chân thật từ trái tim. Anh biết em không vô tình với anh. Em giận hờn, lẩn tránh, ghen tức cũng bằng vẻ bên ngoài bình thản ấy. Anh đã nhận ra tất cả rồi vậy từ nay đừng từ chối cũng đừng phủ nhận sự hiện diện của anh trong em nữa nhé Lâm. Chẳng lẽ em không yêu anh chút nào sao?

- Em không cố ý đâu nhưng không hiểu sao lần nào em cũng xuất hiện trước anh với... với dáng vẻ thế này. Trông em...

- Anh hiểu. Điều này chứng tỏ từ trong tiềm thức em không hề đề phòng anh. Em luôn tin tưởng và yêu anh, đúng không?

- Nhưng em đã...

- Để anh nói, lúc anh phát hiện ra mình quan tâm đến em nhưng không phải bằng sự hiếu kỳ, nó vượt hơn mức bình thường rất nhiều anh đã hàng ngàn lần tự lục vấn mình. Thoạt tiên anh nghĩ rằng cũng như ngày xưa những gì thuộc về Như Vũ anh đều dòm ngó, so sánh rồi ghen tỵ vì lúc nào anh cũng muốn chứng tỏ mình giỏi hơn nó, những gì thuộc về mình tốt hơn nó. Nhưng rồi anh mau chóng nhận ra, anh yêu em vì em là em, thế thôi. Mặc kệ em là của Như Vũ anh vẫn yêu. Anh tin rằng Vũ không hề trách cứ khi anh dành tình cảm này cho em. Những lúc gần đây tự nhiên anh nhớ Vũ hơn bao giờ hết, có lẽ vì những lời Vũ nói hôm ấy lại đúng với tâm trạng lúc này của anh dù lúc anh đi cả hai vẫn còn là những đứa trẻ. Lúc Đó Vũ vừa khóc vừa năn nỉ anh ở lại. Nó bảo nó không giành bất cứ thứ gì với anh nữa, nó sẽ cho anh tất cả. Những gì của nó sẽ là của anh.

Nước mắt chảy dài trên gò má Quỳnh Lâm. Nam Phong âu yếm cúi hôn những giọt nước mặn ăm ắp, anh dỗ dành:

- Anh không buộc em quay về Vũ nhưng đừng để Vũ trở thành nỗi ám ảnh thế này. Nó bất công đối với cả ba chúng ta. Anh hiểu tại sao nó cứ day dứt mãi trong em, vì thời gian hạnh phúc ấy ngắn ngủi quá, em mất Vũ đột ngột quá. Hãy để anh bù đắp cho em và anh tôn trọng sự hiện diện của Vũ trong em. Đừng biến anh hoặc Vũ trở thành người thứ ba trong lòng em. Chúng tôi đều yêu em và chúng tôi không phải là tình địch của nhau. Anh nghĩ Vũ sẽ không hài lòng nếu em biến cậu ấy thành rào chắn ngăn em, dù chỉ một bước chân, để đón nhận hạnh phúc đang chờ đợi em.

Quỳnh Lâm hít mũi:

- Hạnh phúc? anh có chắc không? Thế còn Hoài Hương thì sao? Cô ấy không những yêu anh lại đẹp, thông minh, quyến rũ...

Nam Phong dùng tay che miệng cô:

- Nếu liệt kê những điểm đáng yêu ở Hoài Hương, chắc chắn hơn cả em anh sẽ kể ra được rất nhiều vì thực tế đúng như vậy nhưng vấn đề quan trọng là sự rung động của trái tim, mà trái tim thì có tỷ do riêng của nó chẳng cần đến sự mách bảo của lý trí. Có cần anh nói đến lần thứ n+1 là anh yêu em không? A nói đến n+1 anh nhớ ngay đến anh chàng bác sĩ ấy. Thật nghịch lý khi ba mẹ cứ khẳng khái mời tình địch của anh đến nhà chơi. Liệu chúng tôi có phải đấu súng với nhau như những người đàn ông chân chính không nhỉ?

Quỳnh Lâm Áp úng:

- Em...em không có.

- Vậy thì tốt rồi. Còn vấn đề gì nữa?

- Nhưng Hoài Hương...

- Anh phải dùng cách của anh thôi, em cứng đầu quá, có nói đến mai cũng không xong.

- Em...

Anh dùng môi che kín miệng cô Thoạt tiên Nam Phong chỉ muốn chạm khẽ vào đầu nhưng khi Quỳnh Lâm hé môi thì anh không còn nhớ đến ý định ấy nữa. Ôm siết cô vào lòng, cúi hôn lên khuôn miệng run rẩy với cánh môi mềm mại xinh xắn như nụ hồng, Nam Phong tự hỏi không hiểu sao đôi môi dịu dàng, mượt mà đến vậy lại đốt cháy da thịt và lý trí vốn rắn như thép của anh. Quỳnh Lâm không hay mình rướn người lên đáp trả. Cô lồng bàn tay vào mái tóc dày đen nhánh và giữ chúng nằm ngoan giữa những kẽ tay đan kín. Môi họ quấn vào nhau và những nụ hôn dài, sâu lắng, cuồng nhiệt như những ngọn lửa nhỏ thấp lên thiêu rụi mọi rào cản, mọi vách ngăn giữa hai người. Giác quan Quỳnh Lâm tràn ngập vị ngọt, hơi ấm, mùi hương tỏa ra từ anh. Cảm động vì sự gần gũi quen thuộc cộng thêm dư âm của những giọt nước mắt vừa rơi khiến Quỳnh Lâm không ngăn được tiếng nấc phát ra từ lồng ngực. Răng cô va vào môi anh, Nam Phong ngừng lại:

-Sao vậy em?

Cô lắc đầu. Ngắm nghía gương mặt đầy nữ tính của Quỳnh Lâm. Nam Phong mỉm cười:

-Cắn vào môi anh đau điếng mà trông em vẫn còn tức tưởi như đứa trẻ bị đòn oan. Yêu anh lắm phải không?

Quỳnh Lâm úp mặt vào ngực anh:

-Anh vừa thối nết em có yêu anh không giờ lại hỏi thế này. Xem ra anh chẳng tự tin tí nào cả.

-Ừm... từ lúc yêu em đến giờ anh chẳng còn giữ nổi nó. - Anh thở dài- Chắc nó cũng chán nhìn vẻ phờ phạc vì bị xoay như chong chóng ở anh rồi. Hứa với anh đi, đừng vì bất cứ điều gì mà đẩy anh ra nữa nhé. Anh yêu em thế này thì không trở ngại nào khiến anh không thể vượt qua được. Em có tin không Lâm?

-Em tin.

Hôn lên đôi mắt khép hờ của cô, Nam Phong thì thầm:

-Cảm ơn em

Anh đưa cô về phòng, họ chia tay nhau trên dãy hành lang vắng ngắt. Không dám ôm hôn, Nam Phong chỉ siết nhẹ bàn tay cô Chờ cho cánh cửa khép lại sau nụ cười ngượng ngập đến dễ thương của Quỳnh Lâm, Nam Phong mới quay về phòng bằng những bước chân chệnh choạng vì lúc này cảm giác hạnh phúc như chất cường toan nhảy vào từng mạch máu nhờ toa? đi khắp cơ thể khiến anh lâng lâng như người say rượu. Nam Phong hiểu, với anh một cánh cửa khác đã được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Quỳnh Lâm bước xuống cầu thang. Cô nôn nóng gặp Nam Phong để nói tiếp câu chuyện hôm qua Dưới nhà vắng hoe, chỉ ba cô ngồi đọc báo trong phòng khách. Nghe tiếng bước chân đến gần, ông ngẩn lên.

-Hôm nay vẫn đi sớm hờ ba?

-Ừ, cuối tuần mới xong việc. - Ông buông tờ báo đứng lên - Cả tháng không tập thể dục, người ba như rệu xuống vậy. Thôi, ăn sáng trước đi Lâm. Đem qua mẹ con mất ngủ, chỉ chợp mắt lúc gần sáng. Ba muốn mẹ con ngủ thêm nên không đánh thức bà ấy.

để con rót trà cho ba.

Ông khoát tay:

-Không, ba đi ngay đây. Sáng nay ba có hẹn với vài người bạn. Con đóng cổng hộ ba.

Ông đi trước, dáng người thẳng, cân đối, cử động nhanh nhẹn, linh hoạt nên nhìn bên ngoài rất khó đoán ông sắp bước sang tuổi bảy mươi. Quỳnh Lâm thấy thương ông vô hạn. Nếu còn Như Vũ chắc ba anh không vất vả thế này.

-Ba cố giữ gìn sức khỏe. Đừng làm việc quá sức ba ạ.

-Ừ, ba già quá rồi không còn thích hợp với công việc này nữa. Tuy tuổi tác cho ba nhiều kinh nghiệm nhưng trong kinh doanh kinh nghiệm thôi vẫn chưa

đủ mà cần phải có thêm sự sáng suốt, nhạy bén, quyết đoán. Những tố chất rất cần thiết cho người hoạt động trên thương trường để có thể nắm bắt được một phần ngày cơ hội thật sự. Ở ba điều này không còn nữa vì thời gian đã mài mòn nó.-Ông dừng lại, cúi nhìn Quỳnh Lâm - Đã đến lúc ba phải giao công việc này lại cho ai đó. Ba muốn được nghỉ ngơi. À, thời gian này con vẫn đi chung với Phong đây chứ?

đạ.

-Ừ, vậy thì tốt. Ba đi nhé. Nói với mẹ tối nay ba về trễ.

Quỳnh Lâm đóng cổng rồi chậm chạp vào nhà. Những điều ông nói vẫn lẩn quẩn trong đầu cô Phòng ăn văng hoe, Quỳnh Lâm ngồi xuống bàn. Không nhìn lên cầu thang nhưng cô vẫn chờ đợi âm thanh của những bước chân quen thuộc. Bà Như Tùng đến ngồi cạnh Quỳnh Lâm:

-Ba con đi rồi hả Lâm?

đạ. Sao mẹ không ngủ thêm? Ba bảo đêm qua mẹ mất ngủ?

-Ừ, Phong và Hoài Hương vẫn chưa xuống à?

Chị Như đặt phần ăn sáng trước mặt Quỳnh Lâm, trả lời:

-Phong dậy từ rất sớm nhưng nghe cô Hương mệt nhờ con mang giúp thức ăn lên phòng thì Phong bảo để Phong mang lên.

Chị Như muốn nói thêm điều gì đó nhưng ngăn ngại một chút lại thôi. Bà Như Tùng ngồi xuống, vẻ mặt không ăn tâm:

-Ăn trước đi Lâm, mẹ chờ Phong. Hay là... - Bà quay sang chị Như - Con lên ấy xem thế nào.

Chị Như nói nhỏ:

-Lúc đi ngang phòng, con thấy Hoài Hương khóc.

Bà Như Tùng đứng lên:

-Khóc à? Chẳng biết cãi nhau chuyện gì đây? Để mẹ lên xem... nhưng chắc không tiện đâu. - Bà ngồi xuống, lẩm bẩm - Sao không chiều nó một tí? Nó xa nhà lại đau ốm. Hay là... con lên xem hộ, nếu Hoài Hương nín khóc thì nói mợ ngồi Phong xuống ăn sáng.

Quỳnh Lâm không góp chuyện, cô cứ cặm cúi nhai mà chẳng nghe được mùi vị gì từ món ăn cả vì lúc này cô đang tập trung vào việc khác. Trong suốt thời gian đó, bà Như Tùng cứ thấp thòm cho đến khi chị Như bước xuống:

-Cửa phòng mở nhưng con không vào vì Hoài Hương đã nín khóc nhưng xem ra hai người vẫn còn căng thẳng lắm.

Bà Như Tùng chép miệng:

-Mẹ lên xem thế nào. Tin Phong vốn nóng nảy và cao ngạo, nó không biết cách dỗ dành hay xin lỗi ai đâu. Tội nghiệp con bé! Mẹ đi một mình chắc không tiện hay là con đi với mẹ, Lâm

Hoài Hương đang ngồi bó gối trên giường đáng co ro trông tội nghiệp. Cô đã nín khóc nhưng mắt đỏ hoe, tóc hai bên má ướt đầm dính bết vào nhau. Nam Phong nhìn lên khi cả hai bước vào phòng. Khác với vẻ ngăn ngại ban nãy, bà Như Tùng đi thẳng đến bên Hoài Hương:

-Sao vậy con? Hai đứa lại cãi nhau à? Đừng khóc nữa, có gì uất ức cứ nói với bác. Bác sẽ bắt Phong xin lỗi con.

Hoài Hương úp mặt vào tay oà thật to Quỳnh Lâm bối rối đứng yên. Nam Phong đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Không trông thấy mặt nhưng Quỳnh Lâm cảm nhận được sự bối rối của anh, cũng chẳng kém cô chút nào. Dáng đứng thẳng nhưng không còn vẻ cao ngạo, quai hàm bạnh ra, cơ mặt căng cứng. Quỳnh Lâm đọc được sự đau khổ vì chịu đựng và kềm chế trong dáng dấp ấy. Ước gì cô đừng có mặt ở đây để không nhận ra Nam Phong rất đau lòng khi Hoài Hương khóc và âm thanh ấy dù vô tình vẫn xoáy sâu vào tim anh cách uy quyền.

-Nào nín đi con. Con khóc đến sưng mắt thế này không cần hỏi bác cũng biết lỗi thuộc về Phong cả. Bác sẽ mắng nó.

Hoài Hương dúi đầu vào ngực bà thổn thức. Với trái tim nhạy cảm của người mẹ, và đang rộng tay ôm cô vào lòng. Với bà, Quỳnh Lâm chưa bao giờ làm thế. Cô rất can đảm, rất tự chủ luôn giấu kín tình cảm của mình. Bà thêm được làm mẹ, thêm được ôm một đứa con yếu đuối, cần sự chở che thế này. Nước mắt ứa ra, vỗ nhẹ nhẹ vào vai Hoài Hương, bà nói miên man:

-Có mẹ Ở đây, mẹ sẽ không hco phép nó ăn hiếp hay làm con khóc thế này nữa đâu. Mẹ sẽ bắt Phong xin lỗi con. Mẹ sẽ che chở cho con, sẽ yêu thương con.

Nam Phong quay lại. Anh không nhìn Quỳnh Lâm, ánh mắt anh hướng về gương mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt ấy. Không có chỗ cho mình, Quỳnh Lâm lùi ra và khép nhẹ cánh cửa. Một gai đình, họ là một gia đình, chẳng có khoảng trống nào để cô len vào cả. Quỳnh Lâm bước xuống cầu thang. Cô kéo phần ăn ban nãy đến gần, không để ý đến vẻ ái ngại trong ánh mắt chị Như.

- Thức ăn nguội quá, đừng dùng nó nữa Lâm, chờ một chút chị mang cho Lâm phần khác.

- Em ăn thế này được rồi, cảm ơn chị.

- Uống thêm sữa nhé?

Cô đẩy ghế ra xa rồi đứng lên:

- Không, em đi đây.

Chị Như thu dọn bát đĩa. Quỳnh Lâm ngăn lại.

- Chị cứ để nguyên đây. Trên đó ổn cả, chắc vài phút nữa mọi người sẽ xuống và cùng ăn với nhau.

Làm như vô tình chị Như huyền thuyên:

- Nam nữ yêu nhau giận hờn là chuyện bình thường nhưng sáng nay nhìn cô Hương khóc trong khi cậu Phong cuống cả lên chị thấy tội quá.

Nước mắt? Quỳnh Lâm nhếch môi, với đàn ông nước mắt của người phụ nữ luôn luôn có sức mạnh. Lẽ ra mình không được khóc trước mặt Phong. Cuống cuống ư? Phong chắc luôn luôn thế khi người đàn bà đứng trước anh rơi lệ. Quỳnh Lâm cắn môi đến đau điếng. Một sự nhầm lẫn ư? Dù thế nào từ nay mình cũng không được khóc nữa.

Chị Như lơ mờ nhận ra điều bất thường ở Quỳnh Lâm và vì yêu quý cô nên chị xử sự theo cách của mình. Thái độ của Nam Phong sáng nay khiến chị tin rằng mặc dù có tình ý với Quỳnh Lâm nhưng anh sẽ không bỏ người con gái xinh đẹp, đáng yêu ấy để chọn cô. Chị muốn Lâm sớm nhận ra điều này trước khi quá muộn.

- Chắc sáng nay Lâm phải đi một mình. Chị dắt xe cho Lâm nhé.

Quỳnh Lâm cười gượng:

- Trời hết bão rồi, từ nay em lại đi một mình. Mỗi sáng phiên chị dắt xe hộ em.

Vừa ra đến sân cô nghe tiếng bà Như Tùng gọi sau lưng:

- Con ăn sáng xong chưa mà đi vội vậy Lâm?

- Dạ rồi. - Liếc nhìn vào nhà rồi không kèm được, Quỳnh Lâm giả vờ hỏi băng quơ - Ổn cả hở mẹ?

- Ừ, Phong đang dỗ Hoài Hương. Con bé nín rồi. Tội nghiệp, vừa xa nhà vừa đau ốm lại bị mắng ai mà chẳng tủi thân, nhưng nghĩ cho cùng vì quá lo cho con bé nên nó đâm ra nóng nảy thế. Lát mềm bụng chắt, cuối cùng cũng có Hoài Hương...

trị được Phong. - Bà mỉm cười hài lòng- À, với tình hình này mẹ chắc sáng nay con phải đi một mình thôi Lâm ạ. Cần thông cảm cho những người đang yêu, đừng chờ Phong nữa, kéo muộn đấy con. Chiều tan sở nếu trời mưa con nhớ nhờ ba đến đón nhé Lâm.

đạ. - Lâm nói nhỏ như nói với chính bản thân cô - Con không chờ Phong nữa đâu. Đi một mình con chủ động và thấy yên tâm hơn. Con đã quen rồi.

Nói thế nhưng suốt ngày hôm ấy Quỳnh Lâm vẫn thấy lòng bứt rứt không yên. Dù cố gắng tập trung vào công việc nhưng trong tiềm thức một cách mơ hồ cô biết mình vẫn canh cánh chờ đợi và tin vào điều gì đó rất khó lý giải. Chiều xuống Quỳnh Lâm lại tìm lý do để/ nói với mình rằng việc cô nấn ná ở lại là hoàn toàn hợp lý. Quỳnh Lâm ngó đồng hồ, cô chợt phát hiện ra hôm nay mình đã làm việc này có đến trăm lần. Kim đồng hồ vẫn thế, vẫn nhích từng nấc một, ồ không làm gì có chuyện nhích từng nấc. Nó đang chạy rất nhanh đấy chứ. Cô nhớ đến thơ mà mình thuộc lòng lúc còn tiểu học.

Tích tắc, tích tắc

Thì giờ vun vút

Đi tựa tên bay

Tích tắc, tích tắc

Không phí một giây...

Quỳnh Lâm cười chế diễu "Không phí một giây" ư? Vậy là hôm nay cô đã phung phí quá nhiều thời gian để chờ đợi một việc không xảy ra và một thứ không thuộc về mình. Quỳnh Lâm chải lại mái tóc rồi uể oải cất lược vào túi xách. Chạm tay vào vỏ kim loại lạnh ngắt nhắc Quỳnh Lâm nhớ cả ngày hôm nay chiếc điện thoại im thin thít. Cô tự dằn vặt, trách mong khi biết mình ao ước được nghe giọng nói quen thuộc "Em khỏe không? Đã ăn trưa chưa" "Anh nhớ em quá, chiều nay chúng ta đi đâu?" "Anh đang đứng bên ngoài, em xuống ngay nhé" " Gặp em thế này, tối anh lại còn mơ nữa đấy". Quỳnh Lâm đẩy chiếc điện thoại vào sâu hơn. Hành động rủi ro cộng thêm về bức dọc khi làm điều này khiến thái độ Quỳnh Lâm giống như một lời kết tội rằng mọi vấn đề rắc rối của cô đều bắt nguồn từ cái vật chứng duy nhất dẫn đến kết luận cuối cùng ở một phiên tòa vậy.

Thực ra, cô không nghi ngờ tình cảm của Nam Phong nhưng Hoài Hương xinh đẹp, yếu đuối lại yêu anh đến thế làm soa Nam Phong không cảm động

cho được, trong khi muốn đến với cô anh phải vượt qua rất nhiều rào cản: tình cảm và những kỷ niệm với Hoài Hương sẽ buộc chặt lấy Nam Phong rồi còn quan hệ gia đình, định kiến xã hội. Cô đã mạo hiểm khi chiều theo tình cảm yếu đuối của mình để dấn sâu vào mối quan hệ này, Quỳnh Lâm cúi đầu, tình cảm là được và mất vì thế cô không thể đánh mất cái mình không có trong tay. Ừ nhỉ, làm sao cô có thể mất Nam Phong khi chưa bao giờ cô có anh cả.

Vậy khái niệm được và mất trong tình yêu có đồng nghĩa với cái thắng và thua không? Không, Quỳnh Lâm lẩm bẩm, nó lại càng không khi cô chỉ là kẻ ăn trộm hạnh phúc của người khác trong khi Nam Phong cũng không lừa dối hay hứa hẹn gì với cô cả. Quỳnh Lâm tin rằng anh đã thành thật khi nói yêu cô nhưng sáng nay lúc đối diện với hai người phụ nữ thì ngọn lửa nóng nhiệt mà cô thường thấy ấy không còn trong mắt Nam Phong. Quỳnh Lâm đưa tay vuốt má khi nhớ lại. Trong ánh mắt ấy chỉ duy vẻ chịu đựng, yêu thương, hối lỗi, giằng xé của người đàn ông trót làm tổn thương người mình yêu. Ánh mắt ấy không dành cho cô.

Đi một vòng rồi trở về đúng nơi xuất phát nhưng thành trì, khiên chắn, những thứ cô dùng bảo vệ mình đã vỡ tan, Quỳnh Lâm thấy tro bụi quá vì chung quanh cô chẳng còn ai, giờ đây chỉ viết nghĩ đến Như Vũ cô cũng không dám. Quỳnh Lâm sợ nhìn thấy anh trong cả giấc mơ của mình. "Vũ không phải là rào chắn ngăn em đi đến hạnh phúc" nhưng chỉ vì hạnh phúc đánh cắp được từ người khác mà cô đã phá tan thành trì ấy. Vũ không bao giờ tha thứ cho cô, Quỳnh Lâm cũng không tha thứ cho chính mình. Cô sẽ còn dằn vặt bao lâu cho lỗi lầm này nữa?

Quỳnh Lâm trở về nhà trong tâm trạng u uất. Chờ cô cũng chỉ có hai người ấy, hai người mà trách nhiệm lo lắng, yêu thương, bảo vệ cô luôn đè nặng trên vai họ. Họ đã làm hết sức mình để thay Như Vũ mang đến hạnh phúc và nụ cười cho cô. Gánh nặng ấy, trách nhiệm ấy với tấm lòng bao dung, nhân ái của bậc làm cha mẹ sẽ theo họ đến suốt cuộc đời. Họ đã mất mát quá nhiều rồi. Cô không được phép làm họ buồn hay thất vọng thêm. Quỳnh Lâm nhắm mắt lại, có nỗi đau nào nghiền chặt trái tim cô.

Khác với thường này, ông Như Tùng ồn ào khi cả ba ngồi vào bàn:

- Nếu ba biết con đi một mình chiều nay ba đã rủ con đi cùng. Con còn nhớ bác Phương không? Ba không nhớ rõ là vào dịp nào nhưng đã có lần ba giới thiệu con với bác ấy?

- Con nhớ, vào năm ngoái trong buổi lễ tổng kết của Công Ty.

- Ừ, con trai bác Phương con cũng gặp vài lần rồi. Hải Đăng, con có nhớ không?

đa.

Không để ý để về đề dặt, đề phòng trong giọng nói Quỳnh Lâm, ông nói tiếp đầy phấn khích:

- Suốt bữa ăn, Đăng cứ nhắc con luôn. Không gặp được con trông cậu ấy buồn hẳn. Chiều nay ba mới phát hiện ra từ lâu bác Phương đã có ý kết thân với nhà họ Thảo nào, lần trước khi hẹn gặp nhau bác có nhắc đến con lúc đó ba lại không để ý, thật tệ quá. Cậu Đăng ấy trông rất khá. Con biết không...

Vốn là người tình tế nhưng hôm nay tiếng tăng háng khác thường của vợ cũng không là ông chú ý vì lúc này hình ảnh người bạn tâm giao, rước, cộng thêm ý định mới mẻ chợt đến chiều nay khiến ông trở nên hào hứng:

- ... cậu ấy cũng không giấu được sự quan tâm dành cho con. Ba nghĩ... vì vậy em? - Ông ngờ ngác khi bà ra hiệu bằng cách đá nhẹ vào chân ông- À... ừm... thô bỏ đi con. Ba ăn nói lung tung quá. Thật ra ba... chà, tệ thật...

Quỳnh Lâm ngẩng lên. Cô mỉm cười nhưng đôi mắt thì trái ngược. Nó uồn ứ, van lơn, buồn thâm đến tội nghiệp Bà Như Tùng nói át:

- Anh nói thế không sợ con buồn à? - Quay sang Quỳnh Lâm bà nói như dỗ dành - Đừng nghĩ ngợi gì hết, hôm nay ba con uống chút rượu nên vui miệng nói thế vì ba mẹ lúc nào cũng muốn con...

Cắt ngang lời bà, lần này ông nói bằng giọng nghiêm túc:

- Vấn đề ba vừa nói không phải là quá sớm, quá nghiêm trọng hoặc quá nhạy cảm khiến chúng ta cứ lẩn tránh mãi. Ba mẹ nghĩ đến hạnh phúc của con hay nói chính xác hơn là muốn con kết hôn một lần nữa thì có gì sai. Chẳng lẽ con...

Tâm trạng u uất nặng nề suốt buổi chiều khiến Quỳnh Lâm thốt lên những lời không đúng với suy nghĩ của mình:

- Con không muốn thế trừ phi ba mẹ không còn thương hoặc không muốn con ở lại đây nữa.

Gương mặt bừng sắc giận nhưng khi nhìn thấy nước mắt Quỳnh Lâm chảy ra thì lòng ông mềm lại. Bà cũng đang ra hiệu cho ông không nói tiếp câu chuyện này nữa. Cả hai nhìn nhau bối rối. Cuối cùng Quỳnh Lâm lên tiếng:

- Con xin lỗi ba mẹ. Thật tình con không nghĩ thế nhưng con...

Bà dịu dàng:

được rồi, không cần nói nữa ba mẹ hiểu ý con.

Bà lác ầu chuyện sang hướng khác mà không biết làm thế lại còn tệ hại hơn:

-Trưa nay mẹ Hoài Hương gọi điện sang. Bà ấy dự định về Việt Nam trong thời gian tới và ngó ý muốn đến thăm gia đình ta tất nhiên mẹ đã có lời mời chính thức. Hoài Hương vui lắm cả Phong cũng thế. Hai đứa bàn bạc điều gì đấy rồi dắt nhau đi. Lúc này Phong điện thoại bảo là không về dùng cơm chiều.

-Khi nào bà ấy sang Việt Nam nhớ dặn Nam Phong thông báo trước để mình còn chuẩn bị đón tiếp. Là đàn trai lẽ ra chúng ta phải chủ động nhưng vấn đề tế nhị quá rất khó đề cập. Và lại, cũng chẳng biết tính ý thằng Phong thế nào.- Ông chắc lười- Rõ ràng thế này có phải dễ xử sự hơn không.

Sự việc diễn tiến không khác với dự đoán của Quỳnh Lâm nhưng khác biệt ở chỗ cô chỉ bình tĩnh phân tích, suy nghĩ, cần nhắc khi nó là dự đoán còn giờ đây cô thấy sợ hãi thật sự. Đêm đó Quỳnh Lâm không ngủ được vì hốt hoảng, cuống cuống trước viễn ảnh sẽ mất anh vĩnh viễn. Cô không đủ sức phân tích được hết, thắng thua trong tình yêu nữa. Bất chấp những gì thuộc về lý trí, hơn bao giờ hết Quỳnh Lâm muốn anh là của cô Nhưng nếu Nam Phong từ chối, cô sẽ thế nào đây? Cho cho mình một thái độ thích hợp, Quỳnh Lâm xoa vâng trán nặng trĩu, nhất định không van xin, không níu kéo. Cô sẽ quên.

Không đâu, Quỳnh Lâm xoay người, Nam Phong yêu mình, anh ấy sẽ giải thích về sự nhầm lẫn nào đó. Cô không thể mất anh. Quỳnh Lâm khao khát nói với Nam Phong điều này. Nhất định cô sẽ nói với anh. Anh về đi, Phong ơi! Suốt đêm Quỳnh Lâm thao thức chờ tiếng bước chân, tiếng gõ cửa khe khẽ. Bất kỳ một âm thanh dù nhỏ nào cũng làm cô nhao nhác, bắt an.

Không để ý đến Quỳnh Lâm, đêm vẫn trôi qua cách lặng lẽ.

Quỳnh Lâm mòn mỏi thiếp vào giấc ngủ nặng nề trong cô chỉ duy nhất một ý nghĩ, mình sẽ gặp anh ấy vào ngày mai, nhất định thế. Dù sao Nam Phong cũng đã hứa rất chắc chắn, anh ấy sẽ không sai hẹn đâu.

Trái với suy nghĩ của Quỳnh Lâm, buổi sáng lúc cô đi làm cửa phòng Nam Phong đóng im ỉm?. Điện thoại cả ngày vẫn không reo. Chiều về trước khi rẽ vào nhà, Quỳnh Lâm nhìn thấy hai người trên chiếc xe do Nam Phong lái. Họ đi về hướng ngược lại và không trong thấy cô Chiếc xe lao vút qua nhưng Quỳnh Lâm vội vã kịp nhìn thấy Hoài Hương đang nghiêng người nói với anh điều gì đó rồi họ cười với nhau. Trong tay cô, chiếc xe chao đi. Quỳnh Lâm rũ ra như người ốm nặng. Dừng lại một phút để định thần nên khi bước vào nhà Quỳnh Lâm đã bình tĩnh trở lại. Cô không hay mặt mình vẫn còn xanh lợt.

-Sao về sớm vậy con?

Cô bình thản:

đạ, chiều nay con có việc ra ngoài cùng với Phong nhưng vừa về đến con trông thấy Phong rời khỏi nhà.

Dù ngạc nhiên nhưng bà không để lộ ra:

-Vậy à? Lúc này Phong chỉ nói sẽ về trễ.

Mẹ không nghe nhắc đến cuộc hẹn này. Hay là Phong quên, con gọi điện cho nó thử xem?

Quỳnh Lâm lắc đầu. Bà dò hỏi:

- Có quan trọng lắm không con? Để đến mai được không? tối Phong về mẹ sẽ nhắc nó hộ con.

- Dạ, hôm trước Phong có hứa với tư cách cá nhân Phong sẽ hỗ trợ phần chi phí còn lại cho ca mổ tìm dự định tiến hành vào tuần sau. Còn hôm nay, Phong nhờ con sắp xếp một cuộc họp mặt không chính thức với những người có trách nhiệm ở bệnh viện để xem xét vài yếu tố quan trọng trước khi công ty của Phong quyết định lâu dài cho chương trình này. Phong cũng nhờ con hẹn với bệnh nhân anh ấy sẽ đến thăm gia đình họ chiều nay nữa.

Bà Như Tùng chắc lưỡi:

- Chắc bạn chuyện quan trọng gì đấy nên Phong quên hay là con hẹn lại hôm khác được không? Nó thế này cũng khó xử cho con thật.

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Không sao đâu mẹ, con sẽ thu xếp ổn cả thôi.

- Ừ.

Bà gọi khi Quỳnh Lâm quay đi:

- Lâm này.

- Dạ?

- Phần hỗ trợ với tư cách cá nhân của Phong nếu gặp trở ngại gì đó không thể tiếp tục con nói cho mẹ biết nhé. Có thể ba mẹ giúp con được đấy.

- Dạ.

- Khác với những nặng nề lo âu, thối thòm đêm qua giờ đây Lâm thấy lòng mình bình thản đến lạ lùng. Mất anh? không đáng sợ như cô nghĩ. Không có anh? cô vẫn tiếp tục công việc của mình. Có gì thay đổi đâu, Quỳnh Lâm lấy vài thứ cần thiết cho vào túi xách rồi nhấc điện thoại. Phía bên kia giọng nói trầm ấm vang lên gần như lập tức:

- Alô.

- Lâm đây anh Viễn. Chúng ta gặp nhau một chút được không? Lâm có việc cần anh giúp đỡ đây.

- Hình như mọi việc may đều đến với tôi trong những lúc không ngờ nhất. Hai mươi phút nữa tôi sẽ có mặt ở chỗ cũ.

- Không, Lâm sẽ chờ anh trước cửa nhà.

- OK

- Anh không hỏi tại sao ư?

Viễn cầu nhàu:

- Rất rối quá tôi phải đặt câu hỏi tại sao cho điều gì đây? vì em nhờ tôi giúp đỡ hay là hôm nay tôi được phép đến đón tận nhà? tôi chẳng có thắc mắc nào vì trong những trường hợp như thế này tôi đều suy đoán theo chiều hướng có lợi cho bản thân tôi.

Quỳnh Lâm bật cười:

- Tôi đến thăm bệnh nhân mở tim vào tuần tới tiện trao đổi với giáo sư Quyền vài thay đổi nhỏ về vấn đề tài trợ. Nếu thấy bất tiện anh có quyền nói "không".

- Giáo sư Quyền là bố của Hoàng Dung, Lâm muốn lưu ý tôi điều này phải không? tôi chẳng có vấn đề gì.

- Vậy thì tốt.

- Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, nếu vấn đề không nằm ở chỗ tôi thì thường nó nằm ở chỗ em.

Quỳnh Lâm cười nhe nhò trước khi cúp máy:

- Anh chỉ còn mười lăm phút thôi đấy.

Bà TN tỏ vẻ ái ngại khi Quỳnh Lâm xin phép ra ngoài. Thành thật mà nói bà thấy lo cho mối quan hệ giữa cô và Nam Phong, sau sự việc này hơn là những điều Quỳnh Lâm vừa nói vì trong bất cứ trường hợp nào bà luôn tin vào khả năng ứng xoay xử của cô.

- Có rất rối gì không con? Ừ ráng thu xếp hộ nó. Đừng trách Phong, từ hôm làm Hoài Hương giận đến giờ và sau khi nhận điện thoại bà ấy nó không rời con bé lấy một bước. Điều này khiến mẹ an tâm hơn. Cái kiểu sống lý trí trước kia của nó không bình thường tí nào và làm mẹ thấy lo lo thế nào ấy. Bà cười ý nhị - Rốt cuộc có anh hùng nào ra khỏi ải mỹ nhân đâu.

- Dạ.

Không để ý tới vẻ mặt ngơ ngẩn của Quỳnh Lâm, bà nói tiếp:

- Thôi đi đi con, hẹn thì phải đến đừng để bệnh nhân họ chờ, tội nghiệp.

Đang loay hoay khép cánh cổng thì giọng nói sát bên tai làm Quỳnh Lâm giật mình quay lại. Ngọc Châu. Bất giác cô nhìn vào nhà rồi chợt nhớ Nam Phong không có mặt ở đây. Ngọc Châu lễ phép:

- Chào chị, em đến tìm anh Phong. Anh ấy đã về chưa ạ?

- Phong đi khỏi rồi nhưng nếu muốn em có thể vào nhà ngồi đợi chắc anh ấy cũng sắp về rồi đấy.

- Dạ cảm ơn chị.

Quỳnh Lâm mở rộng cửa rồi nép sang một bên nhường chỗ cho Ngọc Châu. Nhìn theo dáng đi uyển chuyển ấy, Quỳnh Lâm tự hỏi mình có ác quá không? liệu một cô gái trẻ vừa trưởng thành có đủ bản lĩnh đối phó với thứ tình cảm rối rắm, chông chéo thế này không. Quỳnh Lâm lắc đầu. Mặc kệ họ. Mặc kệ cái mớ bong bong này. Vừa lúc ấy Minh Viễn đến. Không để cô kịp mở lời, anh đã giải thích:

- Lúc đang nhận điện thoại của em, tôi đang ở sân tennis. Vì không muốn làm mất thời gian của em nên tôi đến thẳng đây. Đến nhà tôi nhé, tôi thay quần áo rồi chúng ta cùng đi.

Quỳnh Lâm không trả lời cô lẳng lặng đến ngồi sau lưng anh. Minh Viễn thấy thú vị, anh nói nhỏ trước khi lao vút đi:

- Hôm nay trông em hơi lạ đấy.

- Tôi không nhận thấy điều gì cả. Có lẽ lần này vấn đề lại nằm ở chỗ anh.

Nhà Minh Viễn ở trung tâm t hành phố nhưng khá yên tĩnh. Anh bấm chuông rồi quay sang Quỳnh Lâm:

- Tôi sống ở đây cùng mẹ và em gái. Thật không may hôm nay mẹ tôi lại đi vắng. Nếu gặp bà chắc chắn em sẽ thích và biết đâu tôi lại có thêm lợi thế nào đó.

Cô bé ra mở cửa khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Cầm sâu chìa khoá to tướng trong tay, vừa đi cô vừa rung cho nó reo leng keng. Âm thanh ấy chỉ ngừng lại khi cô nhìn thấy Quỳnh Lâm. Với đôi mắt mở to đầy vẻ thích thú đến ngạc nhiên, cô tra chìa vào ổ khoá. Dù không nhìn nhưng Quỳnh Lâm biết mọi hành động của mình đều nằm trong tầm mắt tinh quái ấy.

- Để tôi giới thiệu đây là Gia Yên em gái tôi. Còn đây là...

Cô reo lên khe khẽ:

- Em biết rồi chị là Hoàng Dung, đúng không?

Quỳnh Lâm bật cười:

- Trật lắt, tôi không phải là Hoàng Dung.

Gia Yên lè lưỡi, rút cổ lại tránh bàn tay chực cốc vào đầu mình. Minh Viễn nhanh chóng chuyển bàn tay đang lơ lửng trên không trung ấy sang Quỳnh Lâm. Anh kéo cô vào nhà:

- Vào đây đi em, mặc kệ cái con bé dở hơi này.

GY cuống quýt chạy theo:

- Chị Oi, có thật chị không phải là Hoàng Dung không? tại vì... tại vì chị ấy hay gọi đến đây nên em tưởng. Em nói như vậy chị có giận anh Viễn không?

- Sao lại giận nhì làm Quách Tĩnh thì có gì là không tốt?

Con bé thích chí reo to:

- Bây giờ em mới tin chắc chị không phải là Hoàng Dung vì hôm trước em cũng gọi đùa như thế - nhưng chị Dung không biết nhân vật Quách Tĩnh này.

Minh Viễn lắc đầu:

- Pha hộ anh ly nước mời chị Lâm đi Yên - Quay sang Quỳnh Lâm, anh nói bằng vẻ ngán ngẫm - Chờ tôi một chút nhé Lâm, đành giao em cho con bé này thôi nhưng nhớ chỉ nên tin 50% những gì được nghe vì Gia Yên nổi tiếng ba hoa đấy.

- 50% là quá nhiều vì em sắp nói một chuyện rất quan trọng đấy. Chị Lâm em nhớ rồi có phải là Quỳnh Lâm không? chắc lần này không nhầm lẫn nữa đâu vì hôm trước trong lúc say rượu anh đã gọi Quỳnh Lâm, Quỳnh Lâm liên miện. Chà, trong trường hợp này không biết anh có khuyên chị Lâm chỉ nên tin 1/2 hay không đây?

Quỳnh Lâm nhướn mày không trả lời. Vẻ ranh mãnh của GY làm cô thấy vui vui. Niềm vui còn con ấy theo cô suốt khoảng đường đi. Nhưng nó không kéo dài cũng không che được nỗi buồn lúc Quỳnh Lâm rời khỏi bệnh viện. Minh Viễn an ủi:

- Vốn là người cẩn thận nên giáo sư tỏ ra dè dặt thế thôi. Tính ông ấy xưa nay vẫn vậy mà. Theo tôi thấy tình hình vẫn còn rất khả quan. Em không nên lo lắng, thật ra tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này rồi. Em còn nhớ đến ông bác mà tôi nói với em không? ông ấy mở bệnh viện tư nơi tay Mạnh đang làm việc ấy. Về nguyên lý bác tôi đã đồng ý tài trợ toàn bộ cho một ca mổ tìm. Bệnh nhân do chúng ta chọn và ca mổ thực hiện tại bệnh viện của ông ấy. Em thấy có vấn đề gì không?

- Sao anh không nói với tôi từ trước?

- Vì tôi thích nhìn gương mặt em rạng rỡ lúc này hơn. Vốn là người mưu mẹo tôi luôn tận dụng mọi cơ hội có lợi cho mình mà.

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Không hiểu sao anh lại thích nói về mình như thế, thật ra tôi thấy anh tốt hơn về bề ngoài rất nhiều. Sao anh lại cố tình tỏ ra thế nhĩ? Anh không muốn người khác hiểu đúng hay anh thích cảm giác đề phòng hoặc dè dặt mà họ dành cho anh.

Viễn dặt xe:

- Tôi không thích về đề phòng hay dè dặt của người khác. Dù không phải lúc nào cũng cố tình như em nói nhưng tôi lại thích nhìn thấy vẻ tiếc nuối như ân hận của ai đó khi họ nhận ra đã hiểu sai về tôi hơn. Giờ chúng ta đi đâu đây.

Quỳnh Lâm nhướn mày:

- Sau khi nghe được tin tốt lành thế này, anh nghĩ chúng ta sẽ đi đâu nếu không đến chỗ nào đấy uống vài ly để chúc mừng nhau nhỉ?

Minh Viễn búng tay:

- Em thật tuyệt. Tôi vừa phát hiện một chỗ rất hay.

Anh đưa cô đến là một quán bar mới khai trương nằm trên con đường vừa giải toả, cách xa trung tâm thành phố. Nhìn bên ngoài có vẻ khiêm tốn hơn quán rượu hôm trước nhưng bên trong thiết kế sang trọng và ấm cúng hơn.

Khách thưa thớt nhưng vẫn là không khí vẫn nhộn nhịp vì nhạc mờ khá lớn. Trên kia là bộ phim không tiếng "Ánh sáng đô thị" của danh hài Charlie Chaplin dù đã chiếu rất nhiều lần trên TV vẫn thu hút được sự quan tâm của khá nhiều người. Lâu lâu tiếng cười lại rộ lên. Quỳnh Lâm chọn thức uống rồi nhìn quanh về thú vị. Thái độ va tư thế rất thoải mái của cô khiến Minh Viễn nghĩ Quỳnh Lâm có ý định ngồi thế này suốt đêm.

- Anh không tưởng tượng được đâu hôm trước tôi...

Chuông điện thoại reo. Quỳnh Lâm dừng lại liếc nhìn màn hình cách hờ hững. Môi nhếch lên thấp thoáng một nụ cười mơ hồ, cô tắt máy. Chưa đầy một giây sau, điện thoại lại reo. Minh Viễn tự ý đứng lên:

- Tôi ra ngoài một tí.

Quỳnh Lâm ngăn lại:

- Nếu chỉ vì nó thì anh ngồi lại đi.

Điện thoại vẫn reo cách kiên nhẫn. Viễn nhăn mặt:

- Em thử thách sức chịu đựng của ai vậy?

Cô cười cười:

- Anh nghĩ sao nếu tôi nói rằng đang thử thách sức chịu đựng của chính mình.

- Nhưng âm thanh léo nhéo của nó chen giữa chúng ta như người thứ ba vậy và điều này làm tôi căng thẳng.

Quỳnh Lâm cười gượng gạo. Cô liếc nhìn màn hình một lần nữa rồi tắt máy và trao nó cho anh:

- Phiền anh giữ hộ tôi, lần này nó sẽ không reo nữa đâu.

Minh Viễn nhướn mày trước khi bỏ điện thoại vào túi:

- Giờ tôi lại muốn nó reo đấy chứ.

Phải rồi, bây giờ nó reo thì thế nào nhỉ?

Quỳnh Lâm lẩn thần nghĩ. Để đánh lừa mình cô lảng sang chuyện khác:

- Hôm trước anh và anh Mạnh cũng đến đây à?

- Ủ ờ hôm đó dự định uống suốt đêm nhưng chẳng biết Lâm nói điều gì mà hấn nản nặc đòi về sớm đấy chứ.

- Công việc của anh ấy thế nào rồi? cả cô người yêu cũ nữa, chị ấy đã trở về với Mạnh chưa?

Minh Viễn nhún vai:

- Công việc không có vấn đề gì vì hấn vốn rất giỏi mà. Ông bác tôi vốn không khen ai mà cũng phải công nhận như thế. Còn người yêu thì tôi không rõ vì những chuyện như thế hấn chỉ tâm sự lúc say, khổ nỗi thời gian gần đây hấn tỉnh như sáo vậy.

Quỳnh Lâm mỉm cười Minh Viễn nâng ly rượu chạm khẽ vào ly Quỳnh Lâm. Nụ cười tình tứ của anh khiến cảm giác tự tin quay về với cô vì thế buổi tối trở nên thi vị hơn. Quỳnh Lâm giữ ngụm đầu tiên trong miệng một lúc lâu trước khi uống cạn cả ly. Lần này cô không cảm thấy nóng và cay đến xé lưỡi nữa, thay vào đó là cảm giác dễ chịu khi chất lỏng thơm ngọt, mịn như nhung này xoa dịu ngọn lửa ghen tuông, mon tron lòng kiêu ngạo và lần lượt cuốn trôi mọi giận hờn, uất ức của cô. Thoát một cái tâm hồn bỗng trở nên nhẹ hẫng, Quỳnh Lâm thấy mình bay lên. Chưa bao giờ cô uống rượu với tâm trạng vui sướng và hả hê đến vậy. Quỳnh Lâm không còn đủ sức suốt, bình tĩnh để nhận ra thay vì chế ngự nó cô lại thả lỏng. Ờ ờ.

Điện thoại reo. Quỳnh Lâm giật nảy mình và theo quán tính cô quơ tay tìm túi xách. Trông thấy hành động ấy, Minh Viễn cười to:

- Không ngờ em nhát gan đến thế. Đừng lo, lần này là của tôi.

Quỳnh Lâm cười theo. Nụ cười gươngmặt như chế giễu hành động ngờ ngẩn vừa rồi mà không biết bản thân nó cũng mang một vẻ gì đó rất ngờ ngẩn. Minh Viễn nhìn màn hình không trả lời vội anh quay sang Quỳnh Lâm nháy mắt:

- Mạnh.

Cô không hưởng ứng chỉ lơ đãng gật đầu vì lúc này Quỳnh Lâm đang hướng sự chú ý bàn tay Minh Viễn nó đang trùm kín và xoa nhẹ ban tay cô Bàn tay đàn ông, ấm nóng, mạnh mẽ và rất đẹp. Trong một thoáng Quỳnh Lâm muốn đáp lại hành động ấy, nhưng cô kịp ngăn mình lại vì Quỳnh Lâm vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận biết không thể giải quyết vấn đề đang tồn tại bằng cách mở ra một vấn đề khác tương tự. Nghĩ thế nên Quỳnh Lâm nhẹ nhàng rút tay về. Nhưng Minh Viễn dù câu chuyện đang nói rất hào hứng vẫn không đặt cả sự chú ý vào đó, anh giữ chặt lấy tay cô Quỳnh Lâm thử ngo ngoáy các ngón tay, cuối cùng cô đành sử dụng bàn tay còn lại để nâng chiếc ly.

Minh Viễn liếc nhìn ly rước cạn queo của Quỳnh Lâm rồi nhìn cô Quỳnh Lâm đáp lại cái nhìn ấy không một chút nao núng. Bằng thái độ thách thức cô đang chờ câu hỏi của anh nhưng Minh Viễn thừa khôn ngoan để không thò tay qua song sắt vuốt đuôi một con cạp. Anh đã có kinh nghiệm về những con trái tính của đàn bà. Minh Viễn muốn cô khuấy khoa? nhưng theo cách của anh.

- Mạnh đoán tôi ngồi với em. Hẳn thỉnh mũi thật nhưng để xem hấn có tìm ra được chúng ta không.

Cô lơ đãng hỏi:

- Anh nghĩ sao?

- Có thể.

- Và mang theo một bất ngờ nào đó?

Minh Viễn nhăn mặt:

- Phụ nữ thường thích những bất ngờ.

- Còn anh thì không? bất ngờ làm cuộc sống nhiều màu sắc hơn, sao anh lại không thích nó nhỉ?

- Vì nó mang cho tôi cảm giác không an toàn và tôi không có khiếu xử trí những tình huống bất ngờ. Những lúc đó tôi thường tỏ ra ngờ ngẩn.

- Vậy anh cảm nhận cuộc sống này thế nào? Tôi muốn nói đến những bất ngờ mà dù muốn hay không anh cũng phải chấp nhận nó.

Minh Viễn lẩm bẩm:

- Câu hỏi khá bất ngờ, tôi hy vọng mình không tỏ ra ngờ ngẩn nhưng giả như nó được đính kèm một nụ cười thì tốt biết mấy.

Chờ cho Quỳnh Lâm mỉm cười anh mới nói tiếp bản thái độ vừa nghiêm túc vừa khôi hài:

- Thật ra trong đời người không thiếu những điều bất ngờ nhưng tôi thích gọi và xem đó là những thăng trầm như cuộc sống vốn phải có. Lúc thăng tôi xem là lúc những cố gắng, nỗ lực của mình được đền đáp và lúc trầm là lúc bản thân chịu thử thách, tôi cần phải phấn đấu chứ không thể buông trôi.

- Phấn đấu à?

- Có thể em không tin, cũng đúng thôi vì thoát nghe giống như hô khẩu hiệu vậy nhưng sự thật tôi đã làm thế.

Quỳnh Lâm xua tay:

- Tôi tin chứ chỉ vì tôi đang nghĩ xem mình phải phấn đấu thế nào nhưng xem ra nó không thể áp dụng cho trường hợp của tôi.

- Nói tôi nghe xem vấn đề của em là gì?

Nét mặt Quỳnh Lâm chợt thay đổi vì chút tình quái, lấu linh pha vào trong nụ cười ấy.

- Tôi e rằng anh không còn đủ thời gian để lắng nghe vì phải đối diện với một bất ngờ khác, ồ không, theo cách nói vừa rồi, tôi phải gọi đây là thăng trầm mới đúng nhưng còn cho8' thái độ của anh để kết luận nó là thăng hay trầm đây.

Theo ánh mắt Quỳnh Lâm anh trông thấy Mạnh đang đến gần và chào òi, quý tha ma bắt hấn đi, sau lưng hấn thấp thoáng một cô gái. Trước khi nhìn thấy mặt Minh Viễn đã mau chóng nhận ra người này: Hoàng Dung. Về mặt ngờ nghệch vì bất ngờ của anh khiến Quỳnh Lâm không nhận được cười:

- Không thăng cũng không trầm phải không? Lần này nó là một bất ngờ thuần túy nhé.

Nụ cười này xóa đi mọi nghi ngờ trước đó, thật khó lý giải nhưng với sự nhạy cảm của mình Hoàng Dung tin chắc hai người không phải là tình nhân hay ít ra nếu giữa họ có cái gọi là tình yêu thì chỉ bắt nguồn từ một phía. Điều này khiến cô an tâm và thấy nhẹ nhõm.

Rất tự nhiên Mạnh chen vào giữa hai người, Hoàng Dung ngồi cạnh Minh Viễn. Mạnh nói nhỏ vào tai Quỳnh Lâm nung cổ ý để mọi người cùng nghe:

- Dù ở Đức hay Việt Nam, với người phụ nữ tóc vàng hay mắt đen thì tôi cũng chỉ làm một công việc giống nhau thôi..

Quỳnh Lâm suyt nhỏ, cô quay sang Hoàng Dung. Hoàng Dung vẫn cười, nụ cười rụt rè bối rối trông dễ thương đến tội tội. Quỳnh Lâm bắt chuyện:

- Hai người quen nhau à?

- Dạ, anh Mạnh là học trò của ba em - Cô nói thêm như để giải thích với Viễn - Lúc này em đến nhà tìm anh Viễn thì gặp anh Mạnh ở đó. Anh Mạnh rủ em đến đây. Mọi người thường họp mặt thế này sao?

Mạnh dõm nói điều gì đó nhưng Quỳnh Lâm cắt ngang:

- Chiều nay chúng tôi có đến giáo sư sau đó thì đến đây uống vài ly để chúc cho công việc sắp tới gặp nhiều thuận lợi. Giờ có thêm hai người lại càng vui nhưng chắc phải tìm một địa điểm khác vì xem ra em không thích họp với không khí ở đây.

Viễn ân cần:

- Để xem em uống được gì nào? thầy cô có biết em đi cùng với Mạnh đến nơi này không?

- Dạ không? nhưng có việc gì ạ?

Viễn đắc ý:

- Nếu họ biết em không được ra ngoài thế này đâu. Dù ưu ái học trò cũ đến mấy nhưng anh dám chắc ba em cũng không đủ can đảm phá đi lời nguyện ầy - Anh nhướn mày - Mọi người chưa biết à? Ha9'n bị một lời nguyện rất nặng. Đó là hẳn không thể cưới bất kỳ một người vợ nào cho đến khi có ai dám giao con gái mình cho hẳn. Không phải giao về làm vợ đâu nhé, chỉ giao cho hẳn dất đi loang quanh đâu đó thôi, hay đơn giản như dất đi tìm một người khác chẳng hạn.

Quen với lối nói khiêu khích này nên Mạnh vẫn ngồi yên. Quỳnh Lâm cúi xuống nhìn những ngón tay nhưng không dẫu được về thích thú. Chỉ Hoàng Dung là ngo ngoáy không yên, cô chuyển ánh mắt từ người này sang người khác. Không quen với lối nói đùa của Minh Viễn nên cô thấy ngại vì Mạnh rất tốt. Anh đã sốt sắng đưa cô đến đây. Hoàng Dung phân trần:

- Sao anh lại nói thế? Dù có biết ba mẹ em cũng không nghĩ thế đâu vì lúc nào nhắc tới thành tích của học trò mình, bao giờ ba em cũng khen anh Mạnh đầu tiên đấy. Chiều nay em xin phép đến nhà anh rồi tình cờ gặp anh Mạnh - Cô ngẫm nghĩ - Trước khi đến đây em và anh Mạnh cùng ghé vài nơi, thảo nào trên đường đi, anh ấy nhắc em mãi, nếu ai có hỏi thì cứ bảo là đi với anh Viễn.

Mạnh cố nín cười nhưng người anh cứ rung rung. Cuối cùng không nhịn được nữa Mạnh phá lên cười thật to Âm thanh ấy lan sang người bên cạnh. Quỳnh Lâm vờ cười vừa vuốt má Hoàng Dung:

- Em dễ thương lắm. Tôi thấy tiếc cho người đàn ông nào đó không biết cách giữ em cho riêng mình.

Không nhìn thấy thoáng bên đời trên gương mặt Minh Viễn và cái nhún vai ý nhị của Mạnh, lúc này Hoàng Dung cảm động khi nhận ra bao nhiêu đổ kỵ ghen tức của mình trước kia thật trẻ con và vô lý. Thái độ vừa rồi của Quỳnh Lâm rất tự nhiên, không kẻ cả, khoa trương và cũng không có chút ân ý nào. Thật buồn cười khi cô tự đặt mình vào vị trí đối thủ của Quỳnh Lâm.

- Em chưa đến những chỗ này lần nào nhưng em thích không khí này lắm ạ. Cho em ngồi chơi với nhé.

Quỳnh Lâm vươn người chạm tay vào Hoàng Dung:

- Em chỉ rời khỏi đây khi nào em muốn. Còn bây giờ thì hãy chọn thức uống gì đó để chúng ta chạm ly với nhau. Em vẫn chưa biết biết sao chúng tôi đến đây phải không? Anh Viễn sẽ nói cho em nghe.

Vẫn biết mọi chuyện so sánh đều khập khiễng nhưng kể từ lúc ấy Minh Viễn không sao rời ánh mắt khỏi Quỳnh Lâm để nhận ra cô gái bên cạnh anh trẻ trung, duyên dáng và sắc đẹp ấy không ít lần làm cho anh xao xuyến nhưng tất cả những điều này vẫn không che được người phụ nữ anh yêu. Ở cô có những nét riêng không lẫn vào đâu, nó sâu lắng, thi vị, vừa cao quý vừa đời thường.

Lúc này đây Quỳnh Lâm đang lắng nghe tên Mạnh ba hoa điều gì đấy. Cô nhấp ngụm rượu rồi mỉm cười, người hơi ngả ra sau trong một tư thế vừa cời mở phóng khoáng vừa e dè bối rối. Trong một thoáng Viễn bắt gặp ánh mắt của Mạnh. Chỉ cần một phần mười tín hiệu trong ấy anh cũng dễ dàng nhận ra sự thần phục của hẳn. Khi thật Viễn nhớ rất rõ trước đây anh và hẳn tuy thân thiết nhưng sở thích hoàn toàn khác nhau và không ít lần anh cay cú khi hẳn kênh kiệu phàn tố không sao cảm nổi những người đẹp của cậu, nhất là người đẹp tóc vàng ấy...

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Viễn đánh cuộc là giờ đây hẳn đang rất khoái chí vì đã thuyết phục được Hoàng Dung đến nơi này. Hắn muốn dùng cô bé để tách anh ra khỏi Quỳnh Lâm. Bên cạnh Viễn Hoàng Dung vẫn ngồi thu lu. Cảm giác thương hại, tội nghiệp cồn lên trong lòng khiến giọng anh trở nên dịu dàng mà ngay cả người bạn thân ngồi cạnh cũng không tin nổi bởi sự mềm mại không ngờ này.

- Em lạnh à? có muốn uống thêm gì không?

Hoàng Dung so vai:

- Dạ không.

- Chiều nay em đến tìm anh có việc gì?

Cô cười khẻ như tự chế giễu mình:

- Em cũng nghĩ ra vài lý do khi để đẩy nhưng gặp anh thế này rồi chắc không cần nêu ra những lý do buồn cười ấy nữa đâu.

Sự thẳng thắn của cô làm Viễn thú vị. Anh cũng vờ đáp lại bằng sự thẳng thắn tương tự:

- Em yêu anh hả?

Hoàng Dung nhìn anh không chút bối rối:

- Bây giờ là thế mặc dù bây giờ em đang ghi ngờ tình cảm này nên có thể nói đây là lúc em lắng nghe, tìm hiểu để đánh giá mức độ chính xác của nó. Biết đâu vì mạng tính tạm thời, nó sẽ qua đi mà chẳng để lại dấu ấn nào thì sao.

Viễn ồm ồm:

- Còn nếu không?

Hoàng Dung nhìn sang Mạnh:

- Thì em sẽ phấn đấu, sẽ tranh giành chứ không ngồi yên như anh bây giờ mặc cho anh Mạnh dựng em lên như tấm bình phong rồi tha sức tàn hươ tàn vượn thế đâu.

nỤ cười cứng lại trên môi Viễn, ngay lúc ấy cảm giác tội nghiệp thương hại lúc nãy bay biến thay vào đó là cảm giác đề phòng. Bất giác Minh Viễn ngồi thẳng lên và vờ như không nghe thấy khi Mạnh ghé vào tai nói nhỏ:

- Có cần tớ giúp gì không?

Minh Viễn háng giọng:

- Anh sẽ chứng minh cho em và cả hắn trông thấy với anh em không phải là tấm bình phong. Nào, đến đây cô bé.

Dù biết Viễn chống chế nhưng Hoàng Dung vẫn thấy vui vui và trong vòng tay anh cô nhận diện được hạnh phúc. Quỳnh Lâm vẫn đang ngồi đấy nhưng với ánh mắt và nụ cười khuyến khích khiến Hoàng Dung hiểu vấn đề của cô không phải là người này, nhưng không phải vì thế mà vấn đề trở nên đơn giản hơn, Hoàng Dung nhủ thầm, mình phải kiên nhẫn, thật kiên nhẫn.

Bốn người lần lượt khiêu vũ với nhau. Vì lơ đãng nên Quỳnh Lâm suýt té mấy lần. Minh Viễn lo lắng:

- Chắc chắn em có điều gì không ổn? - Anh nhăn mặt - Lại là nó, nếu em không muốn nghe tôi tắt điện thoại đi nhé. Reo mãi thế này chắc tôi đau tim quá.

Quỳnh Lâm cười hờ hững:

- Tôi không có ý kiến gì. Đã giao cho anh rồi thì anh có toàn quyền xử lý.

Minh Viễn nhún vai:

- Thật ra giống như em, tôi cũng muốn thử thách sự kiên nhẫn, sức chịu đựng mà tôi đoán là của một tên đáng ghét nào đó. Em nói đúng. Mặc kệ hắn.

Minh Viễn đưa Hoàng Dung về nhà rồi trở lại quán rượu thì đã quá khuya. Bên ngoài bảo vệ vừa năn nỉ vừa từ chối các cô cậu choai choai vừa chạy dạt từ vũ trường khác sang. Bên trong các dãy bàn thưa thớt hẳn. Quỳnh Lâm đang nói với Mạnh điều gì đó rất hào hứng, Viễn đến gần:

-... Sở dĩ tôi uống nhiều thế ày là do được tập luyện từ bé đấy.

Mạnh tròn mắt:

- Tập luyện từ bé?

Cô thần nhiên:

- Vì quê tôi là làng chài mà. Mỗi khi đi biển những người ở đây đều uống nước mắm hoặc rượu để chống lạnh. Cách này rất hữu hiệu dù nhà không làm nghề biển nhưng tôi cũng phải ra đây từ rất sớm để đón ghe, nhặt cá rồi mang bán ở chợ cách nhà vài cây số. Xứ biển nhiều tôm cá nhưng nước mắm mặn hơn rượu nhiều nên tôi đành phải chọn thứ rẻ tiền hơn. Ngày nào cũng uống một ly con con thế là từ từ từ lượng nâng lên lúc nào không hay. Cũng may là sau đó tôi về sống với di thôi không làm công việc này nữa nếu không tôi đã thành con sâu rượu từ lâu rồi. Giờ anh đã hết thắc mắc chưa?

Dù biết rằng vô lý nhưng sự thân mật của hai người làm Minh Viễn thấy bức, anh cười chế giễu:

- Giờ em cũng đang dùng cách này để chống lạnh đây hả? Nhìn em thế này đâu có vẻ gì phải cần đến nó nhì.

Quỳnh Lâm quay lại, cô không giận chỉ cười:

- Chẳng phải ban nãy anh đã về rồi sao?

Minh Viễn lầm lì:

- Tôi mang em đến đây thì tôi sẽ đưa em về. Hay là em có đề nghị nào khác?

Quỳnh Lâm ngẫm nghĩ:

- Đề nghị khác à - Cô lắc đầu - Tôi không có vì cuối cùng cũng phải về nhà thôi, giờ chắc đã tàn cuộc rồi.

Mạnh khá say, hẳn thích thú nhìn về giận giữ của Viễn. Không giận hờn, Không giận Lâm nhưng nah thấy lòng mình gay góc một cách vô lý thế nào ấy. Không thèm chào Mạnh, anh kéo tay Quỳnh Lâm ra cửa. Cô im lặng suốt đoạn đường về nhà mặc kệ anh vì sợ cô ngủ gật nên trò chuyện huyên thuyên và vất vả choàng tay ra sau giữ cho Quỳnh Lâm khỏi ngã. Xe dừng lại trước cổng. Quỳnh Lâm chậm chạp bước xuống, cô chưa vào nhà vội:

- Tôi nghĩ cần phải nói điều này với anh. Đi thăm bệnh nhân chỉ là cái cớ để chúng ta gặp nhau và... gì nhỉ? à phải cảm ơn anh rất nhiều vì biết rõ như vậy như vẫn đi cùng tôi. Chúc mừng cũng là cái cớ để tôi rủ anh đi uống rượu. Tóm lại đó là những cái cớ đáng ghét tôi đã nghĩ ra vì một lý do duy nhất mà... mà...

- ... Mà em không thể nói ra. Cứ an tâm tôi sẽ không buộc em giải thích điều gì đâu. Mai tôi nghỉ phép và có kế hoạch rời thành phố trong vòng một tuần nhưng em có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Giờ thì vào nhà ngủ một giấc đi.

Quỳnh Lâm hít mũi, trời lạnh hay vì cô say quá nên nó trở chứng thế này nhì:

- Anh về nhé

Minh Viễn tiếc nuối buông tay:

- Ừ vào đi.

Cánh cổng mở ra đột ngột khiến cô giật mình và loạng choạng mấy bước. Quỳnh Lâm nhớ mình chỉ mới đặt nhẹ tay vào đây thôi mà. Chưa kịp hoàn hồn, cũng chưa kịp nhìn thấy người đã nghe giọng nói vang lên như sấm. Âm thanh ấy gõ vào cái đầu không còn tỉnh táo của cô như những nhát búa tạ. Đau quá Quỳnh Lâm nhắm mắt:

- Em đã về rồi à? nếu em về chậm một giây nữa thôi anh đã gọi cảnh sát.

Quỳnh Lâm bật cười:

- Gọi cảnh sát à? Tại sao phải làm thế? trong trường hợp này cảnh sát giúp gì được cho em nhì? Anh thấy đây em có sao đâu?

- Em đi cả đêm điện thoại cũng không thèm trả lời. Em có biết anh gọi em bao nhiêu lần không? lại phải chạy tìm em khắp nơi?

Quỳnh Lâm lắc đầu người cô ngã nghiêng:

- Là quá trước sau gì em chỉ đứng có một chỗ, thế mà anh lại bảo tìm em khắp nơi. Vậy anh thử nghĩ lại xem anh có rời khỏi vị trí không?

Nam Phong nhìn cô đăm đăm, anh nói rõ từng tiếng:

- Anh không hiểu em nói như vậy là có ý gì?

- Có ý gì à? trong trường hợp này người có ý gì không phải là em nhưng được rồi, anh nổi giận vì không biết em đi đâu chứ gì? Em đi uống rượu đấy được chưa?

Anh thờ dài ngoai ngắn:

- Lại uống rượu. Em có biết điều này đối với một người phụ nữ có ý nghĩa gì không Lâm?

Quỳnh Lâm cười nhạt. Hình ảnh cô trông thấy chiều nay đang hiện mồn một trong đầu. Vậy mà họ còn trách móc cô:

- Có ý nghĩa gì à Thật đáng tiếc khi làm nah khó chịu thế này, nhưng đâu phải anh không biết sở thích của em. Anh đã thấy bộ sưu tập rượu ở phòng khách rồi phải không? Như Vũ đã bỏ nhiều công sức sưu tầm để thoa? miễn cái sở thích quái gở của em đấy. Nếu có ai đó bất bình thì vẫn chưa đến lượt anh đâu.

Nam Phong chớp lấy vai cô lắc mạnh:

- Em làm anh lo lắng suốt từ chiều, giờ em lại nói với anh như vậy hở Lâm?

Suốt buổi chiều? Quỳnh Lâm cười bằng cái nhếch môi nhạt thêch. Vậy cô đã trông thấy ai nhỉ? giọng nói phản nộ chẳng có vẻ kịch chút nào chứng tỏ Nam Phong đang giận thật sự. Vậy là sao? Quỳnh Lâm xoa trán Hay là người đàn ông này có thể xẻ sự quan tâm, tình yêu và trái tim mình thành hai nửa tách bạch nhau? Quỳnh Lâm lắc đầu lùi lại. Hành động ấy như một lời từ chối vì lúc này cô có cảm giác những thứ mình vừa nghĩ đến đang bày ra trước mặt vậy. Nam Phong hiểu sai ý nghĩa của hành động này. Với anh nó là biểu hiệu của sự đầu hàng, nhượng bộ và thừa nhận mình sai vì thế giọng anh dịu hẳn. Nhưng với cô sự dịu dàng ấy lại mang tâm điệu kẻ cả, trịch thượng của một người lớn đang chán nản, bức dọc cái trò ngúng nguẩy nhằm thu hút sự chú ý ở một đứa trẻ không ngoan.

- Nếu không yêu em anh đã chẳng lo lắng đến vậy. Từ nay nếu không hài lòng hay giận dỗi điều gì cứ trao đổi thẳng thắn với anh. Anh không muốn em bỏ đi uống rượu như thế này nữa nhé Lâm.

Cô khoa tay:

- Anh vừa nói đến tình yêu? Nó có giống như việc em uống một ly rượu không nhỉ? Rượu làm em say thế này đây nhưng khoảnh khắc dài ngoai ngắn thế nào rồi em cũng sẽ tỉnh và lúc đó câu chuyện chấm dứt, ồ không, phải gọi là tình yêu mới đúng chứ, đó là lúc chấm dứt một cuộc tình. Tình yêu - Cô lập lại vụng về vuốt mái tóc rối bời - tình yêu và rượu có gì khác nhau đâu. Nồng say đấy nhưng sẽ tỉnh thôi.

Nam Phong nắm li siết chặt cánh tay Quỳnh Lâm:

- Tôi cấm em giằng cái lối vô trách nhiệm để xúc phạm tình cảm của tôi. Uống một ly rượu à? vậy em đang say hay tỉnh khi thốt lên những lời như thế? Nhưng xem ra với những gì vừa tận mắt chứng kiến em say sưa thế này có phải vì tôi đâu - Anh nắm mạnh từng tiếng - Tôi muốn biết tôi có bao nhiêu tình địch đây? em nói xem, người đàn ông ban nãy hay là người đã chết?

Quỳnh Lâm nghiêng răng gằn mạnh tay:

- Buông ra!

- Không.

Họ nhìn nhau, trong ánh mắt chẳng nhìn thấy bóng dáng của tình yêu, chỉ ngọn lửa đang cháy bùng bùng là reo hò đắc thắng vì trong phút chốc thiêu rụi được lý trí, tình cảm của hai người đang yêu. Họ cứ đứng như thế, không nhận ra nhau và không nhận ra trước đó vài giây đã có sự hiện diện của người thứ ba.

Viễn hắng giọng:

- Ra thế. Đây có phải là lý do em không thể nói và nó đã làm em ngờ ngẩn, buồn rầu cả đêm phải không Lâm?

Quỳnh Lâm mở to mắt:

- Sao anh lại... sao lại...

- Sao tôi lại ở đây chứ gì? nói thật nhé tôi cũng không thích những pha kịch tính thế này đâu Tôi trở lại đây để gọi em cái này.- Anh chắc lười - Nó quấy rầy chúng ta suốt đêm. Tôi hiểu rồi này anh bạn, những cú điện thoại đó là của anh phải không? Vì giận anh nên cô ấy không thèm nghe và giao nó lại cho tôi. A những rắc rối trong tình yêu đây mà. Vậy suốt câu chuyện này tôi đóng vai gì nhỉ? - Viễn nhún mày rồi cười lớn - Một cái bụng xung, đúng rồi, dù bat ngờ nhưng tôi cũng thừa nhận mình là một bụng xung vô duyên nhất.

Quay sang Nam Phong, Viễn hát hằm:

- Từ lâu tôi đã ngờ ngợ sự hiện diện của anh. Giờ biết rõ vị trí vai trò của mình rồi nên tôi sẽ không tranh giành với anh nữa, chỉ cần nhường cô ấy cho tôi, không lâu đâu, vài phút thôi. Nói xong tôi sẽ đi ngay. Ồ không cần tránh mặt chỉ buông tay cô ấy ra là đủ.

Quỳnh Lâm ngờ ngẩn nhìn khi Minh Viễn đến gần đặt điện thoại vào tay cô Gương mặt anh lạnh lùng, cao ngạo đến cay nghiệt, cô đứng yên như con thú nhỏ đang khiếp đảm vì ánh đèn của người thợ săn đang chiếu thẳng vào mắt. Viễn nhếch môi:

- Tôi không giận khi người em yêu và chọn không phải là tôi nhưng khi bước vào cuộc chơi em phải tôn trọng nguyên tắc của nó. Tôi không đáng bị đối xử thế này. Có bao giờ em ngừng lại một giây để nghĩ đến tôi không? tôi đã tha? hiệp với quý khi yeu em. tôi đã nói em cho tôi cái gì tôi sẽ chấp nhận cái ấy. Tôi đã sai lầm. Đó không phải là những điều người ta nói với nhau trong tình yêu. Đó là sự dối chất tệ hại nhất.

Sự sợ hãi và bất ngờ khiến Quỳnh Lâm te6 liệt mọi phản ứng cô lắp bắp:

- Tôi... tôi xin lỗi... tôi...

Viễn cười cay đắng:

- Em có lỗi gì đâu vì từ lúc khởi đầu chúng ta, hay nói chính xác là tôi đã đặt tình yêu trên cơ sở một cuộc mặc cả. Em chỉ hứa cho tôi những thứ em có thể chứ không phải những thứ tôi cần. À nhắc đến lời hứa làm tôi nhớ, lúc này tôi có nói, bất cứ lúc nào em có thể gọi tôi, nhưng giờ đây tất cả đã kết thúc, em không nên tìm tôi vì bất cứ lý do nào. Điều này tốt cho em và cho cả tôi nữa.

Quỳnh Lâm cắn môi đến rướm máu mà chẳng thấy đau. Một cơn ác mộng khác tuy tính chất và mức độ không giống nhau nhưng cảm giác khắc vào cô vẫn vậy, vẫn là sự đau đớn và mất mát. Viễn nhìn sâu vào đôi mắt của Quỳnh Lâm trước khi quay đi:

- Em làm tôi nhớ đến trò chơi thời trẻ con. Giờ bàn tay trước mặt và thấy mình che kín cả bầu trời. Đó là điều em đã làm đối với tôi, giờ bàn tay lên và che kín cả cuộc đời tôi. Tôi sẽ không cho em sức mạnh đó nữa đâu. Tôi nhớ có lần Mạnh nói hán không cảm nổi những người đàn bà của tôi. Giờ tôi nhận ra hán rất đúng, chẳng có ngoại lệ nào cả?

Viễn phóng xe đi, mặc Quỳnh Lâm đứng trơ lại đó. Nhưng cơn giận dữ của anh vẫn còn đặc quánh bao trùm cả không gian khiến cô ngạt thở. Đặt tay lên vùng ngực đau nhói, Quỳnh Lâm ngồi bệt xuống đất. Một lúc lâu khi tiếng chuông đồng hồ rồi rạc điểm vài tiếng cô mới bừng tỉnh. Chung quanh không còn ai, Quỳnh Lâm lẻ từng bước vào nhà. Đang nặng nề bước lên các bậc tam cấp thì cô bàn tay giữ cô lại. Quỳnh Lâm nhắm mắt, sao họ không chịu để cô yên? trong suốt câu chuyện cô là người duy nhất chịu mất mát, thiệt thòi vậy mà họ còn thay nhau đổ trút cơn giận vào cô Nhưng lạ thay, bàn tay lần này không còn làm Quỳnh Lâm đau cả giọng nói cũng dịu dàng:

- Anh xin lỗi là anh không nên nổi giận với em như thế, chỉ vì anh lo cho em quá. Giờ để anh đưa về phòng, em mệt lắm phải không?

Thà giận dữ và nặng lời như Minh Viễn lúc này cô lại thấy dễ chịu hơn nhiều. Sự âu yếm dịu dàng lúc này có vẻ gì đó như không thật thuyết phục nên nó chỉ khơi dậy ở Quỳnh Lâm một sự phản kháng ngầm ngấm. Lòng gai góc Quỳnh Lâm im lặng rút tay về. Nam Phong vẫn đi cạnh cô làm như không thấy nét mặt cô kiêu ché ấy, Quỳnh Lâm nện chân trên từng bước thang một, cô phóng đại âm thanh ấy cốt trông thấy vẻ sợ hãi, ít nhất là ngại ngùng ở Nam Phong. Cô muốn nhìn xuyên qua gương mặt trầm tĩnh và tự chủ đến đáng sợ này nhưng không có phản ứng nào từ anh cả. Quỳnh Lâm dừng lại đột ngột giữa các bậc thang, Nam Phong không tránh kịp nên va vào cô từ phía sau. Cầm anh chạm nhẹ mái tóc Quỳnh Lâm. Mùi hương dịu dịu đánh thức những cảm giác quen thuộc ở anh. Hồi tưởng Nam Phong trở nên dồn dập một cách không tự chủ. Nó làm lay động vài sợi tóc ủa cô, bất giác anh hé môi giữ lấy chúng. Nam Phong vòng tay ôm chiếc eo thon thả rồi kéo cô sát vào mình. Hành động vừa âu yếm vừa che chở này không còn làm cô cảm động nữa, thay vào đây là sự chán ghét. Đã quá muộn, vết thương lòng cô đang tấy lên đau nhức khiến Quỳnh Lâm không thể thờ ơ hoặc giả vờ như không có nó. Từ lúc gặp anh Quỳnh Lâm luôn cư xử khác với bản tính vốn kín đáo, chịu đựng và bây giờ cũng thế. không lảng tránh Nam Phong, với cử chỉ khiêu khích, Quỳnh Lâm xoay người lại cười lớn:

- Anh không sợ người khác nhìn thấy sao?

Đáp lại cô là thái độ điềm tĩnh:

- Em biết rõ là anh không sợ mà. Chẳng phải trước giờ chỉ có em là e ngại, sợ hãi không dám công khai mối quan hệ của chúng ta sao?

Lúc này Quỳnh Lâm để mặc cho lòng kiêu hãnh sự đồ kỵ lấn át mọi tình cảm trong lòng mình. Không cưỡng lại, cô đi theo sự dẫn dắt của nó. Quỳnh Lâm rướn người nhìn sát vào mặt anh. Trong một thoáng hơi thở nồng nàn thoảng hương rượu của Quỳnh Lâm khiến Nam Phong ngây ngất. Chưa ai khơi dậy những cảm xúc và đánh thức mọi giác quan ở anh tài tình và kỳ diệu như cô.

- Thật hủ vị khi so sánh sự sợ hãi. Để xem, em phải công nhận anh đúng, em có sợ và anh cũng thế, nhưng tính chất và mức độ sợ hãi ở chúng ta không giống nhau. Ở em vì không vượt qua nổi những lễ lối, định kiến, qua hệ, suy nghĩ vừa phức tạp vừa tế nhị trong mối quan hệ gia đình và vốn là người bảo thủ nên em sợ. Còn anh, vốn sống và lớn lên ở nước ngoài với tư tưởng phóng khoáng anh không ngại những rắc rối trên vì thế lý do sợ của anh đơn giản hơn nhiều. - Cô nhếch môi - Như những người đàn ông đạo đức khác, anh có những lo sợ, bất an khi cùng một lúc yêu hai đến hai người.

Cô ghen. Anh bật cười và thấy thú vị...

- Anh không yêu Hoài Hương cũng như em không yêu Viễn vậy. Lời nói và thái độ của Viễn lúc này khiến anh nhận ra mình được em yêu thế nào. Cảm ơn em

Lúc này nếu Nam Phong thừa nhận tình cảm yếu đuối của mình khi cùng một lúc yêu đến hai cô gái hoặc ít ra anh im lặng, cô sẽ tôn trọng anh hơn. Với những gì đã nhìn thấy và cảm nhận Quỳnh Lâm tin chắc mình không lầm vì vậy lời khẳng định của Nam Phong khiến anh trở nên tầm thường hèn nhát trong mắt cô Để yêu một người như thế cô phải sống trong khổ sở, day dứt, mặc cảm thế này đây. Thật không đáng chút nào. Như một samurai chính hiệu, Quỳnh Lâm bình thần rút gươm ra, cô nhất tâm chặt đứt mối quan hệ. khiến mình luôn đau đớn dần vật này.

- Tôi không yêu Viễn cũng không yêu anh. Nếu lời nói thái độ vừa rồi của Viễn hoặc bản thân tôi có làm điều gì khiến anh hiểu lầm thì tất cả đều bắt đầu từ việc tôi đã dùng anh để từ chối Viễn, thế thôi.

Anh cười cười. Thái độ tự tin như bao dung như người lớn quan sát một đứa trẻ đang tìm cách chối quanh điều mà mọi người đều thấy rất rõ, anh cúi xuống nói nhỏ vào tai cô:

- Không yêu anh à? Vốn là người bảo thủ, vậy em giải thích thế nào về đêm hôm đó nhỉ?

Khác với suy nghĩ của anh, cô không ngượng ngùng, không đỏ mặt lẩn tránh như những lần trước. Quỳnh Lâm đang nhìn thẳng vào anh nói rõ từng lời. Cô muốn khắc hành động từ chối của mình vào kiêu hãnh, cao ngạo của Nam Phong bằng dấu sắt nung đỏ. Nam Phong hoàn toàn không nhận ra chỉ vì sự đặc thắng trong giọng nói vừa rồi của anh khiến Quỳnh Lâm mất bình tĩnh. Sự đặc thắng ấy đã làm cho chính anh và cả cô đều phải trả giá ngay lập tức.

- Không phải là người đầu tiên cũng không phải là người duy nhất nên anh đừng tỏ ra tự tin quá. Vì mất Như Vũ đã lâu nên việc ấy có xảy ra với anh hay bất kỳ người đàn ông nào khác với tôi cũng không phải là chuyện lạ lùng đến khó giải thích.

Trong lúc giận dữ, Quỳnh Lâm không kịp lắng nghe tiến nói từ nơi sâu thẳm tâm hồn nên cô đã thốt ra những lời không nói đúng với suy nghĩ, tình cảm thật sự ấy. Cô ngỡ ngàng nhìn anh. Ánh mắt của Nam Phong khiến Quỳnh Lâm nhận ra cô đã tự đóng kín các cửa để nhốt mình vào căn phòng không lối thoát. Nam Phong không tin những lời cô nói, nhưng tình yêu là tình cảm vị kỷ nhất nên vì thế khi tình yêu thương tổn, nó sẽ trở thành ít độ lượng nhất. Anh không bao giờ tha thứ cho cô Quỳnh Lâm cúi mặt chờ con thịnh nộ nhưng thật bất ngờ Nam Phong không hề giận dữ, anh chỉ thốt lên bằng vẻ mệt mỏi, buông xuôi:

- Tôi hiểu rồi, em đã nói đúng, giờ tôi mới nhận thấy chúng ta rất khác nhau, cả trong chuyện này cũng thế. Với tôi tất cả những gì diễn ra đêm đó mang một giá trị rất lớn về mặt tinh thần, một dấu ấn, một kỷ niệm sâu sắc, một biểu hiện của tình yêu thật sự nhưng ở người vốn bảo thủ như em nó lại là nhu cầu xác thịt tầm thường. - anh ngừng lên - Nhưng không giống hần cuộc chơi của tôi không theo một nguyên tắc nào cả đó cũng chính là nguyên tắc lớn nhất nên em không cần phải e ngại, tôi sẽ không trách cứ em đã phá vỡ hay không tôn trọng điều gì đó không thuộc về nguyên tắc đâu.

Lách qua người Quỳnh Lâm, Nam Phong bước tiếp các bậc thang bằng vẻ mặt bình thản nhưng đôi vai đã tỏ cáo tâm trạng anh khi nó rũ xuống một cách phiến muộn. Đến khúc quanh, Nam Phong dừng lại. Khoảng cách giữa hai người chỉ vài bậc thang mà xa vời vợi. Anh ao ước giá như có một cách nào đó khiến anh thôi yêu cô ngay lập tức chứ không day dứt giữa yêu và hận như bây giờ. Nam Phong muốn mau chóng thoát khỏi sức ảnh hưởng cực mạnh đang toa? ra từ cô. Sau những chuyện vừa xảy ra anh không thể yêu Quỳnh Lâm được nữa.

- Em đã dùng tôi để từ chối Viễn rồi lại dùng những lời này để từ chối tôi. Thật ra em không cần thiết phải nói những lời không phù hợp với nhân cách của mình để khẳng định em không yêu tôi, nhưng tôi sẽ vì sự quả cảm này mà không quấy rầy em nữa. Em đã đặt trên vai tôi một gánh rất nặng mà tôi sẽ còn mang nó suốt đời - Bằng thái độ rũ bỏ anh đặt chân lên bậc thang kế tiếp - từ lúc yêu em, hơn một lần tôi đã bảo mình quên nhưng tôi không thể. Giờ thì khác rồi, không cần nhiều thời gian, tôi sẽ quên em ngay. Cảm ơn em đã cho tôi cái quyết tâm ấy.

Nhưng không ngoài lại nhìn thêm một lần nào nữa, Nam Phong đi thẳng về phòng. Anh không hay sau lưng mình Quỳnh Lâm đổ sụp xuống. Xét về ý chí cô không có nghị lực và sức mạnh như một quân nhân mà đẳng cấp của họ được khẳng định trong xã hội Nhật Bản thời phong kiến thế mà Quỳnh Lâm lại rút dao tự đâm vào mình như một samurai thực thụ vì thế hành động tự sát ấy chẳng mang ý nghĩa nào ngoài ý nghĩa đích thực của nó. Đó là sự trốn chạy hèn nhát.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ngôi nhà trở lại đáng vẻ trầm mặc kể từ khi Hoài Hương về Mỹ. Sự hiện diện của Nam Phong cũng vì thế mà thay đổi thất thường theo. Chiều nay Quỳnh Lâm lại ra khoảng sân nhỏ quen thuộc ấy để chờ đợi một điều gì đó rất mơ hồ. Đã nhiều ngày rồi cô không nhìn thấy anh. Quỳnh Lâm không dám hỏi lý do vì không thể đóng kịch để giữ cho giọng mình thản nhiên với bất kỳ ai như trước đây được nữa. Nó sẽ tố cáo tình cảm của cô.

Kể từ ngày ấy, thái độ của Nam Phong hoàn toàn khác. Anh không giận dữ, không thản nhiên, không giả vờ như chẳng nhìn thấy Quỳnh Lâm, anh chào cô rất lịch sự. Điều này khiến cô đau đớn nhận ra đúng như anh nói, tất cả đã kết thúc. Không biết bao nhiêu buổi chiều đã trôi qua trên chiếc ghế đá này khi Quỳnh Lâm ngồi chờ để chỉ nhận được cái nghiêng đầu lễ độ ấy. Cô nhớ anh da diết. Vào lúc này Quỳnh Lâm khao khát được nói với anh không chỉ là tình cảm thật sự của mình còn cả điều thiêng liêng ấy nữa. Cô không sợ bị từ chối vì giờ đây với tình yêu dồn nén đến mãnh liệt không có chỗ cho sự cao ngạo, ích kỷ. Nhất định cô sẽ nói, Quỳnh Lâm ngồi thẳng dậy, một hành động vô thức mà cô dùng để động viên mình.

Quỳnh Lâm không hay ba Như Tùng đến gần cho đến khi bà ngồi xuống cạnh cô. Với khoảng gần Quỳnh Lâm nhận ra ngay hạnh phúc đã ánh một nét rạng ngời lên gương mặt phúc hậu ấy, còn giọng nói thì không dấu được niềm vui sướng đang tràn ngập trong lòng, mà dấu làm gì kia chứ khi với bà, cô luôn luôn là người lắng nghe và chia sẻ cách ân cần, mẫn cán nhất.

- Phong vừa nói chuyện điện thoại với mẹ xong.

- Phong đang ở đâu vậy mẹ?

- Ở Huế. Chắc tuần sau nó sẽ về đến đây. Tuần trước mẹ Hoài Hương cũng gọi điện sang xin lỗi vì sẽ không về VN và đến thăm gia đình ta như đã hẹn

từ trước. Giờ mẹ mới biết họ đã có kế hoạch khác vì lúc này Phong nói với mẹ, Phong đang hoàn tất thủ tục để mời gia đình ta sang Mỹ trong thời gian tới. Con có sắp xếp được thời gian nghỉ phép không?

Cô hỏi hộp:

- Phong mời cả con hờ mẹ Sao trước đây con không nghe mẹ nói gì về việc này?

Bà Như Tùng cười bí mật:

- Mẹ muốn con ngạc nhiên và hình như Phong cũng thế.

Cô ngơ ngẩn lặp lại:

- Phong mời cả con hả mẹ?

- Nó không nói rõ nhưng tất nhiên phải thế rồi vì đây là dịp rất quan trọng mà - Bà cười rạn rở - Nó cưới vợ.

Có bàn tay nào bóp chặt trái tim Quỳnh Lâm đến ngạt thở và trong một phần nghìn giây cô muốn hét thật to, muốn đập phá, muốn huỷ hoại sự tồn tại của chính bản thân mình. May mắn là chút ánh sáng loé lên từ lý trí giữ cô ngồi yên. Nhưng cảm giác ngạt thở khiến cô tin rằng mình không còn sống nữa chỉ tồn tại ở đây như một cái xác trống rỗng, thế thôi. Không có thời gian, không có sự sống, không có sự hiện diện của bất cứ ai, trong Quỳnh Lâm duy cảm giác chết lặng của ngày xưa khi tiếng loa vang bang gọi cô "Mời thân nhân của phi công Thái Như Vũ..." "Quỳnh Lâm lắm lắm:"hết thật rồi"

Bà Như Tùng bắn khoăn:

- Chỉ trong vòng tháng tới, liệu có thu xếp kịp không con?

Quỳnh Lâm cười nhẹ tênh:

- Con sẽ cố.

Bà Như Tùng đứng lên:

- Sắp mưa rồi đấy vào nhà đi Lâm. Chiều nay ba mẹ được mời đi dùng cơm bên ngoài. Chị Như cũng vừa xin phép mẹ đến thăm đứa em đang ở ký túc xá. Con ăn một mình nhé.

- Dạ.

Quỳnh Lâm ngồi mãi ở đấy. Anh không về cô còn chờ đợi gì nữa. Bóng tối ngập nhaoang để gần và trời lác rác mưa. Ngôi nhà không còn là chốn bình yên của Quỳnh Lâm, dường như nó cũng đang chuyển động dưới chân cô Mưa. Mưa có thể làm dịu cảm giác nóng hực của cái đầu đang bốc khói và cuốn trôi mọi tình cảm ứ ứ khiến cô trở nên yếu đuối thế này không? Như người mộng du, Quỳnh Lâm dắt xe ra khỏi nhà và chạy lòng vòng qua những con đường.

Không có mưa, cô dừng xe chờ đợi. Một con lốc nhỏ cuốn rác rưởi, đất cát đưa lên cao rồi quất thẳng vào mặt Quỳnh Lâm đau điếng. Đang phải đi đám bụi dây bám đầy trên mặt mũi, quần áo thì trời đổ mưa. Quỳnh Lâm phóng ra đường, tay cô nhích dần lên khiến xe lao về phía trước như một mũi tên. Con đường loang loáng và mờ rộng ra trước mắt Quỳnh Lâm. Thật tuyệt thế này có tốt hơn không sao cô cứ đẩy mình vào ngõ hẹp mãi thế. Ngõ hẹp ư? Cảm giác cồn nhệ trong lòng khiến Quỳnh Lâm sực tỉnh. Cô giảm ga rồi từ từ dừng lại.

Giờ đây với sự tỉnh táo của ý thức Quỳnh Lâm rùng mình khi nhớ tới hành động điên rồ ban nãy. Nếu việc tồi tệ xảy đến thì đâu phải mình cô lãnh hậu quả. Quỳnh Lâm vuốt mặt, nước từ tóc chảy xuống vai rồi thấm vào da thịt. Cô ngơ ngẩn nhìn quanh, một lúc sau mới nhận ra nơi mình đang đứng. Quỳnh Lâm vòng xe lại. Còn một chỗ có thể mang cho cô cảm giác bình an.

Dắt xe lên vào chiếc cổng hẹp, người bảo vệ già thò đầu qua ô cửa nhìn cô:

- Bác sĩ Lâm lại trực à? Đêm nay không phải là phiên của cô Hồng Ngọc sao?

Quỳnh Lâm không trả lời chỉ mỉm cười. Mưa đã tạnh, quần áo không ướt, không khô, cứ âm ẩm và dán chặt vào người. Không vào khu nội trú, cô đến ngồi ở băng đá cạnh lối đi. Dây phòng bệnh sáng đèn, cô y tá đang đi về phía tiếng khóc o o của một bệnh nhi ở cuối phòng, cô nhớ thằng bé nhập viện hôm qua vì tiêu chảy kéo dài. Chiếc áo choàng màu trắng và khung cảnh tất bật nơi này làm lòng Quỳnh Lâm dịu lại. Cô khao khát nghe cái giọng lúc nào cũng oang oang của chị Thực, được nhìn thấy dáng vẻ và gương mặt dễ thương xinh xắn của Hồng Ngọc, cô bác sĩ đẹp nhất khoa.

Gió thổi mạnh làm nước đọng trên các cành cây rơi lộp độp xuống đất. Muộn quá rồi, Quỳnh Lâm đứng lên, đi ngang qua phòng cấp cứu, cô tông thấy Minh Viễn đang nói chuyện với ai ngoài cửa. Ánh mắt anh lướt qua Quỳnh Lâm cách hờ hững rồi quay đi rất nhanh. Chỉ người đứng cạnh anh Hoàng Dung là mau mắn:

- Giờ bác sĩ mới về à?

Lâm lắc đầu:

- Không tôi vừa đến.

- Bác sĩ ướt cả rồi em có mang áo mưa theo đây.

Cô khoát tay:

- Không cần đâu, cảm ơn em. Trời tạnh mưa rồi tôi cũng về thôi.

- Dạ.

Trước khi ra cổng, Quỳnh Lâm quay lại nhìn khắp một lượt. Họ vẫn còn trông theo. Với nụ cười thấp thoáng trên môi mà sự mơ hồ của nó khiến người khác e ngại. Quỳnh Lâm nói khẽ, lần này cô nói với anh:

- Tôi đi nhé.

Một thoáng biến đổi trên gương mặt rất đàn ông ấy nhưng vì nó diễn ra quá nhanh nên gần như không trông thấy gì cả. Quỳnh Lâm cười buồn, nếu biết được kết cục này chắc anh ấy không còn giận cô nữa hay sẽ hạ hỏa hoặc chắc lười thốt lời tội nghiệp. Nước mắt Quỳnh Lâm giờ mới chịu chảy ra.

Lúc về đến nhà cô đã bình tĩnh trở lại và khi đứng trước phòng bà Tùng Như thì gương mặt Quỳnh Lâm hoàn toàn bình thường. Chỉ với giác quan người mẹ bà mới nhận thấy một thoáng buồn bã đọng trong ánh mắt cô Bà nghĩ với một người vốn nhạy cảm như Quỳnh Lâm, điều này hoàn toàn bình thường và bà còn khá lạc quan khi cho rằng đây là tín hiệu đáng mừng. Vì khi cô chạnh lòng bởi hạnh phúc của người khác; buồn bã, khao khát với những thứ mình không có, đây là lúc Quỳnh Lâm nhận biết bản thân cần gì và mục tiêu của cô ở đâu. Bà TN mở rộng cửa:

- Vào trong này đi con.

- Dạ thôi con đến xin phép mẹ cho con về quê thăm nhà vài hôm ạ. Còn chuyện sang Mỹ con thấy cần phải cân nhắc lại. Sắp tới tổ chức UMF sẽ gửi thư mời sang bên đấy, có thể con nằm trong danh sách được chọn. Lúc đó con sẽ kết hợp vừa đi công tác vừa đến thăm gia đình Hoài Hương luôn.

Cô nói một mạch không nhận ra bà Như Tùng vận chiếc áo ngủ vì rời khỏi giường để mở cửa cho cô Sau lưng bà, ông cũng đang lắng nghe. Khuya lắm rồi nên cả hai đều ngạc nhiên vì thái độ nôn nóng của Quỳnh Lâm. Bà dịu dàng:

- Vậy bao giờ con đi?

Quỳnh Lâm ngăn người:

- Ngày mai... ngày kia... Ồ không con sẽ đi vào ngày một cho tiện.

Bà Như Tùng khoát thêm áo rồi khép nhẹ cánh cửa sau lưng:

- Mẹ con mình ra ngoài này nói chuyện, con định đi vào ngày mốt à? - Bà suy nghĩ - Mẹ chuẩn bị ít quà để con mang về biếu di dưỡng. Nếu chiều nay Phong không gọi chắc mẹ sẽ đi cùng với con. Lâu rồi mẹ không có dịp đến thăm ông bà. Bao giờ con về?

Bao giờ về? dường như trong Quỳnh Lâm giờ đây chỉ duy nhất ý nghĩ, để bảo vệ mình cô cần phải rời khỏi nơi này ngay lập tức. Và với ý thức bảo vệ ấy không có chỗ cho việc quay về. Quỳnh Lâm lúng túng đứng yên. May là mẹ không nhìn thấy, bà đang suy tính:

- Lâu quá mới về thăm chắc di dưỡng con mừng lắm. Nếu sắp xếp được con nên ở lâu một chút cho ông bà vui. Sáng mai con vẫn đi làm hở? Ừm... vậy thì ngày mốt mẹ con mình đi mua ít quà. Ngày kia con hãy về nhé Mẹ nói ba sắp xếp để anh Khải đưa con đi.

Bà không nhắc gì đến việc sang Mỹ theo lời đề nghị của Nam Phong, còn quá sớm để thuyết phục cô Và lại, bà hiểu được tâm trạng lúc này của Quỳnh Lâm. Bắt đầu từ sự trở về của Nam Phong rồi tình cảm, sự quan tâm mà ông bà dành cho đứa con ở xa ấy đến việc Nam Phong kết hôn, tất cả chuỗi sự kiện này đang vào nhau và giữ chặt họ trong mối quan hệ ruột thịt khiến cô có cảm giác mình đang đứng bên ngoài. Không ích kỷ nhưng với bản năng Quỳnh Lâm muốn quay về nơi mà ở đó cô cũng có người thân trong mối quan hệ gia đình thật sự.

Bà âu yếm vỗ nhẹ đầu Quỳnh Lâm:

- Thôi vào ngủ đi con, khuya lắm rồi.

- Dạ.

Trước khi về phòng, bà quay lại nói thêm:

- Hãy tha thứ cho ông ấy Lâm ạ, dù sao dưỡng Bảo cũng là chồng của di con Nếu ông không đồng ý, di cũng không nuôi con trong ngần ấy thời gian được. Tha thứ sẽ làm cho con và cả ông ấy thanh thản. Dưỡng Bảo già rồi, cũng như mẹ vậy, người già luôn khao khát tình cảm và sự hiện diện của những người thân bên cạnh mình. Nếu con tha thứ được xem như con cải thiện một phần mối quan hệ của di dưỡng con rồi đấy.

Quỳnh Lâm chậm chạp về phòng. Những câu bà nói làm cô ngạc nhiên nhưng ngạc nhiên hơn cả là bà không thuyết phục cô sang Mỹ cùng với gia đình. Dù biết ơn bà về điều này vì trước mắt cô cũng cần có thời gian để suy nghĩ và sắp xếp lại mọi chuyện nhưng Quỳnh Lâm vẫn cảm thấy hụt hẫng. Với tâm trạng rối bời cô không ồn ào óc đê nghĩ đến việc tha thứ. Tha thứ ư? mình phải tha thứ cho những ai và liệu họ có cần đến sự tha thứ ấy không?

Quỳnh Lâm nghiêng chiếc vại rồi dùng giẻ ướt thấm xà phòng tí mĩ chịu bên trong chiếc vại bằng sành nặng trĩu khiến tay cô mỏi nhừ. Nhìn quanh tìm chiếc ghế con nhưng không thấy, Quỳnh Lâm ngồi bệt xuống sàn nhà.

Còn tuốt ngoài đường đắp chưa vào đến bờ rào mà tiếng thằng Na đã vang khắp xóm:

- Chị Lâm ơi...

Quỳnh Lâm ngẩng lên định ỏi một tiếng nhưng sợ dượng Bảo trong nhà giật mình nên cô ngồi im. Vào tới sân thằng Na điều chỉnh âm thanh nên giọng nó trở nên ồ ồ:

- Chị Lâm ỏi ời

-...

- Chèn ơi, chị đang làm gì vậy?

Quỳnh Lâm gạt mồ hôi hai bên má:

- Hôm nay dì sẽ chạy mắm trong mấy cái vại này nên hồi sáng dì dặn chị Ở nhà chùi sạch rồi mang ra sân phơi.

Thằng Na bật cười hi hi:

- Vậy là chị không hiểu tính má em rồi. Má chỉ vờ nói với chị thôi chứ thật ra là nói với em đấy. Đó là cách má nói mỗi khi giận em.

Quỳnh Lâm thắc mắc:

- Vậy khi không có chị hoặc người nào khác ở đây thì dì sẽ nói thế nào?

Thằng Na giành lấy chiếc vại từ tay Quỳnh Lâm:

- Để ợt, má sẽ gọi em là "mấy người". Chị lấy nhiều xà bông như vậy thì rửa hết mùi đây. Để em mang nó ra ngoài sông, chỉ làm kiểu này có mà đến...
tết.

- Chị kiêng phụ em

Thằng Na xua tay:

- Em làm mình ên được rồi. Chị ngồi chơi đi.

- Vậy chị đi nấu cơm, chắc dì xấp về rồi.

Khệ nệ bụng cái chậu sành cuối cùng ra cầu ao thằng Na rù rê:

- Ra đây em chỉ chị cái này hay lắm. Cơm cứ để đó chút nữa nấu, em làm một loáng là xong liền hà.

- Em giỏi thật đó Na.

Nó thấy chiếc chậu ụp xuống sông rồi quay lại cảm râm:

- Em ghét cái tên Na lắm thay vì kêu như thế chị cứ gọi trống giống má cho rồi.

- Sao lại ghét? tên Na cũng dễ thương lắm mà.

- Tên Thiên bộ không đẹp sao tự nhiên đặt thêm cái tên Cà Na làm chi không biết. Cà Na có gì ngon, đã nhỏ rí lại còn đáng ghét.

Quỳnh Lâm phì cười, ghét cái tên cà na nó đâm ra ghét luôn cái thứ trái cây tội nghiệp ấy. Thằng Na vẫn còn âm ức:

- Đã vậy chị còn gọi em là Na nữa chứ. Nghe giống cái tên của thị mệ nào đó quá. Cũng là Cà sao không đặt em là Cà Nông có phải hơn không? Nghe còn oai được một chút.

Nhìn Quỳnh Lâm cười chảy nước mắt, nó tiếp:

- Nhưng xem ra em vẫn còn hơn con nhỏ... Điền Điền ở ngoài xóm cầu. Tội nghiệp lắm, nó kể lúc mang thai đứa con đầu tiên, này nào mẹ nó cũng đòi ăn bông điên điển. Nấu anh xào, trộn, gỏi bà đều thích nhưng thích nhất vẫn là món bánh xèo nhân điên điển. Ba nó cứ chống xuống đi hái miết hà. Vậy là đặt nó tên Điền Điền luôn. Nguyên thị Điền Điền, chị nghe có ác không? Dù có sự tích đằng hoàng vậy đó nhưng cái tên dễ làm người ta liên tưởng đến bện... tâm thần. Mỗi lần bị ghẹo là nó khóc sụt sùi.

Thằng bé chắc lười về tội nghiệp và bất bình. Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Sao lại khóc? Điện Điện là tên một kỷ niệm đẹp mà ba má bạn ấy muốn ghi lại về đứa con đầu lòng, nó chứng tỏ được tình yêu họ dành cho nhau. Như vậy thì có gì xấu hổ. Sao em không nói với bạn như thế?

Mặt thằng Thiên đỏ ửng:

- Thôi kỳ lắm.

- Sao lại kỳ?

Không trả lời nó ngụp xuống nước kỳ cọ mấy cái chậu sành. Quỳnh Lâm thắc mắc:

- Sao em không để trên cầu rồi mức nước dội có hơn không?

- Nước đang ròng cách cầu cả thước chị mức dội có mà đến khuya, như vậy nhanh hơn nhiều.

- Lúc chị còn ở nhà cái ao này chỉ là con lạch nhỏ thôi. Nó có sâu không hả... Cà Nông?

Thần nhiên vờ như không biết đang bị trêu, nó hồ hởi giải thích:

- Bờ bị sạt vì mả chắt đi hàng dừa nước, em và ba đào thêm nên nó mới rộng thế này. Nước ròng nó cạn xều hà nhưng khi nước lớn thì lút đầu em luôn. Nước đang lớn đó chị Lâm, cỡ này chưa đi lại được nhưng khoản mười hai giờ nó sẽ mấp mé cầu ao. Lúc đó ghe chờ hàng từ ngoài sông cái vào có thể đi ngang qua đây mà không mắc cạn. Quỳnh Lâm giục:

- Vậy thì lẹ lên, chị vào nấu cơm đây. Em cứ rề rà ngâm nước như thế không khéo lại bệnh đó Thiên.

Vừa quay lưng thằng Na đã réo:

- Chị Lâm ơi...

- Gì?

Nó gạ gẫm:

- Chị hái mấy thứ trái đào ngoài vườn muối chua giống hôm trước đi chị Lâm. Chị làm món đó ngon quá.

- Ủ

- Nhớ thêm vài trái ớt, vài tép tỏi với mấy lát gừng tươi nữa ghen chị.

- Ủ.

Thằng Na rất thích Quỳnh Lâm, trước đây mỗi khi má nó nói "con sang thưa với chú mười mai có xe lên huyện thì gọi má" nó biết ngay "chị Lâm gọi tiền về hả má?" Bà trầm ngâm rất lâu mới gật đầu. Cho đến bây giờ thằng Na vẫn không hiểu vì sao nhận tiền mà nó lại buồn đến vậy. Nó cũng không hiểu vì sao chị Lâm chỉ gọi tiền đều đặn mà không về. Trong ký ức thằng Na không có hình ảnh nào về chị Lâm cả.

Nó đề ý từ khi chị Lâm về đây má rất vui, cả nó cũng thế. Hôm trước thằng Tía Tô ở xóm trên chẳng biết bị bệnh gì mà co giật dữ dội, lúc đó thầy Sáng không có nhà, bà nội nó khóc quá chừng. Cả xóm nghe tiếng kêu cứu ào ào chạy qua. Sức nhớ chị Lâm là bác sĩ nên thằng Na phóng như bay về nhà gọi. Bữa đó nếu không có chị Lâm thì kể như thằng nhỏ gầy đến mấy cái răng là ít, vì trong lúc hoảng cuồng đi Ba nhét vào miệng nó cái muỗng to tưởng dùng để mức đường, mức muối gì đó ở tiệm tạp hoá của dì. Răng thằng Tía Tô và vào đây nghe lập cập đến khiếp, mắt nó trợn trừng trừng. Chị Lâm bảo bệnh nó nhẹ thôi hình như là viêm họng gì đấy nhưng vì sốt cao nên làm kinh. Thằng Tía Tô uống thuốc mấy ngày đã khoẻ rụ. Thầy Sáng sang nhà cảm ơn rồi rít, bà nội thằng Tía Tô gần bảy chục tuổi còn méo máo khóc "tui tởn tởn già không dám mang nó đi cắt lễ nữa". Kể từ hôm đó nhiều người trong xóm đến nhờ chị Lâm khám bệnh giùm, giống như khi ba nó còn xem mạch, hốt thuốc tại nhà vậy. Thằng Na ước gì chị Lâm ở lại đây luôn.

Quỳnh Lâm vào nhà thì thằng Na chạy đâu mất tiêu. Lũ chum vại sạch bóng loáng nằm phurôn bụng ngoài sân. Cô rửa sạch mớ rau củ vừa hái ở mẹ sau vườn. Ngôi nhà vẫn vậy nhưng khu vườn rộng hơn trước rất nhiều. Đang loay hoay Quỳnh Lâm nghe tiếng động từ trên nhà vọng xuống. Cô nhìn đồng hồ đến giờ uống thuốc của dưỡng Bảo thì thằng Na lại không có ở nhà. Thường ngày rất chu đáo, dù đi đâu nhưng đến giờ uống thuốc của dưỡng Bảo nó cũng về hoặc trước khi rời nhà nó đều cẩn thận cho dưỡng uống thuốc trước. Quỳnh Lâm đề siêu thuốc vừa vặn hai phần chén. Chờ một lúc cho nguội cô mang lên nhà.

Cách đây nhiều năm trong một lần đi xem bệnh về dưỡng Bảo té xuống rồi liệt nửa người. Điều trị rồi tập luyện suốt ròng rã mấy năm giờ ông có thể đi quanh quần vài bước trong nhà nhưng mọi nhu cầu cá nhân đều cần có người giúp. Gần đây dưỡng chuyển qua điều trị đông y, tự kê toa rồi bảo đi đi hốt thuốc. Không thích nói nghiệp chạ nhưng thằng Na rất ngoan, ngày nào nó cũng lau chùi mấy cái học cao ngất dùng để đựng thuốc. Nhìn cái mặt gỗ lên nước sáng bóng, cả những năm đầm bằng đồng cũng thế. Quỳnh Lâm bùi ngùi nhớ đến người đàn ông khoẻ mạnh với giọng cười ha hả sáng khoải ngày nào giờ nằm đây ốm yếu hơn hèm.

Từ hôm Quỳnh Lâm về tuy không nói lời nào nhưng ánh mắt ông nhìn cô rất lạ. Dưỡng bảo đã thức giấc, Quỳnh Lâm mở toang các cánh cửa. Nắng và

gió náo nức lùa vào khiến mấy cái bản lề khô dầu cửa mình rít lên khe khẽ. Cô nhớ ông có thói quen bắt đầu một ngày mới bằng cách mở tất cả các cánh cửa lớn nhỏ trong nhà. Đến gần ông Quỳnh Lâm đặt chén thuốc lên chiếc kệ gỗ.

- Con đỡ đựng dậy uống thuốc nhé.

Ông lắc đầu ra hiệu cho cô ngồi xuống. Căn bệnh làm ông phát ngôn lờ ngơ và giống như những người lãng tai lâu ngày khác dựng Bào nói rất lớn, nhờ thế cũng dễ nghe hơn.

- Từ lúc nằm liệt giường đến giờ dựng chỉ sợ một điều là trước khi chết không gặp lại con.

- Kia dựng..

- Đừng ngắt lời để dựng nói hết. Dựng rất ân hận đã đối xử không tốt với con nhưng không phải vì ghét ba mẹ con như mọi người nghĩ đâu. Dầu hẹp bụng đến mấy thì với dựng con vẫn là một đứa trẻ. Nhưng từ lúc con đến ở chung thì đi con đâm ra trái tính, suốt ngày bà cứ giữ rịt lấy con, Không còn quan tâm đến chồng nữa. Dựng biết đi thương và muốn bù đắp cho con nhưng bạn bè mỗi khi tán gẫu thường xa gần chọc ghẹo rằng bà á phải cẩn thận đề phòng vì sợ dựng biến thành con yêu râu xanh.

Quỳnh Lâm bật cười ông cũng méo mó cười theo. Câu chuyện trở nên côi mớ và thân tình hơn:

- Nói ra thì xấu hổ vì tệ nạn với con cháu trong nhà nhưng lúc đó dựng bực lắm. Mâu thuẫn trầm trọng nhất là lúc đi con từ chối có con với dựng. Bà ấy bảo để lo cho con thêm thời gian nữa và chờ đến lúc kinh tế gia đình thật sự Ổn định. Dựng biết đó chỉ là cái cớ trong thâm tâm bà ấy sợ nếu có con thì dựng sẽ hắt hủi ghét bỏ cháu bà ấy. Thay vì chứng minh cho đi thấy dựng vẫn luôn yêu thương con dù có thêm con cái thì dựng lại chọn cách ngược lại. Dựng muốn bà ấy phải đau khổ vì dám từ chối ước muốn chính đáng của chồng và dù không có thêm con cái dựng vẫn ghét bỏ không quan tâm đến ai kể cả con là đứa cháu duy nhất của bà ấy. Dựng biết hành động này khiến con oán hận. Đó là sai lầm lớn nhất trong đời dựng. Từ khi xảy ra chuyện này vợ chồng ít trao đổi và tệ hại hơn là không muốn nhìn thấy mặt nhau dẫn đến khoảng cách ngày càng lớn, không phải dựng không nhận ra vấn đề xuất phát từ người lớn, nhưng không hiểu sao lúc đó dựng lại tệ đến thế. Bà ấy có cái cương quyết riêng của mình, dựng lại khẳng khái không nhượng bộ. Cũng có lúc nghĩ đến chuyện bỏ nhau nhưng dựng chỉ thương có mình bà ấy thôi.

Ông dừng lại thờ dốc, Quỳnh Lâm vội ngăn:

- Dựng đừng lo cháu hiểu cả rồi. Và lại, cháu còn ở lại đây rất lâu vì thế chúng ta có rất nhiều thời gian để thông thả nói với nhau. Giờ dựng đang mệt, uống thuốc rồi nghỉ ngơi nhé.

Ông khoát tay:

- không, dựng muốn nói một lần cho xong cứ để mãi trong lòng thế này dựng làm sao thanh thản cho được - Mắt ông thoát xa xôi - Từ khi cháu rời khỏi nơi này thì dựng và bà ấy trở thành hai người xa lạ sống chung một mái nhà. Không nói với dựng một lời bà ấy rút vào vỏ ốc, sống trong yên lặng và khắc khoải. Thái độ của bà ấy như đổ trút mọi tội lỗi lên dựng vậy. Sau một thời gian mệt mỏi chịu đựng, dựng đâm ra buồn chán nên có những mối quan hệ tình cảm khác bên ngoài chỉ cốt xem thái độ của bà ấy thế nào thôi. Lúc này dựng đã gặp má thằng Thiên bà ấy mò côi từ thửa nhỏ đang sống một mình, hiền lành lại yêu thương dựng hết mực. Di cháu biết chuyện vẫn không phản ứng, thậm chí có lần gặp dựng và má thằng Thiên đi cùng với nhau trên đường trong khi nhiều người chờ xem thái độ của bà ấy thế nào thì di cháu lẳng lặng băng đồng về nhà. Bà ấy có nhiều cách trừng phạt tán tự cao của dựng lắm.

Ông cười khe khẽ như tự chế nhạo mình:

- Đâu phải bà ấy không thương dựng, đàn bà có năm bảy đường ghen, nhưng ghen mà như không kiêu di cháu thì xưa nay chỉ có một. Lúc má thằng Thiên mang thai dựng ở hẳn trên đó, không về đây nữa di cháu cũng không thèm tìm. Nhưng khi nghe tin má thằng Thiên băng huyết chết ngay khi sinh không kịp nhìn thấy mặt con trai thì bà ấy tất tả chạy lo tang lễ rồi bỗng thằng Thiên về nhà. Cái thằng đến khó, vì không được nuôi bằng sữa mẹ nên đau ốm quật quẹo luôn, lúc nào nhìn thấy thì y như rằng nó đang khóc i i như con mèo ướt đến dựng còn phát chán, thế mà bà ấy cặm cùi nuôi đến bây giờ. Nói thật dựng sợ di con lắm. Suốt cuộc đời này dựng mãi mãi là con nợ của bà ấy.

Quỳnh Lâm chớp mắt, cô chưa bao giờ hiểu di cả. Người đàn ông mà di yêu thương đang tổng kết cuộc đời mình bằng sự hối tiếc. Xem ra sống đến chừng này ông vẫn chưa hiểu hết di. Liệu bà có yêu ông không nhỉ? Dựng Bào vẫn đều đều:

- Biết con thành đạt và sống hạnh phúc dựng mừng lắm. Cái mừng của người ích kỷ biết mình thoát ra khỏi sự dằn vặt của bản án treo lơ lửng suốt từng ấy năm. Bà ấy không bao giờ nhắc đến con, trước mặt dựng và dựng cũng vờ như không biết việc con vẫn gởi tiền về giúp đỡ gia đình này. Như dựng biết on con không phải chỉ vì thế mà quan trọng là con đã về lại đây để dựng còn nói được với con những lời này. Có như vậy dựng mới thấy lòng mình thanh thản.

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Sợ di con không về là vì con muốn tranh cho di những chuyện khó xử. Con sợ sự hiện diện của mình gọi lại sự không vui ngày trước. Thật ra lúc đó con chỉ thấy buồn chứ không hề oán hận dựng, nhưng khi trải qua những thăng trầm của cuộc sống và giờ lại hiểu tường tận mọi chuyện nên dựng đừng nghĩ ngợi gì hết con không còn buồn nữa đâu.

- Dù biết con nói thế để an ủi nhưng dựng vẫn thấy an lòng hơn - Ông đổi giọng vui vẻ - Con vẫn sống hạnh phúc đấy chứ? chồng con khoẻ không? có tốt với con k?

Không ai noi với ông về cái chết của Như Vũ, Quỳnh Lâm cúi mặt:

- Anh ấy vẫn khỏe. Anh ấy tốt với con lắm đừng đừng lo.
- Ủa bao giờ chồng con muốn có em bé thì nhớ đừng viện bất cứ lý do gì để từ chối nhé.

Quỳnh Lâm giật thót người, cô máy móc đưa tay lên bụng, thẳng thốt:

- Dạ.
- Di con về rồi đây. Cho dưỡng uống thuốc xong con ra ngoài giúp đi một tay. Nhắc đi con làm ít thôi, bà ấy vốn tham công tiếc việc, quần quật cả ngày không khéo đổ bệnh thì khổ.
- Dạ.

Dưỡng Bảo uống thuốc xong nhắm mắt lại thiu thiu ngủ. Quỳnh Lâm đứng lên, tần ngần một chút cô khép nhẹ cửa ra ngoài. Di Tuyên đang loay hoay sau bếp.

- Ủa không có cá hờ dĩ?
- Ở hôm nay toàn là cá lớn. Di chỉ mua một con về nấu canh chua thôi. Mắm lóc phải chọn con nhỏ roi roi mà mình quen gọi là cá tràu mới ngon.

Con cá nhảy đùng đùng tron thau khiến nước văng tung toé. Khiến di phải vất vả lắm mới xoay được nó trong tay. Chỉ một cái giỏ đi chợ của di mà Quỳnh Lâm soạn đầy đến mấy cái rổ. Cô kêu lên:

- Toàn đồ ăn thức uống, di mua chi nhiều dữ vậy.

Di Tuyên cười hiền lành:

- Cho con bồi dưỡng. Chà, nước lon nhanh thật mới giờ này mà đã mấp mé cầu rồi không khéo lại tràn bờ. Để di kêu thằng cà na dòi mấy cái chậu vô trong.

Bà ra sân chụm tay làm loa gọi lon:

- Thiên ơi! bớ Thiên...

Rồi tất tã quay vào làm tiếp con cá, cứ như thằng Thiên đang đứng đầu đó sẽ về ngay vậy. Mà thật, chưa đầy năm phút sau thằng Thiên đã có mặt ở nhà, nó hí hục khiêng mấy cái chậu ra cái sân ciment cao bên hông nhà dùng để phơi lúa. Quỳnh Lâm ngạc nhiên:

- Lúc nãy chị ra ngoài tìm nhưng không thấy em. Em ở đâu mà về nhanh dữ vậy?

Nó nháy mắt:

- Em có phép kinh công mà.
- Kinh công là gì?
- Vậy mà cũng không biết, kinh công có nghĩa là...

Di Tuyên cười lóng:

- Hoi đâu mà tin nó. Nhà con Điện Điện đang hái dừa bên kia, nó sang đây làm rổ đó mà. Thôi xong rồi đi đâu thì đi phút đi. À ba con uống thuốc chưa Thiên?
- Chết.. con... quên
- Lúc nãy tìm không thấy em, chị mang vô phòng và cho dưỡng uống rồi.

Bà nhìn cô lo ngại:

- Ông ấy có nói gì không con?
- Dạ dưỡng nói rất nhiều nhưng di đừng lo toàn là chuyện vui không hà.
- Vậy hả con.
- Dạ.

Bà cúi xuống:

- Hai đứa làm gì thì làm hay đi đâu đó chơi đi, chừng nào cơm chín má gọi.

Thằng cả na ná biết má muốn ở một mình nên ranh mãnh nháy mắt với Quỳnh Lâm:

- Vậy thì con đi làm... về tiếp nha.

Quỳnh Lâm bật cười cô nghe lòng tràn ngập những cảm xúc ấm áp khi nghe dì Tuyên mắng yêu thằng Thiên vài tiếng. Nó nán lại chọc cho dì cười mới phóng đi. Quỳnh Lâm cũng thông thả ra vườn. Ngồi dưới hàng sơ ri um tùm, cô thò tay hái một trái chín hườm ngang tầm mắt. Nhìn trái sơ ri có ba múi bằng nhau, cô nghĩ tình cảm giờ đây được chia đều đặn trong lòng mình. Không, nói đến tình cảm là nói đến phép nhân. Cô nhớ đến mẫu đối thoại đã được đọc trong một chuyện ngắn nào đó, khi hai người mẹ có con ra ngoài mặt trận cùng đi với nhau trên một chuyến xe lửa:

- Bà có một đứa con bà giành cho nó trọn vẹn tình thương của bà. Còn tôi có hai đứa con và tình cảm không phải là chiếc bánh mì để tôi chia mỗi đứa một nửa vì thế đương nhiên mỗi đứa cũng nhận được tình cảm trọn vẹn như nhau, bằng nhau. Nếu bà mất một đứa con bà đau đớn một, tôi cũng vậy nếu tôi mất chúng, tôi sẽ đau đớn gấp hai lần. Tình cảm không phải là phép chia mà là phép nhân kỳ diệu.

Quỳnh Lâm lẩm bẩm "phép nhân kỳ diệu" cô phải nhân bao nhiêu lần để bù đắp cho trọn vẹn đây? Nhoài người nhặt cái trứng mồi bé bé ngay trên lối đi, dường như toa? ra hơi ẩm trong bàn tay Quỳnh Lâm. Xoay chiếc trứng bé tí, cô ngạc nhiên vì sự sống đang lớn dần và thành hình trong ấy. Sự người khác vô ý dẫm phải, rất cẩn thận Quỳnh Lâm đào một cái lỗ con con bỏ quả trứng bé xíu vào đạ'y rồi lấp lại bằng lớp đất mỏng. Cho quả sơ ri vào túi, cô ghé mắt qua hàng rào nhìn bé Tí Nị chơi ô quan một mình vì sáng nay anh chàng Tí Tô được nội dất qua cồn ăn đám cưới. Không có người cãi nhau xem ra con bé cũng buồn miệng. Nó vừa bỏ hạt keo vào từng ô vuông vừa đọc to bài đồng dao:

Chi chi chành chành

Trái chanh bỏ vỏ?

Con ngựa đứt cương

Ba vương ngũ đế

Dắt dê đi tìm

Ừ à ừ ồc...

Quỳnh Lâm lẩm bẩm đọc theo, đây cũng là bài đồng dao cô thuộc từ thưở bé giờ đọc lại mới phát hiện ra những chi tiết ngộ nghĩnh, không có yếu tố liên quan và thiếu hẳn mối quan hệ nhân quả. Như từ trái chanh bỏ vỏ lại tạt qua chuyện con ngựa đứt cương. Có thể vì lưu hành theo lối truyền miệng nên đây là một dị bản chẳng. Quỳnh Lâm thử điều chỉnh theo cách mà cô cho là hợp lý. Mãi tranh bỏ vỏ - con ngựa đứt cương - ba vương ngũ đế - dắt dê đi tìm. Thoạt nghe khá xuôi tay nếu ngắt nghỉ lại vẫn có điều không ổn, vì trong một mái nhà tranh thì làm gì có sự ịện diện của ba ông vua năm ông hoàng cho được. Cô lắc đầu thật ngỡ ngàng khi tìm sự hữu lý đôi khi lại là sự thật và tồn tại một cách hiển nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kỉ Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Gió từ sông thổi lên mát rượi, mặt trời dùng đỉnh đi rong thảnh thơi nghiêng đầu phóng hàng vạn tia nắng xuống mặt nước phẳng lì như mặt gương. Tia mắc cạn trên bờ, tia rơi trên chóp cây, tia trào lên ngọn cỏ, những tia còn lại đến được mục tiêu thì ro hò nhảy múa làm mặt gương phẳng lì ấy lấp lánh một thứ ánh sáng diệu kỳ như rắc bạc. Quỳnh Lâm bó gối nhìn trời, nhìn đất. Từ xa tiếng quang gánh kêu kệt, tiếng cười nói râm rang, rồi tiếng tành tạch của những con đồ vọng lại như âm thanh náo nhiệt của cuộc sống. Quỳnh Lâm nhìn đồng hồ chợ sắp tan rồi. Vì khúc sông ở đây khá hẹp nó thất lại như chiếc eo thon thả, bé xíu của thiếu nữ mười tám vậy nhưng để rút ngắn đoạn đường và tranh thủ bán thêm ít hàng hoá có thể vài chiếc đồ sẽ đi qua đây, cô ngồi chờ, vừa lúc đó có tiếng gọi vang lên từ mặt sông và tiếng đáp vọng ra từ nhà của dì Tuyên.

- Ô... chị ba ơi

- Oi...

- Cho xin ca nước mưa uống đỡ khát, chị ba ơi...

- Ủ, ghé vào đây, lu nước trong mái hiên đó. Hay lấy quây dừa ngoài kia uống tạm đi. Dừa xiêm đó, ngọt lắm.

Lắng nghe mẫu đối thoại cô dễ dàng nhận ra trên bờ dưới ghe đều không biết thậm chí không nhìn thấy mặt những vẫn đối xử với nhau bằng tấm lòng thơm thảo, chân tình.

- Cảm ơn chị ba nghe, gởi chị vài trái bưởi ăn chơi.

Quỳnh Lâm nhả lên nhưng vì nước đang xuôi và có đến hai người chèo nên chiếc ghe chạy băng băng, cô chỉ kịp nhìn thấy vạt áo bà ba xèo rộng như cánh bướm màu nâu đang khoan thai khuấy nước bằng động tác uyển chuyển nhịp nhàng tưởng như chỉ có ở những diễn viên múa chuyên nghiệp. Chiếc đò xa dần giữa trời nước mênh mông trông nó mỏng manh như chiếc lá nhưng vẫn rẽ nước lau đi vụn vút về phía trước.

Quỳnh Lâm Quỳnh Lâm bực bời khi quay lại nhìn ngừng giẻ lục bình đang uể oải buông mình mặc cho dòng nước cuốn đi vì thế những cánh hoa màu tím cô vốn thích giờ đâm ra nhạt nhẽo đến vô hồn. Một đám lục bình lớn lọt vào trong khóm dừa nước um tùm, mạnh mẽ đang vịn vào cớ đó để dùng dằng đưa đẩy chẳng chịu đi. Nơi nào có anh hùng là có mỹ nhân, vì thế xưa nay chẳng có anh hùng nào qua nổi ải mỹ nhân, Quỳnh Lâm xắn quần lên cao bước đến mé sông, cô khoa? nước đầy đám mỹ nhân đáng ghét ấy đi nhưng vô hiệu. Nó chỉ vờ vình quay đi vài vòng rồi lượn lơ trở lại. Nhìn quanh tìm nhánh cây khô, Quỳnh Lâm bắt gặp chú rùa nhỏ mắc kẹt giữa một đám lục bình khác đang trôi gần bờ. Chú giương đôi mắt một mí hiện lảnh nhìn cộ Quỳnh Lâm vờn người ra xa nhưng không chạm được đến chú.

Một bóng đen mát trườn lên cô từ phía sau lưng, LQ quay lại, không nhìn cô chỉ khom người về trước một tí anh đã đặt chú rùa vào tay Quỳnh Lâm. Cả người và vật bất ngờ vì vì sự giải thoát này. Quỳnh Lâm nhẹ nhàng để chú rùa xuống đất. Cô ngẩn lên và ngạc nhiên về sự bình tĩnh của mình:

- Sao anh lại ở đây?

Thay cho câu trả lời "Anh đi tìm em" như cô mong muốn đợi thì Nam Phong đáp bằng vẻ giễu cợt không ác ý:

- Đặt cho người vừa vượt đoạn đường dài để đến đây, câu hỏi như thế chẳng niềm nở và mến khách chút nào. May mà anh vẫn còn nhớ rõ mục đích của mình. Anh muốn gặp lại em một lần trước khi về Mỹ.

Quỳnh Lâm thì thầm như nói với chính mình:

- Ra vậy.

Nam Phong không rời mắt khỏi cô:

- Em khoẻ không?

Không thấy ai để ý đến chú rùa nhỏ lặng lặng bỏ đi. Chú hướng về phía bờ sông vì biết nước sẽ giúp mình đi nhanh hơn, nhưng không kịp. Quỳnh Lâm đã chạm vào chiếc mai nặng nề rồi tiện tay cô lật ngửa chú lên. Nhanh như cắt chiếc đầu bé xíu và bốn cái chân ngắn ngủn lập tức thực vào trong chỉ còn trơ lại khối rắn chắc khum khum hình cầu vòng xám xịt. Tin rằng không có ai làm hại được mình, nó an tâm nằm yên trong ấy. Phản ứng tự vệ này, lập tức truyền sang Quỳnh Lâm. Cô cười nhẹ:

- Gặp một lần trước khi về mỹ? nó có nghĩa gì không?

Nam Phong lắc đầu:

- không nó chỉ là một lời chào thuần túy.

Cơ thể đàn ông, vạm vỡ rắn chắc của anh nổi bậc lên nền phong rực rỡ anh mặt trời. Cô yêu anh biết bao, Quỳnh Lâm khấn khoảng trong tâm trí "Anh không thể nhìn em lấy một lần để nhìn ra tình cảm ấy sao?" Cô không còn đủ sức để che dấu nó nữa và giờ đây tự vệ cũng là việc thừa thãi vì anh không còn muốn nhìn thấy những thứ chỉ mang đến rắc rối cho mình. Quỳnh Lâm buồn bã ngồi yên. Nam Phong không bao giờ tin, thậm chí nghi ngờ nếu lúc này cô bảo rằng yêu anh sau những lời tội tệ cô đã nói với anh hôm đó. Để bảo vệ lòng tự trọng của mình và một điều thiêng liêng hơn thế nữa. Quỳnh Lâm chấp nhận mất Nam Phong vĩnh viễn nhưng giá như anh đừng về đây thì tốt hơn. Một lời chào thuần túy thì có giá trị gì đâu? Nó chỉ nhận chìm cô vào cái hố sâu của sự thất vọng mà thôi.

Nếu Quỳnh Lâm biết chỉ vì sợ không kiềm chế nổi tình cảm của mình nên Nam Phong không dám nhìn cô chắc Quỳnh Lâm đã được an ủi hơn rất nhiều. Lúc này khi trông thấy cô nhòai người ra mé nước tìm Nam Phong ngừng đập. Trên đường đến đây Nam Phong hoàn toàn tỉnh táo vào quyết tâm sắc đá của mình nhưng bây giờ anh mới biết gặp Quỳnh Lâm là một điều rất mạo hiểm. Nó đồng nghĩa với việc anh ném cái quyết tâm nhỏ nhoi ấy vào một cuộc thử sức không cân sức. Dù Nam Phong có khẳng định đến hàng ngàn lần sẽ không thay đổi mục đích nhưng với anh thực hiện nó giờ đây không còn là việc dễ dàng nữa. Bằng tất cả sự cố gắng Nam Phong quay lại nhìn cô:

- Em có vui không?

Không cố tình nhưng giọng Quỳnh Lâm vẫn đượm vẻ khô khan, ngoài ý muốn:

- Dù không yêu nhưng em cũng không thể phủ nhận chuyện của chúng ta có ảnh hưởng nhất định đến em. Em sẽ không nói rằng việc của em rời nhà chỉ để thực hiện chuyến viếng thăm thuần túy thĩa này đâu. Thực ra em muốn dùng khoảng cách và sự mệt nhọc của thân xác làm liều thuốc an thần cho trí não. Cách này hữu hiệu hơn loại thuốc em sử dụng trước đây. Thực tế em cũng đã tìm được một ít lãng quên, như anh đã nói em vẫn phải quên, không được níu kéo cái chết của Như Vũ hay bất cứ điều gì khác.

- Nhưng ở Saigon em cũng có công việc của mình, đâu cần phải đi xa thế này.

Quỳnh Lâm cười nhẹ:

- Em muốn có sự thay đổi có thể anh không tưởng tượng được cảm giác của một người tự giải phóng mình ra khỏi cuộc sống đơn điệu tẻ nhạt, tầm thường để bước vào cuộc sống hoàn toàn khác.

- Đúng là anh không thể hình dung, nhưng nhìn em thế này anh thấy an tâm rồi. Anh tin rằng mình đã quyết định đúng.

Quyết định đúng? chia tay cô và kết hôn ngay là một kết luận đúng. Phải rồi đâu cần những thứ văn hoa sáo rỗng như Quỳnh Lâm vừa nói: khoảng cách và sự mệt mỏi của thân xác hay những thứ tương tự anh cũng thoát ra khỏi tình yêu của cô.

- Anh quyết định trở về Mỹ và nhận việc ở đó. Chắc chắn anh sẽ nhớ ba mẹ và em. Những ngày tháng ở Việt Nam có giá trị rất lớn trong cuộc đời anh. Biết đâu anh sẽ về lại đây nhưng chắc ngày đó còn xa lắm. Nó thuộc về tương lai, khi anh có thể gặp lại em bằng sự thanh thản của tâm hồn chứ không phải như bây giờ.

Sao bao giờ đứng trước người đàn ông này cô cũng phải dùng đến sự nỗ lực vượt bậc thể nhĩ. Quỳnh Lâm tự hỏi khi đặt chú rửa sắt mép nước. Vừa lúc đó chiếc ghe nhỏ gắn máy ccuôi tôm chạy qua với tốc độ lớn làm nước dềnh lên hai bên bờ. Nước chạm vào chiếc mai cứng ngắt, chú rửa rụt rè thò cái đầu bé xù ra ngoài. Nghe ngóng một chút nó thò thêm bốn cái chân ngắn ngủn nữa rồi ngo ngoay cả người. Quỳnh Lâm chậm chậm buông tay chú nhanh nhẹ bơi đi không kịp nghe lời thì thầm mà cô gỏi theo giọng nước "tạm biệt cùng hãy trở về nhà bình an nhé"

Quỳnh Lâm quay lại nhìn anh, mắt cô thăm thẳm và sáng long lanh như hai vị sao lấp lánh trên bầu trời đen:

- Em tin sẽ có ngày đó. Lúc đó anh sẽ không còn ngượng ngùng khi gọi em bằng chị Lâm nữa. Cảm ơn vì hôm nay đã đến thăm em. Bao giờ thì anh đi?

- Tối mai, chuyến bay tám giờ.

- Hôm trước mẹ có nói ý định của anh khi muốn mời cả nhà sang bên đó. Thấy mẹ vui và cảm động em mừng lắm. Hy vọng sự có mặt của em trong gia đình không phải là trở ngại ngăn anh quay về nhưng biết đâu vài năm nữa em sẽ kết hôn và không còn ở đây - Cô đùa - Giờ thì chị Lâm chào Phong nhé

Nam Phong mỉm cười đáp lại trong khi dáng vẻ của cô làm lòng anh đau nhói:

- Chào chị Lâm.

Cả hai nhìn nhau đăm đăm. Tiếng con bé Tí Nị lanh lảnh từ ngoài sân:

- Cô Lâm ơi!

Quỳnh Lâm sự tĩnh. Vì sợ mình bật khóc, nên cô không muốn kéo dài giây phút này nữa, Quỳnh Lâm cúi xuống đón con bé. Chạy một mạch từ nhà sang nó vừa thở hổn hển nó vừa vung vẩy hai cái gói trong tay:

- Mẹ con bảo mang sang cho cô Lâm cái trứng... í quên, đó cô Lâm con mang sang biếu cô cái gì nè?

Quỳnh Lâm nhú mày suy nghĩ:

- Cái gì à? Xem nào... ừm, một trái ổi, không phải à? Trái bần, cũng không phải, thế thì cô chịu thua vậy.

Con bé reo lên đắc thắng:

- Một cái trứng ngỗng

Quỳnh Lâm tròn mắt:

- Một cái trứng ngỗng?

- Nó to lắm để con lấy cho cô xem. Í quên, đó cô Lâm con bỏ trứng ngỗng trong gói nào đấy?

Bằng về lâu lỉnh Tí Nị đưa hai tay trước ngực, đọc to:

Tập vòng vòng

Tay không tay có

Nhẹ nhẹ tay

Kèo má nó hay

Đó ai biết được

Ở trong tay nào?

Nam Phong đứng yên hình ảnh trước mặt làm anh cảm động. Dù mới đây Quỳnh Lâm khẳng định không yêu anh, và Nam Phong cũng tin như vậy vì nếu cô đã không can đảm đến mức bình thân thể này nhưng Nam Phong vẫn sợ. Anh sợ trong một phút yếu lòng anh sẽ hạ mình năn nỉ cô trở lại. Và cũng nếu vì yếu lòng như anh mà Quỳnh Lâm nhận lời thì kết quả sẽ thế nào đây. Anh sẽ khinh chính mình và chán cả cô nữa. Vậy thì hãy giữ lại những gì tốt đẹp nhất cho cả hai. Không dám ngoái nhìn lại lần nào, như người kỵ sĩ kiên quyết ghim con tuấn mã đang cất vó lòng lên, chỉ chực lao về phía trước. Nam Phong vận dụng đến nỗ lực cuối cùng của lòng tự trọng và quyết tâm để đi ra cổng.

- Mẹ con nói trứng ngỗng ăn rất tốt cho cô. Cô phải ăn đến năm sáu trứng lận đó.

- Tí Nị Oi...

Có tiếng gọi vang lên phía bên kia bờ rào.

- Da.

Đút cái gói to vào tay Quỳnh Lâm, nó thì thao - ngủ dậy con sẽ sang nói cho cô Lâm nghe một chuyện rất bí mật. Anh tía Tô...

- Tí Nị Oi! con về ăn trưa, trưa trời trưa trật rồi để cô Lâm nghĩ ngơi chứ.

- Da.

Nó chạy vụt qua Nam Phong, Quỳnh Lâm nói với theo:

- Nhớ đi vòng qua mương nghe Tí Nị con không được phóng qua mương như hôm trước nữa đâu.

Tí Nị chạy chậm chậm rồi dừng hẳn lại, ở vị trí này nó đứng đối diện với Nam Phong. Nhưng hình như anh cũng chẳng gọi được sự chú ý nào từ nó cả. Mọi tình cảm nó đều tập trung vào Quỳnh Lâm và hiện lồ lộ ra ngoài tựa như nếu không phải là bây giờ thì nó không còn cơ hội nào bày tỏ với cô vậy:

- Mẹ con dặn không được đòi cô Lâm dẫn ra cồn cát chơi. Cô không còn treo cồn cát được nữa, nguy hiểm lắm. Vậy ngày mai mình chơi nhà chòi há cô Con không đóng vai vợ chồng với anh Tía tô đâu. Mấy đứa xóm trên gặp con là ghẹo "cô dâu chú rể, làm bể bình bông" hoài hà. Mình chơi đóng vai mẹ con, há cô Lâm? Cô Lâm là mẹ nè, Tí Nị và anh Tía Tô làm con. Í quên, cả em bé Như Phong trong bụng cô nữa chứ. Vậy cô Lâm có tất cả ba đứa con nhé.

Máu trong người Nam Phong đông cứng lại. Không biết bằng cách nào anh quay lại nhìn thẳng vào cô Quỳnh Lâm ngồi đó với gương mặt tái nhợt, trông cô yếu đuối nhỏ bé, cô đơn như một người vừa bị tước mất khả năng tự vệ. Bằng sự nhạy cảm của một đứa trẻ, Tí Nị đến cạnh vòng tay ôm lấy Quỳnh Lâm, như những lần bị té đau nó luôn được mẹ dỗ dành như thế. Nhưng ánh mắt của Nam Phong làm nó khiếp sợ. Quya lại nhìn cô Lâm, hình như cô cũng đang sợ như nó. Con bé ngồi sưng giật giạt tay Quỳnh Lâm:

- Cô Lâm ơi chú này...

Cô Lâm vẫn ngồi yên, nó lăm lét nhìn quanh rồi oà lên khóc. Quỳnh Lâm sợ hãi cô ôm lấy con bé dỗ dành:

- Đừng khóc, ngoan nào...

Tí Nị chỉ tay vào Nam Phong. Lúc này không có bóng râm nào che khuất anh, dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, Nam Phong sừng sững như một bức tượng đồng, gương mặt hoàn hảo đang nhìn cô và trong lúc bối rối Quỳnh Lâm không đọc được bất kỳ thông điệp nào trên đó cả.

- Nhưng chú đó, chú đó làm con sợ.

Quỳnh Lâm cúi xuống:

- Con đừng sợ, chú Phong là người tốt, là bạn của cô Lâm. Chú đến đây để thăm cô giống như hôm trước con bị bệnh anh Tí Nị sang thăm vậy đó. Chú không làm hại con đâu. Nín đi nào.

Tí Nị chùi mắt. Có hai lý do khiến nó an tâm dù chú không giống anh Tía Tô chút nào cả. Thứ nhất, đối với nó cái tên Phong rất quen thuộc và thứ hai chú lại là bạn của cô Lâm, nó bước lại Nam Phong rụt rè ngược mắt nhìn anh:

- Chú là bạn của cô Lâm hả? chú đến thăm cô Lâm à? Nhưng cô Lâm có bị bệnh gì đâu.

Nam Phong ngồi xuống để tầm mắt anh ngang với khuôn mặt con bé. Anh mắt trẻ thơ trong trẻo đang nhìn anh.

- Chú cũng tên là Phong hả chú? Có phải là tên như Phong giống em bé của cô Lâm không?

Nam Phong lắc đầu:

- Không, chú tên là Nam Phong. Nhưng em bé Như Phong là của chú.

Con bé ngo ngắc:

- Em bé của chú à? Không phải của cô Lâm sao?

- Tí Nị Oi...

- Da.

Chạy vài bước nó quay lại:

- Con biết rồi giống như con vậy đó, em bé cũng có hai người, ba và mẹ, phải không chú? vậy ngày mai chú có muốn chơi nhà chòi không? con sẽ phân công chú làm ba.

Nam Phong gật đầu:

- Chú sẽ làm bà. Cảm ơn con.

Thái độ nghiêm túc của Nam Phong làm con bé thích thú, nó thấy mình quan trọng hẳn lên. Dù không hiểu vì sao chú Phong lại cảm ơn mình nhưng rất trình trong nó gật đầu.

- Da.

Tí Nị chạy vụt về nhà. Thoáng một cái đã nghe tiếng con bé riu rít bên kia rào.

Nam Phong ngồi trên gót và quỳ một gối cạnh Quỳnh Lâm giữ cho mắt cô nhìn thẳng vào mình. Hàng mi dày cong cong hình vòng cung sụp xuống nhưng không dấu nổi sự đau đớn và bất lực đang ánh lên trong ấy. Cũng chính vì sự đau đớn và bất lực này khiến con người trong mắt cô thâm lại một màu nâu tuyệt vọng.

- Em muốn giết anh hả Lâm?

Quỳnh Lâm ngồi yên. Xúc động làm giọng Nam Phong lạc đi:

- Em trả lời anh đi Lâm. Tại sao em lại đối xử với anh như vậy?

Cô nhè nhẹ lắc đầu. Nam Phong không bình tĩnh được nữa, anh siết tay cô đến đau điếng:

- Tại sao em dám làm điều này hả Lâm? Em có quyền gì mà đối với anh như vậy? Anh là người thế nào trong mắt em đây?

Quỳnh Lâm cúi xuống:

- Em không muốn giữ anh bằng cách này. Em còn lòng tự trọng của mình nữa chứ. Em không buộc anh vào một trách nhiệm nào cả.

Quỳnh Lâm muốn đứng lên nhưng bàn tay cứng như thép đặt trên vai giữ cô lại:

- Giờ mà em còn nói đến trách nhiệm hả Lâm? không có một thứ trách nhiệm nào buộc được anh cả nhưng sợi dây tình cảm này thì anh vĩnh viễn không bao giờ thoát ra được. Nó làm cho anh đau anh hận nhưng không có nó cuộc đời anh chẳng còn ý nghĩa gì cả. Anh yêu em, em biết anh yêu em mà Lâm.

Quỳnh Lâm úp mặt vào lòng bàn tay để tránh ánh mắt của anh. Cô lắc đầu quầy quậy:

- Em không biết, không biết.

Anh gỡ từng ngón tay cô, dò dẫm:

- Anh sẽ nói cho em biết, được không em?

Nước mắt chảy qua khe tay Quỳnh Lâm, chưa ai làm cho anh đau đớn thế này cả, Nam Phong ôm choàng lấy cô:

- Em đừng khóc, anh xin em.

Quỳnh Lâm khóc nghẹn nhưng vẫn đẩy anh ra.

- Em không muốn khóc đâu em ghét như thế này lắm. Anh đừng an ủi đừng lo lắng cho em. Có con đâu có phải là sự mất mát hay thua thiệt gì. Em sung sướng đón nhận và biết ơn anh. Em không sao cả anh cứ tiếp tục nhưng dự định của mình đi. Trở về mỹ nhận lấy công việc và kết hôn.

Nam Phong ôm ghì lấy cô và vỗ nhẹ nhẹ vào lưng:

- Anh chưa hề có ý định kết hôn với bất cứ người nào khác, ngoài em. Anh cũng sẽ không tưởng tượng được sẽ gắn bó cuộc đời mình với một người nào đó, nếu không phải là em.

- Nhưng anh kết hôn với em chỉ vì muốn cưới mẹ của con anh chứ không phải lấy một người mà anh yêu.

- Hai người đó trong anh chỉ là một mà thôi. Em phải tin anh.

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Anh đến đây không phải vì điều này, anh đến đây để tạm biệt em, để gặp em lần cuối trước khi về Mỹ và anh đã nói rằng không chắc mình sẽ trở lại đây. Giờ...

- Vì anh không biết em yêu anh đến thế này. Có lần em bảo anh rất giống Như Vũ anh ghen tuông khi nghĩ em đến với anh chỉ vì thế. Anh không thể ở lại đây khi trở thành xa lạ với em, khi đứng cạnh em, trông thấy em nhưng không thể yêu em. Nó sẽ giết chết anh.

Anh lau nước mắt Quỳnh Lâm bằng những ngón tay của mình. Gương mặt cô dịu dàng quá. Nam Phong nhớ mình đã dẫn vật, phân vân như thế nào khi quyết định đến đây tìm cô. Anh không đến hay chỉ cần đi nhanh một chút thì sự thật này... Không dám nghĩ thêm Nam Phong xiết chặt Quỳnh Lâm trong vòng tay mạnh mẽ của mình. Suýt nữa anh đã để mất cô. Mất Quỳnh Lâm, dù đã được ôm cô vào lòng thế này nhưng ý nghĩ ấy vẫn là cơn ác mộng trong anh. Không muốn thừa nhận sức mạnh toa? ra từ nó. Nam Phong buộc miệng thốt lên:

- Nếu anh không đến đây tìm em, nếu anh không trở về VN nữa, em có nói điều này với anh không Lâm?

Quỳnh Lâm lắc đầu:

- Không, lúc mẹ nói với em anh sẽ quay về Mỹ để kết hôn là lúc em biết mình có thai nên ngay từ đầu em đã không có ý định đó. Em không nói với anh hay bất cứ người nào khác về cha của con em. Em sẽ giữ nó như một bí mật của riêng mình vì thế em dự định ở lại đây cho đến khi anh rời khỏi VN. Lúc đó em quay về nhà nhưng không lưu lại đó nữa. Di khuyên em về ở với dì. Em vẫn chưa quyết định. Nếu không ở đây em sẽ đi đến một nơi khác.

- Em làm anh sợ quá Lâm ơi. Em đừng đi đâu nữa nghe, hãy để anh chăm sóc, yêu thương, bảo vệ em. Đừng từ chối anh nữa. Em có nghe lời anh không Lâm?

Quỳnh Lâm tách người ra nhìn Nam Phong. Anh để yên khi cô chạm tay vào giọt nước mắt ứa ra từ đôi mắt đỏ hoe của mình. Giọt nước ấy có một sức mạnh kỳ diệu, nó cuốn trôi mọi thành trì cô dựng lên để từ chối anh.

- Được rồi em sẽ không đi đâu hết. Em sẽ buộc anh lại. Bắt anh chịu trách nhiệm với em. Anh chỉ được phép yêu mình em thôi. Anh phải quay đi khi người khác khóc vì anh. Anh không được dỗ dành cũng không được đau lòng vì bất cứ ai. Khó như vậy anh có làm được không?

Từ lúc yêu cô Nam Phong không có cảm xúc lo lắng kiêu nửa vời. Yêu, buồn, hạnh phúc đau khổ mà Quỳnh Lâm mang đến cho anh đều mãnh liệt như nhau. Nam Phong cố giữ thăng bằng khi chuyển từ thái cực này sang thái cực khác. Và bây giờ cũng thế. Niềm hạnh phúc đang vỡ oà trong anh.

- Được chắc chắn anh làm được. Nhưng với điều kiện bắt đầu từ hôm nay em phải trao cho anh quyền làm chồng làm cha. Phải tuân theo anh, nhắm mắt mà tuân theo, thậm chí tuân theo một cách mù quáng cũng được. Anh chỉ có duy nhất một mệnh lệnh mà thôi. Hãy để anh yêu em, đừng để phòng đừng từ chối anh nữa. Được không Lâm?

Úp mặt vào vòm ngực rộng và rắn chắc của anh. Quỳnh Lâm cảm động gật đầu:

- Vậy anh hãy yêu em ngay bây giờ đi.

Say đắm với những gì cảm nhận trong vòng tay mình, Nam Phong ngước mắt lên cao. Chân trời xa tít khiến bầu trời rộng thênh thang, cao lồng lộng và nhuộm xanh ánh mắt của anh. Nam Phong cười nhỏ vào tai cô:

- Yêu ngay bây giờ hả em? vậy mà anh nghĩ phải chờ vài hôm nữa cho đến khi em cảm nhận được anh bằng tất cả những giác quan tinh tế và khoẻ mạnh của em.

Quỳnh Lâm cựa người trong vòng tay anh. Nam Phong dịu dàng:

- Sao vậy em? Em không hài lòng vì những điều anh nói hay không hài lòng vì cảm xúc của anh?

Màu đỏ hiện lên trên gương mặt Quỳnh Lâm nhưng may quá lần này thay vì đẩy ra cô lại nép sát vào anh hơn. Nam Phong hên thật lâu lên mái tóc mềm mại, óng mượt tận hưởng mùi hương quen thuộc mà khi cô đi rồi nó vẫn còn lưu lại rất lâu trong phòng anh. Chén choáng như người say Nam Phong cúi xuống:

- Từ giờ không được rời xa anh nữa nhé. Anh chưa từng yêu ai như yêu em vậy vì thế mất em là bi kịch lớn nhất trong đời anh. Xưa nay anh luôn tự hào không có điều gì làm anh sợ. Nhưng hôm nay khi trở về nhà mà không trông thấy em thì nỗi lo sợ luôn luôn quấn bên anh. Bây giờ cũng thế, chỉ cần nghĩ đến việc nếu anh không thắng nỗi bản thân mình để về đây gặp em thì anh sẽ mất em vĩnh viễn và điều thiêng liêng ấy cũng không thuộc về anh, anh thấy lạnh toát cả người vì sợ Lâm ơi. Anh không biết nỗi sợ hãi này sẽ còn đeo đẳng anh đến bao giờ nữa. Sao em lại đối với anh như thế? Em có yêu anh không Lâm?

- Em xin lỗi đã làm anh đau lòng đến thế nhưng em có lý do để làm như vậy. Với em niềm tin là một phần rất lớn trong tình yêu, anh nghĩ xem nếu em nói ra sự thật vào lúc ấy, liệu anh có tin rằng em làm điều này vì yêu anh không hay chỉ là một cách trối anh vào trách nhiệm. Và sự nghi ngờ ấy sẽ giết chết tình yêu của chúng ta. Em không muốn có một kết cục như vậy.

- Tất cả là lỗi của anh. Lẽ ra ngoài việc tỏ bày tình cảm của mình anh còn phải chứng minh trong mọi trường hợp anh đều tin em. Có thể em cho rằng anh đang nguy hiểm nhưng tất cả những ghen tuông hờn giận, hiểu lầm đều xuất phát từ tình yêu chứ không phải vì sự nghi ngờ. Sau những chuyện này anh cũng phải chịu sự trừng phạt, em biết không giờ anh yêu em tăng lên những hai lần vì thế tình cảm này đủ dùng cho cả hai mà không phải chờ đến lượt em đóng góp.

- Thật không?

Nam Phong âm ư:

- Thật.

Mặc dù nói thế nhưng nhìn vào mắt Nam Phong, Quỳnh Lâm cảm động vì biết anh vẫn chờ nghe câu trả lời của cô.

- Để chứng tỏ mình không thua kém em dễ đóng góp bằng phần của anh - cô kéo tay Nam Phong đặt vào bụng mình - Va cả phần này nữa nhưng anh nhớ đừng có huênh hoang đấy nhé.

- Ôi, ngay cả khi tỏ ra tuyệt vời đến n+1 lần thế này thì em giống như một chú nhím - anh nhìn vào môi cô - Ồ không giống như một nụ hồng thì đúng hơn. Em ái muội mà đến thế nhưng chạm vào chỗ nào anh cũng bị gai đâm cả, nó làm anh đau thấu đến tim.

Quỳnh Lâm mỉm cười. Nụ cười làm anh xao xuyến, Nam Phong cúi xuống:

- Em phải đền cho anh.

Đêm đó thằng Thiên thao thức mãi, nó đông tai nghe ngóng tiếng xì xì của ba người từ chiếc bàn kê cạnh lối đi, nơi mà hằng đêm má nó vẫn ngồi trầm ngâm hàng giờ trước khi đi ngủ. Chỉ cách bộ ván mà thằng Thiên không nghe được gì cả ngoài tiếng khóc sù sùi của má. Nó kéo chăn trùm kín đầu. Âm thanh này là thứ duy nhất có uy lực đối với một thằng cứng đầu như nó. Chán thật, chuyện vui mà má cũng khóc.

Ba người rì rầm đến khuya lơ khuya lác, rình nghe mãi cũng chán, thằng Thiên ngủ thiếp đi. Đêm đó nó trở mình hai ba lần gì đấy. Lần nào nó cũng thấy anh Phong còn thức. Ấy vậy vì cái nét ngủ của mình, nó lăn ra xa rồi lảo đảo hỏi:

- Bộ em đập trúng anh hả?

- Không, em ngủ đi.

Dù ngái ngủ nhưng thằng Thiên cũng cố vót vát:

- Anh ngủ đi, ở đây không có ăn trộm nên anh không cần chong mắt cả đêm như thế. Mà nếu có ăn trộm, nó cũng chẳng thèm lấy cắp bà bà của anh làm gì.

Anh Phong cốc vào đầu nó:

- Ủ, ngủ đi.

Buổi sáng đến thằng Tía Tô ngạc nhiên. Từ lâu nó đã chán chơi nhà chòi với bé Tí Nị vì quanh đi quẩn lại chỉ có trò hái lá làm tiền rồi mua bán mấy thứ hoa cỏ trong vườn, đã vậy mấy đứa trong xóm hễ gặp là trêu nó. Nhưng hôm nay trò chơi tre*? nên thú vị hơn vì từ trước đến nay chẳng có người lớn nào chịu chơi với chúng, mà lại chơi nhiệt tình đến thế. Bé Tí Nị cứ tút tút khoe mãi làm cho thằng Tí Tô phát bực, phải chỉ hôm qua nó dùng sang cồn ăn đám cưới thì nó cũng làm quen với "ba" rồi. "Ba" nghĩ ra nhiều trò chơi rất vui. Khi đi qua cái nương nhỏ "ba" gồng người cho mỗi đứa đeo cứng một bên tay. Thường ngày cô Lâm dắt chúng nó qua nhưng hôm nay vì có "ba" nên cô biến thành "má" và dĩ nhiên "má" cũng đứng bên này chờ "ba" sang đón.

Trời chập choạng tối thì nhà thằng Thiên lại đón hai vị khách từ Saigon xuống. Bước chân vào nhà vừa nghe chị Lâm gọi "Mẹ" là vị khách này oà lên khóc nức nở. Thằng Thiên lấy làm lạ vì người lớn chỉ khóc sù sùi như má hay lặng lẽ như chị Lâm hoặc bệu bạo như bà nội thằng Tía Tô chứ khóc lớn như con bé Tí Nị thế này thì nó mới thấy lần đầu. Thằng Thiên nhớ tới những lần má cầu nhàu ba "gì mà giống con nít" chắc đúng với người này quá. Má nó cũng khóc. Thường ngày bà rất ghét cái thói hóng chuyện của nó nhưng hôm nay bà không của nó đi. Thằng Thiên ngồi thu lu một góc lắng nghe. Nó lờ mờ đoán ra mọi việc khi mẹ của chị Lâm vừa khóc vừa nói:

- Sao con đại đột quá vậy Lâm. Lẽ ra con phải nói với mẹ chứ? con nghĩ thế nào mà hạnh động như vậy? Con không xem chúng ta là ba mẹ và không xem gia đình này là của con nữa sao?

Quỳnh Lâm nghẹn nghẹn:

- Dạ không. Con xin lỗi ba mẹ.

- Nghe Phong nói trong điện thoại mà ba mẹ run cả người vì sợ. Mẹ cứ tưởng mình đang mợ Mẹ trách mình sao vô tình quá nhưng các con biết không đây là một trong những điều tốt đẹp nhất, một sự kết hợp lý tưởng nhất mà ba mẹ không dám nghĩ đến. Ba mẹ không trách các con chỉ thấy giận vì trong câu chuyện này ba mẹ bị đặt ra ngoài một cách oan uổng quá. - Quay sang má nó, bà nắc lên - Chúng tôi chỉ còn biết xin chị thứ lỗi cho chúng tôi.

Chị Lâm khóc lớn:

- Là lỗi của con. Con biết ba mẹ luôn yêu quý và mong muốn con được hạnh phúc nhưng hể này quả thật con không dám tin. Con...

Không ai để ý tiến ho vọng ra từ phòng trong, chắc là cha đã thức giấc, thằng Thiên nhón chân đi vào. Rót cho ông Bảo ly nước. Thằng Thiên ngồi xuống giường. Uống hết ly nước cha nó hỏi:

- Bộ nhà mình có khách hả con?

Thằng Thiên thì thào:

- Dạ, đàn trai đến đón chị Lâm về.

- Đàn trai nào? - Ông nhủ mảy nghĩ ngợi - À, họ lại đến à? họ không muốn Quỳnh Lâm về đây đâu. Họ sợ chúng ta không tốt với nó.

Thằng Thiên đỡ ông Bảo nằm xuống:

- Không phải vậy đâu ba, đây là chuyện vui mà.

- Chuyện vui hả con?

Thằng Thiên mơ màng:

- Biết đâu nhà mình lại có một đám cưới.

Ông Bảo cười khà khà:

- Thôi đi con, ông Năm Khà là bạn vọng niên của ba, ông nổi tiếng là khó tính, đời nào ông ấy gả con gái cho một thằng vất mũi chưa sạch như con.

Thằng Thiên trở mắt nhìn cha, nó đang nói chuyện gần xit mà ông lại nghĩ đến chuyện xa ngái đâu đâu. Nhưng công nhận ch cũng ác thật, nằm một chỗ mà chuyện gì cha cũng biết.

Sau bữa tối Quỳnh Lâm tho thân ra sân. Cha mẹ cô và dì Tuyên vẫn còn trò chuyện trong nhà. Xoa nhẹ lên mí mắt bùm bụp của mình, Quỳnh Lâm uể oải vương vai. Nam Phong đỡ nhẹ cô từ phía sau. Không ngoái lại, Quỳnh Lâm lười biếng ngã vào anh.

- Một hờ em?

- Vì hình như tất cả những việc bất ngờ nhất trong đời em đều diễn ra trong ngày hôm nay cả.

- Vẫn chưa bằng bất ngờ mà em mang đến cho anh. - Nam Phong áp tay mình lên bụng cô, cảm nhận được sự biến đổi nho nhỏ trên thân thể ấy. Anh thốt ra ý nghĩ trong đầu - Thật kỳ diệu. Em đã mang đến cho anh toàn những điều bất ngờ kỳ diệu.

Quỳnh Lâm đặt tay mình lên tay Nam Phong:

- Từ lúc anh trở về nhà mẹ hay kể em những mẩu chuyện ngày xưa thưở anh còn bé tí ấy. - Cô mơ màng - Em thích hình ảnh một chú nhóc thông minh, hiếu động bám theo chân mẹ và nhảy nhót quanh nhà.

Đặt cằm vào chỗ trũng trên vai cô Nam Phong lắc đầu khe khẽ:

- Anh chịu, không nhớ nổi. À vì thích một chú nhóc nên em có kế hoạch, ăn trộm rồi lẳng lẳng bỏ đi thế này phải không? Ờ ra em phải bàn bạc trước với anh chứ, em thật là...

- Anh...

Giữ tay cô lại anh cười vang vẻ thích thú. Điện thoại reo. Điện thoại của Quỳnh Lâm, đã lâu không nghe nên âm thanh ấy giờ trở nên lạ lẫm với cô Nam Phong trao nó cho Quỳnh Lâm:

- Chưa hết đâu, vẫn còn một bất ngờ khác chờ anh đấy.

Dè dặt, cô áp điện thoại vào tai:

- Alô.

- Lâm hờ?

- Dạ, anh Viễn.

Có tiếng thở phào trong máy:

- May mà em còn nhận ra tôi. Em làm tôi một phen hoảng vía. Em đang ở đâu vậy?

Quỳnh Lâm ngập ngừng:

- Em xin lỗi, em đang...

- À chắc không cần phải biết em đang ở nơi nào, làm gì, với ai đâu nhỉ? Chỉ cần chắc chắn em bình an là được rồi. Từ ngày quen biết em, tôi thấy phiền phức quá Lâm. Tôi quyết định rồi kể từ bây giờ em sống thế nào, có yêu ai cũng mặc tôi không quan tâm đến. Nhưng nếu có bỏ đi đột ngột lần nữa thì nhớ báo cho tôi một tiếng để tôi còn biết cách ăn nói với thầy Quyền

- Tại vì em...

- Tôi biết rồi, vốn là người cứng cỏi và rất lý trí nên việc em bỏ nhà, bỏ công việc, bỏ bệnh nhân mà đi như thế chắc là chuyện rất nghiêm trọng không chỉ vì vài lời hôm trước của tôi. Bao giờ giận hờn xong thì trở về nhé. Tôi hứa không làm khó dễ em nữa đâu.

- Anh... anh vẫn khỏe chứ ạ?

- Em muốn nhận được câu trả lời thế nào đây? Câu trả lời để lương tâm an ổn phải không? Vốn là người ích kỷ và một người đáng nhận một hình phạt như em, tôi sẽ không cho điều đó đâu. Vì thế câu trả lời sẽ là, tôi đang thất tình, dĩ nhiên là không được khỏe. Nếu em muốn biết thực hư thế nào thì trở về đi.

- ...

- Gợi lời cảm ơn của tôi đến người đang đứng cạnh em. Hẳn sẽ may mắn hay bất hạnh hơn tôi chỉ có thượng đế mới biết nhưng thật lòng mà nói tôi thấy ghét hẳn quá. Giờ tôi đi tìm tay Mạnh uông vài ly đây. Tội nghiệp, tay này cứ một mực khẳng khái việc em bỏ đi thế này là vì tôi. Tôi làm gì có được cái điểm phúc đó. Hôm nay tôi sẽ chứng minh cho hẳn thấy tôi vô can thế nào.

Điện thoại đột ngột cắt ngang, tần ngần, Quỳnh Lâm đưa nó ra xa rồi lại áp vào tai. Vẫn bỏ máy rồi, chỉ có âm thanh tí tí đáp lại cô Nam Phong nói nhỏ:

- Viễn yêu em lắm. Hôm anh tìm được điện thoại của em trong phong mới biết suốt thời gian đó Viễn gọi và nhắn cho em không biết bao nhiêu lần. Không thấy em trả lời, viễn hoảng sợ rồi làm anh rối cả lên. Anh bảo là em về quê thăm nhà nhưng Viễn không tin. Anh ấy bảo đêm trước em vào bệnh viện, thái độ và ánh mắt em rất lạ, chắc chắn có điều gì đó không bình thường. Chỉ có tình yêu thật sự người ta mới có những cảm nhận chính xác như thế. Nể anh đối xử không tốt với em thì người đầu tiên hỏi tội anh chắc chắn là người này.

Quỳnh Lâm đứng yên. Bóng tối không gia giảm liều lượng nên chẳng bao lâu nó đặc sánh lại và bao phủ cả không gian rộng lớn. Cô không trông thấy gì ngay cả gương mặt rất gần, nhưng Quỳnh Lâm cảm nhận được cuộc sống quanh cô vẫn chuyển động không ngừng. Gió vẫn thổi xào xạt trên những ngọn cây, nước vẫn rót rạch chảy đúng theo quy luật tuần hoàn của nó. Đầu đây có tiếng tất tưởi đập đuổi của chủ thần lẫn cỏ dại. Tiếng tất tưởi như sự tiếc nuối một quá khứ không bao giờ trở lại để trả chú về thành gả phú hộ ngày xưa. Cuộc sống là như thế.

Nam Phong đang nắm chặt tay cô Lần đầu tiên kể từ khi yêu anh trái tim Quỳnh Lâm vượt qua sự chuyên chế đè nén của lý trí để mở rộng ra đón nhận. Bằng sự tỉnh táo của mọi giác quan luôn hướng về cô Nam Phong đọc được sự thay đổi ấy, anh dịu dàng đưa tay Quỳnh Lâm lên môi rồi thì thầm khi hôn lên từng ngón "Cảm ơn em".

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Quỳnh Lâm tựa người vào chồng, theo quán tính uể oải cô đặt chân lên từng nấc thang một. Buồn ngủ quá chưa bao giờ cô thêm được ngủ như bây giờ. Cạnh cô, gương mặt Nam Phong cũng đượm vẻ mệt mỏi. Vừa che miệng ngáp Quỳnh Lâm vừa mơ màng hỏi:

- Anh có muốn em pha một tách cà phê cho anh không?

Nam Phong bật cười:

- Thôi đi Lâm, em có chắc là mình có còn thức khi về đến phòng không đấy?

Hai mắt nhắm kín, Quỳnh Lâm thì thầm như người đang ngái ngủ:

- Ủ nhỉ em cũng không chắc lắm. Bây giờ em chỉ muốn ngủ một giấc thật dài thôi.

- Mệt lắm hờ em? Thôi ngủ đi để anh trông con cho.

- Dạ.

Nam Phong thay xong drap giường, áo gối. Quay lại, Quỳnh Lâm vẫn không buồn nhút nhích, cô đứng tựa vào tường tranh thủ ngủ thêm một chút. Tội nghiệp, Nam Phong hôn nhẹ lên trán vợ. Cả tháng rồi cô vẫn chưa quen với sự thay đổi này. Chỉ một thằng nhóc bé tí mà nếp sinh hoạt trong gia đình đảo lộn cả lên. Nam Phong tìm chiếc áo mỏng tự tay thay cho Quỳnh Lâm.

Một lúc sau hơi thở cô mới đều đặn trở lại. Cả trong giấc ngủ Quỳnh Lâm cũng có vẻ vội vã, uể oải vừa tội nghiệp, vừa đáng yêu. Nam Phong nằm ghé xuống, vòng tay ôm lấy vợ. Như sợ bị bố mẹ bỏ quên, vừa lúc đó có tiếng thằng bé khóc vang vang ở phòng bên cạnh. Quỳnh Lâm lồm cồm ngồi dậy. Nam Phong ngăn lại:

- Để anh sang xem con thế nào.

- Không anh bế con vào đây cho em. Chắc cu cậu đói rồi đấy.

Chưa rời khỏi giường đã nghe bà Như Tùng nựng cháu đót đát ngoài cửa:

- Mở cửa cho bà cháu tôi nào, bú xong cháu lại sang chơi với bà cho mẹ nghỉ ngơi nhé.

Quỳnh Lâm vừa giơ tay đón, thằng nhóc nó đã rúc ngay vào ngực cô. Há chiếc miệng bé tí ngọam lấy núm vú mẹ, cu cậu nút lấy nút để. Sữa xuống nhiều quá nó nuốt không kịp nên chảy tràn hai bên mép. Nhả ra, thằng bé cau kinh khóc oe oe. Bà Như Tùng đặt tay còn lại của Quỳnh Lâm lên bầu ngực căng tròn:

- Để sữa không xuống nhiều quá, con để tay thế này rồi từ từ buông ra. Xuống nhiều nó bị sặc, nhưng không xuống nó sẽ chán không thèm bú nữa. - Quay sang thằng bé bà mắng yêu - Cha mày, thật xấu chứng đói! - Vừa vuốt tóc cháu bà vừa hỏi Quỳnh Lâm - Vết mổ ổn hả con? Còn đau nữa không?

- Hầu như đã bình thường rồi mẹ ạ.

- Lần này sang mổ lần sau con phải mổ nữa thôi. Các con cố chờ vài năm nữa cho thật an toàn nhé.

Quỳnh Lâm ngược nhìn Nam Phong. Anh đang cười tủm tỉm. Trùng mắt cảnh cáo nụ cười đầy ngụ ý ấy, cô quay sang nói với mẹ:

- Chúng con đặt tên cháu là Như Phong đấy mẹ.

Bà Như Tùng ngẩn người. Cái tên nhắc bà nhớ lại ngày xưa. Lúc Nam Phong về với bà nó cũng nhỏ xíu thế này. Sự hiện diện của đứa trẻ như ngọn gió mát thổi vào tâm hồn bà. Như Phong bà đặt cho nó cái tên này là vì thế. Giờ làm bố, nó lại dùng cái tên ấy đặt cho con. Đoạn hồi ức nhắc về khoảng thời gian ấy như khúc phim chiếu chậm làm cho mắt bà cay xè. Để che giấu cảm xúc này bà nói to:

- Như Phong, Như Vũ, mẹ sợ rồi lại sống gió bão táp thôi. Sao không là Như Tùng, Như Bách cho vững chãi hả con?

Tiếng ông Như Tùng ngoài cửa:

- Lại nhắc gì đến ông nội đấy.

Thằng bé bú chán nói chếp chếp cái miệng bé xú. Ông đón lấy cháu, cúi nhìn gương mặt bầu bĩnh đáng yêu. Nó cũng giương đôi mắt đen nhánh nhìn ông. Mái tóc lổn xoăn và chiếc mũi cao là bản sao từ ông và Như Vũ. Các nhà khoa học lý giải đó là gen lặn, gen trội, thế hệ F1, F2 gì đó nhưng với ông nó có ý nghĩa rất lớn về mặt tâm linh. Ông như nhìn thấy hình ảnh con trai mình thuở xa xưa mỗi khi trở về nhà sau ngày làm việc bà lại đặt nó vào tay ông.

- Thằng bé tên Như Phong đấy mình.

- Vậy à.

Nó là chiếc cầu nối, một chiếc cầu nối hoàn chỉnh nối liền những thế hệ, những người có mặt trong hiện tại và những người chỉ hiện diện trong ký ức. Ông nhắm mắt khẽ gọi: "Vũ ơi".

Sự xúc động của ông không qua được mắt bà. Bà đỡ lấy thằng bé từ tay ông.

- Các con nghỉ ngơi đi. Để ba mẹ trông cháu cho.

Như phản đối lời đề nghị này thằng bé nhăn mặt khóc oe oe. Nam Phong bật cười nghe bà mắng yêu cháu. Anh đón lấy con, đặt vào lòng Quỳnh Lâm rồi đưa ba mẹ ra cửa.

Thằng bé đã no nhưng ghiền vú mẹ nên bú nhả nhả. Nam Phong cúi nhìn anh không phân biệt đâu là màu hồng của môi con, đâu là màu hồng của chiếc núm xinh xắn trên bầu ngực căng tròn của vợ.

Anh mắt của chồng làm Quỳnh Lâm chú ý, cô lơ đãng hỏi:

- Gì vậy anh?

- Con bú thế này trông giống anh quá Lâm

Dù không có ai trong phòng những Quỳnh Lâm vẫn đỏ mặt tía tai, cô nhìn quanh rồi quát khẽ:

- Anh ăn nói như vậy đó hả?

Nam Phong ngẩn người sau đó phá lên cười thật to Chỉ tay vào má thằng bé, anh nói trong tiếng cười đứt quãng:

- Em nhìn xem khi con bú lúm đồng tiền hiện lên rõ trên gò má nên trông rất giống anh. Ý anh chỉ có vậy. Bộ em tưởng... tưởng anh nói... chuyện đó hả?

Ngượng quá, Quỳnh Lâm liếc anh một cái:

- Con ngủ rồi. Anh kéo chiếc nôi lại đây hộ em với. Từ giờ em phải để ý đến cách diễn đạt của anh mới được. Không được ăn nói lung tung như vậy nữa nhé.

Nam Phong cố nín cười gật đầu. Thằng bé Như Phong rời tay mẹ ngủ ngoan trong chiếc nôi bé xíu. Quỳnh Lâm mệt mỏi nằm chùi xuống giường. Khép mắt lại, cô dặn hờ anh:

- Em ngủ đây, bao giờ con thức giấc, anh gọi em. - Nhích vào trong cô vỗ nhẹ xuống khoảng trống trước mặt - Hay anh tranh thủ ngã lưng một chút đi. Đêm qua anh cũng thức suốt còn gì.

Nam Phong cởi chiếc áo ngoài vắt trên ghế rồi nằm xuống cạnh vợ. Hơi ấm và mùi hương quen thuộc toa? ra từ anh làm Quỳnh Lâm dịp lại. Cô gối đầu trên tay chống rồi ngủ thiếp đi. Nam Phong nằm đến tê cứng người nhưng không dám đổi tư thế sợ Quỳnh Lâm thức giấc. Trong nôi thằng bé tựa người rồi ậm ự. Vợ con đề huề thế này về mặt lý thuyết thì hạnh phúc thật đấy nhưng lại đến khổ với tình cảnh vợ một bên và con một bên. Nam Phong nằm yên hy vọng thằng bé sẽ ngủ lại nhưng nó nhất định không chịu thua, tiếng ậm ự ngày càng lớn hơn. Nam Phong khẽ rút tay về rồi nhồm dậy vỗ nhẹ vỗ nhẹ vào mông thằng bé.

Ngày xưa mẹ vẫn hát ru anh ngủ nhưng lúc này Nam Phong không nhớ được chút gì từ ký ức xa xôi ấy. Tệ thật, mình chẳng thuộc được một bài hát nào để ru con. Như thông cảm nỗi niềm của bố, thằng cu Phong vẫn nằm yên, đồng tai nghe khi bố nó khe khẽ hát một bài lạ hoắc...

"When I was a child. I asked my mother what will I be... "

Điệp khúc ngân lên vài lần thì thằng bé ngủ say Quỳnh Lâm lằm bằm trong giấc mơ "Lần sau em sẽ dạy anh hát ru" Nam Phong vén lọn tóc loà xoà che khuất gương mặt Quỳnh Lâm rồi thì thầm vào tai vợ " Không cần thế đâu cưng, chỉ thêm vài đứa nữa hoặc tệ lắm là sang đứa thứ hai chắc chắn anh đã trở thành ông bố lý tưởng nhất thế giới rồi". Quỳnh Lâm cự mình "Để xem"

Nam Phong cười đắc ý. Anh tưởng tượng căn nhà ầm ĩ tiếng trẻ con. Ừ, để rồi xem. Cô chẳng đã hứa với anh là gì?

Sài Gòn 19,2002

Hết

Bạn đang đọc truyện *Đi Qua Miền Kì Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.